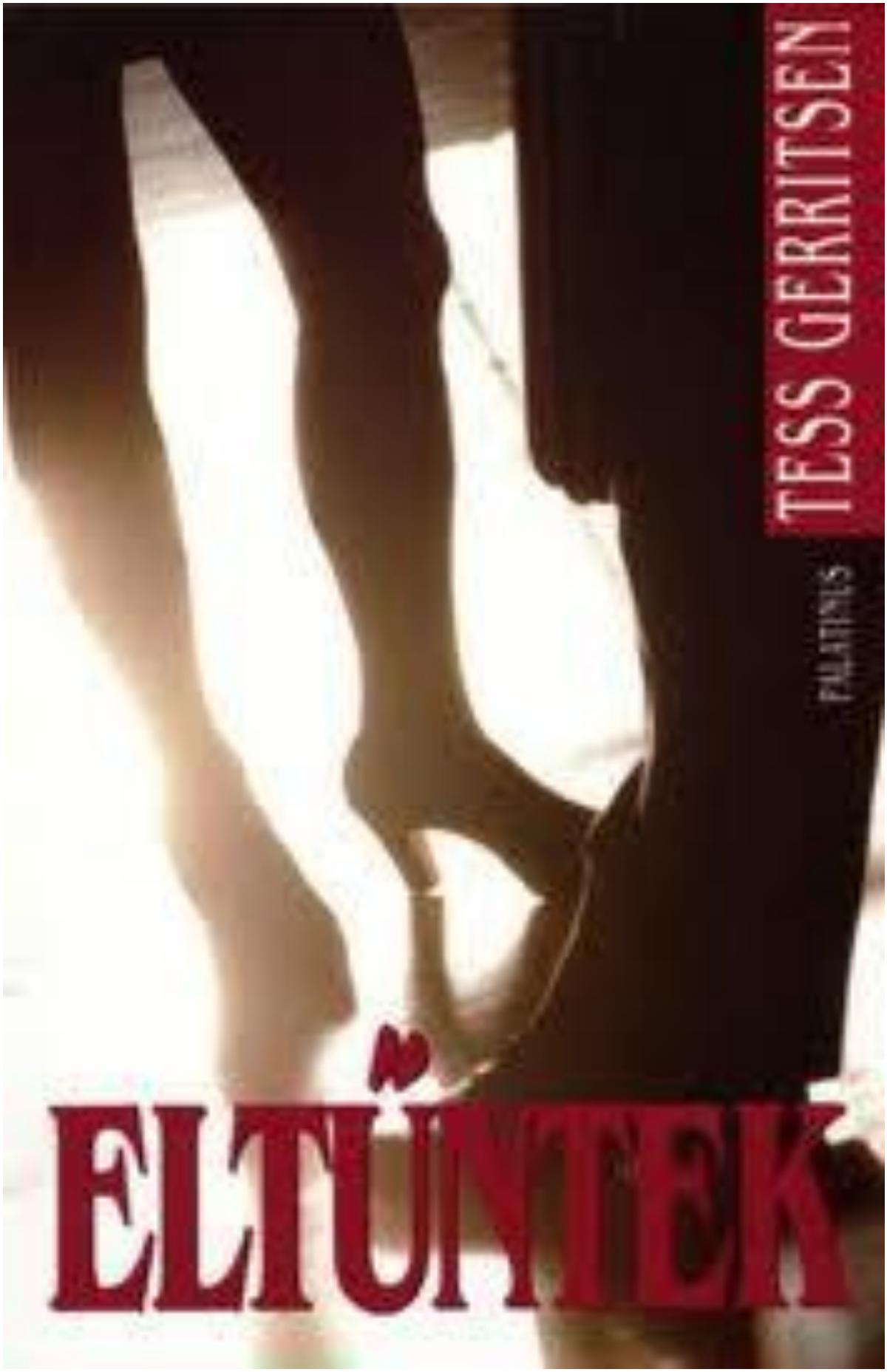
TESS GERRITSEN
PALATINUS
ELTŰNTEK

Készítette: Detty

1.FEJEZET

Mila vagyok, ez az én utam története. Számos ponton kezdhetném a történetet. Például Krivicsi városban, ahol felnőttem, a Szervak folyó partján, Miadziel járásban. Vagy nyolcéves koromban, azon a napon, amikor meghalt az anyám, vagy amikor tizenkét éves voltam, és az apám a szomszéd teherautójának kereke alá esett. De azt hiszem, mégis inkább itt kezdem, a mexikói sivatagban, távol belorussziai otthonomtól. Itt veszítettem el az ártatlanságomat. Itt haltak meg az álmaim.

November van, hatalmas fekete madarak vitorláznak a felhőtlen égen, amelyhez fogható kékséget még sosem láttam. Egy fehér furgonban ülök. Elöl két fickó, akik még a nevemet sem tudják, de nem is nagyon érdekli őket. Röhögnek, és Vörös Szonjának szólítanak, attól a pillanattól kezdve, hogy Mexikóvárosban kiszálltam a repülőgépből. Anyja azt mondja, a hajam miatt. *Vörös Szonja,* ez valami régi film címe, amit én sosem láttam, Anyja viszont igen. Suttogva meséli, hogy a film egy csodaszép harcosról szól, aki a kardjával kettéhasítja az ellenségeit. Szerintem ezek a fickók csak csúfolnak, mert egyáltalán nem vagyok csodaszép. És harcos sem. Tizenhét éves vagyok, és nagyon félek, mert nem tudom, mit hoz a következő pillanat.

Egymás kezét szorítjuk, Anyja és én. A furgonban rajtunk kívül még öt lány utazik. Sivár, bozótos pusztaságon hajtunk keresztül. Ez lenne a „Mexikói társasutazás", amit az a nő Minszkben ígért, de mi tudtuk, hogy ez valójában mit jelent: menekülést. Esélyt. Repülővel mentek Mexikóvárosba, mondta a nő, a repülőtéren már várnak titeket, segítenek bejutni az országba, ahol új életet kezdhettek. - Mégis mi jó van az itteni életetekben? - kérdezte. - Az ilyen lányok errefelé se jó munkát, se lakást, se tisztességes férfit nem találnak maguknak. A szüleitek nem élnek, hogy segítsenek. Mila, te ráadásul még angolul is nagyon jól beszélsz - folytatta. - Amerikában egy pillanat alatt megtalálod a helyed - csettintett az ujjával. - Ne féljetek! Próbáljátok meg! Annyi pénzt kerestek, hogy simán meg- álltok a saját lábatokon. Nem értem, mire vártok még.

Hát nem erre, az biztos. Az ablakon kinézve csak a végtelen sivatagot látom. Anyja szorosan hozzám bújik, a többi lány szótlanul ül. Mindannyian ugyanarra gondolunk. *Mibe keveredtem?* Egész délelőtt utaztunk. A két fickó egy szót sem szól hozzánk, de a sofőr mellett ülő időnként hátrapillant. A szemével mindig Anyját keresi, és meg kell mondjam, nagyon nem tetszik, ahogy bámulja. Anyja ebből semmit sem vesz észre, a vállamra dőlve szundikál. Kisegér, így becéztük a suliban, mert annyira félénk. Elég, ha egy fiú ránéz, azonnal elpirul. Egyidősek vagyunk, de ahogy az alvó Anyjára nézek, egy kisgyereket látok, és arra gondolok: nem kellett volna megengednem, hogy velem tartson. Meg kellett volna mondanom neki, hogy maradjon otthon Krivicsiben.

A furgon végül lekanyarodik a főútról. Egy földúton zötykölődünk tovább. A többiek felébrednek és kinéznek az ablakon. A barna dombokon elszórva kifakult csontokra emlékeztető sziklákat látni. A szülővárosomban leesett az első hó, itt azonban, ezen a vidéken, ahol sosincs tél, csak por, kiszáradt cserjék és a kék ég fogadja az embert. Megállunk, a két fickó hátranéz, aztán a sofőr így szól hozzánk oroszul:

- Ideje kipattanni, kislányok. Sétálunk egyet. A határon csak így lehet átjutni.

Kinyitják a furgon ajtaját, mi pedig egyesével kiszállunk. Hét lány nyújtózkodik hunyorogva a hosszú autózás után. A szikrázó napsütés ellenére hideg van, sokkal hűvösebb, mint amire számítottam. Anyja a kezembe csúsztatja a kezét, remeg.

- Erre - adja ki a parancsot a sofőr, és a földútról egy, a dombon felfelé tartó ösvényre vezet minket. Sziklákat kerülgetünk, tüskés cserjék karcolják a lábunkat. Anyja lábán szandál van, gyakran meg kell állnia, hogy kirázza az éles kavicsokat. Szomjasak vagyunk, de a két fickó csak egyszer engedi meg, hogy megálljunk inni. Máris indulunk tovább, úgy hajtanak felfelé

minket a kavicsos ösvényen, mint az esetlen kecskegidákat. Végül elérjük a dombtetőt, innentől lefelé visz az út, egy facsoport felé. Csak ekkor vesszük észre, hogy a völgyben kiszáradt folyómeder kanyarog. A parton napfénytől megolvadt műanyag flakonok, egy koszos pelenka, egy pár elnyűtt cipő hevernek elszórva, bizonyítékok, hogy előttünk is kekek már át ezen a helyen. Az egyik ágon kék vászondarab lóg. Hány álmodozó járhatott már errefelé, mi heten őket követve tartunk Amerika felé. Hirtelen elmúlik minden félelmem. Ez a szemétkupac a bizonyíték, hogy már közel vagyunk.
A két fickó int, mire elkezdünk felfelé mászni a szemközti parton.
Anyja megrántja a kezem.
- Mila, nem bírok továbbmenni - suttogja.
- Most nem adhatod fel.
- De vérzik a lábam.
Lepillantok lehorzsolt, puha bőrére, vérző lábujjaira, és odakiáltok a két férfinak: - A barátnőm elvágta a lábát.
- Nem érdekel - vakkantja oda a sofőr. - Gyerünk tovább!
- Nem tudunk továbbmenni. Be kell kötözni a lábát.
- Vagy jöttök tovább, vagy itt hagyunk titeket.
- Legalább várják meg, amíg cipőt cserél!
Ekkor a férfi hirtelen megfordul. Az arckifejezése teljesen megváltozik. Anyja ijedtében hátrahőköl. Ahogy a fickó elindul felém, a többiek kővé dermednek, és tágra nyílt szemmel figyelik, mi történik. Mint a szorosan összebújó, ijedt birkák.
Olyan gyorsan történik minden, hogy észre sem veszem, honnan érkezik az ütés. A földön térdelek, és néhány pillanatra minden elsötétül. Valahonnan mesz- sziről Anyja sikítását hallom. Aztán egyszer csak elönt a fájdalom, az állkapcsom lüktet. Vér ízét érzem a számban, aztán látom, hogy a kiszáradt folyómederben sorakozó lapos kavicsokra cseppen.
- Kelj fel! Gyerünk, kelj fel! Már így is túl sok időt fecséreltünk el a nyavalygásotokkal.
Feltápászkodom. Anyja döbbenten bámul rám. - Mila, viselkedj rendesen! - suttogja. - Meg kell tennünk, amit kérnek. Már nem is fáj a lábam, de komolyan. Tudok járni.
- Na, felfogtad miről van szó? - szól oda nekem a fickó, aztán a többiek felé fordulva hozzáteszi: - Most már látjátok, mi van, ha felhúztok. Ha visszapofáztok. Na, indulás tovább!
A lányok tovább vánszorognak a folyómederben. Anyja megragadja a kezem, és magával húz. Túl kába vagyok, hogy ellenálljak. Csak botladozok Anyja után, a véremet nyelve. Alig tudom kivenni a csapást, amin haladunk.
Valamivel távolabb felmászunk a szemközti partoldalon, fák közt kanyarog az ösvény, majd hirtelen egy földúton találjuk magunkat.
Két furgon vár ránk.
- Álljatok szépen egymás mellé - utasít minket a sofőr. - Gyerünk, igyekezzetek! A fiúk szeretnének szemügyre venni titeket.
Bár a parancs mindnyájunkat ledöbbent, mégis engedelmeskedünk. Hét elgyötört lány, fájós lábbal, poros ruhában.
Négy férfi kászálódik ki a két furgonból. Angolul köszönnek a sofőrnek. Amerikaiak. Egy zömök fickó lassan elsétál előttünk, alaposan szemügyre vesz mindenkit. Baseballsapkát visel, és leginkább napbarnított gazdára emlékeztet, aki a teheneit mustrálja. Végül megáll előttem, és a homlokát ráncolva így szól:
- Ezzel meg mi történt?
- Visszapofázott - feleli a sofőrünk. - Csak egy aprócska horzsolás.
- Különben is túl sovány. Senkinek se kellene.
Vajon tudja-e, hogy értem, amit mond? Érdekli
egyáltalán? Lehet, hogy sovány vagyok, neked viszont olyan a fejed, mint egy disznóé, nyugtázom magamban.

Már tovább is lép, a többiek felé. - Rendben -> mondja, és elvigyorodik. - Nézzük, mijük van. A sofőr felénk fordul, és oroszul ránk parancsol: - Vetkőzzetek!
Döbbenten bámulunk rá. Egészen eddig a pillanatig reménykedtem, hogy az a nő Minszkben nem vágott át minket, és tényleg szerzett nekünk munkát
Amerikában, hogy Anyja tényleg bébiszitter lesz, én pedig esküvői ruhákat árulok majd. Még akkor is azt hittem, hogy minden jóra fordul, amikor a sofőr elvette az útlevelünket, amikor az ösvényen botladoztunk, még akkor is azt hittem, nem szedtek rá minket.
Senki sem mozdul. Képtelenek vagyunk elhinni, hogy tényleg azt akarják, hogy vetkőzzünk anyaszült meztelenre.
- Nem hallottátok? - mondja a sofőr. - Úgy akartok kinézni, mint ó? - mutat feldagadt arcomra, ami még mindig lüktet a fájdalomtól. - Na, nyomás.
Az egyik lány a fejét rázva elsírja magát. Ettől a fickónak elborul az agya. Akkor pofont kever le a lánynak, hogy megbicsaklik a feje, és oldalra tántorodik. A fickó a karjánál fogva felrántja a földről, megragadja és széttépi a blúzát. A lány sikítva próbálja ellökni magától. A második ütéstől a földre kerül. Aztán a fickó a biztonság kedvéért odalép hozzá, és dühödten a bordái közé rúg.
- Na - mondja felénk fordulva -, ki lesz a következő?
Az egyik lány ügyetlenül matatni kezd a gombjaival. Vetkőzni kezdünk. Lefejtjük magunkról az inget, levetjük a szoknyánkat vagy a nadrágunkat. Még Anyja, a félénk kis Anyja is engedelmesen felhúzza a topját.
- Mindent - teszi hozzá a sofőr. - Mindent vegyetek le! Mit szarakodtok ennyit? Nemsokára megtanultok gyorsan vetkőzni, azt garantálom.
Az egyik lány felé indul, aki a melle előtt karba font kézzel áll. Nem vette le a bugyiját. A fickó egyeden mozdulattal letépi róla. A lány arca megrándul.
A négy amerikai farkasként kezd körözni körülöttünk. Tekintetükkel alaposan végigpásztázzák a testünket. Anyja annyira reszket, hogy ide hallom a foga vacogását.
- Ezt itt letesztelem. - Az egyik lány elsírja magát, ahogy kirángatják a sorból. A fickó még arra sem veszi a fáradságot, hogy elrejtőzzön a szemünk elől. Az egyik furgon oldalának nyomja a lány fejét, letolja a nadrágját, és a sikoltozó lány testébe hatol.
A többiek is választanak. Hirtelen elragadják mellőlem Anyját. Megpróbálom visszahúzni, de a sofőr erősebbnek bizonyul.
- *Te* senkinek sem kellesz - veti oda, majd belök a furgonba, és rám zárja az ajtót.
Kinézek az ablakon. Mindent látok, mindent hallok. A férfiak nevetését, a lányok gyötrelmes kiáltásait. Nem bírom nézni, de képtelen vagyok elfordulni.
- Mila! - kiáltja Anyja. - Mila, segíts!
Kétségbeesetten ütni kezdem a furgon ajtaját. A fickó közben a földre löki a lányt, szétfeszíti a combjait, a csuklóját a földre nyomja. Anyja összeszorítja a szemét a fájdalomtól. Én is üvöltök, ököllel ütöm az ablakot, de nem tudom betörni.
Amikor a csurom vér fickó leszáll Anyj áról, és felhúzza a nadrágját, hangosan így szól: - Helyes. Nagyon helyes.
Anyját bámulom. Mozdulatlanul hever a földön, úgyhogy először arra gondolok, meghalt. A fickó még csak vissza se néz rá. A hátizsákjából elővesz egy üveg vizet. Hosszan belekortyol. Nem veszi észre, hogy közben Anyja magához tér.
Ekkor a lány feláll, és rohanni kezd.
A kezemet az ablakra téve nézem, ahogy a sivatag kezdi elnyelni. *Gyerünk, Anyja! Nyomás! Menekülj!*
- Hé! - kiált fel az egyik fickó. - Meglép.
Anyja még mindig fut. Meztelenül, mezítláb, az éles kövek a lábába hasítanak, de mégsem botladozik. Előtte a végtelen sivatag.
Ne nézz vissza!Fuss tovább! Fuss...

A lövés mennydörgésszerű hangjától megfagy az ereimben a vér.
Anyja előrebukik, és elterül a földön. De még nem győzték le. Feltápászkodik, tesz néhány tétova lépést, mintha részeg lenne, aztán térdre rogy. Négykézláb kúszik előre, minden megtett centiméter borzalmas erőfeszítésébe kerül, és felér egy újabb győzelemmel. Előrenyúl, mintha valaki a kezét nyújtaná neki, hogy segítsen, de ezt a kezet csak ő látja.
Újabb lövés dördül.
Anyja összeesik, és ezúttal nem kel fel többé.
A furgon sofőrje az övébe dugja a fegyverét, és a lányokra pillant. Mindannyian zokognak, megölelik magukat, úgy bámulnak a sivatag porában heverő testre.
- Kár érte - szólal meg a fickó, aki alig néhány perce megerőszakolta.
- Nem volt kedvem utána rohanni - jegyzi meg a sofőr. - így is maradt még hat. Válassz azok közül.
Miután kipróbálták az árut, alkudozni kezdenek. Miután nyélbe ütötték az üzletet, szétosztanak minket, mint az állatokat. Mindkét furgonba három-három lány. Nem hallom, mennyit fizetnek értünk. Csak annyit tudok, hogy engem is hozzácsapnak a készlethez.
Ahogy elindulunk, visszanézek Anyja holttestére. Még arra sem vették a fáradságot, hogy eltemessék. Ott hever meztelenül, a szélnek és a napnak kitéve, miközben az égbolton már megjelentek az első éhes dögevő madarak. Néhány hét, és semmi sem marad belőle. Eltűnik, mint ahogyan én is eltűnök egy olyan országban, ahol senki sem ismer. Amerikában.
Ráfordulunk a főútra. Az útjelző táblán a következő felirat áll: US 94.

2. FEJEZET

Dr. Maura Isles egész nap nem volt friss levegőn. Reggel hét óta lélegezte be a halál bűzét, amelyet már olyan jól ismert, hogy meg sem borzadt, mikor szikéjével a hideg bőrbe hasított, és a kiemelt szervekből felszálló szagok megcsapták az orrát. A boncteremben ácsorgó rendőrtisztek már csöppet sem voltak ilyen sztoikusak. Maura néha Vicks balzsam illatát érezte. A rendőrök ezt kenték az orrlyukaikba, hogy ne legyenek rosszul a boncteremben terjengő bűztől. Előfordult azonban, hogy még a Vicks sem segített, és megszédültek, majd émelyegve a mosdókagyló fölé hajoltak. Maurától eltérően a rendőrök nem szoktak hozzá a formalin fanyar csípős szagához, a lebomló nyálkahártya kénes bűzéhez.
Ma szokatlan, édeskés illat vegyült a megszokott szagokhoz: a boncasztalon heverő Mrs. Glória Leder bőréről kókuszolaj párolgott. Ötvenes, elvált asszony, széles csípőjű, hatalmas keblekkel és csillogó rózsaszínre festett lábujj körmökkel. Napbarnított bőrén remekül kirajzolódott a fürdőruha vonala, amit akkor viselt, mikor holtan találták medencéje partján. A bikini nem épp a legszerencsésebb választás, ha az ember benne jár a korban, és ennyire megereszkedett a bőre. Mikor volt rajtam utoljára fürdőruha, gondolta Maura, és egy pillanatra - elképesztő módon - teljes szívéből irigyelte Mrs. Glória Ledert, aki élete utolsó pillanatait a nyári napfényben fürdőzve tölthette. Már majdnem augusztus volt, és Maura még egyszer sem ment le a strandra, nem heverészett medenceparton, sőt még a saját udvarán sem napozott.
- Rumos kóla - szólalt meg a boncasztal lábánál álldogáló fiatal rendőr. - Asszem, az volt a poharában. A nyugágya mellett találtam, a földön.
Maura most látta először Buchanan rendőrbiztost a hullaházban. Idegesítette, hogy a fiú az orra előtt lévő papírmaszkkal babrál, és közben egyfolytában toporog. Különben is túlságosan fiatal rendőrnek. A legnagyobb baj az, hogy egyre több ember tűnik túl fiatalnak, gondolta Maura.
- Megőrizte a pohár tartalmát? - kérdezte a rendőrt.
- O... hát, azt nem, asszonyom. Csak beleszagoltam. Tuti biztos, hogy rumos kólát ivott.
- Reggel kilenckor? - Maura az asztal túloldalán álló asszisztensére, Yoshimára pillantott.
A férfi, mint mindig, most is hallgatott, de Maura látta, ahogy felhúzza sűrű szemöldökét. Ennél ékesszólóbb megállapításra nem volt szükség Yoshima részéről.
- Még nem igazán látott neki - folytatta Buchanan. - A pohár majdnem tele volt.

- Rendben - sóhajtott Maura. - Fordítsuk hasra.
Yoshima segített oldalra fordítani a holttestet.
- Tetoválás van a csípőjén - jegyezte meg Maura. - Kis, kék pillangó.
- Azannyát - hökkent meg Buchanan. - Ennyi idősen tetováltatja magát?
Maura felpillantott.
- Az ötvenéves már vénnek számít, mi?
- Úgy értem, hogy, szóval az *anyukám* lehetne.
Lassan a testtel fiam, én is csak egy tízessel vagyok fiatalabb.
Felkapta a szikét, és belehasított a testbe. Aznap ez volt az ötödik boncolása, nem sokat pihent. Mivel Dr. Costas nyaralni ment, és előző éjjel tömegkarambol volt, reggelre a hűtőkamra megtelt hullazsákokkal. Miközben próbálta utolérni magát a munkával, két újabb holttestet hoztak. Ezekre már csak holnap kerül sor, az biztos. A hullaház irodai személyzete már rég leadta a műszakot, és Yoshima is egyfolytában az órára pillantgatott, szemmel láthatólag türelmetlenül várta, hogy mikor indulhat haza.
Maura bemetszette a bőrt, felnyitotta a mellkast és a hasat. Kiemelte, és a vágóasztalra helyezte a vértől csöpögő szerveket. Glória Leder apránként felfedte titkait: a túlzásba vitt rumoskóla-fogyasztástól megnagyobbodott máj, a fibrómákkal tarkított méh.
És végül, a koponya felnyitásával feltárult a halál oka. Maura abban a pillanatban tudta, mi történt, amikor kiemelte az agyat. - Agyvérzés a pókhálóburok alatti területen - szólalt meg Buchananre pillantva. A fiú most jóval sápadtabbnak tűnt, mint amikor belépett a terembe. - Valószínűleg aneurizmája volt valamelyik agyalapi ütőérben. A magas vérnyomás tovább súlyosbította a helyzetet.
Buchanan nyelt egyet, tekintetét arra a bőrlebenyre szegezte, amely korábban Glória Leder fejét borította, most pedig előrelógott, és eltakarta az arcát. Ezt a részt nem nagyon bírják, a legtöbbjük ilyenkor adja fel. Amikor a holttest arca összecsuklik, mint valami gumi álarc, a kevésbé gyakorlott rendőrök összerándulnak, és elfordulnak.
- Szóval... azt mondja, természetes halállal halt meg? - kérdezte a fiú halkan.
- Pontosan. Itt már nem találunk semmi érdekeset.
A fiatal srác abban a pillanatban, ahogy eltávolodott az asztaltól, már hámozta is le magáról a köpenyt. - Azt hiszem, szívnom kell egy kis friss levegőt...
Nekem is, gondolta Maura. Nyár van, késő este, meg kell öntözni a kertet, ráadásul egész nap itt bent rohadtam.
Egy óra múlva azonban mindig az irodájában volt. Az asztalánál ült, laboreredményeket nézett át, és jelentéseket diktált. Habár már megszabadult a műtősruhától, a halottasház szaga mintha hozzátapadt volna a bőréhez. Nincs az a mennyiségű szappan és víz, amivel ezt a szagot ki lehet irtani, bármit csinál az ember, az emléke megmarad. Kezébe vette a diktafont, és diktálni kezdte a Glória Lederről szóló jelentést.
- Ötvenéves, fehér nő, a lakásához tartozó medence partján, egy nyugszékben találták. Jól fejlett, jól táplált nő, a testén külsérelmi nyomok nem láthatók.
A vizsgálat során műtéti heget találtam a hason, feltehetően vakbélműtéten esett át. Pillangó alakú, apró tetoválás található a... - Maura elhallgatott, megpróbálta felidézni a tetoválást. A bal vagy a jobb csípőjén volt? Istenem, annyira fáradt vagyok, gondolta. Nem jut eszembe. Milyen jelentéktelen részlet. A következtetéseken semmit sem változtat, de Maura ki nem állhatta a pontatlanságot.
Felkelt a székéből, és a kihalt folyosón át a lépcsőház felé indult. Lépései visszhangoztak a betonlépcsőn. A laboratóriumba lépve felkattintotta a villanyt. Yoshima, mint mindig, ezúttal is eredeti állapotában hagyta a helyiséget, az asztalokat fényesre törölte, és a padló is ragyogó tiszta volt. Maura átvágott a helyiségen, és kinyitotta a hűtőkamra súlyos ajtaját. A hideg köd apró foszlányokban kígyózott elő odabentről. Mély lélegzetet vett, mint aki zavaros vízbe készül ugrani, majd belépett a kamrába.

Nyolc hordágy volt foglalt. Legtöbbjük a temetkezési vállalatok szállítóira várt. Maura megállt az ágyak előtt, és megnézte a holttestek lábára erősített cédulákat. Végül megtalálta Glória Ledert. Kinyitotta a zsákot, majd a nő tompora alá nyúlva az oldalára fordította a holttestet, épp annyira, hogy egy pillantást tudjon vetni a tetoválásra.
A bal csípőn volt.
Visszacipzárazta a zsákot. Már épp be akarta csukni maga mögött az ajtót, amikor hirtelen ledermedt. Megfordult, és a hűtőkamrába bámult.
Mi volt ez a zaj? Mintha hallottam volna valamit.
Ekkor csövein jéghideg levegőt fújva bekapcsolt a szellőztetőberendezés. A, hát ez az, gondolta. A szellőztető. Vagy a mélyhűtő kompresszora. Vagy a csövekben keringő víz. Ideje lenne hazamenni. Már any- nyira fáradt, hogy képzelődik.
Megfordult, és elindult kifelé.
És megint megdermedt. Visszafordult, és az egymás mellett sorakozó hullazsákokat figyelte. A szíve olyan hevesen kalapált, hogy nem hallott mást, csak a saját pulzusát.
Valami megmozdult. Ez biztos.
Kinyitotta ez első zsákot. Egy férfi nézett vissza rá. A mellkasán hosszú varrás. Rajta már elvégezték a boncolást, tuti, hogy halott, gondolta Maura.
Melyik az? Melyik csinálta ezt a zajt?
Feltépte a következő zsákot, amiből egy összezúzott arc kandikált ki. Betört a koponyája.
Halott.
Remegő kézzel húzta szét a harmadik zsákon a cipzárt. Ahogy a műanyag szétvált, egy fiatal, fekete hajú, elkékült szájú nő sápadt arcát pillantotta meg. Teljesen szétnyitotta a zsákot. A nő inge átázott, és rátapadt hideg nedvességcseppektől csillogó, fehér bőrére. Ahogy Maura szétnyitotta az inget, kibukkantak a nő telt keblei és keskeny csípője. A felsőteste sértetlen volt, a bőrét még nem metszette be a kórboncnok szikéje. A körme a lábujján és a kezén belilult, márványszerű karjai elkékültek.
Maura a nő nyakára szorította az ujját, a bőre jéghideg volt, majd a szájához hajolva figyelte, lélegzik-e. Egy halk sóhajra várt, az arcát végigsimító leheletre.
A holttest kinyitotta a szemét.
Maurának elakadt a lélegzete, levegő után kapkodva hátratántorodott. Nekiütközött a háta mögött álló hordágynak. Majdnem hanyatt vágódott, ahogy az ágy gurulni kezdett. De végül sikerült valahogy talpon maradnia. A nő szeme még mindig nyitva volt, maga elé bámult. Elszíneződött, kék ajkai hangtalan szavakat formáltak.
Ki kell vinni a mélyhűtőből! Ki kell vinni innen!
Maura az ajtó felé lökte a hordágyat, de az meg se moccant. A nagy ijedtségben elfelejtette kiengedni a kerékfékeket. Rátaposott a kioldókarra, és újra meglökte a szerkezetet. Az ágy ezúttal zörögve gurult ki a hűtőkamrából az előtérbe.
A nő szeme lecsukódott. Maura odahajolt hozzá. Az ajkai mozdulatlanná dermedtek, leállt a légzése. *0, istenem. Most nem veszíthetlek el!*
Semmit sem tudott erről az idegenről. Sem a nevét, sem a kórtörténetét. Lehet, hogy hemzsegnek benne a vírusok, gondolta, de aztán a száját a nő szájára tapasztotta. Felkavarodott a gyomra a jéghideg hús ízétől. Háromszor belefujt a szájába, majd ujját a nyaki verőérre téve megpróbálta kitapintani a pulzust.
Talán képzelődöm ? Csak a saját pulzusomat érzem az ujjbegyemben lüktetni?
Maura megragadta a falon lévő telefonkészülék kagylóját, és a 911-et tárcsázta.
- Mentőszolgálat, tessék.
- Itt Isles doktor az igazságügyi orvosszakértői intézetből. Azonnal küldjön egy kocsit. Az egyik betegnek leállt a légzése...
- Elnézést, az igazságügyi orvosszakértői intézetet mondta?

- Igen! Az épület hátsó részén vagyok, a hűtőkamra előtt. Az Albany utca felőli oldalon, közvetlenül a kórházzal szemben.
- Azonnal küldöm a kocsit.

Maura letette a kagylót. Az undort és az émelygést leküzdve még egyszer a nő szájára tapasztotta az ajkát. Három rövid fújás, majd az ujját a nyaki ütőérre nyomta.
Ekkor sikerült kitapintania a pulzust. Még dobog a szíve!
Hirtelen ziháló légzés, köhögés hallatszott. A nő tüdeje megmozdult, megpróbálta felköhögni a torkában összegyűlt váladékot.
Nehogy meghalj nekem!Mély levegőt! Lélegezz már!
Hangos vijjogás jelezte a mentőautó megérkezését. Maura kilökte az épület hátsó ajtaját, és hunyorogva megállt a rakodórámpára tolató jármű villogójának fényében. Két ápoló ugrott ki a kocsiból, kezükben táskával.
- Itt van, erre! - kiáltott Maura.
- A légzés továbbra sem indult be?
- Nem, most már lélegzik. És a pulzusát is ki lehet tapintani.

A két férfi berohant az épületbe, majd megtorpant, és a hordágyon heverő nőre meredtek. - Istenem - motyogta az egyikük. - Ez tényleg egy *hullazsák?*
- A hűtőkamrában találtam rá - mondta Maura. - Mostanra már biztos kihűlt.
- Te jó ég, lefogadom, hogy ez lesz élete legborzalmasabb rémálma.

Közben előszedték az oxigénmaszkot és az intravénás csöveket Bekapcsolták az EKG-készüléket. A nő szíve lassan vert, a monitoron megjelent a szinuszgörbe, mintha valami hanyag karikaturista rajzolta volna. Bár továbbra is halottnak tűnt, a nőnek volt pulzusa és lélegzett.
A nő egyik ernyedten lógó karjára érszorítót kötöttek, aztán az egyik ápoló a következőt kérdezte Maurától:
- Mit tud erről a nőről? Hogyan került ide?
- Semmit sem tudok róla - felelte Maura. - Visszajöttem a hűtőkamrába, meg kellett néznem valamit az egyik holttesten. Akkor hallottam, hogy valamelyik zsákban mocorog valaki.
- Gyakran megesik az ilyesmi?
- Velem most történt ilyen először - felelte Maura, és nagyon remélte, hogy utoljára is.
- Mennyi ideig volt a hűtőben?

Maura az aznapi szállításokat rögzítő listáról leolvasta, hogy a nőt dél körül hozták be a hullaházba. *Nyolc órája. Nyolc órát töltött a hullazsákba cipzározva. Mi lett volna, ha a boncasztalon köt ki? Mi lett volna, ha felnyitom a mellkasát?* Maura kotorászni kezdett a papírok között, és sikerült elővarázsolnia a nő aktáját. - A weymouth-i tűzoltók hozták be - mondta, aztán így folytatta: - Úgy tűnt, vízbe fulladt...
- Hé, Nelly! - kiáltott fel az egyik ápoló, mert ahogy a nő vénájába szúrta a tűt, a beteg hirtelen remegni kezdett, aztán a felsőteste ide-oda rángatózott a hordágyon. Azon a ponton, ahol a tű a testébe hatolt, a vénából kiömlő vértől elkékült és felpuffadt a bőr.
- A francba, most nem tudom, hová szúrtam. Segíts már, fogd le!
- Öregem, a kiscsaj mindjárt felkel és elsétál.
- Nagyon küzd, az biztos. Várj, így nem tudom megszúrni.
- Akkor tegyük fel a hordágyra, és vigyük át.
- Hová viszik? - kérdezte Maura.
- Ide szembe. A balesetire. Ha megtalálta a vizsgálati papírokat, készítsen róluk másolatot, és hozza át.
- Rendben - biccentett Maura. - Odaát találkozunk.

A betegek hosszú sorban álltak a felvételi ablak előtt. A nővérpult mögött ülő ápolónő szándékosan kerülte Maura tekintetét. Nagy volt a forgalom a sürgősségi osztályon, minimum

egy összeroncsolt végtag és sugárban spriccelő vér kellett ahhoz, hogy valaki jogosan a sor elejére furakodjon. Maura azonban a haragos pillantásokról tudomást sem véve egyenesen a betegfelvételi ablakhoz ment, és megkocogtatta az üveget.

- Ki kell várnia a sorát! - szólt oda a nővér.
- Dr. Isles vagyok. Az egyik beteg papírjait hoztam. Az ügyeletes orvos már várja őket.
- Melyik betegről van szó?
- Arról a nőről, akit az előbb hoztak át az utca túloldaláról.
- Arra a hölgyre gondol a hullaházból?

Maura egy pillanatra elhallgatott, mert rádöbbent, hogy a várakozó betegek minden szavát kristálytisztán hallják. - Igen - felelte kurtán.

- Na, akkor jöjjön gyorsan. Beszélni akarnak magával. Akadt ugyanis egy kis gond a beteggel.

Az ajtó halkan berregve kinyílt. Maura belépett a folyosóra, ahonnan a kezelők nyíltak. Azonnal megértette, mire gondolt az ápolónő, amikor azt mondta, akadt egy kis *gond* a beteggel. A nőt még nem vitték be az előtérből a kezelőbe, ott feküdt az ágyon, testét speciális takaró fedte. A két ápoló, aki áthozta, épp az egyik nővér társaságában próbálta lefogni a nőt.

- Húzd meg a szíjat!
- A francba... már megint kihúzta a kezét...
- Felejtsd el az oxigénmaszkot. Úgysincs rá szüksége.
- Vigyázz az intravénás tűre! Megint el fogjuk veszíteni.

Maura odarohant a hordágyhoz, és lefogta a beteg csuklóját, mielőtt az ki tudta volna rántani a kanült a karjából. Miközben a nő ide-oda tekergőzve megpróbálta kiszabadítani magát, hosszú fekete haja végigsöpörte Maura arcát. Alig húsz perce elkékült szájú holttest volt, és egy hullazsákban hevert a hűtőkamrában. Most meg alig bírják lefogni, ahogy az élet tombolva visszatér a végtagjaiba.

- Fogja le! El ne engedje a karját!

A nő torkából mély, a sebzett vadállat nyöszörgésé- re emlékeztető hang tört fel. Aztán hátracsuklott a feje, és túlvilági sikolyt hallatott. Ez a hang nem emberi, gondolta Maura rémülten. *Istenem, kit támasztottam fel?*

- Figyeljen rám! *Figyeljen ide!* - parancsolt rá Ma- ura, aztán a fejét megragadva a nő rettegéstől eltorzult arcába bámult. - Nem engedem, hogy baja essen. Megígérem. De hagyja, hogy segítsünk!

Maura hangját hallva a nő valamelyest lecsillapodott. Kék szemét a doktornőre szegezte, kitágult pupillái hatalmas fekete tócsákká alakultak.

Az egyik ápolónő csendben megpróbálta lekötözni a beteg karját.

Ne, gondolta Maura, ezt nem kéne.

Ahogy a szíj a csuklójához ért, a nő úgy pattant fel, mintha leforrázták volna. A karja hatalmas erővel felcsapódott. Maura hátratántorodott az ütéstől. Az arcába fájdalom nyilallt.

- Segítség! - kiáltotta az ápolónő. - Ide tudná hívni valaki Dr. Cutlert?

Maura fájdalomtól lüktető arccal hátrált, miközben az egyik kezelőből egy másik ápolónő és egy orvos bukkant elő. A felfordulás az előtérben várakozó betegek figyelmét is felkeltette. Kíváncsian kukucskáltak befelé az üveg válaszfalon, mohó érdeklődéssel figyelték ezt a *Vészhelyzetet* is felülmúló jelenetet.

- Érzékeny valamire a beteg? - kérdezte az orvos.
- Nincs kórtörténet - felelte a nővér.
- Mi folyik itt? Miért tombol?
- Fogalmunk sincs.
- Rendben, próbáljunk meg intravénásán beadni öt milligramm Haldolt.
- Az teljesen kizárt.

- Akkor adja be muszkulárisan. Csak csinálja. És adjunk neki egy kevés váliumot is, mielőtt kárt tesz magában.
A nő megint felsikoltott, ahogy a tű átszúrta a bőrét.
- Tudunk bármit is róla? Ki ez a nő egyáltalán? - Az orvos ekkor észrevette a tőle néhány lépésre álló Maurát. - Maga a rokona?
- Én hívtam ki a mentőket. Dr. Isles vagyok.
- Maga kezelte a beteget?
Mielőtt Maura válaszolni tudott volna, az egyik ápoló így szólt: - A hölgy igazságügyi orvosszakértő. A beteg a hullaházban ébredt fel.
- Na, ne szórakozzanak - bámult az orvos Maurára.
- A hűtőkamrában találtam. Megmozdult a hullazsákban.
A doktor hitetlenkedve felnevetett. - És mégis ki nyilvánította halottnak?
- A weymouth-i tűzoltók hozták be.
- Hát, most nagyon úgy néz ki, hogy életben van - tette hozzá a doktor a betegre pillantva.
- Cutler doktor úr, a kettes kezelő szabad! - kiáltott oda az egyik nővér. - Bevihetjük.
Maura követte őket, ahogy az előtérből begurították a hordágyat a kezelőbe. A nő egyre erőtlenebbül küzdött, a Haldol és a válium megtették hatásukat. Az asszisztensnő vért vett tőle, és visszacsatlakoztatta az EKG vezetékeit. A monitoron megjelent a szívverést jelző vékony vonal.
- Rendben van, doktor Isles - mondta a baleseti orvos miközben a beteg szemébe világítva megvizsgálta a pupillareflexet. - Meséljen el mindent.
Maura kinyitotta a beteg papírjairól készült fénymásolatokat tartalmazó borítékot. - A beszállítási jegyzőkönyvben a következők állnak - kezdte. - Reggel nyolckor a Sunrise Jacht Klubból kihívták a weymouth-i tűzoltóságot, mert néhány hajókázó jelentette, hogy az illető hölgy a Hingham-öböl vizében lebeg. Amikor kihúzták, nem volt pulzusa, és nem lélegzett. Nem voltak nála papírok sem. Kihívták a helyszínre a helyi rendőrnyomozót, aki szerint nagy valószínűséggel baleset történt. Hozzánk, a kórbonctanra délben érkezett meg.
- És senkinek sem tűnt fel, hogy még él?
- Amikor behozták, nyakig voltunk a munkában. Akkor történt az a baleset 95-ös autóúton. Ráadásul rengeteg mindennel el voltunk maradva előző éjszakáról.
- Mindjárt kilenc óra, és eddig senki sem nézte meg ezt a nőt?
- A halottaknak általában nincs szükségük sürgősségi ellátásra.
- Úgyhogy egyszerűen benn hagyják őket a mélyhűtőben?
- Csak amíg sort nem tudunk keríteni rájuk.
- És mi van, ha véletlenül nem hallja meg, hogy valaki mocorog az egyik hullazsákban? - fordult az orvos Maura felé. - Azt akarja mondani, hogy akár holnap reggelig is odabent maradhatott volna?
- Igen - ismerte el Maura, és érezte, ahogy az arcába szökik a vér.
- Cutler doktor úr, az intenzív osztályon van egy szabad ágy - hallották a nővér hangját. - Szeretné, ha 11 vinnék oda?
Az orvos biccentett egyet, aztán így folytatta: - Mivel fogalmunk sincs, hogy a beteg milyen drogokat vett be, azt akarom, hogy folyamatosan figyeljék az állapotát. - Vetett egy pillantást az ágyon fekvő, csukott szemű nőre. Az ajka még mindig mozgott, mintha némán imádkozna. - Ez a szegény teremtés egyszer már meghalt. Ne hagyjuk, hogy megint megtörténjen.
Maura a bejárati ajtó zárjával babrált, amikor meghallotta, hogy odabent megcsörren a telefon. Mire beért a nappaliba, a készülék elhallgatott. Akárki hívta is, üzenetet nem hagyott. Végignézte a híváslistát. Az utolsó hívás mellett egy ismeretlen név, bizonyos Zoe Fossey szerepelt. Lehet, hogy félretárcsázott?
Semmi kedvem idegeskedni emiatt, gondolta Maura, és elindult a konyhába.

Ekkor a mobilja szólalt meg. Kivette a táskájából, a kijelzőn látta, hogy az egyik kollégája, Dr. Abe Bristol keresi.
- Szia, Abe - szólt bele a telefonba.
- Maura, nincs kedved elmesélni, mi történt ma este a baleseti osztályon?
- Kitől tudtad meg?
- Már hárman is hívtak: a *Globe,* a *Herald* meg az egyik helyi tévé.
- És mit akartak a firkászok?
- Mindenki a hulláról érdeklődik, amelyik feltámadt. Azt mondták, nemrég vették fel a kórházba. Egy büdös szót sem értettem abból, amit magyaráztak.
- O, istenem. Hogy' a fenébe tudják meg ezek ilyen hamar?
- Ezek szerint igaz a hír?
- Már akartalak hívni... - Kezdte, aztán elhallgatott. Megint megszólalt a telefon a nappaliban. - Keresnek a másik vonalon. Mindjárt visszahívlak, jó?
- Amennyiben megígéred, hogy mindent részletesen elmesélsz.
Maura beszaladt a nappaliba, és felkapta a kagylót. - Doktor Isles, tessék.
- Itt Zoe Fossey, a hatos csatorna híradójától. Szeretnénk, ha kommentálná a...
- Este tíz óra van - szakította félbe Maura. - Rá- • adásul az otthoni számomon hív. Ha beszélni akar velem, hívjon fel az irodámban, munkaidőben.
- Úgy tudjuk, hogy ma éjszaka felébredt egy nő a hullaházban.
- Nincs hozzáfűznivalóm a kérdéshez.
- Egyes forrásokból úgy értesültünk, hogy Weymouth-ban egy rendőrnyomozó és egy tűzoltóosztag is halottnak nyilvánította. Az ön hivatala is ugyanerre a megállapításra jutott?
- Az igazságügyi orvosszakértői intézet véleményét nem kérték ki.
- De az illető beteg az önök felügyelete alatt állt, ha nem tévedek.
- Az intézet munkatársainak semmi köze a halál beálltának megállapításához.
- Ezzel azt akarja állítani, hogy a hibát a weymouth-tűzoltóság és a helyi rendőrnyomozó követte el? Mégis, hogy követhet el bárki is ekkora baklövést? Talán nem egyértelmű, hogy valaki él vagy már meghalt?
Maura lecsapta a kagylót.
A telefon szinte ugyanabban a pillanatban csörögni kezdett. A kijelzőn most egy másik szám jelent meg.
- Isles doktor beszél - vette fel a kagylót.
- Itt Dave Rosen, az Associated Presstől. Ne haragudjon, hogy ilyenkor zavarom, de riportot készítünk egy fiatal nőről, akit beszállítottak a kórbonctanra, és aki egy hullazsákban tért magához. Kérem, árulja el, valóban így történt az eset?
- Mégis honnan tudnak erről? Maga már a második, aki ezzel hív.
- Gyanítom, hogy egyre többen fogják zaklatni.
- Még mit tud az ügyről?
- Hát, hogy a nőt délután szállította be a kórbonctanra a weymouth-i tűzoltóság egyik osztaga. Hogy ön találta meg a beteget, és hívta ki a mentőket. A kórházzal már beszéltem, a nő állapota súlyos, de stabil. Jól tudom?
- Igen, de...
- Tényleg *bent* volt a zsákban, amikor megtalálta? Be is húzták a cipzárt?
- Ne legyen már ennyire szenzációhajhász.
- Önöknél ellenőrzik a beszállított holttesteket? Csak hogy meggyőződjenek róla, hogy valóban meghaltak.
- Reggel nyilatkozatot teszek közzé. Addig is jó éjszakát! - Maura letette a telefont, és mielőtt még újra megcsörrenhetett volna, kihúzta. Ma éjjel nem hagyják nyugton, az biztos, csak így menekülhet meg tőlük. A néma készülékre pillantva eltűnődött: Hogy a fenébe terjednek ilyen gyorsan a hírek?

Aztán eszébe jutott a rengeteg szemtanú, a baleseti osztályon dolgozó hivatalnokok, nővérek, beteghordozók. A betegek a váróban, amint bámulnak befelé az üveg válaszfalon. Bármelyikük felemelhette a telefont. Egyetlen hívás, és kész. Egy hátborzongató pletykánál semmi sem terjed gyorsabban. Holnap őrültek háza lesz, gondolta Maura, jobb, ha felkészülök lelkiekben. Abe számát tárcsázta a mobilján, és amikor a férfi felvette, így szólt:

- Gáz van.
- Gondoltam.
- Ne mondj semmit a sajtónak! Holnap majd kiadok egy nyilatkozatot. Éjszakára kikapcsolom az otthoni telefonom. Ha beszélni akarsz velem, hívj a mobilon.
- Meg tudod oldani a dolgot?
- Szerinted van más választásom? Végül is én találtam meg a nőt.
- Maura, készülj föl, hogy ennek az ügynek országos hírverése lesz.
- Már kerestek az AP-től.
- Te jó isten. Felvetted a kapcsolatot a Közbiztonsági Hivatallal? Ok vezetik majd a vizsgálatot.
- A második helyen szerepelnek az elintézendő hívások listáján.
- Szeretnéd, ha segítenék megírni a nyilatkozatot?
- Szükségem lesz egy kis időre, hogy összehozzam, úgyhogy reggel biztosan késni fogok. Tartsd vissza őket, amíg beérek.
- Lehet, hogy be fognak perelni.
- Ártatlanok vagyunk, Abe. Nem követtünk el semmit.
- Az nem számít. Készülj fel a legrosszabbra.

3.FEJEZET

- Esküszik, hogy jelen ügyben a bíróság előtt teendő tanúvallomásában az igazat, a teljes igazat és csakis az igazat vallja, Isten önt úgy segélje?
- Esküszöm - felelte Jane Rizzoli.
- Köszönöm. Kérem, foglaljon helyet.

Ahogy nagy nehezen elhelyezkedett a tanúk padján, a tárgyalóteremben minden szem rá szegeződött. Azóta bámulták, amióta kacsázva végigvonult a termen. Nem tudták levenni a szemüket feldagadt bokájáról és a hatalmas kismamaruha alatt domborodó óriási pocakjáról. Fészkelődni kezdett a székben, megpróbált kényelmesen elhelyezkedni, hogy legalább a tekintély látszatát fenn tudja tartani. A teremben azonban meleg volt, és Jane alig ült le, máris érezte, hogy a homlokán megjelennek az első izzadságcseppek. Egy verejtékező, fészkelődő, terhes rendőr. Ez ám a tekintélyt parancsoló megjelenés.

Gary Spurlock, a Suffolk megyei kerületi ügyészhelyettes felállt, hogy feltegye a tanúnak a kérdéseit.

Jane nyugodt és módszeres ügyésznek ismerte a férfit, és egy cseppet sem aggódott a kérdések miatt. Végig Spurlockot nézte, még véletlenül sem pillantott a vádlottra, Billy Wayne Rollóra, aki ügyvédnője mellett terpeszkedve őt bámulta. Jane tudta, hogy Rollo így próbál ráijeszteni. Húzd fel a zsarut, billentsd ki az egyensúlyából. Ez a fickó sem különbözött attól a sok seggfejtől, akivel eddig dolga akadt, azok is mind ugyanígy bámultak. Ez a tekintet a vesztesek utolsó mentsvára.

- Elárulná a bíróságnak a nevét, kérem? Legyen szíves betűzze a vezetéknevét - kezdte Spurlock.
- Jane Rizzoli nyomozó. R-I-Z-Z-O-L-I.
- Foglalkozása?
- A bostoni rendőrség gyilkossági csoportjának nyomozója vagyok.
- Ismertetné velünk röviden, hogy hol végezte a tanulmányait, és összefoglalná néhány szóban eddigi pályafutását?

Jane megint mocorogni kezdett, a kényelmetlen székben ugyanis megfájdult a háta.
- Büntetőjogból szereztem szakképesítést a Massachusettsi Főiskolán. A Bostoni Rendőrtiszti Főiskola elvégzése után járőrként teljesítettem szolgálatot Back Bay és Dorchester környékén. - Megrándult az arca, ahogy a baba rúgott egy nagyot. *Maradj nyugton, kicsim. A mami épp a tanúk padján ül.* Spurlock türelmesen várta, hogy befejezze a válaszát, úgyhogy Jane így folytatta: - Ez után nyomozóként végeztem a munkámat a kábítószer-ellenes ügyosztályon, majd két és fél éve áthelyeztek a gyilkosságiakhoz, ahol jelenleg is dolgozom.
- Köszönöm, nyomozó. Most szeretném, ha beszámolna nekünk az ez év február harmadikán történt eseményekről. Aznap feladatteljesítés közben felkeresett egy roxbury-i magánlakást, igaz?
- Igen, uram.
- A lakás a Malcolm X sugárút 4280. szám alatt található?
- Igen. Egy bérházban.
- Kérem, ismertesse velünk a látogatás részleteit!
- Délután fél három tájban a társammal, Barry Frost nyomozóval megérkeztünk a fenti címre, hogy kikérdezzük a 2-B lakás bérlőjét.
- Mivel kapcsolatban akarták kikérdezni?
- Egy gyilkossági üggyel kapcsolatban. Az illető az áldozat ismerőse volt.
- Az illető úr - vagy hölgy - nem gyanúsítottja volt az említett ügynek?
- Nem, uram. A hölgy nem gyanúsított volt.
- Mi történt ezt követően?
- Épp bekopogtunk a 2-B lakás ajtaján, amikor egy nő kiáltozni kezdett. A hangok a folyosó túlsó felén lévő 2-E lakásból jöttek.
- Le tudná írni ezt a bizonyos kiáltozást?
- Talán úgy tudnám legjobban jellemezni ezeket a hangokat, mint amikor valaki heves fájdalmában vagy félelmében felsikít. Aztán több hangos puffanást is hallottunk, mintha valaki bútorokat borogatott vagy a padlóra zuhant volna.
- Tiltakozom! - pattant fel ebben a pillanatban az ügyvéd. - Ez csak feltételezés. A nyomozónő nem tartózkodott a lakásban, hogy ezt meg tudja állapítani.
- A kifogásnak helyt adok - felelte a bíró. - Rizzoli nyomozó, kérem, tartózkodjon az olyan eseményekkel kapcsolatos feltételezésektől, amelyeket a saját szemével nem láthatott.
Még akkor is, ha ez nem csak istenverte feltételezés? Mert tudom, hogy pontosan mi történt: Billy Wayne Rollo a padlóhoz verte a barátnője fejét.
Jane visszafojtotta ingerültségét, és helyesbítette a vallomást.
- Hangos puffanás hallatszott a lakásból.
- Ez után mit csináltak?
- Frost nyomozó és én bekopogtunk a 2-E lakás ajtaján.
- Közölték a lakásban tartózkodókkal, hogy önök rendőrtisztek?
- Igen, uram.
- És mi történt ez...
- Kibaszott hazugság! - ugatott fel a vádlott. - Kurvára nem mondták, hogy zsaruk.
Mindenki Billy Wayne Rollo felé fordult. A fickó még mindig Jane-t bámulta.
- A vádlott maradjon csendben - utasította Rollót a bíró.
- De ha egyszer ez a nő hazudik.
- Megkérem a vádlott ügyvédjét, hogy próbálja megfékezni ügyfelét, különben kénytelen leszek kivezettetni a teremből.
- Pszt, Billy- motyogta az ügyvédnő. - Ezzel csak magának árt.
- Rendben - szólalt meg újra a bíró. - Mr. Spurlock, kérem, folytassa.
Az ügyészhelyettes biccentett egyet, aztán Jane felé fordult.
- Mi történt azután, hogy bekopogtak a 2-E lakás ajtaján?

- Nem kaptunk választ, mivel azonban továbbra is hallottuk odabentről a kiabálást és a puffanásokat, úgy döntöttünk, hogy valaki életveszélyben van, ezért a bent tartózkodók jóváhagyása és házkutatási parancs nélkül is be kell hatolnunk a lakásba.
- És bementek?
- Igen, uram.
- Berúgták a kibaszott ajtómat! - bődült el Rollo.
- Csend legyen, Mr. Rollo! - csattant fel a bíró, mire a vádlott visszakushadt a székébe. Izzó gyűlölettel a szemében nézte Jane-t.
Bámulj csak, te fasz. Azt hiszed, meg tudsz ijeszteni?
- Rizzoli nyomozó - folytatta Spurlock -, mit láttak, miután bejutottak a lakásba?
Jane az ügyészhelyettes felé fordult, és így felelt: - Egy férfit és egy nőt. A nő a padlón feküdt a hátán. Az arcán súlyos sérülések, ütésnyomok látszottak, az ajka vérzett. A férfi felette térdelt, és két kézzel szorította a nyakát.
- Az említett férfi itt ül a teremben?
- Igen, uram.
- Kérem, mutassa meg, ki az.
Jane Billy Wayne Rollóra bökött.
- Ezt követően mi történt?
- Frost nyomozó *és én* lerángattuk Mr. Rollót a nőről. A hölgy még eszméleténél volt. Mr. Rollo ellenállást tanúsított, és a dulakodás során erős ütést mért Frost nyomozó hasára. Ezt követően Mr. Rollo kirohant a lakásból. Üldözőbe vettem, és a lépcsőházban sikerült is utolérnem.
- Egyedül?
- Igen, uram - felelte, aztán elhallgatott egy pillanatra, majd teljesen komolyan hozzátette: - Miután lezúgott a lépcsőn. Nem volt ugyanis teljesen józan.
- *Lelöktél* a lépcsőn, baszd meg! - kiáltott fel Rollo.
A bíró nagyot ütött az asztalra kalapácsával. - *Elegem* van a közbeszólásaiból! Törvény szolga, kérem, távolítsa el a teremből a vádlottat.
- Bíró úr - pattant fel Rollo ügyvédje. - Megígérem, hogy nem lesz több gond az ügyfelemmel.
- Hát eddig nem sikerült valami hatékonyan féken tartania, Ms. Quinlan.
- Többet nem fogja zavarni a tárgyalást - mondta az ügyvédnő az ügyfelére pillantva. - *Ugye?*
Rollo sértődötten morgott valamit.
- Nincs több kérdésem - szólalt meg ekkor Spurlock, majd leült.
A bíró az ügyvédnő felé fordult: - Ms. Quinlan?
Victoria Quinlan felállt, hogy feltegye a keresztkérdéseit. Jane még sosem találkozott vele, úgyhogy nem tudta, mire számíthat. Quinlan a tanúk padjához közeledett. Fiatal, csinos és szőke, gondolta Jane, mégis miért védi ezt a szerencsétlen szarházit? A nő úgy sétált a tárgyalóteremben, mint egy modell a kifutón, rövid szoknyája és magas sarkú cipője kihangsúlyozta hosszú lábait. Jane-nek már attól is fájdalom nyilallt a bokájába, ha egy pillantást vetett ezekre a cipőkre. Az ilyen nők mindig a figyelem középpontjába kerülnek. Quinlant nem kell félteni. A tanúk padja felé lejt, és látszik rajta, tisztában van vele, hogy az esküdtszékben ülő férfiak kivétel nélkül az ő feszes fenekét bámulják.
-Jó napot, nyomozó - köszönt az ügyvédnő. Milyen édes. Talán túlságosan is. Aztán egy váratlan pillanatban a kis szöszi beléd mélyeszti a karmait.
-Jó napot, asszonyom - szólalt meg Jane közömbös hangon.
- Ön az imént azt állította, hogy jelenleg a gyilkossági csoportnál dolgozik.
- Igen, asszonyom.
- Elmondaná, hogy jelenleg milyen új ügyekkel foglalkozik?

- Jelenleg nincsen új ügyem. De továbbra is nyomon követem a...
- Ön még mindig a bostoni rendőrség nyomozója. Talán mostanában nem történtek olyan gyilkossági ügyek, amelyek felderítéséhez nyomozókra lenne szükség?
- Szülési szabadságon vagyok.
- Ó, tehát *szabadságon* van. Ezek szerint per pillanat nem dolgozik az ügyosztályon.
- Adminisztratív teendőket látok el.
- Akkor tisztázzunk a helyzetet: nyomozóként jelenleg nincs szolgálatban - mosolygott Quinlan.

Jane érezte, ahogy vér szökik az arcába. - Amint már említettem, szülési szabadságon vagyok. Lehet, hogy furcsán hangzik, de a rendőrök is szülhetnek gyereket - tette hozzá némi éllel, de abban a pillanatban meg is bánta a dolgot. *Ne menj bele a játékaiba! Őrizd meg a nyugalmad!* Ebben a tárgyalóteremnek nevezett kemencében azonban ezt könnyebb volt mondani, mint csinálni. Talán tönkrement a légkondi? A többieket miért nem zavarja ez a döghőség?

- Mikorra várja a babát, nyomozó?

Jane egy pillanatra eltűnődött, vajon hová akar kilyukadni az ügyvédnő ezzel az egésszel. - A múlt hétre voltam kiírva - felelte végül. - Késik.

- Ezek szerint február harmadikán, amikor először találkozott az ügyfelemmel, Mr. Rollóval, úgy a... harmadik hónapban járt?
- Tiltakozom - szólt közbe Spurlock. - Ez a kérdés nem tartozik a tárgyhoz.
- Ügyvédnő - mondta a bíró Quinlannek -, mit akar kideríteni ezzel a kérdéssel?
- A kérdés a nyomozó korábbi tanúvallomásával kapcsolatos, bíró úr. Arra vonatkozik, hogy Rizzoli nyomozónak hogyan sikerült teljesen egyedül elfogni és letartóztatni jó erőben lévő ügyfelemet a lépcsőházban.
- És elárulná, hogy mi köze van ehhez annak, hogy a tanú éppen hányadik hónapos terhes volt?
- Egy, a terhesség harmadik hónapjában járó nő csak igen nagy nehézségek árán képes...
- Ne feledje, Ms. Quinlan, hogy a szóban forgó személy rendőrtiszt. Abból él, hogy bűnözőket fog el.

így is van, az lesz a legjobb, ha erről a bíró világosítja fel a szöszit.

Victoria Quinlan elpirult, ahogy a bíró leállította. - Igen, tisztelt bíró úr, visszavonom a kérdést - mondta, majd újra Jane felé fordult. Egy darabig méregette, miközben már a következő lépésen törte a fejét. - Azt állította, hogy a társával, Frost nyomozóval tartózkodott a helyszínen, illetve hogy közösen döntötték el, behatolnak a 2-B számú lakásba, igaz?

- Nem a 2-B volt az, hanem a 2-E, asszonyom.
- O, igen, hát persze. Elnézést.

Na persze, úgy csinálsz, mintha nem engem akarnál ellentmondásba keverni.

- Azt mondta, bekopogtak az ajtón, és közölték, hogy a rendőrségtől vannak - folytatta Quinlan.
- Igen, asszonyom.
- És ennek semmi köze sem volt ahhoz az ügyhöz, amiből kifolyólag eredetileg felkeresték ezt a bizonyos bérházat.
- Semmi, asszonyom. Merő véletlenség volt, hogy éppen akkor ott jártunk. Ennek ellenére, ha megállapítást nyer, hogy egy állampolgár élete veszélyben forog, kötelességünk közbeavatkozni.
- És ezért kopogtak be a 2-B lakásba.

-2-E.

- És miután senki sem válaszolt, betörték az ajtót.
- A lakásból kihallatszó kiáltások alapján úgy ítéltük meg, hogy egy nő élete forog veszélyben.

- Miből gondolták, hogy az illető veszélyben van, és ezért kiáltozik? Fel sem merült önökben, hogy ezek a hangok netán egy szenvedélyes szerelmi aktust kísérnek?
Jane majdnem elröhögte magát, de végül sikerült megállnia. - Nem, mi segélykiáltásokat hallottunk.
- És ebben teljesen biztos? Ilyen határozottan meg tudja állapítani a különbséget?
- Egy vérző szájú nő, azt hiszem, elég bizonyíték.
- Épp az a lényeg, hogy ezt *abban a pillanatban* maguk még nem tudhatták. Nem adtak esélyt az ügyfelemnek, hogy ajtót nyisson. Elhamarkodott döntést hoztak a társával, aztán egyszerűen betörtek a lakásba.
- Megakadályoztuk, hogy megverjenek egy nőt.
- Tisztában van azzal, hogy az állítólagos áldozat nem hajlandó feljelentést tenni Mr. Rollo ellen? Mind a mai napig együtt élnek, és szeretik egymást.
- Az illető hölgynek jogában áll így dönteni - felelte Jane nyugodt hangon. *Még ha nagy baromságot is csinál.* - Aznap a 2-E lakásban a vádlott megverte azt a nőt. Vérzett a szája.
- És az *én vérem* nem számít? - kiabált közbe Rollo. - Lelöktél a lépcsőn. Még mindig látszik a forradás az államon.
- Csendre utasítom, Mr. Rollo - torkolta le a bíró a fickót.
- Nézze! Ezt akkor szereztem, amikor az alsó lépcsőfoknak ütődtem. Össze kellett varrni.
-Mr. Rollo!
- *Maga* lökte le a lépcsőn az ügyfelemet, nyomozó? - szegezte Jane-nek a kérdést az ügyvédnő.
- Tiltakozom - szólt közbe Spurlock.
- Nem, nem én voltam - felelte Jane. - Erősen ittas állapotban volt. Magától esett le.
- Hazudik! - csattant fel a vádlott újból.
- *Csendet, Mr. Rollo!* - sújtott le a kalapácsával a bíró.
Billy Wayne Rollo dühkitörését azonban már nem lehetett megfékezni. - Ő meg a társa kirángattak a lépcsőházba, hogy senki se lássa, mit csinálnak velem. Ne higgye már el, hogy egyedül képes lett volna lekapcsolni engem. Ez a terhes *kiscsaj?* Nehogy má' bevegye ezt a baromságot!
- Givens törvényszolga, vezesse ki az alperest az ülésteremből!
- A rendőri brutalitás áldozata vagyok! - ordította Rollo, miközben a törvényszolga a karját megragadva talpra állította. - Hé, talán csak hülyéket ültetnek az esküdtszékbe? Hát nem látják, hogy ezt az egész baromságot kitalálták? Ez a két zsaru lerúgott azon a kibaszott lépcsőn.
A bíró újra lesújtott a kalapáccsal. - Szünetet rendelek el! Kérem, kísérjék ki az esküdteket!
- Na, persze! Most meg *szünetet* rendel el - röhögött fel Rollo, és ellökte magától a törvényszolgát. - Pont most, mikor végre hallhatnák az igazságot.
- Vigye ki innen a vádlottat, Givens!
Givens megragadta Rollo karját, mire a feldühödött fickó megpördült, és nekitámadt a törvényszolgának. Fejjel a hasának rontott, mire mindketten a földre kerültek, és dulakodni kezdtek. Victoria Quinlan tátott szájjal bámult, miközben az ügyfele a törvényszolgával együtt ide-oda gurult a padlón néhány centire a magas sarkú Manolo Blahniks cipőtől.
Ó, istenem, valakinek rendet kellene itt tenni.
Jane kikászálódott a székéből, és a teljesen kába Quinlant félrelökve felkapta a bilincset, amit dulakodás közben a törvényszolga a földre ejtett.
- Segítség! - kiáltott fel a bíró, miközben folyamatosan ütötte a kalapáccsal az asztalt. - Hívjanak azonnal még egy törvényszolgát!
Rollo eközben két vállra fektette Givenst, és már felemelte az öklét, hogy kiüsse a szerencsétlen fickót. Jane megragadta Rollo magasba emelt kezét, és villámgyorsan rákattintotta a bilincset.
- A kurva életbe! - nyögte Rollo.

Jane keményen a hátába térdelt, majd hátracsavarta a kezét, és Givens törvényszolgára lökte. Egy újabb kattanás, és a bilincs másik fele összezárult Rollo bal csuklóján.
- Szájjá le rólam, te kibaszott tehén! - ordította Rollo. - Eltöröd a gerincem!
A rakás alján csapdába esett Givens fulladozni kezdett a rá nehezedő testek súlya alatt. Ahogy Jane leszállt Rollo hátáról, hirtelen forró folyadék lövellt ki a lába közül, csúnyán eláztatva az összebilincselt fickót és Givenst. Jane hátratántorodott, és döbbenten bámulta átázott kismamaruháját. A folyadék a combjáról a tárgyalóterem padlójára csöpögött.
Rollo az oldalára fordulva felnézett a nyomozóra, aztán elröhögte magát. Még akkor is képtelen volt abbahagyni, mikor újra hasra fordult. - Hé! – mondta - Nézzék! Nem összehúgyozta magát a hülye kurvája?

4. FEJEZET

Maura éppen *egy* Brooklyn Village-i jelzőlámpánál állt, amikor Abe Bristol hívta.
- Bekapcsoltad reggel a tévét? - kérdezte a férfi.
- Csak nem akarod azt mondani, hogy a sztori máris bekerült a hírekbe?
- A hatos csatornán valami Zoe Fossey nevű riporter lehozta. Beszéltél vele?
- Csak röviden, tegnap éjjel. Mit mondott?
- Röviden összefoglalva? „Elő nőt találtak a hullaházban. A törvényszéki orvosszakértő a weymouth-i tűzoltóságot és az állami rendőrséget okolja a téves diagnózis megállapítása miatt."
- O, istenem. Ezt egy szóval sem állítottam.
- Tudom, de a weymouth-i tűzoltóparancsnok és a rendőrség nem lejtett örömtáncot a hír hallatán. Louíse folyamatosan fogadja a hívásaikat.
A jelzőlámpa zöldre váltott. Ahogy áthajtott a kereszteződésen, Maurának eszébe jutott, hogy mi lenne, ha egyszerűen megfordulna, és hazahajtana. Szeretett volna kimaradni ebből az őrületből.
- Az irodában vagy? - kérdezte aztán Abe-et.
- Hét körül értem be. Azt hittem, mostanra te is befutsz.
- Már úton vagyok, de kellett néhány óra, hogy megírjam a nyilatkozatot.
- Készülj fel, hogy a parkolóban már lesben állnak a sajtó emberei. Rád fognak rontani.
- Ott ólálkodnak a kórháznál?
- Bizony ám. Tudósítók, közvetítőkocsik. Az Albany utcán parkolnak, és oda-vissza rohangálnak a kórház meg a mi épületünk között.
- Milyen kényelmes ez így nekik. Egy füst alatt elintézik az egészet.
- Sikerült megtudnod valamit a betegről?
- Reggel felhívtam Dr. Cutlert. Azt mondta, megérkezett a toxikológiai vizsgálat eredménye. A nő vére tele volt barbituráttal és alkohollal.
- Ez lehet, hogy megmagyarázza, miért ugrott a vízbe. Ráadásul, ha ennyire tele volt nyomva barbitu- ráttal, nem csoda, hogy nem sikerült felfedezni az életjeleket.
- Miért kattantak rá ennyire erre az ügyre?
- Azért, mert első osztályú az anyag, még a *National Enquirer* is címlapon hozza. A sírjából feltámadó halott. Ráadásul egy fiatal nőről van szó, ugye?
- A húszas éveiben jár.
- És csinos?
- Mit számít ez?
- Ne szórakozz! - nevetett Abe. - Te is *tudod,* hogy ez nem mindegy.
- Hát persze - sóhajtott Maura. - Igen, a lány nagyon csinos - ismerte el végül.
- Na, látod. Adott egy fiatal, szexis lány, akit majdnem sikerült élve felboncolni.
- Ez nem igaz.

- Csak szeretném felhívni rá a figyelmedet, hogy a közvélemény pontosan így értelmezi majd a történteket.
- Nem jelenthetnék ma beteget? A következő géppel már repülnék is a Bermudára.
- Itt hagynál a kupi közepén? Nehogy megpróbáld!

Amikor húsz perccel később Maura befordult az
Albany utcába, azonnal meglátta a kórbonctan bejárata előtt parkoló két közvetítőkocsit. Pontosan úgy történt, ahogyan Abe megjósolta: a riporterek már lesben álltak. A légkondis Lexusban kellemes hűvös volt, de ahogy kiszállt az autóból, párás reggel fogadta. A riporterek rohanni kezdtek felé.

- Isles doktornő! - kiáltotta az egyik férfi. - A *Boston Tribune-tól* vagyok. Szeretnék néhány kérdést feltenni a beteggel kapcsolatban.

Válaszként Maura kihúzott a táskájából néhány példányt a reggel megfogalmazott nyilatkozatból, amelyben tárgyilagosan összefoglalta az éjszaka eseményeit, illetve leírta, hogyan reagált a történtekre. Gyorsan szétosztotta a lapokat. - A nyilatkozatom - tette hozzá. - Ezenkívül nincs más mondanivalóm.

Ezzel persze nem tudta elejét venni a kérdésözönnek.

- Hogyan fordulhat elő, hogy valaki ilyen hibát követ el?
- Sikerült kideríteniük az illető hölgy nevét?
- Úgy tudjuk, hogy a weymouth-i tűzoltóság emberei állapították meg a halál beálltát. Meg tudná nevezni, ki volt az pontosan?
- Erről inkább a tűzoltóság szóvivőjét kérdezzék - felelte Maura. - Ezekre a kérdésekre nem tudok válaszolni helyettük.
- Dr. Isles, elismeri, hogy *valaki* súlyos hibát követett el?

Maura felismerte a hangot. Ahogy megfordult, egy szőke nőt pillantott meg, amint éppen előrevereksz magát a sorban. - Ön a hatos csatorna tudósítója, ha nem tévedek?

- Igen, Zoe Fossey vagyok - felelte a nő, és örömében, hogy Maura felismerte, elmosolyodott. A doktornő tekintetét látva azonban egy pillanat alatt lehervadt az arcáról a mosoly.
- Pontatlanul idézte a szavaimat - mondta Maura. - Sosem állítottam, hogy a történtek miatt a felelősség a tűzoltóságot vagy az állami rendőrséget terheli.
- Az biztos, hogy valaki hibázott. Ha nem ők, akkor mégis ki? Talán ön a felelős, Dr. Isles?
- Ez teljességgel kizárt.
- Egy nőt hullazsákba raknak, pedig még él. Nyolc órán keresztül a kórbonctan hűtőkamrájában tartották. És mindez annak ellenére történt, hogy senki sem hibázott? - Fossey egy pillanatra elhallgatott. – Nem gondolja, hogy valakit fel kellene függeszteni az állásából? Mondjuk például a nyomozást vezető rendőrtisztet?
- Úgy vélem, ön kissé elhamarkodottan vádaskodik.
- Az a nő akár meg is halhatott volna.
- De nem halt meg.
- De azt nem tagadja, hogy valaki igencsak alapvető hibát követett el - nevetett Fossey. - Mégis milyen nehéz lehet megállapítani valakiről, hogy meghalt-e vagy sem?
- Nehezebb, mint gondolná - vágott vissza Maura.
- Szóval a védelmébe veszi a % ügy többi szereplőjét?
- Odaadtam a nyilatkozatomat. Mások tetteit nem áll módomban kommentálni.
- Dr. Isles! - szólalt meg újra a *Boston Tribüné* tudósítója. - Ont azt mondta, hogy a halál beálltának megállapítása nem minden esetben egyszerű feladat. Úgy tudom, történtek már hasonló esetek az ország más hullaházaiban. Fel tudna minket világosítani, hogy mi okozhat nehézséget ezekben az esetekben? - A férfi tisztelettudóan beszélt. Nem akarta csőbe húzni, a kérdésen is látszott, hogy komolyan foglalkoztatja a téma. Maura úgy gondolta, a fickó megérdemli, hogy válaszoljon neki.

Jól megnézte magának. Értelmes tekintete, szél borzolta haja és rövidre vágott szakálla volt. Leginkább egy fiatalos egyetemi tanárra emlékeztette. Ezzel a csinos arccal számtalan diáklány fejét elcsavarná, az biztos. - Hogy hívják? - kérdezte aztán a doktornő.
- Peter Lukas. A *Tribüné* állandó munkatársa vagyok
-Jöjjön, Mr. Lukas, kizárólag önnek nyilatkozom.
- Hé - tiltakozott Fossey. - Vannak itt páran, akik régebb óta várnak, mint Mr. Lukas.
Maura lesújtó pillantást vetve a nőre csak ennyit mondott: - Ez egy kivételes eset, Ms. Fossey, most nem az lel aranyat, aki korán kel. Hanem aki udvariasabb. - Ezzel megfordult, és a *Tribüné* riporterével a sarkában besétált az épületbe.
Louise, a titkárnője, épp telefonált, de amikor meglátta őket, kezét a kagylóra téve kissé elkeseredetten odasúgott Maurának: - Egyfolytában csöng a telefon. Mit mondjak nekik?
- Faxold el nekik ezt - mondta Maura, az asztalra csúsztatva a közlemény egy példányát.
- Ne csináljak semmi mást?
- A sajtótól érkező hívásokat ne vedd fel. Beleegyeztem, hogy Mr. Lukasnak nyilatkozom, rajta kívül viszont senki mással nem beszélek. Nincs több interjú.
Ahogy a riporterre pillantott, nem volt nehéz leolvasni Louise arcáról, hogy mit gondol. *Látom, sikerült kiválasztanod egy jóképű pasit.*
- Nem fog sokáig tartani - tette hozzá Maura, és már terelte is be az irodájába Lukast. Miután behúzta maga mögött az ajtót, a székre mutatott.
- Köszönöm, hogy vállalta a beszélgetést - szólalt meg a férfi.
- Maga volt odakint az egyetlen, aki nem idegesített fel.
- Ez nem jelenti azt, hogy nem vagyok idegesítő.
Erre a megjegyzésre Maura halványan elmosolyodott. - Ez pusztán önvédelmi stratégia - mondta aztán. - Ha beszélek magával, talán békén hagynak, és magát nyaggatják majd a kérdéseikkel.
- Attól tartok, ez a dolog nem így működik. Ezután is maga lesz az első számú célpont.
- Annyi érdekes dolog történik, amiről lehetne írni, Mr. Lukas. Fontosabb dolgok. Miért pont ezt kapták fel?
- Mert itt a legbensőbb félelmeink kerülnek középpontba. A legborzalmasabb rémálmainkat kelti életre. Vajon hányan rettegnek attól, hogy lemondanak róluk, mert azt hiszik, meghaltak? Hányan félnek attól, hogy véletlenül élve eltemetik őket? Nem először fordulna elő a történelem során. Hallottunk már hasonló esetekről.
Maura bólintott. - Akad néhány eset, amit törté - nelmi bizonyítékok is alátámasztanak. Ezek azonban még a bebalzsamozás előtti időkben történtek.
- És azok, akik hullaházakban tértek magukhoz? Ezek nem olyan régi történetek. Csak az utóbbi néhány évben számos hasonló eset történt.
- Néha előfordul ilyesmi - habozott Maura.
- Gyakrabban, mint az emberek gondolnák. - Lukas elővette, és kinyitotta jegyzetfüzetét. - Ezerkilencszáz-nyolcvannégyben, New Yorkban egy férfi a boncasztalon hever. A patológus megfogja a szikét és nekilát, hogy felvágja a holttestet, mikor is a fickó magához tér, és torkon ragadja az orvost, aki erre összeesik. Infarktus végzett vele, ott a helyszínen. - Lukas felpillantott a füzetéből. - Erről az esetről biztosan hallott, nem?
- Sikerült a legbizarrabb példát kiválasztania.
- De megtörtént, ugye?
- Igen - sóhajtott Maura. - Erről az esetről én is hallottam.
Lukas lapozott egyet a jegyzetfüzetében, majd így folytatta:
- 1989-ben, az Ohio állambeli Springfieldben egy idősek otthonában halottnak nyilvánítják az egyik ápoltat. A temetkezési vállalkozó már épp bebalzsamozni készül a nőt, amikor a holttest megszólal.
- Látom, alaposan utánajárt a témának.

- Érdekesnek találom - mondta a riporter a jegyzetfüzetét lapozgatva. - Tegnap éjjel az összes hasonló esetet megkerestem. Egy kislány Dél-Dakotában nyitott koporsóban ébredt. Egy Des Moines-i férfinak már felnyitották a mellkasát, amikor a patológus hirtelen észrevette, hogy *még mindig dobog* a szíve. - Lukas a doktornőre pillantott. - Ezek nem rémtörténetek, hanem bizonyítékokkal alátámasztott esetek. És nem egy ilyen történt.
- Nézze, én nem állítom, hogy ilyesmi soha nem fordul elő, mert az nem lenne igaz. Megesik, hogy a holttestek felélednek. Nem egy olyan régi sírt tártak már fel, ahol a koporsófedél belső felületén kaparásnyomokat találtak. Vannak, akik annyira rettegnek az élve temetéstől, hogy rádióadóval felszerelt koporsókat készíttetnek maguknak, így szükség esetén segítséget kérhetnek.
- Milyen megnyugtató.
- Úgyhogy igen, azt kell mondanom, megtörténhet. Biztosan hallotta már azt az elméletet, miszerint Jézus feltámadása valójában nem is volt igazi feltámadás, hanem egyszerűen idő előtt temették el.
- Miért olyan nehéz megállapítani a halál beálltát? Talán nem egyértelmű, hogy valaki él-e vagy már meghalt?
- Nem minden esetben. Ha valakinek nagyon lehűl a testhőmérséklete, előfordul, hogy teljesen úgy néz ki, mintha meghalt volna. A mi betegünket is hideg vízből halászták ki. Ráadásul vannak olyan gyógyszerek és kábítószerek, amelyek gyakorlatilag megszüntetik az életjeleket, és nem lehet kitapintani a pulzust, vagy megállapítani, hogy az illető lélegzik-e.
- Rómeó és Júlia. A szer, amit Júlia megivott, hogy halottnak higgyék.
- Igen. Nem tudom, mi volt abban az italban, de a jelenet nem elképzelhetetlen.
- Milyen szerek fejthetnek ki ilyen hatást?
- Például a barbiturátok. Olyan szinten lecsökken- tik a légzés intenzitását, hogy szinte lehetetlen megállapítani, hogy a beteg még lélegzik-e.
- A nő vérében is barbiturátokat mutattak ki, ugye? Fenobarbitalt.
- Ezt kitől hallotta? - nézett rá szigorúan Maura.
- Megvannak a forrásaim. Igaz, vagy sem?
- Nincs hozzáfűznivalóm.
- Állt a beteg pszichiátriai kezelés alatt? Mi oka lehetett, hogy fenobarbitallal túladagolta magát?
- Még a beteg nevét sem tudjuk, nemhogy a pszichiátriai kórtörténetét.
Lukas a doktornőt fürkészte, a tekintete túl átható, kissé már feszélyező volt. Nem kellett volna elvállalni ezt az interjút, gondolta Maura. Peter Lukas néhány perce még udvarias és komoly férfi benyomását keltette. Úgy tűnt, az a fajta újságíró, aki kellő tisztelettel közelít a téma felé. A kérdések azonban kellemetlen irányba terelték a beszélgetést. A fickó tökéletesen felkészülten, és azoknak a részleteknek az ismeretével vágott bele a beszélgetésbe, amelyeket Maura semmi szín alatt nem akart kifejteni. Azokra a részletekre gondolt, amelyek magukra vonják a közvélemény figyelmét.
- Ha jól tudom, a nőt a Hingham-öböl vizéből halászták ki, tegnap reggel - folytatta a férfi. - A weymouth-i tűzoltóság érkezett ki elsőként a helyszínre.
- így van.
- A törvényszéki orvosi hivatal szakértőit miért nem hívták ki a helyszínre?
- Nincs annyi emberünk, hogy minden egyes helyszínt felkeressünk. Ráadásul az eset Weymouth-ban történt, és semmi jel nem utalt arra, hogy bűntényt követtek el.
- Ezt az állami rendőrség állapította meg?
- *Az ő* nyomozójuk szerint valószínűleg baleset történt.
- Vagy esetleg az illető hölgy öngyilkos akart lenni? A toxikológiai jelentés alapján nem zárhatjuk ki ezt ;i lehetőséget sem.
Maura nem látta értelmét annak, hogy olyasmit tagadjon, amit a férfi már biztosan tud.

- Igen, elképzelhető, hogy a beteg túladagolta magát.
- Barbiturát-túladagolás és a vízben kihűlt test, két olyan tényező, ami megnehezíti a halál beálltának megállapítását. Ezt nem kellett volna mérlegelni, amikor halottnak nyilvánították a nőt?
- De... igen, figyelembe kellett volna venni a körülményeket.
- Ennek ellenére sem az állami rendőrség nyomozója, sem a tűzoltóság emberei nem így tettek, ami úgy tűnik, nagy hiba volt.
- Ilyesmi előfordulhat. Nincs több mondanivalóm.
- Dr. Isles, önnel megesett már, hogy hasonló hibát követett el? Hogy valakit annak ellenére halottnak nyilvánított, hogy az illető még élt?

Maura egy pillanatra elhallgatott. A szigorló orvosi éveire gondolt. Egyik éjszaka éppen ügyeletes volt a belgyógyászaton, és az igazak álmát aludta, amikor egyszer csak megszólalt a telefon. Az egyik ápolónő hívta. A 336A ágyban fekvő beteg meghalt, és szükség lenne az ügyeletes orvosra, hogy halottnak nyilvánítsa. Maura teljesen nyugodt volt, ahogy a kórterem felé tartott, semmi bizonytalanságot nem érzett. Az orvosi egyetemen nem oktatták külön, hogyan kell megállapítani a halál beálltát. Úgy gondolták, ezzel nem lehet gond, a halottat azonnal felismeri az ember. Aznap éjjel, ahogy Maura a kórház folyosóján a kórterem felé tartott, úgy gondolta, gyorsan elintézi a dolgot, aztán visszafekszik. Már számítottak rá, hogy a beteg eltávozik, a rák végső stádiumában volt, a kórlapján jól olvashatóan az állt: NINCS KOD. Nincs újjáélesztés.

A 336-os kórterembe lépve Maura döbbenten látta, hogy a beteg családtagjai könnybe lábadt szemmel állnak az ágy körül, búcsúzni jöttek. Ez lehetetlenné tette az elhunyttal való csendes és bensőséges érintkezést, amire addig készült. Szomorúsággal töltötte el a rá szegeződő tekintetek súlya, ahogy mentegetőzve az ágyhoz lépett. Maura elővette a sztetoszkópját, a hallgatót a kórházi hálóruha alá csúsztatta, és a nő törékeny mellkasához nyomta. Ahogy a test fölé hajolt, a körülötte álló családtagok közelebb léptek hozzá, Maura úgy érezte, mintha fullasztó figyelmükkel sürgetnék. Nem figyelte elég ideig a szívverést. Az ápolónők már megállapították a halál beálltát. Az orvost csak merő formaságból hívták be. Szükség volt egy bejegyzésre a lázlapon, egy orvos aláírására, hogy a testet átszállíthassák a hullaházba. Maura a beteg mellkasa fölé hajolva egy darabig a csendet hallgatta, aztán felegyenesedett, az arcán az alkalomhoz illő együttérzés tükröződött, figyelmét arra a férfira összpontosította, akit az elhunyt férjének vélt. Már épp készült elmotyogni az ilyenkor szokásos formulát: *Sajnálom, de elhunyt.*

Egy alig hallható, suttogásszerű lélegzetvétel azonban megakasztotta.

Döbbenten lepillantott, és meglátta, hogy a beteg mellkasa megmozdul. A nő újra lélegzetet vett, aztán mozdulatlanná vált. Egy haldokló légzése volt ez - nem valami csoda, csak az agy által küldött utolsó elektromos impulzus, a rekeszizom végső összehúzódása. Az összes családtagnak elakadt a lélegzete.

- O, istenem - szólalt meg a beteg férje. - Még él.
- De... hamarosan vége. - Maura mindössze ennyit volt képes kinyögni, aztán kisétált a kórteremből. Megviselte, hogy majdnem hibázott. Attól fogva sokkal alaposabban végezte el a vizsgálatokat, mielőtt hajlandó volt megállapítani a halál beálltát.

Az újságíróra pillantott, és így folytatta: - Mindenki követ el hibákat. Néha a halál beálltának megállapítása sem olyan egyszerű, mint gondolná.

- Ezek szerint védelmébe veszi a tűzoltókat? És a rendőrséget?
- Mindössze annyit mondok, hogy mindenki követhet el hibát. - *Isten látja lelkem, én is csináltam már néhány hülyeséget.* - El tudom képzelni, hogyan történhet ilyesmi. A nőt hideg vízből halászták ki, a vérében barbiturátot találtak. Könnyen halottnak tűnhetett. Ilyen körülmények között túlzás lenne azt állítani, hogy valaki súlyosan hibázott. A tűzoltóság

emberei csak a dolgukat végezték. Remélem, megpróbál minél tárgyilagosabban fogalmazni, amikor megírja a cikket. - Maura felállt, jelezve, hogy az interjú véget ért.
- Én mindig tárgyilagosan próbálok fogalmazni - mondta Lukas.
- Ezt nem minden újságíró mondhatja el magáról.
Lukas is felkelt a székéből, és az asztal túloldalán álló nőt figyelte.
- Kérem, olvassa el a cikket, és értesítsen, amennyiben nem sikerült eleget tennem a kérésének.
Maura az ajtóhoz kísérte a férfit, és figyelte, ahogyan az elsétál Louise asztala mellett, majd távozik az irodából.
- Na, hogy ment? - nézett fel Louise a billentyűzetről.
- Nem tudom, lehet, hogy nem kellett volna szóba állnom vele.
- Ez hamar ki fog derülni - jegyezte meg Louise, és visszafordult a számítógép képernyője felé. - A *Tribüné* pénteki számában hozzák le a cikket.

5. FEJEZET

Jane nem tudta eldönteni, hogy örüljön vagy szomorkodjon a hír hallatán.
Stephanie Tam doktornő kissé előrehajolt, és Doppler-sztetoszkópját a nő hasára nyomva vizsgálni kezdte a magzatot. Fényes fekete haja az arcába hullott, úgyhogy Jane nem tudta kideríteni, vajon mire gondol. A hátán fekve nézte, ahogyan a Doppler-sztetoszkóp feje ide-oda csúszkál óriásira dagadt pocakján. Dr. Tamnek finom kezei voltak, mint egy sebésznek, melyekkel olyan könnyedén irányította a műszert, mintha hárfán játszana. Egyszer csak megállt, és közelebb hajolt. Jane a férjére pillantott. Gábriel közvetlenül mellette ült, és Jane az ő szeméből is ugyanazt az aggodalmat vélte kiolvasni.
Ugye nincs semmi baj a babával?
Dr. Tam végül felegyenesedett, és nyugodtan mosolyogva Jane-re pillantott. - Hallgassa meg - mondta, és felhangosította a Doppler-sztetoszkópot.
A hangszóróból ütemes, egyenletes és erőteljes lüktetés hallatszott.
- Erős a magzat szívhangja - jegyezte meg Tam.
- Ezek szerint jól van a kicsi?
- A babának egyelőre az égvilágon semmi baja.
- Egyelőre? Mit akar ezzel mondani?
- Hát az az igazság, hogy már nem sokáig maradhat odabent. - Tam összecsomagolta, és a táskájába rakta a sztetoszkópot. - Ha egyszer a magzatburok felszakad, a szülés többnyire magától megindul.
- De semmi sem történt. Még a fájások sem kezdődtek meg.
- A baba nem hajlandó együttműködni velünk. Igen makacs kis lurkó ez odabent, Jane.
- Tiszta anyja - sóhajtott Gábriel. - Jane még az utolsó pillanatban is bűnözőket vagdos földhöz. Kérem, doktornő, közölné a feleségemmel, hogy most már *hivatalosan* is szülési szabadságon van?
- Jó lenne, ha tényleg nem járna be dolgozni - mondta Tam. - Levitetem az ultrahangra, hogy ott is megnézzék, mi a helyzet. Aztán, úgy vélem, ideje lenne megindítani a szülést.
- Magától nem fog elindulni? - kérdezte Jane.
- A magzatburok megrepedt, ami szabad utat nyit a fertőzéseknek. Mindez két órája történt, és a fájások azóta sem kezdődtek meg. Azt hiszem, ideje lenne egy kicsit megsürgetni a fiatalurat. - Tam fürgén az ajtó felé indult. - Bekötnek majd egy kanült. Megkérdezem az ultrahangosokat, hogy meg tudják-e vizsgálni most azonnal. Utána viszont muszáj kicsalogatnunk azt a babát, hogy maga végre anyuka lehessen.
- Olyan gyorsan történik minden.
- Kilenc hónap felkészülési időt kapott - nevetett Tam. - Nehogy azt mondja, hogy *meglepetésként* éri a dolog - tette hozzá, és kisétált a szobából.

Jane a plafont bámulta.
- Nem vagyok benne biztos, hogy felkészültem erre - szólalt meg Jane a plafont bámulva.
- Én már régóta várom ezt a pillanatot - szorította meg a nő kezét Gábriel. - Néha úgy érzem, öröktől fogva erre vártam - folytatta, aztán felhajtotta a kórházi ruhát, és Jane meztelen hasára tapasztotta a fülét.
- Hahó, kiskrapek! - kiáltotta. - Apu kezdi elveszíteni a türelmét, úgyhogy ne bolondozz tovább!
- Aúú. Ma nem sikerült valami jól a borotválkozás.
- Akkor majd újra nekifutok, csak a te kedvedért.
Gábriel felegyenesedett, és a nő szemébe nézett. - Komolyan beszélek, Jane - szólalt meg aztán. - Már régóta várok arra, hogy saját családom legyen.
- És mi van, ha valami egészen más sül ki belőle, mint amire számítottál?
- Mit gondolsz, mire számítok?
- Hisz tudod. Tökéletes gyerekre, tökéletes feleségre.
- Mégis, miért akarnék magamnak tökéletes feleséget, amikor itt vagy nekem te? - mondta, és nevetve félreugrott a nő ütésre lendülő karja elől.
Nekem viszont sikerült kifognom a tökéletes férjet, gondolta Jane, Gábriel mosolygó szemébe nézve. A mai napig nem értem, hogy lehetett ekkora mázlim. Fogalmam sincs, hogy egy lányt, akit Varangypofának csúfoltak gyerekkorában, miért vesz el egy olyan fickó, aki után megfordulnak a nők az utcán.
Gábriel odahajolt hozzá, és kedvesen odasúgta: - Még mindig nem hiszel nekem, ugye? Ezerszer is elmondhatom, akkor sem fogod elhinni. Te vagy az a nő, akire szükségem van, Jane. A babával együtt - tette hozzá, és megpuszilta a nő orrát. - Na hát akkor, mit kell elhoznom neked, mami?
- O, fenébe, ne szólíts így, ez nagyon *nem* szexi.
- Szerintem meg *nagyon* szexi. Igazából...
Jane nevetve összecsapta a tenyerét. - Nyomás! Ebédelj meg, és hozz nekem hamburgert sült krumplival.
- Annak ellenére, hogy az orvos úgy rendelte, semmit se egyél?
- Nem kell megtudnia.
-Jane.
- Oké, oké. Menj haza a táskámért.
- Parancsára - tisztelgett Gábriel. - Éppen ezért vettem ki szabadságot erre a hónapra.
- És megpróbálod újra felhívni a szüleimet? Még mindig nem veszik fel a telefont. Ja, és a laptopomat is hozd be, légyszi.
A férfi a fejét csóválva sóhajtott egyet.
- Mi van? - kérdezte Jane.
- Mindjárt szülni fogsz, és azt akarod, hogy hozzam be a laptopodat?
- Csomó adminisztrációval el vagyok maradva.
- Reménytelen eset vagy - jegyezte meg Gábriel, mire Jane puszit küldött neki.
- Nem árultam zsákbamacskát. Ezzel tisztában voltál, amikor feleségül vettél.
- Tudja - szólalt meg Jane, amikor megpillantotta a tolókocsit ha elárulja, merre találom, simán át tudok *sétálni* ám a diagnosztikai osztályra.
Az önkéntes ápolónő a fejét csóválva lefékezte a tolókocsit. - Sajnos a kórházi szabályzat megköti a kezem, asszonyom. A betegeket kizárólag tolókocsiban lehet szállítani. Nem tehetünk kivételt senkivel. Nem hinném, hogy nagyon örülnének, ha esetleg elcsúszna, és összetörné magát.
Jane újra szemügyre vette a tolókocsit, aztán az ősz hajú nőre pillantott, aki majd tolni fogja. Szegény öreglány, gondolta Jane, nekem kellene tolnom *őt.* Kelletlenül kikászálódott az ágyból, és miközben a nő átrakta az infúziós palackot, elhelyezkedett a székben. Reggel még

Billy Wayne Rollóval verekedett, most meg úgy furikázzák majd körbe a kórházban, mint Sába királynőjét. Milyen kínos helyzet! Mire az előcsarnokba értek, a nő már zihálva kapkodta a levegőt, a lehelete cigarettaszagú volt. Mi van, ha összeesik? Mi van, újra kell éleszteni? *Talán akkor sem kelhetek fel a székből, mert tiltják a szabályok?* Még jobban összehúzta magát, megpróbálta elkerülni a folyosókon meg az előcsarnokban álldogáló betegek és hozzátartozók pillantásait. Ne bámuljatok már, gondolta. Amúgy is lelkiismeret-furdalást érzek, hogy így megdolgoztatom szegény nagyit.
Az önkéntes betegszállító hátrafelé betolta a tolókocsit a liftbe, és egy másik beteg mellé állította. Az ősz hajú férfi magában motyogott. Jane észrevette, hogy az öreget a székbe szíjazták, és megállapította magában, hogy itt tényleg komolyan veszik a tolókocsira vonatkozó szabályokat. Próbálj meg kiszállni, azonnal odakötözünk!
Az öreg Jane felé fordulva így szólt: - Mi a fenét bámul, hölgyem!?
- Semmit - felelte Jane.
- Akkor forduljon el.
- Rendben.
Az öreg mögött álló fekete betegszállító kuncogni kezdett. - Mr. Bodine mindenkivel ilyen kedvesen beszél, asszonyom. Ne törődjön vele!
- Meló közben sokkal csúnyább dolgokat szoktak a fejemhez vagdosni - vonta meg a vállát Jane. *És akkor a golyókról még nem is beszéltem.* Egyenesen előrefordította a fejét, és a lift kijelzőjét bámulta. Gondosan kerülte a szemkontaktust Mr. Bodine-nal.
- Túl sokan szaladgálnak a világban, akik nem a saját istenverte dolgukkal törődnek - morgott az öreg. - Egy rakás minden lében kanál. Egyfolytában az ember arcába bámulnak.
- Hé, Mr. Bodine - szólalt meg a betegszállító -, az égvilágon senki sem bámulja magát.
- Kivéve ezt a *nőt.*
Nem csoda, hogy leszíjazták, öreg, gondolta Jane.
Megérkeztek a földszintre. Kinyílt az ajtó, és Jane-t kitolták a liftből. Ahogy a diagnosztikai osztály felé gurultak, Jane úgy érezte, hogy akik csak elmennek mellettük, mind megbámulják őket. Egészséges emberek, akik képesek a saját lábukon járni, méregetik a nagy hasú tolószékest. Jane azon tűnődött, vajon mindenki így érzi magát, aki tolószékbe kényszerül? így élik mindennapjaikat, kiszolgáltatva a részvétteljes pillantások özönének?
- Mi a fenét bámul, uram? - hallotta ekkor az öregember ismerős hangját.
Édes istenem, kérlek, ne engedd, hogy Mr. Bodine-t is a diagnosztikára vigyék, fohászkodott Jane magában. De a zsémbelődés akkor sem szűnt meg, amikor végiggurultak az előcsarnokon, és befordultak a recepció elé.
A betegszállító leparkolta Jane-t a váróban, és magára hagyta az öregember mellett. Ne nézz rá, gondolta, még csak ne is pillants oldalra.
- Nocsak, milyen magasan hordja az orrát a hölgy - morgott tovább az öreg. - Nem hajlandó szóba állni velem.
Tegyél úgy, mintha itt sem lenne.
- Hűha, most úgy csinál, mintha itt sem lennék.
Jane megkönnyebbülten nézett fel, amikor kinyílt az ajtó, és egy kék ruhás technikusnő lépett a váróterembe.
-Jane Rizzoli?
- Én vagyok az.
- Pár perc múlva itt lesz Dr. Tam, addig behozom a vizsgálóba.
- És velem mi lesz? - sopánkodott az öreg.
- Önnek még várnia kell, Mr. Bodine - felelte a nő, és elindult Jane-nel a bejárat felé. - Kérem, legyen türelemmel.
- De hugyoznom kell, az isten verje meg!
- Tudom, Mr. Bodine, nyugalom.

- Maga az égvilágon semmit sem tud.
- Annyit azért tudok, hogy kár a szóért - motyogta a nő.
- Össze fogom pisilni a szőnyeget! - kiáltotta az öreg.
- Gondolom, ő az egyik kedvenc betege - érdeklődött Jane.
- O, igen - sóhajtott a technikusnő. - Mr. Bodine-t mindenki imádja.
- Gondolja, hogy tényleg pisilnie kellett?
- Egyfolytában pisilnie kell. Akkora a prosztatája, mint az öklöm, de nem engedi, hogy megműtsék.

A nő a vizsgálóba gurította Jane-t, és rögzítette a tolószéket. - Hadd segítsem fel az asztalra.
- Megoldom egyedül, köszönöm.
- Drágám, ha valakinek ekkora a hasa, nem szégyen elfogadni a segítséget - mondta a nő, aztán megragadta a karját, és kihúzta Jane-t a székből. Végig ott maradt mellette, miközben Jane fellépett a zsámolyra, és elhelyezkedett az asztalon. - Most pedig maradjon nyugton, rendben? - tette hozzá, azzal felakasztotta az állványra Jane infúziós palackját. - Amint Dr. Tam lejön, megcsináljuk a szonogramot. - Kisétált a vizsgálóból, és magára hagyta Jane-t a teremben. Az ultrahangkészüléket leszámítva semmi sem volt a vizsgálóban. A helyiségnek nem volt ablaka, a falakon nem voltak poszterek, és olvasnivalót sem talált. Pedig még a *GolfDigest* valamelyik unalmas száma is jól jött volna.

Jane hátradőlt az asztalon, és a csupasz plafont bámulta. Kezét hatalmas pocakjára tette, az aprócska láb ismerős rúgására várt, de ezúttal nem érzett semmit.

Gyerünk, kicsim, gondolta. Szólalj meg! Legalább any- nyit mondj, hogy jól vagy-e.

A légkondi ventilátora felől hűvös fuvallat csapta meg. Megborzongott a vékony kórházi ruhában. Meg akarta nézni az időt, de az órája helyett a csuklójára erősített műanyag karperecet kezdte bámulni. A beteg neve: Rizzoli, Jane. A kedves beteg kezdi elveszíteni a türelmét, gondolta. Gyerünk már, essünk túl a dolgon!

A hasán bizseregni kezdett a bőr, és érezte, ahogy összeszorul a méhe. Az izmok lágyan összehúzódtak, egy pillanatra úgy maradtak, aztán elernyedtek. Végre elkezdődött.

Az órájára pillantott: délelőtt 11 óra 50 perc.

6.FEJEZET

Délre a hőmérséklet jóval harminc fok fölé emelkedett, az utcák valóságos kemencékké váltak, a város felett pedig kénes pára lebegett. A kórbonctan épülete elől eltűntek a tudósítók. Maura a kórház felé tartott, és végre anélkül át tudott menni az Albany utcán, hogy bárki megszólította volna. A liftben fél tucat frissen végzett gyakorló orvossal utazott együtt, akik most álltak munkába. Eszébe jutott a szabály, amire az orvosi egyetemen tanították: *A júliust túl kell élni!* Olyan fiatalok, gondolta meglátva sima arcukat és sötét hajukat, amelyben még nyoma sem volt az ősz szálaknak. Az utóbbi időben a környezetében dolgozó rendőrökkel és orvosokkal kapcsolatban egyre gyakrabban tett hasonló megállapításokat. Milyen fiatalnak tűnnek. Vajon ők mit gondolnak, amikor rám néznek, tűnődött tovább Maura. Egy középkorú nőt orvosi köpeny és névtábla nélkül. Talán azt hiszik, valamelyik beteg hozzátartozója, akire még a pillantásukat is felesleges vesztegetni. Régen ő is olyan volt, mint ezek a fehér köpenyes gyakorló orvosok: fiatal és öntelt. Aztán megtanult veszíteni.

Kinyílt a lift ajtaja, és Maura a gyakorló orvosok csoportját követve belépett az osztályra. A fiatalok elsuhantak a nővérpult mellett, senkinek sem jutott eszébe, hogy megállítsa őket. Nem úgy Maurát, akin utcai ruha volt. Az osztályos nővér a homlokát ráncolva szegezte neki a kérdést: - Elnézést, keres valakit?
- Az egyik beteget jöttem meglátogatni - felelte Maura. - Tegnap éjjel vették fel, a balesetiről hozták. Ha jól tudom, ma reggel kiengedték az intenzív osztályról.
- A beteg nevét, legyen szíves.

Maura egy pillanatig habozott.

- Azt hiszem, továbbra is névtelenként van nyilvántartva. Dr. Cutler azt mondta, a 43l-es szobában helyezték el.
A nővér gyanakvó pillantást vetett rá.
- Ne haragudjon, de egész nap egyfolytában érdeklődtek a sajtó munkatársai. Nem áll módunkban további kérdésekre válaszolni a beteggel kapcsolatban.
- Nem újságíró vagyok. Dr. Isles, igazságügyi orvosszakértő. Szóltam Dr. Cutlernek, hogy átjövök megvizsgálni a beteget.
- Láthatnám a személyi igazolványát?
Maura kibányászta a táskájából, és a pultra tette az igazolványt. így jár az ember, ha nem orvosi köpenyben jön, gondolta. Megpillantotta a gyakorló orvosokat, akik akadálytalanul haladtak tovább a váróteremben, mint egy sor, peckesen lépkedő, fehér tollú liba.
- Felhívhatja Dr. Cutlert- javasolta Maura. - Ő ismer engem.
- Nos, azt *hiszem,* a papírjai rendben vannak - mondta a nővér, és visszaadta az igazolványt. - Akkora felhajtás volt a beteg körül. Még egy biztonsági őrt is küldtek mellé - folytatta, majd ahogy Maura elindult a kórterem felé, utána kiáltott: - Lehet, hogy ő is elkéri majd a személyijét.
Maura az újabb kérdésekre felkészülve, kezében az igazolványával megkereste a 43l-es szobát, az ajtó előtt azonban nem állt senki. Már épp kopogni készült, amikor tompa puffanást és valami fémes csattanást hallott odabentről.
Ahogy belépett, megdöbbentő látvány fogadta. Az ágy mellett egy orvos hadonászott az infúziós palack után, miközben a vele szemben álló biztonsági őr a beteg fölé hajolva próbálta lefogni a csuklóját. Az éjjeliszekrény felborult, a padló csúszott a kifolyt víztől.
- Segíthetek? - kiáltotta Maura.
Az orvos hátrapillantott a válla felett. Kék szeme és rövidre nyírt szőke haja volt.
- Köszönöm nem kell, elboldogulunk vele - felelte.
- Hadd húzzam meg a szíjat - ajánlotta Maura, és az ágy mellett álló őrhöz lépett. Abban a pillanatban, hogy a meglazult csuklószíj felé nyúlt, a lány keze kiszabadult. Az őr odamordult valamit figyelmeztetésképpen.
A váratlan mozdulattól Maura döbbenten hátrahőkölt. Langyos folyadék fröccsent az arcára, az őr hirtelen oldalra tántorodott. Ahogy a nehéz férfi nekidőlt, Maura háttal a földre zuhant, és beszorult az őr alá. A padlóra kifolyt hideg víz átáztatta a blúzát, a raj - ta fekvő testből pedig vér csorgott rá. Megpróbálta lelökni magáról a teljes súlyával ránehezedő testet, de az őr túl nehéz volt, olyan nehéz, hogy kipréselte a levegőt Maura tüdejéből.
A férfi teste remegni kezdett, és újra meg újra megvonaglott. A haláltusáját vívta. Ujabb adag langyos folyadék fröccsent az arcára, a szájába. Öklendezni kezdett, ahogy megérezte az ízét. *Bele fogok fulladni.* Minden erejét összeszedve hangosan felkiáltott, és megpróbálta letaszítani magáról az őrt. A test, amely addigra már csurom merő vér volt, lecsúszott róla.
Maura feltápászkodott, és a lány felé fordult, aki már az összes szíjat leszedte magáról. Csak ekkor vette észre, hogy mit szorongat a kezében.
Pisztoly van nála. Megszerezte az őr pisztolyát.
Az orvos közben felszívódott. Maura egyedül maradt a lánnyal. Ahogy egymásra meredtek, meg tudta figyelni a másik arcának minden egyes vonását, össze- kócolódott, fekete haját, tágra nyílt szemét, eszelős tekintetét. A karján megfeszültek az inak, ahogy lassan megszorította a fegyver markolatát.
Édes istenem, ez meg foga húzni a ravaszt.
- Kérem - suttogta Maura -, én csak segíteni akarok.
Valaki futva közeledett a folyosón. A lépések hangjára a nő egy pillanatra félrefordult. Kivágódott az ajtó, a nővér tátott szájjal meredt a vérfürdő nyomaira.
Ekkor a lány hirtelen kiugrott az ágyból. Minden olyan gyorsan történt, hogy Maura semmit sem tudott csinálni. Teljesen ledermedt, amikor a fiatal nő megragadta a karját, és a tarkójának

szegezte a pisztolyt. A szíve majd kiugrott a helyéről, de hagyta, hogy a lány az ajtó felé vezesse. A hideg acél a bőréhez ért. A nővér hátrálni kezdett, túlságosan rémült volt ahhoz, hogy bármit ki tudjon nyögni. A nő kilökte Maurát a folyosóra. Hol vannak a biztonságiak? Hívott már valaki segítséget? A nővérpult felé araszoltak. A nő izzadt teste hozzápréselődött Maura hátához, rémült zi- hálása ordítva visszhangzott a fiilében.
- Vigyázat! Tűnjenek el az útból, fegyver van nála! - hallotta Maura, és meglátta a gyakorló orvosok csoportját, akikkel néhány perce találkozott a liftben. Most nem tűntek annyira fölényesnek. Elkerekedett szemmel, rémülten hátráltak. Mennyi szemtanú, mennyi felesleges ember, gondolta Maura.
Az istenit, segítsen már valaki!
A beteg és a túsz kilépett a nővérpult mögül. A nővérek kábán figyelték őket, ahogy elmentek mellettük. Meg se mukkantak, mintha viaszfigurák lettek volna. Szólt a telefon, de senki sem vette fel.
A lift egyenesen előttük volt.
A nő megnyomta a hívót. Amikor kinyílt az ajtó, belökte Maurát a liftbe, aztán ő is belépett, és megnyomta az l-es gombot.
Az négy *emelet.* Életben leszek még, mikor az ajtó újra kinyílik?
A nő a lift túlsó oldalához hátrált. Maura határozottan ránézett. *Szuggeráld be neki, hogy megismerjen, hogy a szemedbe nézzen, amikor majd meghúzza a ravaszt.* A liftben elég hűvös volt, a betegen pedig nem volt semmi a vékony kórházi ruhán kívül, mégis izzad- ságcseppek csillogtak az arcán. A keze remegett.
- Miért csinálja ezt? - szólalt meg Maura. - Sosem ártottam magának! Múlt éjjel segíteni akartam. En *mentettem meg* az életét.
A nő semmit sem válaszolt, egyetlen szó, egyetlen hang sem hagyta el az ajkát. Maura csak ziháló, gyors légzését hallotta. A lány rettentően félt valamitől.
Ekkor a lift halkan csengetett egyet, mire a nő az ajtóra szegezte a tekintetét. Maura kétségbeesetten próbálta felidézni a kórházi váróterem alaprajzát. Eszébe jutott a bejárati ajtó közelében elhelyezett információs fülke, amelyben egy ősz hajú önkéntes teljesített szolgálatot. Aztán van még egy ajándékbolt. Es egy sor telefonfülke.
Kinyílt az ajtó. A nő megragadta Maura karját, és a pisztolyt újra nyakához szorítva kilökte az orvost a liftből. A torka kiszáradt. Balra majd jobbra pillantott, de a váró teljesen kihalt volt, egyetlen árva lelket sem látott. Aztán észrevette az információs fülke mögött lapuló magányos biztonsági őrt. Elég volt egyetlen pillantást vetnie a fickó hófehér hajára, hogy pánikba essen. Nem ez az egyenruhába bújt, ijedt öregember menti meg, az biztos. Ugyanakkora esély van, hogy a túszt nyírja ki.
Az utcáról szirénák zúgása hallatszott.
A nő a hajánál fogva hátrarántotta Maura a fejét, olyan közel húzta magához, hogy érezte a tarkóján a másik forró leheletét, érezte a félelem szagát. Ahogy az előcsarnok kijárata felé araszoltak, Maura rémülten az asztal mögött kuporgó öreg biztonsági őrre pillantott. Az ajándékbolt kirakatában ezüstszínű lufik lebegtek, az egyik fülkében pedig a zsinór végén csendben himbálódzott a telefonkagyló. Aztán a nő kilökte az utcára, ahol a délutáni hőség fogadta őket.
A bostoni rendőrség egyik járőrkocsija hangos fékcsikorgással leparkolt a járdaszegély mellett. Fegyverrel a kézben két rendőr ugrott ki a kocsiból. Megálltak, tekintetüket Maurára szegezték, aki pont a tűzvonalban állt.
Újabb sziréna harsant fel valahol a közelben.
Ahogy szűkültek a lehetőségei, a nő egyre kétségbeesettebben kezdett levegő után kapkodni. Mivel látta, hogy előrefelé nem jut ki, visszahúzta Maurát, és eltűntek az épületben.

- Kérem - suttogta a doktornő, ahogy a másik az előcsarnok felé vonszolta. - Innen nem tud kijutni. Jobb lenne, ha feladná! Tegye le a fegyvert, és akkor kimegyek magával, rendben? Együtt odasétálunk hozzájuk, és akkor nem bántják majd...

A lány észrevette a mögöttük araszoló két rendőrt, akik egész úton a falhoz lapulva követték prédájukat. Maura megint a tűzvonalban állt, úgyhogy semmit sem tudtak csinálni, csak tehetetlenül nézték, ahogy a nő túszát magával rángatva hátrál. Maura hallotta, hogy valaki hangosan felsóhajt, a szeme sarkából pedig észrevett néhány rémült járókelőt, amint dermedten állnak, és őket bámulják.

- Húzódjanak hátra, emberek! - kiáltotta az egyik zsaru. - Mindenki tűnjön el az útból!

Ennyi, vége, gondolta Maura. Sarokba szorítottak egy elmebeteg nővel, akit nem lehet meggyőzni arról, hogy adja meg magát. Hallotta, hogy a nő egyre gyorsabban kapkodja a levegőt, és kétségbeesetten vinnyog, érezte, ahogy a rettegés végigáramlik a nő karjában, mint a vezetékben az áram. Feltartóztathatatlanul haladtak a véres végkifejlet felé. A fal mellett araszoló rendőrök szemével látta, ahogy a nő meghúzza a ravaszt, és kiloccsantja a túsz agyát, látta a golyózáport, ami véget vet ennek az őrületnek. A rendőrök patthelyzetben voltak. A rémület állkapcsa közé szorult lány legalább olyan tanácstalan, és képtelen megváltoztatni az események menetét.

Egyedül én tehetek valamit. Azonnal lépnem kell, nem késlekedhetek.

Maura mély lélegzetet vett, aztán kiengedte a levegőt a tüdejéből, és elernyesztette az izmait. A lába összecsuklott, Maura pedig összeesett.

A lány felmordult a meglepetéstől, és megpróbálta talpra állítani a doktornőt. De az ernyedt test túl nehéz volt, és a túsz már a padlóra csúszott. Az emberi védőpajzs nem működött tovább. Miután kiszabadult, Maura gyorsan oldalra gurult. Karját a fejére fonta, és összehúzta magát. Várta, hogy mikor dörrennek el az első lövések. De csak lábdobogást és kiabálást hallott.

- A picsába. Nem tudom tisztán becélozni.
- Mindenki tűnjön a picsába!

Valaki megragadta a vállát, és megrázta.

- Hölgyem? Jól van? *Jól* van?

Maura reszketve felpillantott a rendőrre. Adó-vevő recsegését hallotta, a távolban úgy visítottak a szirénák, mint a halottaikat sirató asszonyok.

- Jöjjön, el kell hagynia az épületet! - A zsaru a karját megragadva talpra segítette Maurát. Annyira remegett, hogy alig bírt megállni a lábán, úgyhogy a rendőr átkarolva a derekát, és a kijárat felé kísérte. - Kifelé! Mindenki! - kiáltott rá a bámészkodókra. - *Azonnal* tűnjenek el az épületből!

Maura visszapillantott, de a lányt sehol sem látta.

- Tovább tud menni egyedül? - kérdezte a rendőr.

Maura egyetlen szót sem tudott kinyögni, úgyhogy csak bólintott.

- Akkor induljon! Ki kell ürítenünk az épületet. Nem maradhat itt.

Nem is akarok, amikor elkezdődik a vérfürdő.

Elindult előre, aztán néhány lépés után még egyszer hátrapillantott, és látta, hogy a rendőr már visszafelé megy. Tábla mutatta, hol kell majd a lánynak megvívnia az utolsó csatáját. Diagnosztikai osztály.

Jane Rizzoli álmából felriadva néhány pillanatig zavartan pislogott, és a plafont bámulta. Nem számított rá, hogy elszundikál, de a vizsgálóasztal meglepően kényelmes volt, ő pedig elég fáradt. Az elmúlt néhány éjszaka nem aludt jól. A faliórára pillantott, és megállapította, hogy több mint fél órára magára hagyták. Mennyi ideig kell még várnia? Eltelt újabb öt perc, ő pedig egyre bosszúsabb lett.

Na, ebből elegem van. Kiderítem, mi tart ilyen sokáig ezeknek. És nem várom meg, amíg idehozza valaki a tolószéket.

Lemászott az asztalról, csupasz talpa hangosan csattant a hideg padlón. Két lépés után észrevette, hogy az infúzióból csöpögő sóoldat még mindig be van kötve a karjába. Szerzett egy görgős infúziótartó állványt, és az ajtóhoz gördítette. Kinézett a folyosóra, de egy teremtett lelket nem látott. Még egy nővért, beteghordozót vagy asszisztenst sem.
Na, *ez* aztán megnyugtató, teljesen megfeledkeztek róla.
Az infúziós állványt maga előtt tolva elindult az ablaktalan előcsarnok felé. A görgők ide-oda csuklottak a linóleumborítású padlón. Benézett néhány nyitott ajtón, üres vizsgálóasztalokat és elhagyatott kórtermeket látott. Ezek meg hová tűntek, gondolta. Amíg ő szunyókált, mindenki felszívódott.
Tényleg csak fél órát aludt volna?
Megtorpant a kihalt folyosón, és belehasított a gondolat, hogy mi van, ha ugyanaz történt, mint a *Homály Zóná-ban:* amíg ő aludt a Föld lakossága egyszerűen eltűnt. Mindkét irányba végigpillantott a folyosón, és megpróbálta kitalálni, hogy merrefelé lehet a váróterem. Nem igazán figyelt oda, amikor a technikus betolta a vizsgálóba. Benézett egy helyiségbe: iroda. Benyitott egy másik szobába: irattár.
Az emberek meg sehol.
Folytatta sétát a folyosók kusza labirintusában. Az infúziótartó állvány zörögve gurult mellette. Különben is, miféle kórház ez, ahol így egyedül hagynak egy szerencsétlen terhes nőt? Panaszt fog tenni, a fenébe is. És mi van, ha megindul a szülés? Akár bele is halhatott volna. Baromira felidegesítették, és ez *nem* túl szerencsés húzás, ha egy terhes nővel áll szemben az ember. Legalábbis ha *ezzel* a terhes nővel áll szemben, akkor biztos nem.
Végül megpillantotta a kijáratot. Felkészült, hogy azonnal kiosztja az első útjába kerülő kórházi alkalmazottat, és feltépte az ajtót. Először nem látta át a váróteremben kialakult helyzetet. Mr. Bodine-t a székbe szíjazva a sarokba tolták. Az ultrahangtechnikus és a recepciós szorosan egymáshoz bújva kuporgott az egyik kanapén. Egy másikon Dr. Tam és a fekete beteghordozó ült. Mit csinálnak itt ezek, gondolta Jane, talán uzsonnáznak? Miközben őt a vizsgálóban felejtik, az orvosa itt lazít a kanapén?
Ekkor megpillantotta a földön heverő kórlapot, és felborult bögrét, amelyből a kávé a szőnyegre fröccsent. Rádöbbent, hogy Dr. Tam nem lazítani jött ki, a háta megfeszült, az arcán az izmok eltorzultak a rettegéstől. Nem Jane-t nézte, a tekintetét valami másra szegezte.
Ebben a pillanatban Jane felfogta, hogy mi a helyzet.
A hátam mögött áll valaki.

7. FEJEZET

Maura a rendőrség mozgó irányítóközpontjában ült, körülötte mindenfelé telefonok, tévék és laptopok. A légkondi nem működött, a furgonban jóval harminc fok fölött volt a hőmérséklet. Emerton rendőrtiszt a rádióadást figyelte, és közben magát legyezve hatalmasat kortyolt egy vizespalackból. Hayder százados, a bostoni rendőrség különleges alakulatának parancsnoka a körülmények ellenére tökéletesen frissnek tűnt, ahogy a számítógép képernyőjén megjelenő tervrajzokat tanulmányozta. Mellette a műszaki igazgató ült, és éppen a kórházépület fontosabb részeit mutatta meg az alaprajzon.
- A diagnosztikai osztályon húzta meg magát - mondta a férfi. - Régen ebben a szárnyban volt a kórház röntgenosztálya, de aztán átköltöztettük az új melléképületbe. Attól tartok, ez súlyos problémákat vet fel, parancsnok.
- Mire céloz? - kérdezte Hayder.
- A külső falakat a sugárzás miatt ólom árnyékolóelemmel látták el, és ezen a részen nincsenek külső ablakok és ajtók. Kívülről nem tudnak betörni, és könnygázgránátot sem tudnak bedobni.
- A diagnosztikai osztályra egyedül az előcsarnokból lehet bejutni?

- Pontosan. - A műszaki igazgató Hayderre pillantott. - Lefogadom, hogy azt az ajtót már bezárta a nő.
- Ami azt jelenti, hogy saját magát csalta csapdába - biccentett a parancsnok. - Visszahívtuk az embereinket az előcsarnokba, hogy ne legyenek a közvetlen tűzvonalban, ha a nő esetleg megpróbál megszökni.
- Ez zsákutca. Egyedül a maga emberein keresztül tud kijutni. Egyelőre sikerült sarokba szorítani, viszont baromi nehéz lesz *bejutni* oda.
- Ezek szerint patthelyzetben vagyunk.
Az igazgató kattintott egyet az egérrel, és felnagyította az alaprajz egyik részletét.
- *Van* még egy lehetőség, attól függően, hogy pontosan hol barikádozta el magát. Az egész épületszárnyat befedték az ólom árnyékolóelemekkel. A váró falait kivéve.
- Meg tudja mondani, milyen anyagokat használtak ezen az épületrészen?
- Gipszvakolat. Szárazfalazat. A plafont könnyedén át lehet fúrni a felette lévő emeletről - felelte a műszaki igazgató Hayderre pillantva. - Viszont ha észreveszi, mivel próbálkoznak, elég visszahúzódnia az ólomárnyékolókkal borított területre, és érinthetetlenné válik.
- Elnézést - szólt közbe Maura.
Hayder odafordult hozzá, kék szeme idegesen villant.
- Igen? - csattant fel.
- Mindent elmondtam már, amit tudok, Hayder parancsnok. Megengedi, hogy távozzak?
- Még nem.
- Meddig kell még várnom?
- Amíg megérkezik a túszszabadító, és ki nem hallgatja. Az ő kérésére tartjuk itt az összes szemtanút.
- Örömmel állok a rendelkezésére, de akkor sincs semmi szükség arra, hogy itt üldögéljek. Az irodám itt van az utca túloldalán. Ha szükségük van rám, tudják, hol találnak meg.
- Az irodája nincs elég közel, Dr. Isles. Itt kell, hogy tartsuk - felelte Hayder, és már fordult is vissza a képernyő felé, egyértelművé téve, hogy a továbbiakban nem érdekelik Maura kifogásai. - Az események felpörögtek, nem vesztegethetjük az időnket azzal, hogy a szemtanúkat hajkurásszuk.
- Megígérem, hogy nem tűnök el, ráadásul nem én vagyok az egyetlen szemtanú. Ott vannak például az ápolónők, akik a beteggel foglalkoztak.
- Őket is itt tartjuk. Mindnyájukat ki fogjuk hallgatni.
- És ott volt még az az orvos is a kórteremben. Bent volt, amikor az egész történt.
- Hayder parancsnok - szólalt meg Emerton, és elfordult az adóvevőtől. - Az első négy szintet kiürítettük. A kritikus állapotban lévő betegeket nem tudjuk lehozni a felsőbb emeletekről, de rajtuk kívül mindenkit kihoztunk.
- Kiépítették már a védelmi sávot?
- A belsőt már felállítottuk. A folyosón elkészült a torlasz. A külső védelmi sáv megerősítéséhez még várjuk az embereket.
A Hayder feje fölött lévő tévén az egyik bostoni adó műsora ment, de a hangot levették. Élő híradás ment, egy meglepően ismerős helyszínről. Ez az Albany utca, gondolta Maura. És ott van a jármű, amelyikben ebben a pillanatban is fogva tartanak. Miközben Boston városa a képernyőkön követi a kibontakozó drámát, ő a válság kellős közepében csücsül a rendőrség fogságában.
A kocsi hirtelen ringani kezdett, mire Maura önkéntelenül is az ajtó felé pillantott Egy férfi szállt be. Még egy zsaru, gondolta Maura, amint meglátta a fickó derekán a pisztolytáskát. Alacsonyabb és sokkal visszafogottabb volt, mint Hayder. Ritkás barna haja nedvesen csillogott az izzadságtól, kopasz feje teteje élénkvörösre sült.
- A mindenit, idebent *még* melegebb van - szólalt meg, miután belépett. - Mi van, nem működik a légkondi?

- Bekapcsoltuk - felelte Emerton -, de szart se ér. Még nem volt időnk megjavíttatni. Ezek a kütyük mindig bekrepálnak.
- Az emberekről nem is szólva - felelte a fickó, és Maura felé fordulva kezet nyújtott neki. - Dr. Isles- hoz van szerencsém, ugye? Leroy Stillman hadnagy. Azért hívtak, hogy lecsillapítsam a kedélyeket. Meglátjuk, sikerül-e anélkül rendezni a dolgokat, hogy el-szabadulna a pokol.
- Gondolom, maga a túszszabadító.
- így szokták mondani - vonta meg a vállát a férfi.
Kezet ráztak. Talán a szerény külső - a szégyenlős tekintet, a kopasz fej - miatt, de Maura megnyugodott. Hayderrel ellentétben, aki egy valóságos tesztoszteronbomba volt, Stillman hadnagy nyugodtan, türelmesen mosolygott a nőre. Mintha egyáltalán nem sürgette volna az idő.
- Nem lehet kibírni ebben a tragacsban - fordult Hayder felé a hadnagy. - Nem kellett volna itt tartanotok a doktornőt.
- Te akartad, hogy ne engedjük el a szemtanúkat.
- Ez igaz, de azt nem kértem, hogy élve süssétek meg őket - felelte, és kinyitotta az ajtót. - Ilyen rossz sehol nem lehet, mint idebent.
Kiléptek a járműből. Maura mélyeket lélegzett, hálás volt, hogy kikerült a fullasztó levegőjű fémdobozból. Idekint legalább volt némi légmozgás. Amíg a kocsiban volt, az Albany utcát ellepték a rendőrautók. A kórbonctan épülete előtti kocsibehajtót teljesen lezárták. Fogalma sem volt, hogyan hozza ki az autóját a parkolóból. A távolban, a rendőrkordonokon túl, magas póznákra szerelt parabolaantennákat pillantott meg. Mintha a közvetítőkocsik virágba borultak volna. Maura nagyon remélte, hogy a tévéstábok tagjai is ugyanolyan elkeseredettek és ugyanolyan melegük van, mint amilyen neki volt a rendőrség mobil irányítóközpontjában.
- Köszönöm, hogy megvárt - szólalt meg Stillman.
- Nem sok választásom volt.
- Tudom, hogy rengeteg kellemetlenséget okoztunk, de sajnos addig nem engedhetjük el a szemtanúkat, amíg ki nem kérdeztük őket. Most, hogy a helyzet stabilizálódott, információkra van szükségem. Nem tudjuk, mi a motivációja. Nem tudjuk, hány embert tart fogva. Muszáj kiderítenem, kivel van dolgunk, különben nem tudom meghatározni a legmegfelelőbb stratégiát, amikor felveszi velünk a kapcsolatot.
- Miért, eddig még nem jelentkezett?
- Nem. Az épületszárnyban található három telefonvonalat, és ezzel a kimenő kommunikációt mi ellenőrizzük, hozzánk fut be az összes hívás, amit onnan kezdeményeznek. Fél tucatszor próbáltuk hívni, de mindig lecsapja a kagylót. Végül azonban úgyis beszél majd. Szinte mindig beszélni akarnak.
-Azt hiszi, egy átlagos túszejtővel van dolga, ugye?
- Akik ilyesmit csinálnak, hasonlóan viselkednek.
- Hány nőnemű túszejtővel találkozott eddig?
- El kell ismernem, hogy ez kissé szokatlan.
- Volt már dolga női túszejtővel?
- Az igazság az - habozott a hadnagy hogy ő az első. Sőt az egységünknek sem akadt még dolga női túszejtővel. Ő a szabályt erősítő kivétel. A nők nem szoktak túszokat ejteni.
- Kivéve őt.
- Amíg nem tudunk meg róla többet - folytatta a hadnagy -, addig kénytelen vagyok ugyanúgy kezelni az ügyet, mint bármelyik másik túszszabadítási akciót. Mielőtt tárgyalni kezdek vele, a lehető legtöbb dolgot meg kell tudnom róla. Kicsoda ez a nő, és miért csinálja ezt az egészet?
- Nem hiszem, hogy túl sokat tudok segíteni magának - csóválta a fejét Maura.

- Maga került vele kapcsolatba utoljára. Meséljen el mindent, ami eszébe jut. Mindent, amit a nő mondott, az arcának minden rándulását.
- Nagyon rövid ideig tartott az egész. Alig pár percig voltam vele.
- És beszéltek egymással ez alatt az idő alatt?
- Én próbáltam.
- Mit mondott neki?

Maura érezte, hogy a tenyere izzadni kezd, ahogy felidézte a liftben töltött perceket. Eszébe jutott, a nő pisztolyt szorongató, remegő keze. - Megpróbáltam megnyugtatni, megpróbáltam észérvekkel meggyőzni. Megmondtam, hogy segíteni akarok.

- És ő hogyan reagált?
- Egy szót sem szólt. Meg se mukkant. Ez volt a legijesztőbb az egészben. - Maura Stillmanre pillantott. - Az, hogy egész végig tökéletesen néma volt.
- Reagált valahogy a szavaira? Biztos benne, hogy hallotta, amit mond? - húzta fel a szemöldökét a hadnagy.
- Nem süket, ha erre céloz. Reagált a zajokra. A rendőrautók szirénáját biztosan hallotta.
- Ennek ellenére egyetlen szót sem szólt? - A férfi a fejét csóválta. - Ez nagyon furcsa. Talán csak nem nyelvi akadályokba ütköztünk? így elég kemény lesz tárgyalni vele.
- Nekem nem tűnt kifejezetten beszédes típusnak.
- Kezdjük az elején, Dr. Isles. Meséljen el mindent, amit maga és amit ő csinált.
- Hayder századosnak már mindent elmeséltem.

Ha újra meg újra felteszik ugyanazokat a kérdéseket, attól még nem kapnak új válaszokat.

- Tudom, hogy csak megismétli, amit már elmondott, de lehet, hogy mégis eszébe jut valami életbevágóan fontos, apró részlet, aminek hasznát tudom venni.
- A fejemnek szorította a pisztolyt. Nem nagyon tudtam másra koncentrálni, csak hogy életben maradjak.
- Maga ott volt vele. Maga tudja a legjobban, hogy milyen lelkiállapotban volt. Van valami elképzelése, hogy miért csinálta ezt a felfordulást? Valószínűnek tartja, hogy bántani fogja a túszokat?
- Egy embert már megölt. Ez azért gyanús jel, nem gondolja?
- Azóta viszont nem hallottunk lövéseket, ami azt jelenti, hogy túl vagyunk a legkritikusabb első harminc percen. A túszejtők ebben az időszakban vannak a leginkább megrémülve, a legtöbb túszt ilyenkor ölik meg. Már majdnem egy óra eltelt, és még semmit sem lépett. Legjobb tudomásunk szerint az őrön kívül senkit sem bántott.
- Akkor mégis mit csinál odabent?
- Halvány fogalmunk sincs. Továbbra is háttérinformációkat gyűjtünk. A gyilkossági csoport megpróbálja kideríteni, hogyan kerülhetett a hullaházba, és ha minden igaz, sikerült ujjlenyomatokat szereznünk a kórteremből, ahol feküdt. Amíg senkinek sem esik bántódása, az idő a mi oldalunkon áll. Minél tovább várakozunk, annál több információnk lesz a nőről. És annál nagyobb az esélye, hogy vérontás nélkül rendezni tudjuk a dolgot. - A kórház felé fordulva folytatta.

- Látja ott azokat a rendőröket? Azon törik a fejüket, hogyan tudnák lerohanni az épületet. Ha erre kerül sor, nem jártam sikerrel. Nálam ilyen esetekben a következő az alapszabály: lassítsd le a dolgok menetét. A túszejtő egy ablaktalan, kijáratok nélküli épületszárnyban sáncolta el magát, úgyhogy nem tud megszökni. Nincs hová menekülnie. Hagyjuk, hadd gondolkodjon a helyzeten. Előbb-utóbb rá fog jönni, hogy nincs más választása, meg kell adnia magát.

- Feltéve, ha eléggé észnél van ahhoz, hogy ezt felfogja.

Stillman a nőre pillantott, mintha finoman megpróbálná kipuhatolni a jelentését annak, amit az imént mondott.

- Úgy véli, hogy észnél van?

- Szerintem nagyon megijedt - felelte Maura. - Amikor egyedül maradtunk a liftben, láttam a szemében a rémületet.
- Talán ezért lőtt rá a biztonsági őrre?
- Biztosan fenyegetve érezte magát. Hárman álltunk az ágya körül, és próbáltuk lekötözni.
- Hárman? A nővér azt mondta, hogy amikor belépett a szobába, csak magát és az őrt látta.
- Volt ott még egy orvos is. Egy fiatal, szőke férfi.
- Hát, a nővér nem találkozott vele.
- Mert elfutott. Mikor elsült a pisztoly, a fickó úgy eliszkolt, mint a nyúl. - Maura egy pillanatra elhallgatott, még mindig rosszul érezte magát, hogy így cserbenhagyták. - Csapdába kerültem, nem tudtam kimenekülni a szobából.
- Mit gondol, a beteg miért csak az őrrel végzett? Ha egyszer hárman is álltak az ágya körül?
- Mert a lány fölé hajolt, ő volt hozzá a legközelebb.
- Nem lehet, hogy az egyenruha miatt?
- Mire céloz? - húzta fel a szemöldökét Maura.
- Gondoljon csak bele. Az egyenruha a hatalom szimbóluma. Lehet, hogy a lány azt hitte, rendőrrel van dolga. Egyáltalán nem lepne meg, ha kiderülne, nem először kerül összetűzésbe a törvénnyel.
- A rendőröktől sokan tartanak. Nem kell ahhoz bűnözőnek lenni.
- És az orvost miért nem lőtte le?
- Már mondtam, hogy a fickó elfutott. Egy pillanat alatt felszívódott.
- Magát sem bántotta.
- Mert szüksége volt túszra. Én voltam a legközelebb.
- Gondolja, hogy képes lett volna végezni magával? Ha lehetősége nyílik rá?
Összenéztek.
- Szerintem ez a nő mindent megtenne, hogy életben maradjon.
Az irányítóközpont furgonjának ajtaja kivágódott. Hayder parancsnok kidugta a fejét, és odaszólt Still- mannek: - Örülnék, ha befáradna, és meghallgatná ezt a felvételt, Leroy.
- Miről van szó?
- Most ment le élő rádióadásban.
Maura Stillmant követve beszállt a furgonba. Néhány perce voltak csak kint, de a járműben még fojto- gatóbbá vált a levegő.
-Játssza le a felvételt - utasította Hayder Emertont.
A hangszóróból egy férfi izgatott hangja hallatszott: - .. .önök a KBUR adását hallják, a mikrofonnál Rob Roy. Köszöntöm önöket ezen a furcsa délutánon. Nagyon *bizarr* dolgok történnek mifelénk mostanában. Mindjárt itt volna az első telefonálónk, aki azt állítja, ő tartja sakkban a helyi kommandós egységet a kórháznál. Nos, az az igazság, hogy először nem akartam hinni neki, de aztán az adás szerkesztője beszélt vele. Azt kell, mondjam tényleg ő az...
- Mi a franc ez? - szólt közbe Stillman. - Ez valami kamu lesz. Hozzánk fut be minden hívás a kórházból.
- Csak figyelj - mondta Hayder.
- .. .üdvözlöm, hölgyem - hallatszott a műsorvezető hangja. - Meséljen nekünk. Árulja el a nevét.
- A nevem nem számít - felelte egy rekedt női hang.
- Rendben. Akkor azt mondja meg, mi a fenének csinált ekkora felfordulást.
- A kocka el van vetve. Csak ennyit akarok mondani.
- Mégis mit akar ezt jelenteni?
- Mondja meg nekik. A kocka el van vetve.

- Oké, rendben van. Akármit is jelent ez, most már egész Boston tud róla. Kedves hallgatóink, a kocka el van vetve. A mikrofon mögött Rob Roy, önök a KBUR adását hallják. A vonalban pedig az a hölgy van, aki azt a hatalmas felfordulást rendezte a kórháznál...
- Mondja meg a rendőrségnek, hogy tartsák magukat távol az épülettől - szakította félbe a nő. - Hat túszt ejtettem foglyul. Mindenkinek jut golyó.
- Hé, csak lassan a testtel. Az égvilágon semmi értelme nincs, hogy bárkit is bántson.
Stillman arca elvörösödött a dühtől. Hayderhez fordult, és így szólt:
- Ez hogyan történhetett meg? Úgy tudtam, a hívások hozzánk futnak be.
- Igen, ez így igaz. Mobilról hívta a stúdiót.
- Kinek a mobiljáról?
- Az előfizetőt Stephanie Tamnek hívják.
- És tudjuk, ki ez az illető?
-.. .hoppá. Kedves hallgatóim, bajban vagyok! - kiáltott fel Rob Roy. - A szerkesztő most szólt, hogy nem folytathatom tovább a beszélgetést. A bostoni rendőrség kérésére be kell fejeznünk az adást, kedves barátaim. Úgyhogy kénytelen vagyok rövidre fogni. Itt van még, hölgyem? Halló? - Rob Roy rövid szünetet tartott. - Úgy tűnik, kiszállt a vonalból. Hát, remélem, azért lecsillapodik egy kicsit. Hölgyem, ha hall minket, kérem, ne bántson senkit. Segítünk magán, rendben? A KBUR hallgatói pedig hallották az üzenetet: „A kocka el van vetve."
- Ennyi az egész - mondta Emerton, miután leállította a felvételt. - Ennyit sikerült rögzítenünk. Azonnal megszakítottuk a vonalat, amint meghallottuk, hogy kivel cseveg a műsorvezető. Ez viszont lement az adásban.
Stillman döbbenten bámulta a magnót.
- Mi a fenét csinál ez a nő, Leroy? - törte meg a csendet Hayder. - Csak fel akarja magára hívni a figyelmet? Szeremé kiharcolni a közvélemény rokonszenvét?
- Nem tudom, de mindenesetre nagyon furcsa, amit művel.
- Miért nem *velünk* vette fel a kapcsolatot? Felhív egy rádióállomást, de amikor mi próbálunk beszélni vele, ránk csapja a kagylót.
- Akcentussal beszél - fordult Stillman Hayder felé. - Biztos, hogy nem amerikai.
- És mi az a baromság, amit üzent? *A kocka el van vetve.* Hát ez meg mit jelent? A játszma elkezdődött?
- Idézet a Julius Caesarból - jegyezte meg halkan Maura.
- Micsoda? - fordultak felé egyszerre.
- Ezt mondta Caesar, amikor átkelt a Rubiconon. Azzal, hogy átkelt a folyón, polgárháborút robbantott ki Rómában. Tisztában volt vele, ha megteszi ezt a lépést, nincs visszaút.
- És a franc köze van ehhez az egészhez Julius Caesarnak? - érdeklődött Hayder.
- Én csak azt tudom, honnan származik az idézet. Amikor Caesar kiadta a parancsot a csapatainak, tisztában volt vele, hogy innen már nem lehet visszafordulni. Kockázatos lépés volt, de Caesar - vérbeli szerencsejátékos lévén - szeretett kockáztatni. Amikor végül elhatározta, mit lép, ennyit mondott: „A kocka
el van vetve." - Maura elhallgatott, majd hozzátette: -
Es ezzel beírta a nevét a történelembe.
- Szóval ezt jelenti, ha valaki átkel a Rubiconon - szólalt meg Stillman.
Maura bólintott aztán így folytatta:
- A túszejtő már döntött, és így akarja tudtunkra adni, hogy nincs visszaút.
Ekkor Emerton felkiáltott: - Megszereztük a mobiltelefon adatait. Stephanie Tam a kórházban dolgozik, szülész-nőgyógyász. Nem jelentkezik, ha a csipogóján keresik, legutóbb akkor látták, amikor a diagnosztikai osztály felé tartott, hogy megvizsgálja az egyik betegét. A kórházban most ellenőrzik a beosztást, hogy kiderítsék, ki hiányzik a személyzetből.
- Ezek szerint az egyik túsz nevét már tudjuk - állapította meg Stillman.

- És mi legyen a mobillal? Már hívtuk a számot, de a nő mindig kinyomja. Kikapcsoltassuk a vonalat, vagy maradjon, ahogy van?
- Ha kikapcsoltatjuk a telefont, azzal könnyen feldühíthetjük. Egyelőre ne csináljunk semmit. Csak ellenőrizzük a hívásokat.

Stillman elhallgatott, és zsebkendőjével letörölte a homlokáról az izzadságot. - Legalább felvette valakivel a kapcsolatot. Még ha nem is velünk.

Már most borzalmas a hőség idebent, gondolta Maura Stillman kivörösödött arcát nézve. Pedig a nap még csak ezután fog rákapcsolni. Megszédült, és úgy érezte, képtelen egyetlen perccel is tovább maradni a furgonban. - Muszáj kimennem a levegőre - szólalt meg végül. - Megengedik?

Stillman zavartan rápillantott.

- Persze, persze, menjen csak. Egy pillanat, felírták már a számát, ha esetleg szükség lenne magára?
- Hayder parancsnoknak megvan az otthoni telefonom és a mobilom száma is. Éjjel-nappal el tudnak érni.

Maura kilépett az ajtón, és megállt a furgon előtt. A déli verőfény elvakította. Egy darabig hunyorgott, de aztán kitisztult a látása, és az Albany utca kaotikus képe terült a szeme elé. Ugyanaz az utca volt, amelyen nap mint nap végiggurult munkába menet, ugyanaz a bejárat, amelyhez minden reggel felhajtott, amikor megérkezett a törvényszéki kórbonctan épületéhez. Most azonban az egész utcát járművek és a különleges egység fekete egyenruhás kommandósai lepték el. Mindenki azt várta, mit lép a nő, aki ezt az egész őrületet kirobbantotta. A nő, akinek kiléte egyelőre mindenki előtt rejtély maradt.

Az irodája felé menet járőrautók mellett ment el, és átbújt a helyszínbiztosító által kifeszített szalag alatt. Csak amikor felegyenesedett, akkor pillantotta meg a felé közeledő ismerős alakot. Két éve ismerte Gábriel Deant, de eddig még sosem látta izgatottnak, a férfi nagyon ritkán mutatta ki az érzéseit. Most azonban páni félelem ült ki az arcára.

- Hallottál már neveket? - kérdezte köszönés nélkül.
- Neveket? - csóválta a fejét zavartan Maura.
- A túszok neveit. Kik vannak az épületben?
- Eddig csak egyvalakit említettek. Egy orvost.
- Ki az?

Maura elhallgatott, meghökkentette ez az éles hang.

- Dr. Tam, az ő mobiljáról hívták fel az egyik helyi rádióállomást.

Gábriel a kórház felé fordult.

- O, istenem.
- Mi történt?
- Nem találom Jane-t. Rajta kívül az összes beteget kihozták az emeletről.
- Mikor ment be a kórházba?
- Ma reggel, miután elfojt a magzatvíz. - Gábriel Maurára pillantott. - Dr. Tam vette fel az osztályra.

Maura a férfira bámult, és hirtelen eszébe jutott, amit a rendőrségi furgonban hallott: Dr. Tam a diagnosztikai osztályra tartott, ahol már várta az egyik betege.

Jane. Dr. Tam azért ment, hogy megvizsgálja Jane-t.

-Jobb lenne, ha most velem jönnél - nyögte ki végül Maura.

8.FEJEZET

Azért jöttem, hogy szüljek, erre szét akarják loccsantani a fejemet.

Jane Dr. Tam és a fekete beteghordozó között ült. A férfi remegett, a bőre hideg és nyirkos volt. Dr. Tam mozdulatlanná dermedt, az arca akár egy kőszoboré. A másik kanapén a recepciósnő ült átölelve saját magát, mellette a diagnosztikai osztály technikusnője sírdogált csendben.

Senki sem mert megszólalni. Egyedül a teremben lévő tévé hangja hallatszott, az viszont folyamatosan. Jane leolvasta az egyenruhákon lévő neveket: Mac, Domenica, Glenna, Dr. Tam. Aztán a saját karkötőjére pillantott: RIZZOLI, JANE. Mindenkit rendesen felcímkéztek, nem lesz nehéz megállapítani a személyazonosságot a hullaházban. Azokra a bostoniakra gondolt, akik holnap reggel megveszik a *Tribüné-1,* és meglátják ezeket a neveket a címlapon. A KÓRHÁZI TÚSZDRÁMA ÁLDOZATAI. Azokra az olvasókra gondolt, aki miután elolvassák Jane Rizzoli" nevét, azonnal a sportrovathoz lapoznak.
Tényleg így végzem? Elég, ha az ember rosszkor van rossz helyen? Hé, álljunk már meg egy pillanatra, akart kiáltani Jane, terhes vagyok, a kismamát nem ér lelőni.
De hát nem egy filmben szerepeltek, és Jane-nek fogalma sem volt, mit fog csinálni az őrült nő a pisztollyal, amit a kezében szorongat. Egyébként ezt a nevet adta neki: az Őrült Nő. Mégis minek nevezhette volna el ezt az érthetetlenül makogó, fegyverrel hadonászó elmebeteget? A nő időnként megállt a tévé előtt. A hatos csatorna élőben közvetítette a kórházi túszdráma fejleményeit. Szia, Anyu, benne vagyok a tévében, gondolta Jane. Én vagyok az egyik szerencsés túsz, akit foglyul ejtettek. Olyan ez, mint az a valóság- show, a *Survivor,* csak igazi töltényekkel.
És igazi vérrel.
Jane észrevette, hogy az Őrült Nő ugyanolyan kórházi karkötőt visel, mint ő. Talán a zárt osztályról dobbantott? Tolószékbe kéne ültetni. A nő mezítláb volt, formás feneke előbukkant a hát nélküli kórházi ruha alól. Hosszú lába, izmos combja és hatalmas, koromfekete sörénye volt. Ha szexi bőrszerkóba bújna, úgy nézne ki, mint Xena, a harcos amazon.
- Pisilnem kell - szólalt meg Mr. Bodine.
Az őrült Nő rá sem pillantott Mr. Bodine-ra.
- Hé! Valaki idefigyelne? Azt mondtam, *pisilnem kell.*
Ó, istenem, csináld csak, öreg, gondolta Rizzoli.
Hugyozd csak össze magad. Nem kellene felhúznod valakit, akinek fegyver van a kezében.
A tévében egy szőke riporternő arca jelent meg. Zoe Fossey tudósítása, az Albany utcából.
- Egyelőre nem tudták megmondani, hány túsz esett fogságba a kórházban. A rendőrség kordonnal zárta körül az épületet. Az esetnek már halálos áldozata is van, a túszejtő végzett az egyik biztonsági őrrel, amikor az megpróbálta lekötözni...
Az Örült Nő megtorpant, tekintetét a képernyőre szegezte, és csupasz talppal egy földön heverő, vastag, barna borítékra taposott. Jane csak ekkor vette észre, hogy az ő leleteit tartalmazó boríték az. Fekete tintával ez állt rajta: *Rizzoli, Jane.*
A tudósítás véget ért, az Őrült Nő újra elindult. Csupasz talpa hangosan csattant Jane kórlapján, amit minden bizonnyal Dr. Tam hozott magával, amikor lejött a diagnosztikai osztályra. A boríték most pont az Őrült Nő lábánál hevert. Elég, ha lehajol, kinyitja, és elolvassa az első oldalt, amin a beteg adatai vannak: név, születési dátum, családi állapot, társadalombiztosítási szám.
És foglalkozás. Nyomozó, gyilkossági osztály. Bostoni rendőrség.
A bostoni rendőrség különleges alakulata ostrom alá vette a kórházat, gondolta Jane. Ha a csaj rájön, hogy zsaru vagyok...
Nem akart jobban belegondolni. Könnyen el tudta képzelni, mi történik. Újra lepillantott a csuklóján lévő kórházi azonosító szalagra, amin szép nyomtatott betűkkel a neve állt: RIZZOLI, JANE. Ha le tudná szedni, és a párnák közé tudná rejteni ezt az izét, az Őrült Nő nem tudná beazonosítani a kartotéklap alapján. Meg kell szabadulni valahogy ettől az azonosító szalagtól. Akkor ő is csak egy várandós nő lenne a sok közül. Nem pedig egy zsaru, nem jelentene veszélyt.
Becsúsztatta alá az ujját, úgy próbálta letépni a szalagot, de nem járt sikerrel. Egyre erősebben rángatta, de nem történt semmi. Mi a fenéből van ez? Valami titánötvözetből? Érthető persze, hogy erős anyagból csinálják, hiszen ki akarná, hogy Mr. Bodine-hoz hasonló zavarodott

öregemberek azonosító szalagjukat letépve mászkáljanak a kórtermekben. A fogát csikorgatva, feszülő izmokkal még erősebben kezdte tépni a csuklójára szerelt azonosítót. Lehet, hogy le kéne harapnom, jutott eszébe. Amikor az Őrült Nő nem néz ide. Talán le tudnám...
Ekkor hirtelen megdermedt. A nő csupasz lábbal a papírjait tartalmazó borítékra lépett, és közvetlenül előtte megállt. Jane lassan felemelte a fejét, és a nő szemébe nézett. Eddig a pillanatig sikerült elkerülnie a közvetlen szemkontaktust, semmivel nem akarta felhívni magára fogvatartója figyelmét. Most, legnagyobb rémületére, észrevette, hogy a nő őt figyeli, egyedül őt, és úgy érezte magát, mint a csordából kiszemelt gazella, ami nem kerülheti el sorsát. Ráadásul a nő úgy is *nézett ki,* mint valami macskaféle, hosszú lábú, méltóságteljes egyed, a haja pedig olyan fényesen csillogott, mint a fekete párduc bundája. Kék szemével a terepet fürkészte, és ezúttal Jane került a figyelme középpontjába.
- Ezt csinálják velünk - szólalt meg a nő a Jane csuklóján lévő szalagra meredve. - Megbélyegeznek minket. Mintha koncentrációs táborban lennénk.
Megmutatta a saját karkötőjét. NEVE ISMERETLEN, állt rajta a felirat. Ezt aztán jól kitalálták, gondolta Jane, és majdnem felnevetett. Nevesincs ejtett túszul. Talán a kórházban nem tudták kideríteni, ki ez a nő, amikor felvették? A kiejtéséből ítélve biztosan nem amerikai. Kelet-európai lehet. Talán orosz.
A nő letépte, és a földre dobta a csuklószalagját. Aztán megragadta Jane csuklóját, és egy villámgyors mozdulattal leszakította az ő szalagját is.
- Tessék. Nincs több megbélyegzés - tette hozzá Jane csuklószalagjára pillantva. - Rizzoli. Olasz név, ugye?
- Igen - felelte Jane. Egy pillanatra sem merte levenni a tekintetét a nő arcáról. Ha lepillant, újra felhívja a figyelmet a földön heverő borítékra. A nő a kapcsolatteremtés jelének vette, hogy Jane ilyen mereven a szemébe nézett. Eddig a pillanatig az Őrült Nő alig szólt valakihez. Most elkezdett beszélni. Biztató, hogy megpróbál szóba elegyedni velünk, gondolta Jane. Meg kell ragadni az alkalmat, össze kell barátkozni vele. A barátait csak nem lövi le, ugye?
A nő Jane hatalmas pocakját bámulta.
- Ez lesz az első gyerekem - szólalt meg Jane.
A nő felnézett a faliórára. Várt valamire. Számolta a múló perceket.
Jane úgy döntött, megpróbálja szóval tartani a nő.
- Hogy hívják? - kockáztatta meg a következő kérdést.
-Miért?
- *Egyszerűen csak kíváncsi vagyok.* - Mert ha tudom az igazi nevedet, nem kell őrült Nőnek szólítanom téged.
- Teljesen mindegy. Már halott vagyok. - A nő Jane-re pillantott. - Mint maga.
Jane a nő izzó szemébe bámult, és rémisztő gondolata támadt: mi van, ha tényleg igaz, amit ez nő magyaráz? Mi van, ha tényleg *meghaltunk,* és ez itt körülöttünk már a pokol egyik bugyra?
- Kérem - motyogta a recepciós. - Kérem, engedjen el minket. Nincsen szüksége ránk. Kérem, nyissa ki az ajtót, és engedjen szabadon minket.
A nő újra járkálni kezdett, és időnként rálépett a földön heverő borítékra. - Azt hiszi, ők életben hagyják magukat? Azután, hogy találkoztak velem? Aki találkozik velem, meghal.
- Miről beszél ez? - suttogta Dr. Tam.
Paranoiás, gondolta Jane. Üldözési mániája van.
A nő ekkor hirtelen megtorpant, és a lába előtt heverő borítékra pillantott.
Ne nyisd ki! Kérlek, ne nyisd ki!
Felvette a padlóról a borítékot, és elolvasta Jane nevét.
Azonnal el kell terelned a figyelmét!
- Elnézést, szeretnék kimenni a mosdóba - szólalt meg Jane. - Tudja, terhes vagyok - folytatta a váróterem vécéje felé mutatva. - Kérem, engedje meg, hogy kimenjek!

A nő egy közelben álló asztalkára dobta a papírokat, de úgy, hogy Jane már nem érte el őket. - Ne zárja be az ajtót!
- Nem fogom, megígérem.
- Menjen.
Dr. Tam megérintette Jane kezét, és így szólt: - Segíthetek? Szeretné, ha kikísérném?
- Nem, köszönöm, megoldom egyedül - felelte Jane, és bizonytalanul feltápászkodott. Kétségbeesve remélte, hogy a földre söpörheti a papírjait, amint elmegy az asztalka mellett, de az Őrült Nő egy pillanatra sem vette le róla a szemét. Végül kiment a női vécébe, felkapcsolta a villanyt, és behúzta maga mögött az ajtót. Hirtelen nagyon megkönnyebbült, hogy egyedül lehet, és senki sem szegez rá pisztolyt.
Akár be is zárhatnám az ajtót, és megvárhatnám idebent, amíg véget ér ez az őrület.
De ekkor eszébe jutott Dr. Tam, a beteghordozó fiú, az egymásba kapaszkodó Glenna és Domenica. Ha feldühítem az Őrült Nőt, annak ők isszák meg a levét. Gyávaság lenne egy ajtó mögé bújni.
Pisilt, megmosta a kezét, ivott néhány korty vizet a csapból, mert nem lehetett tudni, mikor lesz legközelebb lehetősége. Megtörölte az állát, és szemügyre vette a mosdót. Fegyverként használható tárgyak után kutatott, de csak papírtörülközőket, szappanadagolókat és rozsdamentes acélból készült szemeteskukákat talált.
Ekkor hirtelen kivágódott mögötte az ajtó. Ahogy megfordult, fogva tartója nézett vele farkasszemet. *Nem bízik bennem,* gondolta Jane. *Még szép, hogy nem bízik bennem.*
- Végeztem - mondta Jane. - Jövök már.
Ahogy visszaért a kanapéhoz, észrevette, hogy a kórlapját tartalmazó boríték még mindig az asztalon hever.
- Most pedig mindenki leül, és várunk - jelentette be a nő, és ő maga is leült az egyik székben. A fegyvert az ölébe tette.
- Mégis mire várunk? - kérdezte Jane.
A nő Jane felé fordult, és nyugodt hangon ennyit mondott: - Hogy eljöjjön a vég.
Jane beleborzongott. Ugyanebben a pillanatban valami mást is érzett: a hasa megfeszült, mintha egy kéz lassan ökölbe szorult volna. Benn tartotta a levegőt, ahogy a fájdalom felerősödött, és izzadságcseppek gyöngyöztek a homlokán. Öt másodperc. Tíz. A görcs lassan enyhülni kezdett, Jane hátradőlt, és mély lélegzetet vett.
- Mi a baj? - pillantott rá Dr. Tam a homlokát ráncolva.
- Azt hiszem, megindult a szülés - felelte Jane nagyot nyelve.
- Mit beszél, hogy a túszok között van egy rendőr? - hökkent meg Hayder parancsnok.
- Ennek nem szabad kiszivárognia - mondta Gábriel. - Nem szeretném, ha *bárki* megtudná, mi a foglalkozása. Ha a túszejtő rájön, hogy egy rendőrt tart fogva... - Gábriel mély lélegzetet vett, és halkan még ennyit tett hozzá: - Ez a részlet semmilyen körülmények között nem szivároghat ki a sajtóba. Ez minden.
- Mindent megteszünk, hogy elkerüljük - bólintott Leroy Stillman. - Azok után, ami azzal a szerencsétlen biztonsági őrrel történt... - folytatta, de aztán hirtelen elhallgatott. - Nagyon fontos, hogy ez a részlet titokban maradjon.
- Ráadásul az, hogy a túszok között van egy zsaru, még az előnyünkre is szolgálhat - tette hozzá Hayder.
- Ezt meg hogy érti? - szólalt meg döbbenten Maura. Meghökkent, hogy a parancsnok képes ezzel az ötlettel előhozakodni Gábriel előtt.
- Rizzoli nyomozó kiváló rendőr. Jártas a fegyverhasználatban. Könnyen előfordulhat, hogy ő dönti el az ügy kimenetelét.
- Azért azt se felejtse el, hogy a kilencedik hónapban van, és gyakorlatilag bármelyik pillanatban megszülhet. Mégis mire számít, pontosan mit kellene csinálnia?

- Én csak annyit mondok, hogy a hölgy minden bizonnyal a zsaruösztöneit követi, és az nem hátrány.
-Jelen pillanatban mindössze annyit szeretnék - szólalt meg Gábriel -, hogy a feleségem kizárólag az ön- fenntartási ösztöneire hallgasson. Szeretném, ha épen és egészségesen sikerülne biztonságba juttatni őt. Szóval ne számítson arra, hogy valami hőstettet hajt majd végre. Csak azt akarom, hogy baromi gyorsan hozzák ki onnan.
- Semmivel sem fogjuk veszélyeztetni a felesége életét, Dean ügynök. Megígérem.
- Sikerült kideríteni, hogy ki a túszejtő?
- Egyelőre még folyik az elkövető személyazonosságának megállapítása.
- És milyen követelésekkel állt elő?
- Mi lenne, ha Dean ügynök és Dr. Isles végre távoznának, hogy folytathassuk a munkánkat? - vágott közbe Hayder.
- Csak nyugalom, nincs semmi gond - szólalt meg Stillman. - Dean ügynöknek tudnia kell ezekről a dolgokról - folytatta aztán Gábrielre pillantva. - Nem akarunk kapkodni, szeretnénk, esélyt adni a túszejtő- nek, hogy lecsillapodjon, és felvegye velünk a kapcsolatot. Amíg senkinek nem esik bántódása, van időnk.
- így kellene kezelni az ügyet - bólintott Gábriel. - Lövöldözés és kommandósakció nélkül. Az a legfontosabb, hogy ne legyenek áldozatok.
- Elkészült a lista a hiányzó betegekről és kórházi dolgozókról - szólt közbe Emerton. Stillman kikapta a nyomtatóból a lapot, és végigfutotta a neveket.
- Szerepel rajta a feleségem neve? - kérdezte Gábriel.
- Attól tartok igen - biccentett rövid hallgatás után Stillman, majd átnyújtotta a lapot Hayder parancsnoknak. - Hat név. A túszejtő azt mondta a rádióban, hogy hat embert tart fogva. - Azt azonban Stillman már elfelejtette hozzátenni, hogy mit mondott még a nő: *Mindenkinek jut golyó.*
- Ki látta a listát? - kérdezte Gábriel.
- A kórház igazgatója - válaszolt Hayder. - És azok, akik segítettek összeállítani.
- Mielőtt továbbítják, húzzák ki róla a feleségem nevét.
- Ezek csak nevek. Senki sem tudja, hogy...
- Ezek a firkászok egy pillanat alatt kiderítik, hogy Jane rendőr.
- Igaza van - szólalt meg Maura. - Az összes bostoni bűnügyi tudósító ismeri a nevét.
- Rendben, akkor húzza ki a listáról, Mark - egyezett bele a dologba Stillman. - Mielőtt még valaki meglátja.
- És mi a helyzet a kommandósokkal? Ha behatolnak az épületbe, tudniuk kell, hogy pontosan hányan és kik tartózkodnak odabent. Nem mindegy, hány embert kell kimenteniük.
- Ha rendesen végzi a munkáját, nem lesz szükség a kommandósokra - jegyezte meg Gábriel. - Beszélje rá a nőt, hogy adja meg magát.
- A beszélgetéseket tekintve egyelőre nem sok szerencsénk volt, ugye? - pillantott Hayder Stillmanre. - A kislány még köszönni sem hajlandó.
- Mindössze három órája vannak odabent - mondta Stillman. - Adjunk neki még egy kis időt.
- És mi lesz hat vagy tizenkét óra múlva? - fordult most Gábriel felé Hayder. - Azt mondta, a felesége bármelyik pillanatban megszülhet.
- Azt hiszi, hogy engem ez nem érdekel? - vágott vissza Gábriel. - Nemcsak a felségem, hanem a gyerekem is odabent van. Dr. Tam valószínűleg ott van velük, de ha a szülésnél bármilyen komplikáció lép fel, nem állnak rendelkezésre a megfelelő eszközök, hogy segítsenek rajta. Nem hiszem, hogy a kedvükért majd kinyitják valamelyik műtőt. Úgyhogy én is azt szeretném, ha ez az egész minél előbb véget érne. De nem azon az áron, hogy esetleg maguk vérfürdőt rendeznek.
- A raó'kezdte az egészet. O dönti el, mi a következő lépés.

- Ha így áll a helyzet, ne kényszerítsék semmire, Hayder parancsnok. Itt van a túszszabadító, *használják* őt. A kommandósokat pedig tartsák minél távolabb a kórháztól és a feleségemtől - mondta Gábriel, azzal kilépett a furgonból.
Maura a járdán érte utol. Kétszer kiáltott utána mire a férfi végül megállt, és visszafordult.
- Ha elcseszik - mondta -, ha túl korán támadnak...
- Hallottad, mit mondott Stillman. Nem vagy egyedül, ő sem akar elkapkodni semmit.
Gábriel az előcsarnok bejáratánál álló három kommandósra pillantva így szólt:
- Nézd csak meg őket. Teljesen fel vannak pörögve, alig várják, hogy végre megkezdődjön a bevetés. Tudom, milyen érzés ez, én is voltam hasonló helyzetben. Egyre jobban unod az ácsorgást, a túszejtővel folytatott végtelennek tűnő tárgyalást. Ezek a fickók minél előbb pontot akarnak tenni az ügy végére. Erre képezték ki őket. Alig várják, hogy meghúzhassák a ravaszt.
- Stillman szerint a túszejtőt rá lehet beszélni, hogy adja meg magát.
Gábriel a doktornőre pillantott. - Te találkoztál vele. Mit gondolsz, szóba áll egyáltalán Stillmannel?
- Fogalmam sincs. Az az igazság, hogy szinte semmit sem tudunk róla.
- Úgy hallottam, valami tóból húzták ki, és a tűzoltók hozták be a hullaházba.
- Első ránézésre fulladásos halálnak tűnt - bólintott Maura. - A Hingham-öbölben halászták ki a vízből.
- Ki találta meg?
- Néhány fickó egy Weymouth környéki jachtklubból. A bostoni gyilkosságiak már vizsgálják az ügyet.
- De Jane-ről ők sem tudnak.
- Egyelőre még nem. - De ha megtudják, az megváltoztatja a dolgokat, gondolta Maura. Valaki közülük túszul esett. Ha egy rendőr élete forog veszélyben, minden megváltozik.
- Melyik jachtklub volt az? - kérdezte Gábriel.

9. FEJEZET

Mila

Az ablakon rács van. Ma reggel a fagy kristálypókhálókat karcolt az üvegre. Odakint a fák olyan sűrűn állnak egymás mellett, hogy nem látni, mi van mögöttük. Csak ezt a szobát és a házat ismerem. Azóta, hogy a furgon ideszállított minket, nem tettük ki a lábunkat. Napfény csillan a jégvirágos ablakon. Az erdő csodaszép. Gyakran elképzelem, hogy a fák között sétálok, levelek ropognak a talpam alatt, jég csillog az ágakon. Hideg, tiszta édenkert.
A ház viszont a pokol.
Ez tükröződik a mocskos priccseken alvó lányok arcán is. Nyugtalan nyöszörgésük elárulja gyötrelmeiket. Hatan osztozunk a szobán. Olena van itt a legrégebben, az arcát ütésnyomok csúfítják el, az egyik vendégtől kapta őket ajándékba, aki imádott keményen játszadozni. Olena nem szokta megadni magát. Egyedül ő küzd közülünk, őt a mai napig nem tudták betörni, hiába adnak neki nyugtatókat, hiába injekciózzák. Hiába verik meg.
A kocsifelhajtón egy autó gördül fel, én pedig rettegve várom, hogy mikor szólal meg a csengő. Mintha megrázna az áram. A lányok mind felriadnak a zajra, és takarójukat a mellükhöz szorítva felülnek. Tudjuk, hogy ezután mi következik. Kulcs fordul a zárban, és kitárul az ajtó. Az Anya úgy áll az ajtóban, mint egy kövér szakács, aki irgalmat nem ismerve dönti el, melyik bárányt vágja le. Mint mindig, most is hidegvérrel teszi a dolgát. Himlőhelyes arcáról semmiféle érzelmet nem lehet leolvasni, ahogy szemügyre veszi nyáját. Tekintete végigsiklik a priccsen kuporgó lányokon, majd az ablak felé fordítja a fejét, és egyenesen rám néz.
- Te - szólal meg oroszul. - Valami újat akarnak.
A többi lányra pillantok. Szemükben csak a megkönnyebbülést látom, hogy ezúttal nem őket választották.
- Mire vársz? - förmed rám az Anya.

A kezem kihűlt, a gyomrom felkavarodott.
- Én-én nem érzem jól magam. Es még mindig be van gyulladva odalent...
- Egy hete vagy itt, és máris begyulladt? - horkant fel az Anya. - Mindegy, majd megszokod.
A többiek a padlót bámulják vagy a kezüket. Megpróbálják elkerülni a tekintetem. Egyedül Olena néz rám. Látom a szemén, hogy sajnál.
Beletörődve követem az Anyát, ahogy kivezet a szobából. Már megtanultam, hogy ha ellenállok, annak büntetés a vége. A testemet még mindig kék foltok borítják, akkor szereztem őket, amikor legutóbb ellenkezni próbáltam. Az Anya az előcsarnok túlsó végében lévő szobára mutat.
- Az ágyon találsz ruhát. Vedd fel!
Belépek a szobába, becsukja mögöttem az ajtót. Az ablak a kocsifelhajtóra néz, ahol egy kék autó parkol. Az ablakokon itt is rács van. A hatalmas ágyra pillantok, de nem bútordarabot látok, hanem kínzóeszközt. Megfogom a fehér ruhát. Olyan, mint egy fodros szegélyű gyerekruha. Egyszerre megértem, mit jelent ez. Az undort rettegés váltja fel. Olena már figyelmeztetett, ha megkérnek, hogy gyereket játssz, azt akarják, hogy félj. Hogy kiabálj. És nagyon élvezik, ha vérzel.
Nem akarom felvenni a ruhát, de a félelmem erő- sebb, és megadom magam. Mikor meghallom a szoba felé közeledő lépteket, már rajtam van a ruha. Összeszedem minden erőmet. Megpróbálok felkészülni arra, ami ez után következik. Kinyílik az ajtó, két férfi lép be. Méregetni kezdenek. Reménykedni kezdek, hogy talán csalódottak lesznek, hogy túl vékonynak vagy csúnyának találnak, sarkon fordulnak, és kimennek a szobából. De aztán becsukják maguk mögött az ajtót, és mint a vadászó farkasok, elindulnak felém.
Meg kell tanulnod elrepülni. Olga megtanította nekem, hogyan repüljek el a fájdalom elől. Most is ezzel próbálkozom, ahogyan letépik rólam a ruhát, ahogy durva kezükkel megragadják a csuklómat, ahogy engedelmességre kényszerítenek. Azért fizettek, hogy szenvedni lássanak, és addig nem lesznek elégedettek, amíg nem üvöltök a fájdalomtól, amíg az arcom nem úszik verítékben és könnyben. *Ó, Anyja, milyen szerencséd van, hogy meghaltál!*
Amikor végeznek, visszasántikálok a kulcsra zárt szobába, Olena leül mellém a priccsre, és hátrasimítja a hajamat. - Enned kell valamit - mondja aztán.
- Meg akarok halni - rázom meg a fejemet.
- Ha meghalsz, ők győztek. Nem hagyhatjuk, hogy győzzenek.
- Már régen legyőztek minket. - Az oldalamra fordulok, felhúzom a lábam, összegömbölyödök, mint egy labda, hogy senki se tudjon a közelembe férkőzni. - Már legyőztek minket...
- Mila, nézz rám! Szerinted én feladtam? Szerinted én is halott vagyok?
- Én nem vagyok olyan erős, mint te - felelem a könnyeimet törölgetve.
- Ez nem az erőn múlik, Mila. Hanem a gyűlöleten. A gyűlölet tart életben.
Közelebb hajol hozzám, hosszú haja, mint egy fekete selyem vízesés. A szemében ijesztő tűz lobog. Megijedek tőle. Mintha megőrült volna. Olena így éli túl a borzalmakat. A drogok és az őrület segítségével.
Újra kinyílik az ajtó. Mindnyájan összehúzzuk magunkat, ahogy az Anya körbepillant a szobán. Végül rábök az egyik lányra. - Most te jössz, Katja.
Katja csak bámul mozdulatlanul.
Az Anya két lépéssel ott terem mellette, és lekever neki egy hatalmas pofont. - Gyerünk - parancsolja a lánynak, mire Katja kibotorkál a szobából. Az anya bezárja az ajtót.
- Ezt sose felejtsd el, Mila - suttogja Olena. - Emlékezz rá, hogy mi tart életben.
A szemébe nézek, és látom. Gyűlölet izzik benne.

10.FEJEZET

- Ez az információ semmi szín alatt nem szivároghat ki - mondta Gábriel. - Az az életébe kerülhet.
Bariy Frost, a gyilkossági csoport nyomozója a döbbenettől szólni sem tudott. A Sunrise Jachtklub parkolójában álltak. Szellő sem rezzent. A Hingham-öböl vizén vitorlások úsztak. A délutáni nap erősen tűzött. Frost izzadtságtól csillogó, sápadt homlokára hajtincsek tapadtak. Barry Frost az a fajta fickó volt, akit egy zsúfolt teremben senki sem vesz észre, aki csendben valamelyik sarokba húzódik, és mosolyogva, észrevétlenül nézelődik. Két és fél éve voltak társak Jane-nel, és a férfi nyugodt természete nemegyszer segített lecsillapítani időnként igen viharos kapcsolatukat. Az együtt lehúzott szolgálati idő alatt igen mély bizalom alakult ki köztük. Jane-t a férje, Gábriel és a társa, Barry szerették a legjobban. Mindent megtettek volna érte. Most mindkettőjüket ugyanaz a balsejtelem gyötörte.
- Senki sem szólt nekünk, hogy bent van - morgott Frost. - Fogalmunk sem volt róla.
- Semmiképpen sem szivároghat ki a sajtóba.
- Az katasztrófa lenne - fújta ki hangosan a levegőt Frost.
- Meséld el, mit tudsz erről a nőről! Mesélj el mindent.
- Meg fogjuk oldani a dolgot. Bíznod kell bennünk.
- Képtelen vagyok ölbe tett kézzel várni. Muszáj megtudnom mindent.
- Ilyen helyzetben nem lehet objektíven megítélni a dolgokat. A feleségedről van szó.
- Pontosan. A *feleségemről* - vágta rá Gábriel félelemtől remegő hangon. Egy pillanatra elhallgatott, és megpróbálta leküzdeni nyugtalanságát, végül halkan így folytatta: - Mit tennél a helyemben? Mit csinálnál, ha Alice lenne odabent?
Frost nézte egy darabig a férfit, aztán biccentett egyet. - Gyere, beszélnünk kell a jachtklub vezetőjével. O húzta ki a nőt a vízből.
Beléptek az ajtón. A szikrázó napsütés után a klub hűvös félhomálya és a tengerparti bárokra oly jellemző illat - a citrom- és narancsfélék, a szeszes italok és a sós tengeri levegő keverékének illata - fogadta őket. A roskatag épület egy, a Hingham-öbölre néző famólóra épült. Az ablakokban két hordozható légkondicionáló zörgött, hangjuk elnyomta az összekoccanó poharak csilingelését és a vendégek duruzsolását. Ahogy a társalgó felé indultak, a padló megreccsent a lábuk alatt.
Gábriel felismerte a bostoni rendőrség két nyomozóját. Éppen egy kopasz férfival beszélgettek. Darren Crowe és Thomas Moore Jane kollégái voltak a gyilkossági csoportnál. Mindketten meglepődve köszöntötték Gábrielt.
- Hé - szólalt meg először Crowe. - Nem is tudtam, hogy már az FBI is beszállt a buliba.
- Az FBI? - hökkent meg a kopasz fickó. - Hoppá, ez kezd komolyra fordulni - nyújtotta a kezét Gábrielnek. - Skip Boynton. Én lennék a klub vezetője. A Sunrise Jachtklubé.
- Gábriel Dean ügynök - mutatkozott be Gábriel, és megrázta a férfi kezét. Megpróbálta minél hitelesebben eljátszani, hogy hivatalos ügyben jár. De közben Thomas Moore zavartan méregette. Moore sejtette, hogy itt valami nem stimmel.
- Ja, épp most mondtam itt a nyomozó uraknak, hogyan találtuk meg a nőt. Mondanom se kell, döbbenetes volt, ahogy ott lebegett az a test a vízben. - Egy pillanatra elhallgatott. - Szóljanak, ha innának valamit. Dean ügynök? A klub vendégei egy italra.
- Köszönöm, nem kérek.
- Hát persze, szolgálatban nem piáznak, mi? - Skip együttérzően felnevetett. - Maguk aztán betartják a szabályokat, mi? Senki sem iszik velem. Azért én felhajtok egy pohárkával. Becsusszant a bárpult mögé, és jégkockát szórt egy pohárba, majd vodkát töltött rá. Gábriel máshonnan is poharak széléhez koccanó jégkockák csilingelését hallotta. Körülnézett, a teremben úgy tucatnyi klubtag üldögélt, szinte kivétel nélkül férfiak. Vajon akad közöttük valaki, aki azért néha kivitorlázik? -, tűnődött Gábriel. Vagy mindannyian csak inni járnak ide? Skip vodkával a kezében lépett ki a pult mögül. - Ilyesmi nem mindennap történik errefelé - mondta. - Eléggé megrázott az eset. Még nem igazán sikerült túltennem magam a dolgon.

- Ott tartott, hogy észrevette a testet - terelte vissza a beszélgetést az eredeti mederbe Moore.
- O, igen. Reggel nyolc körül volt. Aznap korán bejöttem, le akartam cserélni a pillangóvitorlát. Két hét múlva verseny lesz, és szereztem egy új vitorlát. Egy zöld sárkány van rajta. Nagyon dögös. Na, de nem is ez a lényeg. Ahogy kezemben az új pillangóvitorlával sétálok kifelé a mólón, egyszer csak észrevettem, hogy valami próbababaszerű dolog úszik a vízen, mintha fennakadt volna egy sziklán. Bepattantam a csónakomba, és odaeveztem, hogy közelebbről is szemügyre vegyem azt a valamit. Akkor láttam ám, hogy egy nő az. Ráadásul igen csinos példány. Úgyhogy kiabáltam a többieknek, hogy jöjjenek már, és segítsenek. Hárman húztuk ki a vízből, aztán egyből hívtuk a 911- et. - Belekortyolt a vodkába, aztán mély lélegzetet véve hozzátette: - Eszünkbe se jutott, hogy még él. Úgy értem, a fenébe is, az a lány tök halottnak nézett ki.
- A tűzoltóknak sem tűnt fel, hogy még él - jegyezte meg Crowe.
Skip felnevetett.
- Ráadásul nekik ez volna a szakmájuk, vagy mi a fene. Ha ők sem tudják megállapítani, akkor mit mondjunk mi?
- Megmutatná - szólalt meg Gábriel -, hogy pontosan hol találta meg a holttestet?
A társalgóból a mólóra mentek. A víztükör felerősítette az amúgy is szikrázó napsütést. Gábriel csak hunyorogva tudta kivenni a sziklákat, amiket Skip mutatott.
- Látja ott azt a zátonyt? Meg kellett jelölnünk bójákkal, mert veszélyt jelent a hajókra. Dagály idején ráadásul néhány centi víz borítja, úgyhogy nem is lehet észrevenni. Nagyon könnyű megfenekleni rajta.
- Tegnap mikor volt dagály? - kérdezte Gábriel.
- Nem tudom. Úgy délelőtt tíz körül.
- És látszott a zátony?
- Ja. Ha akkor nem szúrom ki a nőt, néhány óra múlva már a nyílt tengeren úszkált volna. Egy darabig szótlanul álltak, és a Hingham-öböl vizét fürkészték. Egy motoros jacht húzott el előttük, akkora hullámot verve, hogy a kikötőben horgonyzó hajók dülöngélni kezdtek, és felhúzóköteleik hangosan az árbocoknak csapódtak.
- Nem látta korábban valamikor a nőt? - kérdezte Moore.
-Nem.
- Biztos benne?
- Egy ilyen csinos lányra biztos emlékeznék.
- És a klubtagok közül sem ismerte fel senki?
- Úgyse vallanák be - nevetett Skip.
- Miért nem? - kérdezte Gábriel.
- Tudja azt maga jól.
- Azért szeretném, ha elmondaná.
- Ezek a fickók itt a klubban... - kezdte Skip, aztán idegesen felnevetett. - Szóval, látja itt ezt a rengeteg hajót? Mit gondol, ki használja őket? Elárulom, hogy nem nők, hanem férfiak szeretnek maguknak ilyen jachtot vásárolni. És ebből következik, hogy ide leginkább férfiak járnak. A hajó olyan, mint egy otthon, távol az otthonodtól. - Skip egy pillanatra elhallgatott, aztán még hozzá tette: - Minden tekintetben.
- Gondolja, hogy valamelyik klubtag barátnője lehetett? - kérdezte Crowe.
- A fenébe, nem is tudom igazából. Egyszerűen csak felötlött bennem ez a lehetőség is. Tudják, hogy megy ez. Éjszaka idehozzák a csajokat, szórakoznak egy kicsit, becsípnek, jól érzik magukat. Ilyen állapotban nem nehéz keresztülbucskázni a korláton.
- Főleg, ha valaki rásegít.
- Na, álljunk meg egy percre. - Skip idegesen körbepillantott. - Ne következtessen ilyen elhamarkodottan. Ezekkel a fickókkal nincs semmi gáz. Jó arcok.

És mellesleg idehordják a csajokat a hajóikra, ha ki akarnak rúgni egy kicsit a hámból, gondolta Gábriel.
- Már azt is sajnálom, hogy egyáltalán megemlítettem ezt a lehetőséget - legyintett Skip. - Azért ne gondolják, hogy itt minden éjjel részegek potyognak a vízbe a hajókról. Különben meg nem is biztos, hogy a mi klubtagunk jachtjáról esett a vízbe. - Körbemutatott a Hingham-öblön. A távolban éppen egy motoros jacht szelte a vakítóan csillogó vizet. - Látják, hogy mekkora a forgalom, nem? Lehet, hogy valamelyik motoros jachtról pottyant ki, aztán az áramlatok meg a dagály idesodorták.
- Minden bizonnyal - jegyezte meg Moore. - De a biztonság kedvéért szükségünk lenne a klubtagok névsorára.
~ Ezt most tényleg muszáj?
- Igen, Mr. Boynton - felelte Moore halk, de ellentmondást nem tűrő hangon. - Muszáj.
Skip lenyelte maradék vodkáját. A hőségtől vörös lett a feje teteje. Letörölte a homlokáról az izzadságot.
- Ennek biztosan *óriási* sikere lesz. Az ember teljesíti állampolgári kötelességét, kiment a vízből valakit. Cserébe meg mindenki gyanúsított lesz?
Gábriel végignézett a partvonalon. A szeme végül egy rámpán akadt meg, ahol egy teherautóról éppen egy motorcsónakot próbáltak vízre bocsátani. Három másik teherautó várta a sorát a parkolóban. - Éjjel hogyan őrzik a helyet, Mr. Boynton? - kérdezte végül Gábriel.
- Éjjel? - vonta meg a vállát a férfi. - Az ajtókat éjfélkor zárjuk.
- És mi a helyzet a móló val? Meg a hajókkal? Csak nem azt akarja mondani, hogy nincsen biztonsági szolgálat?
- Eddig még sosem törtek be. A hajókat pedig mindenki bezárja. Meg aztán nincs valami nagy nyüzsgés errefelé. Ha az ember közelebb megy a városhoz, a parton egész éjjel emberek lófrálnak. Ez a klub ilyen szempontból különleges. Ide azok járnak, akik el akarják kerülni a lármás környékeket.
Különleges hely, gondolta Gábriel, ide akár éjszaka is lejöhet az ember, hogy vízre tegye a csónakját. Egészen a vízpartig le lehet tolatni, ott pedig senki sem látja, ha valaki kinyitja a kocsija csomagtartóját, kiemel egy holtestet, és a Hingham-öbölbe dobja. Az árapály aztán simán kisodorja a testet a szigeteken túlra, a Massachusettsi-öbölbe, egyenesen a nyílt tengerre. De nem működik a dolog, ha a vízszint éppen emelkedik.
Ekkor megcsörrent a mobilja. Otthagyta a többieket, és elindult kifelé a mólón, mielőtt felvette volna.
-Jó lenne, ha azonnal vissza tudnál jönni - hallotta Maura hangját. - Most kezdjük a boncolást.
- Kit boncoltok?
- A biztonsági őrt a kórházból.
- Miért, talán nem egyértelmű a halál oka?
- Felmerült egy újabb probléma.
- Mi baj van?
- Nem tudjuk, hogy ki ez a fickó.
- Miért nem azonosította valaki a személyzeti osztályról? Ok vették fel, nem?
- Pontosan ezzel van gond - felelte Maura. - A fickó nem a kórház alkalmazottja volt.
Még nem vetkőztették le a holttestet.
Gábriel jól ismerte a boncterem borzalmait, úgyhogy - figyelembe véve eddigi tapasztalatait - a holttest látványa nem hatott rá különösen sokkolóan. Egyetlen golyó ütötte sebet látott a bal arcon, máskülönben az áldozat sértetlen volt. A férfi a harmincas éveiben járt, gondosan lenyírt sötét haja és erős állkapcsa volt. Félig kinyílt szempillája felfedte zavaros barna szemeit. Az egyenruhája mellényzsebére erősített kitűzőn a PERRIN név állt. Miközben a boncasztalon heverő holttestet bámulta, Gábrielt nem a vér vagy a semmibe meredő szemek zavarták a

legjobban, hanem az a tudat, hogy a fegyver, amely kioltotta ennek az embernek az életét, Jane-nel is bármikor végezhet.
- Téged vártunk - szólalt meg Dr. Abe Bristol. - Maura szerint nem akarsz lemaradni semmiről.
Gábriel az orvosi köpenyt és maszkot viselő Maurára pillantott, aki nem a szokásos helyén, a holttest jobb oldalán, hanem a boncasztal lábánál állt. Akárhányszor járt Gábriel a laborban, mindig Maura vezette a boncolást, mindig az ő kezében csillogott a szike. Szokatlan volt, hogy háttérbe vonul, és átengedi valaki másnak birodalma irányítását.
- Hogyhogy nem te vezeted a boncolást? - kérdezte végül a férfi.
- Nem lehet. Szemtanú vagyok - felelte Maura. - Abe-nek kell csinálnia.
- Kiderült már, hogy ki ez a fickó?
Maura a fejét csóválva válaszolt: - A kórháznak nincs Perrin nevű dolgozója. A biztonságiak főnöke lejött az azonosításra, de kiderült, hogy sose látta a fickót.
- Mi a helyzet az ujjlenyomatokkal?
- Elküldtük a központba, de eddig még nem kaptunk választ. Egyébként még a nő ujjlenyomatairól sem derült ki semmi.
- Ezek szerint az ismeretlen nő mellé kaptunk egy ismeretlen férfit is? - mondta Gábriel a holttestet bámulva. - A fenébe is, kik ezek az emberek?
- Gyerünk, vetkőztessük le! - szólt oda Abe Yo- shimának, és elkezdték lehúzni a cipőt meg a zoknit a holttestről. Kicsatolták az övét, és lehámozták a nad- ragját. A ruhadarabokat tiszta lepedőre tették. Abe átkutatta a zsebeket, de nem talált semmit. Se fésűt, se pénztárcát, se kulcsokat. - Még egy kis aprója sem volt - jegyezte meg miután végzett.
- Biztosan akad néhány tízcentes - tette hozzá Yoshima.
- Tök üresek a zsebei - nézett fel Abe. - Lehet, hogy vadiúj az egyenruhája?
Ezután az ing következett. A szövetre már rászáradt a vér, úgy kellett lehámozni az áldozatról. Fekete szőrrel borított, izmos felsőtestén több forradás látszott. Az egyik seb vastag volt, mint egy kötél, és a jobb mellbimbója alatt húzódott, a másik vágás a hasától indult, és a bal csípőcsontjánál ért véget.
- Ezek nem műtéti hegek - jegyezte meg Maura a homlokát ráncolva.
- Szerintem a fickó valami durva balhéba keveredett - helyeselt Abe. - Ezeket a sebeket késsel ejtették.
- Nem vágjuk le az ingujjakat? - érdeklődött Yoshima.
- Nem kell, szerintem meg tudjuk oldani így is. Csak fordítsuk oldalra.
A bal oldalára fordították a testet. Yoshima, aki először pillantotta meg a férfi hátát, hirtelen így szólt: - A mindenit, ezt látnotok kell.
A bal lapockán hatalmas tetoválás látszott. Maura áthajolt a test felett, és összeborzadt a látványtól, mintha a különös lény életre kelt volna, hogy mérges fullánkjával lecsapjon rá. Az állat páncélja ragyogó kék volt, ollói a férfi nyaka felé nyúltak. Fullánkban végződő, feltekeredett farka alkotta körbe a 13-as számot tetoválták.
- Egy skorpió - szólalt meg halkan Maura.
- Lenyűgöző húscímke - jegyezte meg Yoshima.
- Micsoda? - hökkent meg Maura.
- Az ilyeneket húscímkének neveztük a hadseregben. Láttam pár igen komoly műalkotást, amíg a hullaházban melóztam. Kobrákat, tarantellákat. Az egyik fickó például a barátnője nevét tetováltatta a fa... - Yoshima hirtelen elhallgatott. - Én aztán nem hagynám, hogy valaki egy tűvel matasson odalent.
Lehúzták a másik ingujjat is, majd a már meztelen holttestet visszafordították a hátára. Fiatal kora ellenére a teste számtalan sérülés nyomát hordozta. A hegek, a tetoválás, és végül az utolsó, a golyó ütötte seb a bal arcán.

Abe először nagyítóval vizsgálta meg a sebet. - Égésnyomokat látok a seb körül - mondta Maurára pillantva. - Ezek szerint közvetlen kontaktus volt az áldozat és az elkövető között.
- A fickó az ágy fölé hajolva próbálta lekötözni a nő kezét, amikor az rálőtt.
- Megnézhetnénk a koponyaröntgeneket?
Yoshima egy borítékból elővette a röntgenfelvételeket, és az átvilágítódobozra erősítette őket. Két felvétel készült, egy anteroposzterális és egy laterális. Abe az asztalt megkerülve közelebbről is szemügyre vette a koponya és az arccsontok vetette árnyékokat. Egy darabig csendben vizsgálta a felvételeket, aztán Maura felé fordulva így szólt: - Mit mondtál, hány lövést adott le a nő?
- Egyet.
- Akkor ezt biztosan nagyon érdekesnek találod majd - mondta, és intett a nőnek, hogy lépjen közelebb.
Maura megállt az átvilágítódoboz előtt.
- Nem értem - motyogta. - Ott voltam, amikor történt.
- Az agyban két lövedék van, ez egyértelmű.
- Pedig *biztos vagyok* benne, hogy csak egy lövés dördült.
Abe visszament a boncasztalhoz, és közelebbről is megvizsgálta a holttest koponyáját, a golyó ütötte lyukat, és a körülötte lévő ovális égésnyomot.
- Márpedig itt egyetlen lyukat látok. Ha a fegyvert közvetlen közelről, kétszer is elsütötték gyorsan egymás után, az megmagyarázná a dolgot.
- De Abe, mondtam, hogy csak egyetlen lövést hallottam.
- Abban a felfordulásban elképzelhető, hogy valamelyik lövés elkerülte a figyelmed.
Maura még mindig a röntgenképeket nézte. Gábriel még sosem látta ennyire bizonytalannak a nőt. Minden erejével azon volt, hogy összeegyeztesse az emlékeit a felvételeken látható kétségbevonhatatlan bizonyítékokkal.
- Meséld el még egyszer, hogy mi történt - szólalt meg Gábriel.
- Hárman voltunk a szobában, megpróbáltuk lekötözni a nőt - kezdte Maura. - Nem láttam, hogy mikor került a kezébe az őr pisztolya, mert egyfolytában arra koncentráltam, hogyan fogom megkötözni a csuklószíjat. Akkor is éppen a szíj után nyúltam, amikor meghallottam a lövést.
- És a másik szemtanú?
- Orvos volt.
- Ő mit mondott? Egy vagy két lövést hallott?
- A rendőrség nem beszélt vele - Maura megfordult, a tekintete találkozott Gábrielével.
- És mégis miért nem?
- Mert senki sem tudja, ki volt az. - Gábriel most először érezte a nő hangján a nyugtalanságot. - Úgy látszik, egyedül nekem tűnt fel, hogy ott volt.
- Felhívom a ballisztikusokat - fordult Yoshima a telefon felé. - Ok majd megmondják, hány töltényhüvelyt találtak a helyszínen.
- Akkor talán essünk neki - mondta Abe, és felkapta a kést a műszertartó tálcáról. Alig tudtak valamit az áldozatról. Sem a nevét, sem azt, hogyan került a helyszínre. A boncolás után azonban mindenkinél alaposabban megismerik majd, akivel valaha találkozott az életben.
Az első vágással Abe megkezdte az ismerkedést.
Ahogy az Y alakú bemetszést elvégezte, a penge áthasította a bőrt és az izomszövetet. A két vágás a vál- laknál indult, és a szegycsont kardnyúlványánál találkozott, majd egyetlen vágásként folytatódott, ami egy, a köldöknél tett rövid kitérőt leszámítva nyílegyenesen haladt lefelé a hason. Maura gyakorlott és köny- nyed mozdulataihoz képest Abe kegyetlen hatékonysággal dolgozott. Hatalmas keze úgy mozgott, mint egy hentesé, az ujjai túl vastagok voltak a könnyed mozdulatokhoz. Miután lefejtette a húst a csontokról, az erős igénybevételre tervezett metszőollóért nyúlt. Minden alkalommal, amikor összeszorította az ollót, áthasított

egy bordát. Az ember évekig edzheti a testét súlyzókkal és különböző eszközökkel, mint ahogyan a boncasztalon fekvő férfi is minden bizonnyal tette, nincs olyan izomzat vagy csontozat, ami ne adná meg magát a késnek és a metszőollónak.
Abe átvágta az utolsó bordát is, majd kiemelte a szegycsontot. Csontos páncéljától megfosztva a szív és a tüdő ott hevertek védtelenül a háromszög alakú nyílásban. Abe mélyen benyúlt a mellkasüregbe, hogy kivágja őket.
- Dr. Bristol - szólalt meg Yoshima, miután letette a telefont. - Beszéltem a ballisztikusokkal. Ok azt állítják, hogy a helyszínelők csak egy töltényhüvelyt küldtek be vizsgálatra.
- Nem találták meg a másikat? - egyenesedett fel Abe. A kesztyűje csurom vér volt.
- A ballisztikai labor ezt az egy töltényt kapta.
- Egyetlen lövést hallottam, ami szintén ezt támasztja alá, Abe - jegyezte meg Maura.
Gábriel az átvilágítódobozhoz lépett. Növekvő döbbenettel bámulta a két röntgenfelvételt. Egyetlen lövés, két töltény, töprengett magában. Ez mindent más megvilágításba helyezhet.
Abe felé fordulva így szólt: - Szeretném megnézni a két töltényt.
- Egész pontosan mit keresel?
- Sejtem, miért van az agyban két lövedék.
Abe bólintott, majd így szólt: - Várj, mindjárt befejezem.
A szikével villámgyorsan átvágta a véredényeket és az ínszalagokat, a későbbi vizsgálatok céljára kiemelte a szívet és a tüdőt, majd tovább haladt a has felé. Nem talált kóros elváltozást. A szervek egészségesnek tűntek, és nagy valószínűséggel még évtizedekig szolgálták volna minden gond nélkül a férfit.
Végül a fejnél folytatta a boncolást.
Gábriel rezzenéstelen arccal figyelt. Abe átvágta, és előrehajtotta a fejbőrt. Az arc összecsuklott, és láthatóvá vált a koponya.
Yoshima bekapcsolta a farészt.
Gábriel még a fűrész visítását és a csont csikorgását meghallva is rezzenéstelen arccal meredt a holttestre, sőt még közelebb lépett, hátha úgy jobban belát a koponyaüregbe. Ahogy Yoshima felnyitotta a koponyatetőt, vér csorgott az asztalra. Abe benyúlt a skalpellával, és kiszabadította az agyat. Amikor kiemelte a koponyaüregből a szervet, Gábriel - kezében egy tállal - már ott állt közvetlenül mellette, és várta, mikor pottyan ki az első golyó.
Megvizsgálta a nagyító alatt a lövedéket, aztán így szólt:
- Látnom kell a másikat is.
- Mire gondol, Dean ügynök?
- Egyelőre keressük meg a másik golyót. - Gábriel nyers követelése mindenkit meglepett. Látta, hogy Abe és Maura döbbenten összenéznek. Elfogyott a türelme, a végére akart járni ennek a dolognak.
Abe a vágóasztalra helyezte az agyat, újra megnézte a röntgenfelvételt, megállapította a másik golyó helyét, majd egyetlen vágással megtalálta a véres szövetcsomóba beágyazódott lövedéket.
- Mégis mit keres? - kérdezte Abe miközben Gábriel a nagyító alatt forgatta a két lövedéket.
- Ugyanaz a kaliber. Mind nagyjából nyolcvan gramm...
- Ugyanaz a kettő. Ugyanabból a fegyverből származnak.
- De ezek nem egyformák.
- Micsoda?
- Nézze csak meg, hogyan ül az lövedékfenéklapon a második golyó. Nagyon kicsi az eltérés, de azért látszik.
Abe előredőlt, és a szemöldökét felhúzva a nagyítólencsébe pillantott: - Mintha egy kicsit eldeformálódott volna.
- Pontosan. Elferdült.

- Ezt a becsapódás ereje is okozhatta.
- Nem, ezt már korábban átalakították. Kilenc fokkal ferdébb, mint másik, így megváltozik a röppályája. Két lövedék, amelyet irányított szétszórásra terveztek.
- De csak egy töltényhüvelyt találtak.
- És csak egy sebet.

Maura a homlokát ráncolva vizsgálta az átvilágító- dobozra erősített felvételeket. A két lövedék fényesen ragyogott a halványabban koponyaszövetben. - Duplamagvas lövedéket használt - szólalt meg végül.

- Azért hallottál egy lövést - mondta Gábriel -, mert csak egy lövést adtak le.

Maura egy pillanatra elhallgatott, szemét továbbra is a röntgenképekre szegezte. A felvételek nem tették láthatóvá a két golyó útját a lágy agyszövetben, nem mutatták meg a szétszakadt véredényeket, és a szétroncsolt szürke szövetet. A férfi szétporlasztott emlékeit.

- A duplamagvas lövedéket úgy tervezték, hogy a lehető legnagyobb sérülést okozza - törte meg a csendet Maura.
- Azért veszik úgy, mint a cukrot.
- De miért van szüksége egy biztonsági őrnek ilyen lövedékre?
- Azt már sikerült kiderítenünk, hogy a fickó nem a kórháznak dolgozott. Szerzett valahonnan egy egyenruhát meg egy hamis névtáblát, aztán fogta magát, és besétált az épületbe. A pisztolyát olyan lövedékkel töltötte meg, ami nem csak sérülést, hanem biztos halált okoz. Egyetlen magyarázatot tudok elképzelni.
- A nőt meg akarták ölni - vette át a szót Maura.

Egy pillanatra mindenki elhallgatott.

Maura titkárnőjének hangja törte meg a csendet. - Dr. Isles? - hallatszott a hangja a belső telefon hangszórójából.

- Tessék, Louise?
- Elnézést, hogy zavarom, de úgy gondoltam, Dean ügynök és ön biztosan kíváncsiak a...
- Mi történt? - vágott a szavába Maura.
- Áll a bál az utca túloldalán.

11 . FEJEZET

Odakint olyan hőség fogadta őket, hogy Gábriel úgy érezte, mintha egy szaunába lépett volna be. Az Albany utcában teljes volt a káosz. Miközben a rendőrkordont irányító tiszt teli torokból üvöltött, hogy „Lépjenek hátra! Lépjenek hátra!", a tudósítók megpróbáltak minél közelebb nyomulni. A tömeg olyan volt, mint egy eltökélt amőba, amelyik megpróbál átszivárogni a védőkorlátokon. Az izzadt homlokú kommandósok is ott tolongtak, és próbálták megerősíteni a védőgyűrűt. Ahogy az egyikük a tömegre pillantott, Gábriel látta az arcára kiülő tanácstalanságot.

Ennek a fickónak fogalma sincs, hogy mi történik.

Gábriel aztán egy pár lépésnyire álló nőhöz fordult: - Nem tudja, mi történt?

A nő a fejét csóválva így válaszolt: - Fogalmam sincs. A zsaruk egyszer csak teljesen bekattantak, és rohanni kezdtek az épület felé.

- Talán valaki tüzet nyitott? Nem hallott lövéseket?

- Nem hallottam én semmit. Épp a kórház felé sétáltam, amikor elkezdtek üvöltözni.

- Idekint teljes a felfordulás - szólalt meg Abe. - Senki sem tud semmit.

Gábriel a parancsnoki furgon felé rohant, de egy rakás riporter elállta az útját. Idegességében megragadta az egyik operatőr karját, és maga felé fordította a fickót. - Mi történt?

- Hé, haver, nyugi már.

- Csak mondja el, hogy mi történt.

-Valaki áttörte azt az istenverte rendőrségi kordont.

- *Megszökött* a túszejtő?

- Nem. Valaki *bement* az épületbe.

- Ki volt az? - bámult Gábriel döbbenten a tévésre.

- Azt senki sem tudja.

A törvényszéki orvostan dolgozóinak fele a tárgyalóteremben gyűlt össze, és az egyik helyi csatorna híradását nézték. A képernyőn egy Zoe Fossey nevű szőke riporternő látszott. Közvetlenül a rendőrkordon mellett állt, a háttérben rendőrök rohangáltak a parkoló autók között. Teljes volt a fejetlenség. Gábriel kinézett az Albany utcára nyíló ablakon. Ugyanazt látta, amit az imént a tévé képernyőjén.

- ...szenzációs fejlemények. Olyasmi történt, amire senki sem számított. Egy férfi átlépett a hátam mögött látható kordonon, aztán habozás nélkül átvágott a biztonsági sávon, mintha itt dolgozna. Ez a lépés felkészületlenül érte a helyszínen tartózkodó rendőröket. Ráadásul a férfi állig fel volt fegyverezve, és ugyanolyan fekete egyenruhát viselt, mint amilyet a hátam mögött látható kommandósok. Könnyen össze lehetett keverni a különleges egység tagjaival...

- A fickó simán besétál az utcáról egy kordonnal körülvett épületbe, és a rendőrség a kisujját se mozdítja! - mordult fel Abe Bristol bosszúsan.

- ...információink szerint van egy belső rendőrkordon is, amit az előcsarnokban állítottak fel. Sajnos innen nem lehet belátni oda. Még nem hallottunk semmit, ami arra utalt volna, hogy a férfi áttörte a belső védelmi sávot. De abból kiindulva, hogy milyen könnyedén átjutott a külső kordonon, el tudják képzelni, mekkora meglepetés érte az épületben tartózkodó rendőröket. Feltételezésem szerint minden figyelmüket a túszejtő feltartóztatására összpontosították. Valószínűleg nem számítottak rá, hogy valaki fegyverrel a kezében *besétál* a kórházba.

- Számítaniuk kellett volna erre az eshetőségre - mondta Gábriel, és hitetlenkedve bámult a képernyőre. - Fel kellett volna készülniük.

- ...mindez húsz perce történt, azóta a férfi nem bukkant fel újra. Kezdetben szárnyra kapott az az elképzelés, hogy a férfi önjelölt Rambóként, egyéni szabadítási akcióba kezdett. Eddig azonban nem hallatszottak lövések odabentről, és arra sem utalt semmi jel, hogy a túszejtő erőszakos lépésekre szánta volna el magát.

Ekkor a közvetítés vezetője vágott közbe: - Zoe, újra leadjuk a felvételt, hogy azok se maradjanak le a megdöbbentő fejleményekről, akik nemrég kapcsolódtak be adásunkba. Az eset, amelyet kameráink rögzítettek, nagyjából húsz perce történt...
Zoe Fossey eltűnt a képernyőről, helyét az Albany utca vette át. A kép szinte teljesen megegyezett azzal, amit a tárgyalóterem ablakából kinézve látott az ember. Gábriel eleinte nem is tudta, pontosan mire figyeljen. Aztán megjelent egy, a képernyő alján mozgó sötét ruhás alakra mutató nyíl. A férfi határozottan elsétált a rendőrautók és a parancsnoki furgon mellett. A behatolót senki sem próbálta feltartóztatni, bár néhányan bizonytalanul a férfira pillantottak.
- A következő képen felnagyítva látható a férfi - hallatszott a közvetítés vezetőjének hangja, majd a képet kinagyították és kimerevítették. A behatoló háta töltötte ki a képernyőt. - A felvétel alapján úgy tűnik, a férfi valamilyen fegyvert cipel magával, és egy hátizsák van a hátán. A rajta lévő sötét ruha szinte teljesen megegyezik a körülötte álló kommandósok öltözetével, ezért fordulhatott elő, hogy operatőrünk nem fogta fel, mit is lát valójában. A férfi öltözetét ugyanis első ránézésre könnyen össze lehet keverni a különleges egység egyenruhájával. Azonban ha közelebbről szemügyre vesszük, látszik, hogy a ruha hátuljáról hiányzik az alakulat hivatalos jelzése.
A bejátszás folytatódott, majd néhány pillanat múlva újra kimerevítették a képet. Ezúttal a férfi hátrapillantott a válla felett. A felvételen jól kivehető volt sötét haja, és keskeny, beesett arca. Nem egy kiköpött Rambó. Ez a távoli felvétel volt az egyetlen, amin az arcvonásai is látszottak. A következő képkockán újból a háta látszott. A képek tovább peregtek, a kamera a férfit követte, amíg belépett az előcsarnok ajtaján, és eltűnt az épületben.
Újra Zoe Fossey jelent meg a képernyőn, mikrofonnal kezében.
- Szerettük volna ismertetni önökkel a rendőrség hivatalos közleményét a történtekkel kapcsolatban, de egyelőre senki sem nyilatkozott. Dave.
- Mintha a rendőrség nem lenne a helyzet magaslatán, mit gondolsz?
- Finoman szólva. Ráadásul, úgy értesültem, hogy az FBI is felbukkant a helyszínen.
- Ez azért elég egyértelmű célzás, hogy jobban is mehetnének a dolgok?
- Hát, kétségtelen, hogy óriási a zűrzavar.
- Megerősítette már valaki, hogy hány túszt tartanak fogva?
- A túszejtő, abban a bizonyos rádióadásban, azt állította, hat embert tart fogva. Azóta több nem hivatalos forrásból is megerősítették, hogy ez a szám minden valószínűség szerint pontos. Három kórházi dolgozóról, egy orvosról, és két betegről van szó. Most próbáljuk kideríteni a neveket...
Gábriel megdermedt a székében. Dühödten meredt a tévé képernyőjére, a nőre, akinek minden vágya, hogy felfedje Jane személyazonosságát, és ezzel akaratlanul is halálra ítélje őt.
- .. .amint azt önök is látják, igen nagy a felfordulás. A hőségben, úgy tűnik, elszabadultak az indulatok. Egy másik tévéállomás operatőrét egyszerűen a földre teperték, amikor túl közel merészkedett a kordonhoz. Egy személynek már sikerült illetéktelenül behatolnia körbezárt kórházépületbe, úgyhogy a rendőrség most mindent megtesz, hogy ez ne forduljon elő még egyszer. Leginkább ahhoz tudnám hasonlítani a helyzetet, mint amikor kiszabadul egy ló, és gyorsan bezárják az istálló ajtaját. Vagyis jelen esetben *beszabadult.*
- Van valami tipped, hogy ki lehet ez a titokzatos Rambó?
- Amint már említettem, hivatalosan senki sem nyilatkozott. Azonban azt rebesgetik, hogy a rendőrség nemrég ellenőrzött egy szabálytalanul parkoló autót, két háztömbnyire innen.
- Lehet, hogy az emberünk autójáról van szó?
- Nagyon úgy tűnik. Egy szemtanú látta kiszállni a férfit a kocsiból. Ezek szerint még Rambónak is szüksége van szállítóeszközre.
- Mégis mivel lehet magyarázni a tettét?
- Két lehetőség jöhet számításba. Az egyik, hogy a férfi hőst játszik. Talán ismeri valamelyik túszt, és úgy döntött, egyéni szabadítási akcióba kezd.

- És mi a másik lehetőség?
- A másik lehetőség elég hátborzongató. Elképzelhető, hogy a férfi erősítésnek érkezett, és csatlakozott a túszejtőhöz.
Gábriel döbbenten hátradőlt székében. Hirtelen nyilvánvalóvá vált számára egy nagyon fontos részlet.
- Szóval ezt jelentette az üzenet - mondta halkan. - *A kocka el van vetve.*
Abe megfordult és ránézett. - Talán jelentett valamit?
- Beszélnem kell Hayder parancsnokkal - pattant fel Gábriel.
- így adott jelet - mondta Gábriel a parancsnoknak. - A nő azért hívta fel a rádióállomást, hogy üzenjen. így lépett kapcsolatba a nyilvánossággal.
- És mégis mire adott jelet? - kérdezte Hayder.
- Fegyverbe szólította a társát. Erősítést hívott.
- Nem lett volna egyszerűbb, ha annyit mond: *Segítsetek már, srácok?* - mordult fel a parancsnok. - Minek vacakoltak ezzel a titkos jellel?
- Váratlanul érte magukat a dolog, nem? Senki sem számított rá, hogy valaki be fog sétálni a körülzárt épületbe. - Gábriel Stillman felé fordult, akinek izzadság csillogott a homlokán. Iszonyatos volt a hőség a parancsnoki furgonban. - Az a fickó egyszerűen átsétált a kordonon, és a Jóisten se tudja, mennyi lőszert cipelt a hátizsákjában. Nem számítottak rá, hogy egy fegyveres egyszerűen *besétál* a körülzárt épületbe.
- Ez mindig bent van a pakliban - szólalt meg Stillman. - Ezért is állítjuk fel a kordonokat.
- Akkor mégis hogyan sikerült a fickónak átjutni?
- Mert pontosan tudta, hogyan kell csinálni. Az öltözete, a felszerelése. Ezt az egészet alaposan kitervelték, Dean ügynök. A fickó rendesen felkészült.
- A bostoni rendőrség meg nem. Ezért használták a titkos jelet. Meg akarták lepni magukat.
Hayder csüggedten bámult kifelé a furgon nyitott ajtaján. Annak ellenére, hogy beüzemeltek két ventilátort, és az utca így késő délutánra már árnyékba borult, a jármű belsejében továbbra is elviselhetetlen volt a hőség. Odakint izzadságban fürdő, kipirosodott arcú rendőrök álltak, a riporterek pedig visszahúzódtak a légkondicionált közvetítőkocsikba. Mindenki feszülten várta, mi fog történni. Az Albany utca környékére vihar előtti csend telepedett.
- Kezd összeállni a kép - törte meg a csendet Stillman. A túszszabadító figyelmesen, egyre komorabb arccal hallgatta Gábriel elméletét. - Gondoljuk csak végig az események láncolatát. A nő nem hajlandó tárgyalni. Sőt szóba sem állt velem. Ennek csak az lehetett az oka, hogy még nem készült fel. Fedezetre volt szüksége. Meg kellett erősítenie a pozícióját. Ezért felhívta a rádióállomást, és egyszerűen bemondta a kódolt üzenetet. Öt órával ezután megérkezett a hátizsákos fickó. Nem véletlenül bukkant fel, azért jött, mert hívták.
- És vidáman a halálba sétált? - szólt közbe Hayder. -Jelentkezzen, akinek egyetlen ilyen hűséges barátja van.
- A tengerészgyalogosok feláldozzák az életüket a társukért - jegyezte meg Gábriel.
- Mint a *Bajtársakban?* Ja, az tuti.
- Gondolom, nem szolgált a tengerészgyalogságnál.
Hayder, ha lehet, még jobban elpirult. - Csak nem azt akarja mondani, hogy valami katonai akció zajlik a szemünk láttára? Ez esetben elárulná, mi lesz a következő lépés? Ha ennyire logikus a helyzet, mesélje már el nekünk, hogy mi a következő napirendi pont.
- Alkudozás - felelte Gábriel nyugodt hangon. - A túszejtők bebetonozták magukat. Szerintem hamarosan megpróbálják felvenni velünk a kapcsolatot.
Ekkor egy ismeretlen hang szakította félbe a beszélgetést: - Ez ésszerűen hangzik, Dean ügynök. Valószínűleg igaza lesz.
Mindnyájan az ajtón belépő zömök fickó felé fordultak. John Barsanű ügynök, szokásához híven, most is selyem nyakkendőt meg legombolható gallérú inget viselt, és mint mindig, ezúttal is sikerült tökéletesen ízléstelenül felöltöznie. Gábriel meglepett arcát látva higgadtan

odabiccentett neki. - Sajnálom, ami Jane- nel történt - mondta. - Értesítettek róla, hogy magát is bevonták az akcióba.
- Nekem viszont senki sem szólt, hogy maga is itt lesz, John.
- Egyelőre távolról követjük az eseményeket. És szükség esetén közbelépünk.
- Miért kellett ehhez iderepíteni magát Washingtonból? Miért nem küldtek valakit a bostoni irodából?
- Mert a túszejtők nagy valószínűséggel tárgyalni akarnak majd. Éppen ezért ésszerűnek tűnt, hogy egy tapasztalt ügynököt küldjünk a helyszínre.
A két férfi egy darabig némán méregette egymást. A tapasztalat nem az egyetlen ok, amiért John Barsanti feltűnt a színen, gondolta Gábriel. Az FBI nem szokta az igazgatóhelyettes irodájának alkalmazottjait csak úgy kiküldeni, hogy apró-cseprő túszszabadítási akciókat felügyeljenek.
- Akkor most ki van megbízva a tárgyalások irányításával? - tette fel a kérdést Gábriel. - Az FBI vagy a bostoni rendőrség?
- Hayder parancsnok! - kiáltott fel Emerton. -
Hívást kaptunk a kórházból. Az egyik vonalról abból a szárnyból, ahol a túszejtők vannak.
- Felkészültek a tárgyalásra - jegyezte meg Gábriel. Minden úgy történt, ahogy megjósolta.
Stillman és Barsanti egymásra néztek. - Vegye fel, hadnagy - mondta végül az FBI-ügynök.
Stillman bólintott egyet, aztán a készülékhez lépett.
- Kihangosítalak - mondta Emerton.
Stillman nagy levegőt vett, aztán felvette a telefont. - Halló - szólt bele a kagylóba nyugodt hangon -, itt Leroy Stillman beszél.
Egy férfi válaszolt, hasonlóan nyugodtan. Sípoló hangja és délies kiejtése volt. - Maga rendőr?
- Igen, Stillman hadnagy, a bostoni rendőrségtől. Elárulná a nevét?
- A nevemet már tudják.
- Attól tartok, ebben téved.
- Miért nem kérdezi meg az FBI-os haverját? Gondolom, ott van már magukkal, nem? Ott ácsorog ő is a furgonban.
Stillman Barsantira pillantott. *Hogy a pokolba jött rá,* bámult vissza döbbenten az FBI-ügynök.
- Sajnálom - folytatta Stillman -, de tényleg fogalmam sincs, hogy hívják magát. Pedig szeretném tudni, kivel beszélek.
- Joe-val.
- Rendben van, Joe - fújta ki halkan a levegőt Still- man. Ez is több, mint a semmi. Legalább neve már van a fickónak.
- Hányan szoronganak a furgonban, Leroy?
- Beszéljünk inkább magáról, Joe...
- Az FBI már ott van. Eltaláltam?
Stillman nem válaszolt.
- Tudtam, hogy itt lesznek - nevetett fel Joe. - Az FBI, a CIA, a Nemzetvédelem, a Pentagon. Mindenhol jól ismernek.
Stillman meg van győződve, hogy egy üldözési mániás elmebeteggel van dolga, gondolta Gábriel.
- Joe - vette át a szót Stillman -, semmi értelme tovább húzni a dolgot. Miért nem zárjuk le ezt az ügyet csendben?
- Küldjenek be egy tévékamerát meg egy riportert. Elő adásba akarunk kerülni. Irtunk egy rövid kiáltványt, amit mindenképpen szeretnénk felolvasni, és van egy videofelvételünk is, amit meg akarunk mutatni a nézőknek.
- Csak nyugalom, ne rohanjunk ennyire. Mi lenne, ha először összeismerkednénk?
- Nem vagyok ismerkedős hangulatban. Küldjék be a kamerát!

- Ezzel lehet, hogy lesz némi gond. Nem dönthetek egyedül, ezt a vezetésnek is jóvá kell hagynia.
- Ott állnak maga mellett, nem? Kérdezze meg őket, Leroy. Kérdezze meg a *vezetést,* hogy benne vannak-e a buliban.
Stillman elhallgatott. Joe pontosan tudta, mi a helyzet. Végül a túszszabadító így szólt: - Nem engedélyezhetjük az élő adást.
- Még akkor sem, ha elárulom, mit adok cserébe?
- Mégis mi lenne az?
- Két túsz. A jóhiszeműség jeleként kiküldjük őket. Maguk meg beküldik az operatőrt meg a riportert, és már kezdődhet is a műsor. Amint sikerül nyilvánosság elé tárni az üzenetünket, elengedünk további két túszt, így összesen már négy túszt kapnak, Leroy, négy életet, cserébe tíz perc műsoridőért. Ráadásul olyan műsort látnak majd, amitől tutira tátva marad a szájuk.
- Mit akarnak ezzel elérni, Joe?
- Azt, hogy végre valaki figyeljen ránk. Senki sem hisz nekünk. Elfáradtunk az állandó menekülésben, szeretnék visszakapni az életünket. Már csak ez a lehetőségünk maradt. Ez az egyetlen módja, hogy az emberek megtudják, igazat beszélünk.
Hayder végighúzta a torkán az ujját, ezzel jelezte, hogy Stillman szakítsa félbe a férfi monológját.
- Tartsa a vonalat, Joe! - mondta Stillman, majd kezét a kagylóra téve a parancsnokra nézett.
- Mit gondol, rájönne, hogy élő adásban van-e? - kérdezte Hayder. - Ha valahogy meg tudnák oldani, hogy azt higgye, élőben megy a műsor...
- Ez a fickó nem hülye - vágott a szavába Gábriel. - Eszébe ne jusson trükkökkel próbálkozni. Ha átvágja, nagyon felbőszíti.
- Dean ügynök, nagyon örülnék, ha távozna.
- Magukra akarják vonni a média figyelmét. Semmi mást nem akarnak. Hadd mondják el a magukét. Hadd intézzenek szózatot a néphez, ha ez az ára annak, hogy véget érjen ez az egész.
Joe hangja hallatszott a kagylóból. - Na, áll az alku vagy sem, Leroy? Mert tárgyalhatunk keményebben is. Mit szólna, ha élő túszok helyett néhány hullát ajánlanék? Kapnak tíz másodpercet, hogy eldöntsék.
Ekkor Stillman szólalt meg: - Itt vagyok, Joe. A gond az, hogy az élő adást nem tudom ilyen gyorsan leszervezni. Kell egy kis idő, míg összehozzuk. Keresni kell egy tévécsatornát, amelyik hajlandó együttműködni. Mi szólna, ha felvételről adnánk le a nyilatkozatát? Bejuttatunk magának egy kamerát. Annyi ideje van felvenni a mondandóját, amennyit csak akar...
- Utána meg eltüntetik a szalagot, és a felvétel sosem lát napvilágot?
- Ezt tudom felajánlani, Joe.
- Mindketten tudjuk, hogy ennél sokkal jobb ajánlattal is elő tud állni. Ugyanúgy, ahogy a többiek is, akik ott ácsorognak maga körül a furgonban.
- Elő tévéadásról szó sem lehet.
- Ez esetben nincs több mondanivalóm. Viszlát.
- Hé, várjon...
- Igen?
- Komolyan beszél? Úgy értem, tényleg elengedi a túszokat?
- Amennyiben tartják magukat a megállapodáshoz. Szükségünk van egy operatőrre és egy riporterre, szemtanúnak. De *igazi* riportert küldjenek, ne valami zsarut, hamis újságíró-igazolvánnyal.
- Egyezzen bele - szólalt meg Gábriel. - Lehet, hogy így meg tudjuk oldani a helyzetet.
Stillman befogta a kagylót. - Az élő tévéadás nem szerepel a szolgáltatásaink közt. Soha nem is szerepelt, Dean ügynök.

- Az isten verje meg, és ha csak ezen múlik, hogy véget érjen a túszdráma, *adja meg,* amit kérnek!
- Leroy? - hallatszott Joe hangja. - Még itt van?
Stillman mély lélegzetet vett, majd így szólt: - Joe, meg kell értenie, hogy eltart egy darabig, mire leszervezzük a dolgot. Először is találnunk kell egy riportert, aki hajlandó részt venni egy ilyen akcióban, aki hajlandó kockáztatni az életét...
- Egyetlen riporter van, akivel hajlandó vagyok beszélni.
- Várjon egy pillanatig. Ha jól emlékszem, eddig még nem nevezett meg senkit.
- A fickó ismeri a dörgést, alaposan felkészült.
- Nem tudjuk garantálni, hogy vállalja a...
- Peter Lukas, *Boston Tribüné.* Hívják fel.
-Joe...
Hangos kattanás hallatszott, majd a vonal búgása. Stillman Hayderre pillantva így szólt: - Kizárt, hogy civileket küldjünk be. Azzal csak annyit érünk el, hogy több túszuk lesz.
- Azt mondta, mielőtt beküldjük az operatőrt és a riportert, elenged két túszt - jegyezte meg Gábriel.
- És maga elhiszi neki?
- Lehet, hogy az egyikük a feleségem lesz.
- Honnan tudjuk, hogy ez a riporter egyáltalán vállalja?
- Élete legnagyobb sztoriját kapja cserébe. Nincs olyan újságíró, aki egy ilyen lehetőséget elszalasztana.
- Azt hiszem, van itt még egy kérdés - szólalt meg Barsanti -, amire választ kell találnunk. Ki a franc ez a
Peter Lukas? A *Boston Tribüné* újságírója? Miért pont őt választotta az emberünk?
- Hívjuk fel - javasolta Stillman. - Ő talán tudja a választ.

12.FEJEZET
Életben vagy. Nem halhattál meg. Azt tudnám, érezném, ha már nem lennél.
Nem igaz ?
Gábriel Maura irodájában ült a kanapéra roskadva, és fejét kezébe temetve azon töprengett, mit tehetne még, a félelem miatt azonban képtelen volt higgadtan végiggondolni a helyzetet. Tengerészgyalogosként minden helyzetben sikerült megőriznie a hidegvérét. Most azonban képtelen volt összpontosítani, képtelen volt kitörölni a fejéből a képet, ami a boncolás óta kísértette: újra meg újra Jane-t látta kiterítve a boncasztalon.
Elmondtam neked valaha is, hogy mennyire szeretlek?
Nem hallotta, hogy a háta mögött kinyílt az ajtó. Csak mikor Maura leült vele szemben, és letett elé két kávésbögrét, akkor nézett fel. Maura mindig megőrzi higgadtságát, sosem veszíti el a fejét, gondolta Gábriel, ahogy a nőre pillantott. Mennyire különbözik az ő lobbanékony feleségétől. Két ennyire különböző személyiség, és mégis olyan erős barátság szövődött köztük, amit sosem értett meg igazán.
- Feketén szereted, ugye? - mutatott a bögrére Maura.
- Igen, köszönöm - felelte Gábriel, aztán belekortyolt a kávéba, és visszatette a bögrét az asztalra.
- Ebédeltél már? - kérdezte a nő.
- Nem vagyok éhes - dörzsölte meg az arcát Gábriel.
- Kimerültnek látszol. Szerzek egy takarót, ha le akarsz dőlni.
- Úgysem tudok aludni. Addig biztosan nem, amíg ki nem szabadítják Jane-t.
- Beszéltél a szüleivel?
- O, istenem - sóhajtott a férfi a fejét csóválva. - Ne is mondd. Alig tudtam meggyőzni őket arról, hogy titokban kell tartani a dolgot, hogy nem jöhetnek ide, és nem hívogathatják a

barátaikat. A végén már azon is elgondolkodtam, hogy jobb lett volna, ha nekik sem mondom el.
- Rizzoliék mindenképpen tudni akarták volna.
- De nem tudnak titkot tartani, és ha véletlenül kikotyogják a dolgot, az a lányuk életébe kerülhet.
Egy darabig csendben ültek. Egyedül a hideg levegőt fújó légkondi ventilátorának hangja hallatszott. Az íróasztal mögötti falon ízlésesen bekeretezett virágnyomatok lógtak. Az iroda berendezése Maura személyiségét tükrözte: takaros volt, kifinomult ízléssel berendezett, intellektuális.
Végül a nő szólalt meg halkan: - Jane túlélő típus. Ezt te is tudod. Mindent megtesz, hogy életben maradjon.
- Én csak annyit akarok, hogy tartsa magát távol a tűzvonaltól.
- Jane nem hülye.
- A baj az, hogy rendőr.
- Miért, ez még akár jól is jöhet.
- Tudod hány rendőrt ölnek meg, mert szolgálat közben hősködni kezd?
- De Jane terhes. Nem fog kockáztatni.
- Gondolod? - Gábriel a nőre pillantott. - Tudod, hogyan került kórházba ma reggel? Épp a bíróságon tanúskodott, amikor a vádlott elszabadult. Erre a feleségem - az én *csodálatos* feleségem - rárontott a fickóra, a földre teperte, és megbilincselte. Akkor folyt el a magzatvíz.
- Tényleg ezt csinálta? - kérdezte Maura döbbenten.
- Mit várhat az ember Jane-től?
- Azt hiszem, ebben teljesen igazad van - csóválta a fejét Maura. - Mindketten ilyennek ismerjük, és így szeretjük.
- Most az egyszer, egyetlenegyszer az életben nagyon örülnék, ha megijedne, és nem fitogtatná a bátorságát. Azt szeretném, ha elfelejtené, hogy rendőr - nevetett fel a férfi. - Mintha hallgatott volna *rám* valaha is az életben.
- Miért, eddig még sosem fordult elő? - mosolyodott el Maura.
- Emlékszel, hogyan ismerkedtünk meg? - nézett rá Gábriel.
- A Kövecses-pataknál, valami természetvédelmi területen, ugye?
- Egy gyilkossági ügyben helyszíneltünk. Harminc másodperc elég volt, hogy szóváltásba keveredjünk egymással. Ez öt perccel az előtt történt, hogy kiparancsolt a helyszínről.
- Nem kimondottan biztató kezdet.
- Pár nappal később meg rám lőtt. - Maura döbbent arckifejezését látva gyorsan hozzátette: - Jogos volt a fegyverhasználat.
- Meg vagyok lepődve, hogy ezzel sem tudott elriasztani.
- Hát, elég ijesztő tud lenni, az biztos.
- Lehet, hogy te vagy az egyetlen férfi, akit nem tud halálra rémíteni.
- Én éppen ezt szeretem benne - folytatta Gábriel. - Ha Jane-t nézed, egy őszinte, bátor embert látsz. Nálunk a családban senki sem mondta ki, amit valójában gondolt. Anyám utálta apámat, apám utálta anyámat. Mégis egészen a haláluk napjáig úgy csináltak, mintha minden a legnagyobb rendben volna. Én meg azt hittem, a legtöbb ember folyamatos hazudozással tölti az életét. Jane viszont más. O nem fél kimondani, amit gondol. És nem mérlegeli, hogy mekkora kalamajkába keveredik. - Gábriel elhallgatott, aztán halkan hozzátette: - Ezért aggódom ennyire.
- Attól tartasz, hogy valami olyasmit mond, amit nem kellene?
- Ha Jane-t bántod, biztos lehetsz benne, hogy azonnal visszakapod. Egyedül abban reménykedem, hogy most kivételesen sikerül befognia a száját, és a sarokba húzódva eljátssza a rémült terhes kismamát. Ez az egyetlen esélye, hogy életben maradjon.

Ekkor megcsörrent Gábriel mobilja. Amikor felkapta a telefont, és megnézte a kijelzőn a számot, a szíve kalapálni kezdett. - Itt Gábriel Dean beszél.
- Hol van most? - kérdezte Thomas Moore nyomozó.
- Dr. Isles irodájában.
- Odamegyek.
- Várjon, Moore. Miről van szó?
- Kiderítettük Joe személyazonosságát. A teljes neve Joseph Roke, harminckilenc éves. Az utolsó ismert tartózkodási helye Purceville, Virginia.
- Hogyan sikerült azonosítani?
- Otthagyta az autóját két háztömbnyire a kórháztól. Jelentkezett egy szemtanú, aki látta, hogy egy fegyveres férfi száll ki a kocsiból. A hölgy megerősítette, hogy a férfi megegyezik a tévéfelvételen látható személlyel. A kormány tele van az ujjlenyomataival.
- Ezek szerint az ujjlenyomatai szerepelnek a nyilvántartásban?
- A katonai nyilvántartásban. Várj, mindjárt átmegyek.
- Még mit derítettetek ki? - erősködött Gábriel. Erezte Moore hangján, hogy még nem mondott el mindent. - Mondd már el!
- A fickó körözés alatt áll.
- Mivel vádolják?
- Emberöléssel. Lelőtt valakit.
- Ki az áldozat?
- Húsz perc és ott vagyok. Akkor mindent részletesen elmesélek.
- Ki az áldozat? - ismételte Gábriel.
- Egy rendőr - sóhajtott Moore. - Két hónappal ez előtt Joseph Roke megölt egy rendőrt.
- Közúti igazoltatásnak indult - mondta Moore. - Az esetet automatikusan rögzítette a rendőrautóban elhelyezett videokamera. A New Haven-i rendőrség nem csatolta a teljes felvételt, de e-mailben átküldték néhány képet. - Moore kattintott egyet az egérrel, mire egy fénykép jelent meg a laptopja képernyőjén. A képen egy New Haven-i rendőrtiszt látszott hátulról, amint épp a járőrautó előtt parkoló jármű felé sétál. Jól látszott a kocsi hátsó rendszámtáblája.
- Virginiai rendszám - szólalt meg Moore. - Fel tudom nagyítani. Ugyanaz az autó, amit ma délután találtunk. Szabálytalanul parkolt a Harrison utcán, néhány háztömbre a kórháztól. - Moore Gábrielre pillantott. -Joseph Roke a jármű bejegyzett tulajdonosa.
- Azt mondtad, a fickó virginiai.
- Igen.
- Akkor mi a fenét keresett Connecticutban két hónappal ezelőtt?
- Még nem tudjuk. És azt sem, hogy mit csinál itt Bostonban. Egyedül egy vázlatos életrajzot szereztünk, amit a New Haven-i rendőrség állított össze. - Moore a laptopjára mutatott. - Meg ezt. A felvételt a lövöldözésről. De a képeken más is látszik.
Gábriel alaposan megnézte a Roke autójáról készült képet. - Nem egyedül volt. Valaki ült mellette.
- Ha kinagyítjuk - bólintott Moore -, tisztán látszik, hogy az autó másik utasának hosszú, fekete haja van.
- Ez a nő lesz - szólalt meg Maura a képernyőre meredve. - A túszejtő.
- Ami azt jelenti, hogy nem most ismerkedtek meg. Két hónapja New Havenben már együtt voltak.
- Mutasd meg a többi felvételt is - sürgette a nyomozót Gábriel.
- Lépjünk az utolsó képhez...
- Mindegyiket meg akarom nézni.
Moore kezét az egéren tartva elhallgatott, aztán felnézett Gábrielre. - Lehet, hogy nem kellene - mondta halkan.

- De az is lehet, hogy igen. Mutasd meg a teljes sorozatot.
Moore egy pillanatig habozott, aztán kattintott egyet az egérrel. A következő képen a rendőr benézett Roke kocsijának ablakán. Farkasszemet nézett a férfival, aki néhány másodperc múlva megölte. A rendőr a fegyverén tartotta a kezét. Talán csak figyelmeztetésképpen? Vagy megérezte, hogy gyilkosa szemébe néz?
Moore megint habozott egy kicsit mielőtt a következő képre lépett volna. O már látta őket, tudta, milyen borzalmak várnak a többiekre. Végül kattintott az egérrel.
A kép egy pillanatot ragadott ki az időből. A jelenet minden borzalmas részlete eléjük tárult. A rendőr még mindig állt, fegyvere kirántva a pisztolytáskából, a feje hátracsuklott a becsapódó golyó erejétől, az arca félig már szétrobbant, a hús véres permet kíséretében repült szerteszét.
A negyedik, utolsó képen a rendőr holttteste a kocsi mellett hevert az úton. Gábriel hirtelen felkapta a fejét, és előredőlt. Az autó hátsó ablakára meredt, arra a halvány alakra, ami a másik három képen nem látszott.
Maura is észrevette, és így szólt: - Valaki van a hátsó ülésen.
- Ezt akartam megmutatni nektek - mondta Moore. - Hárman voltak a kocsiban. Elbújt vagy csak aludt a hátsó ülésen. Nem lehet megállapítani, hogy nő vagy férfi. Csak a feje látszik meg a rövid haja. A pisztolylövésre pattant fel. - Moore Gábriel felé fordult. - Ezek szerint van még egy társuk, aki eddig nem bukkant fel a színen. New Havenben velük volt. Lehet, hogy a jeladás a rádióban több személynek szólt.
Gábriel a képernyőre szegezte tekintetét. A harmadik utas elmosódó körvonalára. - Azt mondtad, a fickó szerepel a katonai nyilvántartásban.
- Az alapján azonosítottuk az ujjlenyomatát. 1990 és 1992 között a hadseregben szolgált.
- Melyik egységnél? - Moore nem válaszolt azonnal. Gábriel ránézett. - Milyen kiképzést kapott?
- Robbanóanyag-szakértő volt.
- Bombákkal foglalkozott? - kérdezte Maura rémülten Moore-ra pillantva. - Ha hatástalanítani tudja őket, akkor valószínűleg az összerakásuk sem okoz neki különösebb gondot.
- Azt mondtad, csak két évet szolgált - vette át a szót Gábriel. Meglepődött, milyen hátborzongató nyugodt a hangja, mintha egy érzéketlen idegen szólt volna belőle.
- Gondok akadtak vele a tengerentúlon, Kuvaitban - felelte Moore. - Felmentették a szolgálat alól.
- Miért?
- Többször megtagadta a parancsot. Megütött egy tisztet. Gyakran összeütközésbe került a társaival. Érzelmileg rendkívül labilis volt. Arra gyanakodtak, hogy paranoiás.
Moore szavai ökölcsapásként hatottak, teljesen letaglózták Gábrielt. - Te jó isten - motyogta. - Ez mindent más megvilágításba helyez.
- Ezt hogy érted? - kérdezte Maura.
- Nincs több vesztegetni való időnk. *Most* azonnal ki kell szabadítanunk Jane-1.
- És mi lesz a tárgyalásokkal? Nem abban állapodtunk meg, hogy nem kapkodunk?
- A jelen helyzetre ez nem vonatkozik. A fickó teljesen őrült, és már megölt egy rendőrt.
- Nem tudja, hogy Jane rendőr - szólt közbe Moore. - Mi pedig nem hagyjuk, hogy ez kiderüljön. Erre a helyzetre is ugyanazok az alapelvek érvényesek. Minél tovább tart egy túszválság, annál nagyobb az esélye, hogy szerencsésen végződik. A tárgyalások többnyire működnek.
Gábriel a laptopra bökött: - És mégis hogyan tárgyalsz valakivel, aki képes *erre?*
- Meg lehet oldani. Meg kell oldani.
- Nem a *te feleséged* van odabent. - Gábriel Maura döbbent arcát látva elfordult. Megpróbált lecsillapodni.
Ezután Moore szólalt meg. A hangja halk és nyugodt volt.

- Tudom, mit érzel most, tudom, min mész keresztül. Én is voltam hasonló helyzetben, jól tudod. Pontosan tudom, mivel kell megküzdened. Két éve elrabolták a feleségemet, Catherine-t. Lehet, hogy emlékszel a fickóra, aki tette. Warren Hoytnek hívták.
A sebész. Hát persze, hogy emlékezett rá. A fickó éjszakánként házakba lopózott be, és a nők, akik egyedül aludtak otthon, arra ébredtek, hogy egy szörnyeteg járkál a hálószobájukban. A Hoyt-üggyel kapcsolatban járt Gábriel először Bostonban egy évvel ezelőtt. A Sebész volt a kapocs, amely összekötötte őket. Moore-t és Gábrielt, Jane-t és Maurát. így vagy úgy, de mind a négyük ugyanannak a gonosztevőnek az áldozata volt.
- Tudtam, hogy Hoyt fogva tartja - folytatta Moore. - De tehetetlen voltam. Nem tudtam kimenteni őt. Ha helyet cserélhettem volna vele, gondolkodás nélkül megteszem. Helyette azonban csak a perceket számoltam. A legrosszabb az volt az egészben, hogy *tudtam,* mit csinál vele az a féreg. Láttam, hogyan boncolta fel a korábbi áldozatait. Láttam, ahogy felvágja a testüket a szikéjével. Úgyhogy azt hiszem, pontosan tudom, mit érzel. És hidd el, mindent megteszek, hogy Jane-t élve kihozzuk onnan. Nem csak azért, mert a munkatársam, vagy mert a feleséged. Hanem mert neki köszönhetem, hogy boldog ember lehetek. O találta meg Catherine-t. Jane mentette meg a feleségem életét.
- Mégis hogyan tárgyaljunk ezekkel az emberekkel? - fordult végül a nyomozó felé Gábriel.
- Ki kell derítenünk, hogy pontosan mit akarnak. Tisztában vannak vele, hogy csapdába kerültek. Nincs más választásuk, szóba kell állniuk velünk. Mi pedig megpróbáljuk szóval tartani őket. Nem ez az első túszszabadítási akció, amiben részt veszel. Ismered a túszszabadítók szövegkönyvét. A szabályok nem változtak, csak mert most a másik oldalon állsz. Muszáj elfelejtened, hogy a feleséged odabent van, ki kell zárnod az érzelmeidet.
- Te képes lennél rá?
Moore nem szólt semmit. Hallgatásával ismerte el, hogy képtelen lenne erre.
És én is, gondolta Gábriel.

13.FEJEZET

Mila
Este buliba megyünk.
Az Anya szerint fontos emberekkel találkozunk, úgyhogy a lehető Legcsinosabban kell kinéznünk. Erre az alkalomra új ruhákat kapunk tőle. Fekete bársonyruha van rajtam, olyan szűk szoknyaréssszel, amiben alig tudok járni. A csípőmig fel kell húznom, hogy be tudjak szállni a furgonba. A többiek is beülnek, selyem- és szaténruhák suhogását hallom, az orromat pedig megcsapja az egymáshoz nem illő parfümök illata. Órákat töltöttünk a sminkeléssel, az alapozókkal, a rúzsokkal és a szempillafestékekkel. Úgy nézünk, mint a *kabuki* előadásra készülő álarcos babák. Itt semmi sem valódi, sem a szempillák, sem a vörös ajkak, sem a pirospozsgás arcok. A furgonban hideg van. Vacogva ülünk egymás mellett. Olenára várunk. Az amerikai sofőr kikiabál az ablakon, hogy indulnunk kell, különben elkésünk. Végül a ház ajtajában megjelenik az Anya. Olenát rángatja maga után. A lány dühösen lerázza magáról az Anya kezét, és a furgonig hátralévő utat egyedül próbálja megtenni. Hosszú, zöld, combközépig felhasított selyemruhát visel, magas, kínai gallérral. Fényes, fekete haja a vállára omlik. Sosem láttam még ilyen gyönyörű nőt. Végig őt bámulom, ahogy odasétál a furgonhoz. Mint mindig, most is benyugtatózták. A drogoktól engedelmessé vált, de a magas sarkú cipőben nem tud egyenesen járni.
- Nyomás, befelé - parancsol rá a sofőr.
Az Anyának kell besegítenie Olenát a furgonba. Azzal a lendülettel, ahogy leül velem szemben, nekidől az ablaknak. Az Anya becsukja az ajtót, és beszáll a sofőr mellé.
- Már épp itt volt az ideje - mondja a férfi, és beletapos a gázba.

Tudom, miért megyünk erre a bulira. Tudom, hogy mit várnak tőlünk. Mégis úgy érzem, kiszabadultam, mert hetek óta ez az első alkalom, hogy elhagyjuk a házat. Az arcomat mohón az ablakhoz nyomom. Ahogy ráfordulunk az aszfaltozott útra a következő feliratot látom: SZARVAS ÚT.
Azután sokáig csak utazunk.
Az útjelző táblákat figyelem. Leolvasom a városok nevét, amiken keresztülhajtunk: RESTON, ARLING- TON, WOODBRIDGE. Az embereket nézem az autókban, és azon tűnődöm, vajon van-e köztük, aki észreveszi az arcomra kiülő néma könyörgést, érdekel-e egyáltalán valakit. A mellettünk lévő sávból rám néz egy nő, egy pillanatra összetalálkozik a tekintetünk. Aztán figyelmét újra az útra fordítja. Vajon mit látott? Egy vörös hajú lányt, fekete ruhában, aki épp bulizni készül? Az emberek azt látják, amit látni akarnak.
Eszükbe sem jut, hogy a csinos dolgok néha borzalmas titkokat rejtenek.
A távolban megpillantom a tengert, ami most csak vékony csík az ég alján. A furgon végül egy kikötőben parkol le, egy hatalmas, lehorgonyzott, motoros jacht mellett. Nem számítottam rá, hogy a ma esti bulira hajón kerül sor. A többiek a nyakukat nyújtogatva bámulják a jachtot. Kíváncsiak, hogyan nézhet ki belülről. De kicsit félnek is.
Az Anya kinyitja a furgon ajtaját.
- Fontos emberek jönnek ma ide. Ti pedig egész este boldogan fogtok mosolyogni. Világos?
- Igen, Anya - motyogjuk kórusban.
- Kifelé!
Miközben kitülekedünk a furgonból, Olena akadozó nyelvvel csak ennyit mond: - Baszd meg magad, Anyuci! - Rajtam kívül azonban senki sem hallja meg.
Magas sarkú cipőinkben bizonytalanul támolyogva, vékony ruháinkban remegve, libasorban megyünk fel a hajóhídon, és eltűnünk a jacht belsejében. A fedélzeten egy férfi vár ránk. Biztosan valami fontos ember lehet, mert amint meglátja, az Anya gyorsan a köszöntésére siet. A fickó futólag szemügyre vesz minket, beleegyezően bólint, majd így szól az Anyához angolul: - Vigye be, és adjon nekik inni. Szeretném, ha jó hangulatban lennének, mire megérkeznek a vendégek.
- Igen, Mr. Desmond.
A férfi tekintete egy pillanatra megakadt a korlát mellett bizonytalanul álló Olenán. - Remélem, ezúttal nem lesz vele semmi gond.
- Már benyugtatóztuk. Csendben fog maradni.
- Azt ajánlom is. Nem szeretném, ha megint műsort rendezne.
- Gyerünk! - förmed ránk az Anya. - Nyomás befelé!
Belépünk a kabinba. A szemem elé táruló látvány azonnal elkápráztat. A fejünk felett kristálycsillár ragyog. A falakat sötét lambéria borítja. Körben krémszínű bőrkanapék. A halk pukkanás jelzi, hogy a pultos pezsgőt bont, amit aztán egy fehér kabátos pincér szolgál fel nekünk karcsú poharakba töltve.
- Igyatok - parancsol ránk az Anya. - Üljetek le, és engedjétek el magatokat.
Pezsgőspohárral kezünkben szétszóródunk a kabinban. Olena pezsgőt kortyolgatva mellém ül, és keresztbe veti hosszú lábait. Combja kilátszik a hasítékból.
- Szemmel tartalak - figyelmezteti oroszul az Anya Olenát.
- Ezzel nem vagy egyedül - vonja meg a vállát Olena.
- Megjöttek - jelenti be a pultos.
Az Anya egy utolsó fenyegető pillantást vet Olenára, aztán eltűnik az egyik ajtó mögött.
- Figyeled, hogy rejtegeti a hájas seggét - nevet Olena. - Senkinek sincs kedve ezt a rusnya disznót bámulni.
- Pszt - próbálom csitítani. - Ne keverj minket bajba!

- Ha esetleg nem vetted volna észre, édes drága Milám, már rég benne vagyunk a slamasztikában.
Nevetés hallatszik. Üzlettársak köszöntik egymást lelkesen. Amerikaiak. Kitárul a kabin ajtaja, az összes lány kihúzza magát, és a mosolyogva fogadják a belépő négy férfit. Az egyikük a házigazda, Mr. Desmond, akivel a fedélzeten már találkoztunk. Három vendég van vele, mindegyik elegáns öltönyt és nyakkendőt visel. A két fiatalabb és vékonyabb férfi magabiztosan, atlétákra jellemző kecsességgel sétál végig a kabinon. A harmadik fickó viszont olyan öreg, hogy a nagyapám lehetne, és nagyon kövér. Drótkeretes szemüvege és őszülő haja van, a kopaszodás jól látható jeleit mutatja. A vendégek körbepillantanak a termen, érdeklődve szemügyre vesznek minket.
- Látom, szereztél újakat is - szólal meg végül az öreg.
- Valamikor megint beugorhatnál hozzánk a házba, Carl. Megnézhetnéd, mink van. - Mr. Desmond a bárpult felé mutatva így szól: - Egy italt, uraim?
- Egy whisky jólesne - helyesel az öreg.
- Ti mit kértek, Phil? Richárd?
- Én is ugyanazt.
- En maradok a pezsgőnél.
A hajó motorjai dübörögni kezdenek. Kinézek az ablakon, és látom, hogy elindultunk. Felfelé haladunk a folyó irányába. A vendégek eleinte nem foglalkoznak velünk, az italukat kortyolgatva ácsorognak a bárpult mellett, és beszélgetnek. Olena és én értjük, amit mondanak, de a többi lány alig beszél angolul, úgyhogy gépies mosolyuk hamarosan eltűnik, és unottan bámulnak maguk elé. A négy férfi valami üzletről tárgyal. Megállapodásokról, árajánlatokról, útviszonyokról és veszteségekről beszélnek. Ki milyen alkut akar kötni, és mennyi pénzt ígér. Valójában ezért rendezték ezt az egész bulit: előbb az üzlet, utána a szórakozás. Miután legurították az italukat, a pultos újabb kört tölt mindenkinek. Aztán tesznek még néhány tréfás megjegyzést, mielőtt kiválasztják a kurvákat. Mindhárom vendég ujján jegygyűrű csillan. Látom magam előtt, ahogy a feleségeikkel szeretkeznek, tiszta lepedővel leterített hatalmas ágyakban. Azoknak a nőknek fogalmuk sincs, mit művelnek a férjeik a hozzám hasonló lányokkal.
Ahogy a vendégek felénk fordulnak, a tenyerem izzadni kezd, a testem így jelzi a rám váró megpróbáltatásokat. Az öreg fickó egyfolytában Olenát bámulja. A lány mosolyog rá, de közben oroszul odasúgja nekem: - Undorító disznó. Lehet, hogy röfög, amikor elélvez.
- Vigyázz, még meghallja - figyelmeztetem suttogva.
- Egy szót sem ért abból, amit mondok.
- Ezt nem tudhatod.
- Nézd, hogy vigyorog. Biztos azt hiszi, hogy arról beszélgetünk, milyen jóképű.
A férfi a bárpultra teszi üres poharát, és elindul felénk. Úgy tűnik, ma estére Olenát választotta, ezért felállók, hogy helyet adjak neki a kanapén. De amikor odaér hozzánk, az én csuklómat ragadja meg, és nem engedi, hogy arrébb álljak.
- Szia kislány - köszön. - Beszélsz angolul?
Bólintok. A torkom kiszáradt, képtelen vagyok megszólalni. Rémületen bámulok rá. Olena feláll a kanapéról, együttérzőn felém pillant, aztán lassan odébbáll.
- Hány éves vagy? - kérdezi az öreg.
- Tizen... Tizenhét.
- Sokkal fiatalabbnak nézel ki. - A hangjából ítélve csalódottnak tűnik.
- Hé, Carl - szól oda Mr. Desmond. - Miért nem sétáltok egyet?
A másik két vendég már választott magának partnert. Az egyikük Kátyjával tűnik el a folyosón.
- Bármelyik luxuskabint használhatjátok.
Carl rám bámul. Aztán megszorítja a csuklómat, és mi is elindulunk a folyosón. Az egyik elegáns kabinban kötünk ki. A falakat lakkozott lambéria borítja. Ahogy becsukja mögöttünk

az ajtót, vadul kalapálni kezd a szívem, és hátrálni kezdek. Felém fordul, a nadrágja máris kidudorodik.
- Tudod a dolgod, ugye?
Nem tudom, mit kellene tennem. Fogalmam sincs, mit vár tőlem. A hatalmas ütés teljesen váratlanul ér. Térdre esek, rémülten kuporgok a lába előtt.
- Nem hallod, mit mondok? Te ostoba kurva.
Bólintok, aztán a fejemet lehajtva a padlót bámulom. Hirtelen megértem, mit akar ez az undorító disznó. - Rosszul viselkedtem - suttogom.
- Ezért most meg kell, hogy büntesselek.
0, istenem. Segíts, hogy minél előbb véget érjen.
- *Mondjad!* - förmed rám.
- Büntessen meg, rossz voltam.
- Vedd le a ruhád!
Reszketek a félelemtől, hogy megint megüt, de engedelmeskedem neki. Levetem a ruhámat, lehúzom a harisnyám, aztán a bugyimat. A tekintetem a földre szegezem. A jó kislányok tisztelettudóan viselkednek. Szótlanul végigterülök az ágyon, és széttárom a lábam. Nem ellenkezem, szolgai engedelmességet tanúsítok.
Miközben vetkőzik, végig engem bámul, csak egy szolgálatkész testet lát bennem. Visszafojtom az undoromat, ahogy rám mászik. A lehelete whiskytől bűzlik. Lehunyom a szemem, a motorzúgásra és a hajó oldalának csapódó hullámok hangjára összpontosítok. A testem fölött lebegek. Nem érzek semmit abból, ahogy belém hatol, ahogy röfögve elélvez. Meg sem várja, hogy felöltözzek. Felkel, felveszi a ruháját, és kimegy a kabinból. Lassan felülök. A hajómotorok zaja ekkorra halk zúgássá szelídült. Ahogy kinézek az ablakon, látom, hogy újra a part közelében járunk. A bulinak vége.
Mire előmászok a kabinból, a hajó már kikötött, és a vendégek is távoztak. Mr. Desmond pezsgőt kortyolgat a pultnál, miközben az Anya összetereli a lányokat.
- Mondott valamit neked? - kérdezi tőlem.
Megvonom a vállam. Desmond fürkésző tekintetét érzem magamon, félek, nehogy rosszul válaszoljak.
- Elmondta, hogy miért pont téged választott?
- Csak annyit akart tudni, hogy hány éves vagyok.
- Semmi mást nem kérdezett?
- Egyedül ez érdekelte.
Az Anya Mr. Desmondhoz fordul, aki mindvégig érdeklődve figyelt minket. - Látja? Én megmondtam - szólal meg az Anya, aztán így folytatja: - Mindig a legfiatalabbra hajt rá. Nem érdekli, hogyan néznek ki. Elég neki, ha fiatal.
Mr. Desmond egy pillanatra elgondolkodik ezen, aztán bólint egyet. - Akkor mindent megteszünk, hogy boldoggá tegyük.
Amikor Olena felébred, az ablaknál állok, és kifelé bámulok a rácsok között. A nyitott tolóablakon hűvös levegő áramlik be, de nem törődöm vele. Csak friss levegőt akarok szívni. Meg akarom tisztítani a tüdőmet, el akarom tüntetni a mérget a testemből és a lelkemből.
- Nagyon hideg van - szólal meg Olena. - Csukd be az ablakot.
- Megfulladok.
- Megfagyok - mondja, aztán az ablakhoz megy, és becsukja. - Nem tudok aludni.
- Én sem - suttogom.
A mocskos ablakon átsütő holdfényben Olena az arcomat fürkészi. Az egyik lány hánykolódik álmában. Hallgatjuk, hogyan szuszognak a sötétben, és úgy érzem, nem marad elég levegő a szobában. Megint fuldokolni kezdek, levegő után kapkodok. Nekifeszülök az ablaknak, megpróbálom újra kinyitni, de Olena nem engedi.
- Hagyd abba, Mila!

- Meghalok.
- Csak rád tört a hiszti.
- Kérlek, nyisd ki. Nyisd ki! - szipogom az ablakot kaparva.
- Fel akarod ébreszteni az Anyát? Bajba akarsz keverni minket?

A kezem görcsösen ökölbe szorítom, képtelen vagyok megragadni a tolóablakot. Olena elkapja a csuklóm.

- Figyelj rám! - mondja. - Levegőzni akarsz? Szerzek neked levegőt. De akkor csendben kell maradnod. A többiek nem tudhatják meg. - Túlságosan kétségbe vagyok esve ahhoz, hogy bármit feleljek. A kezébe fogja az arcomat, kényszerít, hogy ránézzek. - Nem láttál semmit - suttogja. Aztán valami halványan ragyogó tárgyat húz elő a zsebéből.

Egy kulcs.

- Hogyan tudtad...
- Pszt. - Felkapja a takarót a priccsről, és az ajtó felé húz. Ott megáll, és visszanéz a lányokra, hogy meggyőződjön, mindnyájan alszanak. Aztán a zárba csúsztatja a kulcsot. Az ajtó kinyílik, és kilépünk a folyosóra.

Teljesen ledöbbenek. Megszöktünk a börtöncellából, szabadok vagyunk. Hirtelen azt is elfelejtem, hogy az előbb még meg akartam fulladni. A lépcső felé indulok, de Olena visszaránt.

- Nem arra - mondja. - Nem tudunk kijutni, nincs kulcsunk a főbejárathoz. Azt csak az Anya tudja kinyitni.
- Akkor hová megyünk?
- Megmutatom.

Végigrángat a folyosón. Alig látok valamit. Vakon bízom benne, hagyom, hogy vezessen. Belépünk egy ajtón. Holdfény ragyog be az ablakon, Olena úgy siklik át a hálótermen, mint egy sápadt kísértet, felkap egy széket, és halkan lerakja a szoba közepén.

- Mit csinálsz?

Nem válaszol, hanem felmászik a székre, és a plafon felé nyúl. A feje fölött kinyílik egy feljáró ajtaja, és egy létra ereszkedik alá.

- Hová vezet? - kérdezem.
- Friss levegőt akartál, nem? Itt fent megkapod - feleli, és elkezd felfelé mászni a létrán.

A fokokat egymás után szedve én is követem. A padláson kötünk ki. Az egyetlen tetőablakon besüt a holdfény, dobozok és régi bútorok körvonalát látom. A levegő dohos. Olena kinyitja az ablakot, és kimászik. Hirtelen belém hasít a felismerés: ezen az ajtón nincsenek rácsok. Ahogy kidugom a fejem, azonnal megértem, hogy miért. Nagyon magasan vagyunk. Errefelé lehetetlen megszökni. Öngyilkosság volna leugrani innen.

- Nos? - néz vissza Olena. - Nem akarsz kimászni?

Felé fordulok, és látom, hogy a tetőn üldögélve cigarettára gyújt. Újra lenézek a mélybe, a tenyerem nyirkos lesz a gondolattól, hogy kimásszak a párkányra.

- Ne legyél már ilyen gyáva nyúl - piszkál Olena. - Semmiség az egész. A legrosszabb, ami történhet, hogy leesel, és kitöröd a nyakad.

A cigaretta parázslik az ajkai között, az orromat megcsapja a füst. Olena teljesen nyugodt. Ebben a pillanatban olyan szeretnék lenni, mint ő. Meg akarok szabadulni minden félelmemtől. Kimászok az ablakon, végigkúszom a párkányon, majd hatalmasat sóhajtva Olena mellé telepedek. Olena kirázza, és a vállunkra teríti a pokrócot. Jó meleg takaró alatt ülünk, szorosan egymás mellé bújva.

- Ez az én kis titkom - szólal meg. - Másnak nem árultam el, egyedül benned bízom meg.
- Miért pont bennem?
- Kátyja egy tábla csokiért elárulna. Nágyja ahhoz is hülye, hogy a száját tartsa. De te más vagy. - Elgondolkozva, már-már gyöngéden rám pillant. - Lehet, hogy gyáva nyuszi vagy, de nem vagy hülye, és sosem árulnál el.

A dicsérettől elpirulok, olyan kellemes érzés tölt el, amilyet semmilyen drog nem nyújthat. Jobb ez, mint a szerelem. Ebben a pillanatban úgy érzem, bármit megtennék Olenáért. Közelebb kúszom hozzá, testének melegére vágyom. A férfiak teste eddig csak fájdalmat okozott, de Olena közelsége megnyugtat. Vigaszt nyújtanak testének lágy hajlatai és az arcomat végigsimító szaténhaja. A sötétben felizzó cigarettát bámulom. Olena kecses mozdulattal a mélybe pöccinti a hamut.

- Kérsz egy slukkot? - kérdezi, és felém nyújtja a cigarettát.
- Nem dohányzom.
- Mindegy, *amúgy* is káros az egészségre - mondja, és újra beleszív a cigibe. - Nekem sem tesz jót, de nem akarom, hogy kárba vesszen.
- Hol szerezted?
- A hajón. Egy egész csomaggal lenyúltam. Senki sem vette észre.
- Elloptad?

Olena felnevet. - Rengeteg dolgot elloptam már. Mit gondolsz, a kulcsot hogyan szereztem? Az Anya azt hiszi, elveszítette. Ostoba tehén. - Ahogy beleszív a cigibe, az arca egy pillanatra narancssárga fényben ragyog. - Moszkvában is ebből éltem. Ügyes voltam. Ha egy kicsit beszélsz angolul, bármelyik szállodába beengednek. Ha pedig már bent vagy, néhány trükköt simán eljátszhatsz. Mondjuk, átnézed néhány vendég zsebét. - Kifújta a füstöt, majd így folytatta: - Ezért nem mehetek haza. Ismernek.

- Nem is akarsz hazamenni?

Olena megvonja a vállát, és lepöcköli a hamut. - Ott nincs már semmi keresnivalóm. Ezért léptem le.

Felnézek az égre. A csillagok dühös fénypontokként izzanak. - Itt sincs semmi keresnivalónk. Nem gondoltam, hogy ez vár rám.

- A szökésen gondolkodsz, Mila, ugye?
- Miért, te nem?
- És mit gondolsz, odahaza mi vár rád? Talán azt hiszed, hogy a családodnak szüksége van rád? Miután rájönnek, hogy mit csináltál itt?
- Csak a nagymamám él.
- És mihez kezdenél Krivicsiben, ha valóra válnának az álmaid? Hozzámennél valami gazdag pasashoz?
- Nincsenek álmaim - suttogom.
- Az nem is baj - nevet fel keserűen Olena. - Akkor nem érhet csalódás.
- De bárhol jobb lenne, mint itt.
- Azt hiszed? Ismertem egy lányt, aki meglépett.

Buliban voltunk, olyanban, mint a ma esti. Mr. Des- mond házában. A lány kimászott az ablakon, és megszökött. De a bajok csak akkor kezdődtek.

- Hogy érted?
- Mit eszel? Hol laksz? Ha nincsenek papírjaid, nincs esélyed a túlélésre, feltéve ha nem kezdesz el ügyeskedni. Azt pedig itt is lehet. Végül elment a rendőrségre, és tudod, mi történt? Visszatoloncolták Belorussziába. - Olena kifújta a füstöt, és rám nézett. - Sose bízz a rendőrségben. A rendőrök nem a barátaid.
- De hát sikerült megszöknie. Hazajutott, nem?
- Tudod, mi történik azokkal, akik megszöknek, és valahogy hazavergődnek? Ezek ott is megtalálnak. És megtalálják a családodat is. És jobban jársz, ha már csak a hulládat találják meg. - Olena elnyomta a cigit. - Lehet, hogy ez itt a pokol, de legalább nem nyúznak meg élve, mint ahogy azt a szerencsétlen lányt.

Reszketni kezdek, de nem a hidegtől. Anyjára gondolok, szegény kis Anyjára, aki megpróbált megszökni. Azon tűnődöm, vajon a teste még mindig ott hever-e a sivatagban, vagy elrothadt már.

- Akkor nincs esélyünk - suttogom. - Nincs semmi esélyünk.
- Dehogynem. Úgy kell táncolnod, ahogy ők fütyülnek. Hagyod, hogy mindennap megdugjanak néhányan. Megadod nekik, amit akarnak. Néhány hónap, egy év, és az Anya újabb szállítmányt kap, akkor már használt portékának számítasz. És akkor elengednek. Akkor újra szabad leszel. De ha megpróbálsz meglépni, akkor példát statuálnak veled. - Olena megint felém fordult. Meglepődöm, amikor hirtelen végigsimítja az arcomat. Az ujjaiból melegség árad a bőrömbe. - Próbálj életben maradni, Mila - szólal meg végül. - Ez is véget ér egyszer.

14.FEJEZET

A ház még Beacon Hill-i mértékkel mérve is lenyűgözőnek számított. Ez volt a legnagyobb az utcában sorakozó előkelő rezidenciák közül, melyek generációk óta a bostoni értelmiség krémjének adtak otthont. Gábriel először járt itt. Más körülmények között biztosan megállt volna, hogy a kora esti félhomályban megcsodálja a faragott architrávot, a díszes kovácsoltvas kaput, és a főbejáratra felszerelt különleges bronz kopogtatót. Ma azonban nem kötötték le a figyelmét a finom építészeti megoldások. Nem ácsorgott a ház előtt a járdán, hanem felrohant a lépcsőn, és becsöngetett.

Egy fiatal, teknőckeretes szemüveget viselő nő nyitott ajtót, és hűvösen végigmérte. A kapu őrzője, gondolta a férfi. Ezzel az asszisztenssel még nem találkozott eddig, de ő is ugyanolyan volt, mint Conway összes alkalmazottja: intelligens és gyakorlatias - valószínűleg a Harvardon végzett. Beacon Hillben egyszerűen csak *Conway okostojásai-mk* hívták ezeket a fiatal kádereket, akiket kiváló képességeik mellett leginkább a szenátorhoz való feltétlen hűségük jellemzett.

- Gábriel Dean. Be vagyok jelentve Conway szenátor úrhoz.
- Az irodában várják magát, Dean ügynök.

Ezek szerint a szenátor nincs egyedül.

- Kérem, kövessen. - A nő megfordult, és gyorsan elindult a folyosón. Nem épp divatos lapos sarkú cipője hangosan kopogott a sötét tölgyfa padlón. A falakon festmények lógtak: az első képen egy szigorú tekintetű aggastyán pózolt íróasztala mögött, a másodikon egy bíró állt rizsporos parókában és talárban, a harmadikon újabb férfi feszített zöld bársonyfüggöny előtt. Ezen a folyosón Conway nyugodtan bemutathatta előkelő családját, a felmenőit, akikkel szándékosan nem hivalkodott georgetowni házában, mert a politikában a kék vér nem feltétlenül jelent előnyt.

Az asszisztensnő óvatosan bekopogott, aztán benyitott, és bedugta a fejét az ajtón. - Dean ügynök megérkezett.

- Köszönöm, Jillian.

Gábriel belépett a szobába. A háta mögött halkan becsukódott az ajtó. A szenátor felkelt súlyos cseresznyefa íróasztala mögül, hogy köszöntse. Bár már a hatvanas éveit taposta, az ősz hajú szenátor mégis - a tengerészgyalogosokra jellemzően - erős és fürge volt. A harcedzett férfiak kemény, mégis tiszteletteljes kézfogásával köszöntötték egymást.

- Hogy viseli a nehézségeket? - kérdezte halkan Conway.

A szenátor a lehető legtapintatosabban érdeklődött, Gábriel szeme mégis könnybe lábadt. Megköszörülte a torkát. - Az az igazság - ismerte el -, hogy nagyon nehezen viselem a dolgot.

- Ha jól tudom, a felesége ma reggel ment be a kórházba.
- A babát a múlt hétre írták ki, de csak ma reggel folyt el a magzatvíz, és... - Elhallgatott, az arcát elöntötte a pír. A veteránok közt ritkán esik szó ilyen intim részletekről.
- Szóval ki kellene hoznunk őt onnan. Amilyen gyorsan csak lehet.
- Igen, uram. - *Nem csak gyorsan kell kihozni, hanem élve,* gondolta Gábriel. - Abban bízok, hogy ön felvilágosítást tud adni nekem, hogy mi folyik itt valójában. A bostoni rendőrségnek ugyanis halvány fogalma sincs, hogy mi történik.

- Ez elmúlt tíz évben nem egy szívességet tett nekem, Dean ügynök. Mindent megteszek, hogy megoldjuk ezt az ügyet, megígérem. - A szenátor ezután megfordult, és a hatalmas kandalló előtt elhelyezett bútorok felé intett. - Lehet, hogy Mr. Silver segíteni tud nekünk.
Gábriel ekkor a bőrfotelben üldögélő férfi felé fordult, aki olyan csendben volt, hogy egészen addig elkerülte a figyelmét. A férfi felállt. Szokatlanul magas volt, kopaszodott, és szelíden pislogott tanáros szemüvege mögül.
- Ha jól tudom, még nem találkoztak - szólalt meg Conway. - Hadd mutassam be önöket egymásnak. Dávid Silver, a Nemzeti Hírszerző Iroda igazgatóhelyettese. Nemrég érkezett Washingtonból.
Ez aztán a meglepetés, gondolta Gábriel, miközben kezet fogott Silverrel. A nemzeti hírszerzési igazgató pozíciója igen előkelő posztnak számít a kormányon belül. Az ország összes hírszerző ügynökségét az igazgató alá rendelték, a Szövetségi Nyomozóhivataltól kezdve, a Nemzetvédelmi Hírszerzésen át, a Központi Hírszerző Ügynökségig, vagyis a CIA-ig. Dávid Silver pedig a nemzeti hírszerzési igazgató helyettese volt.
- Amint értesültünk - kezdte Silver -, Wynne igazgató úr azonnal megkért, hogy repüljek a helyszínre. A Fehér Ház szerint nem egy szokványos túszejtési akcióval állunk szemben.
- Bármit is jelent manapság az, hogy *szokványos* - tette hozzá Conway.
- Közvetlen telefon-összeköttetésben vagyunk a rendőrfőnök irodájával - folytatta Silver. - Figyelemmel kísérjük a bostoni rendőrség munkáját. Conway szenátor azt mondta, ön rendelkezik bizonyos információkkal, amelyek más megvilágításba helyezhetik az ügyet. Conway a díványra mutatott. - Üljünk le, sok mindent meg kell beszélnünk.
- Azt mondta, nem hiszi, hogy egy átlagos túszválsággal állunk szemben - mondta Gábriel a díványon elhelyezkedve. - Ebben teljesen egyetértek önnel. És nem csak azért szokatlan ez az ügy, mert a feleségem is a túszok között van.
- Elmondaná, mit talált különösnek?
- Azonkívül, hogy a túszejtő nő? Hogy a társa állig felfegyverkezve besétált a körülzárt épületbe? Eltekintve attól a ténytől, hogy a nő egy élő rádióadásban adott jelet a társának?
- Pontosan ezek a részletek keltették fel Wynne igazgató úr figyelmét is - mondta Silver. - De van még valami, ami nyugtalanít minket. Be kell ismernem, nekem nem tűnt fel a dolog, amikor először hallottam a felvételt.
- Melyik felvételt?
- Amelyiken a nő a rádiót hívta. Megkértük a Nemzetvédelmi Hírszerző Ügynökség egyik nyelvészét, hogy elemezze a nő beszédét. Szerinte nyelvtani szempontból túlságosan tökéletes, amit a nő mondott. Nem használ összevont alakokat vagy szlenget. Egészen biztos, hogy nem amerikai születésű.
- A bostoni rendőrség túszszabadítója ugyanerre a következtetésre jutott.
- Minket elsősorban ez nyugtalanít. Ha jól figyel, hallhatja, hogy a nőnek akcentusa van. Különösen annál a résznél, hogy „a kocka el van vetve". Ehhez semmi kétség nem fér. Talán orosz vagy ukrán az anyanyelve, vagy valamelyik kelet-európai nyelv. Egészen pontosan nem lehet megállapítani a származását, de az biztos, hogy szláv.
- Ez az, ami a Fehér Házat nyugtalanítja - szólalt meg Conway.
- Terroristaakcióra gyanakodnak - húzta össze a szemöldökét Gábriel.
- Egész pontosan csecsenekre - tette hozzá Silver.
- Nem tudjuk, ki ez a nő, nem tudjuk, hogyan került az országba. Annyi biztos, hogy a csecsen terroristák előszeretettel vetnek be nőket a támadások során. A moszkvai színház elleni akcióban is számos nő vett részt, a testükre bombát erősítettek. Néhány éve lezuhant Dél-Oroszországban két utasszállító gép, legjobb tudomásunk szerint mindkét repülőt nők robbantották fel a testükre erősített bombákkal. Ezeknél a terroristáknál bevett szokás, hogy a támadásokban nőket is felhasználnak. A hírszerzési igazgató is attól tart leginkább, hogy olyan emberekkel van dolgunk, akiknek semmi érdeke nem fűződik ahhoz, hogy tárgyalásokba

bocsátkozzanak. Képesek szó nélkül feláldozni az életüket. Ráadásul igen látványos módj át választották a halálnak.
- Csecsenföldnek Moszkvával vannak vitás ügyei. Nem velünk.
- A terrorizmus elleni harcra nem érvényesek a földrajzi határok. A Nemzeti Hírszerzési Igazgatóság is azért jött létre, hogy a szeptember 11-i borzalmak soha többé ne ismétlődhessenek meg. A mi feladatunk összehangolni a különböző hírszerző szervek tevékenységét, hogy végre ne akadályozzák, hanem segítsék egymás munkáját. Nincs több versengés, ezután a kémek nem a kémek ellen harcolnak. Együtt kell megbirkóznunk ezzel a feladattal. Abban mindenki egyetért, hogy a bostoni kikötő csábító célpont lehet a terroristák szemében. Megtámadhatják az üzemanyagraktárakat vagy a tartály haj ókat. Egy robbanóanyaggal megrakott motorcsónak hatalmas katasztrófát idézhet elő. -
Silver egy pillanatra elhallgatott, aztán így folytatta: - A túszejtőt az öbölből halászták ki, ha jól tudom?
- Úgy látom, kétségek gyötörik, Dean ügynök - szólalt meg Conway. - Mi nyugtalanítja?
- A nő akaratán kívül került ebbe a helyzetbe. Tájékoztatták önöket arról, hogy először a hullaházba szállították be, mert azt hitték, megfulladt? Hogy csak az után szállították át a kórházba, hogy magához tért?
- Igen - felelte Silver. - Bizarr eset.
- Egyedülálló nő...
- Most már nincs egyedül. Talált magának társat.
- Ez nem úgy hangzik, mint egy előre eltervezett terroristaakció.
- Mi nem azt állítjuk, hogy az akciót előre kitervelték. Az időpontot a körülmények kényszerítették ki. Lehet, hogy az egész akció egy véletlen eseménynyel kezdődött. Lehet, hogy a nő akkor esett ki a hajó fedélzetéről, amikor be akarták csempészni az országba. Aztán amikor a kórházban magához tért, megrémült, mert rájött, hogy a hatóságok ki fogják hallgatni. Lehet, hogy a lány egy nagyszabású akció egyik láncszeme. Azonban a hadművelet idő előtt beindult.
- Joseph Roke nem orosz állampolgár, hanem amerikai.
- Igen, rendelkezünk némi információval Mr. Roke-kal kapcsolatban. Utánanéztünk a katonai nyilvántartásban - jegyezte meg nyugodt hangon Silver.
- A fickó nem egy kimondott csecsenszimpatizáns.
- Tudja, hogy Mr. Roke bombaszakértőként szolgált a seregben?
- Azért rajta kívül akadnak még egypáran, akik hasonló kiképzést kaptak, és mégsem csaptak fel terroristának.
- Mr. Roke emellett számos alkalommal tanúbizonyságát tette antiszociális hajlamainak. Egész életében magatartás-problémákkal küszködött. Erről is értesült?
- Hallottam, hogy katonához nem méltó magatartása miatt felmentették a szolgálat alól.
- Megütött egy tisztet, Dean ügynök. Számos alkalommal megtagadta a parancsot. Szolgálata végén már súlyos kedélyállapot-zavarokról beszéltek. A hadsereg egyik pszichiátere skizofréniát állapított meg nála.
- És kezelték?
- Roke nem volt hajlandó aláverni magát a gyógyszeres kezelésnek. Miután kilépett a hadsereg kötelékéből, gyakorlatilag teljesen felszívódott. Egy, az Unabomberhez hasonló fickóval van dolgunk, aki a társadalomtól elszigetelve tengette a napjait, és közben teljesen becsavarodott. Roke a kormány által pénzelt összeesküvésekre kattant rá, és üldözési mániája volt. Megkeseredett ember, aki úgy érzi, a kormány elárulta és kihasználta őt. Egyfolytában levelekkel bombázta az FBI-t, amikben az elméleteit fejtegette. A végén külön aktát nyitottak neki. - Silver a dohányzóasztalon lévő borítékért nyúlt, és Gábriel kezébe nyomta. - Egy rövid részlet az egyik leveléből. Ezt 2004 júniusában küldte.
Gábriel kinyitotta az aktát, és olvasni kezdte a levelet.

.. .folyamatosan tájékoztattam önöket azokról a kórházi dokumentumokkal is bizonyított szívinfarktusokról, melyeket a titokban a szervezetembe juttatott PRC-25 és a parázsló cigarettadohány keveredése okozott. Az elegy, amint azt a Nemzetvédelem nagyon jól tudja, halálos ideggázt alkot. Számos veteránt öltek meg ezzel a módszerrel, és tették mindezt azért, hogy a Veteránok Gondnoksága dollármilliókat tudjon lefaragni az egészségügyi költségekből. Talán az FBI-nál ez senkit sem érdekel?

- Ez csak egy a Nyomozó Hivatalnak, a kongresz- szusi képviselőknek, a különböző újságoknak és tévéállomásoknak írt több tucat eszement levele közül. A *Washington Post-mk* már annyira tele lett a hülyeségeivel a hócipője, hogy minden küldeményt kihajítanak, amin az ő neve szerepel. Amint ez a rövid levélrészletből kiderül, a fickó intelligens, bőbeszédű, és teljesen meg van róla győződve, hogy a kormány maga a megtestesült gonosz.
- Miért nem áll pszichiátriai kezelés alatt?
- Azt hiszi magáról, hogy teljesen normális. Még akkor is, ha rajta kívül mindenki más őrültnek tartja.
- A terroristák nem toboroznának pszichopatákat az akcióikhoz.
- Kivéve, ha az illető hasznukra lehet.
- Nem tudják irányítani őket. Túlságosan kiszámíthatatlanok.
- Viszont könnyen rá lehet őket venni erőszakos cselekedetekre. Elég, ha megerősítik azt a meggyőződésüket, hogy a kormány ellenük van. Ráadásul a szaktudásukat is ki lehet aknázni. Lehet, hogy Roke

paranoiás, de baromira ért a robbanószerekhez. Egy katonai kiképzést kapott, megkeseredett, magányos emberről beszélünk. Ilyen a tökéletes terrorista-utánpótlás. Amíg valami nem bizonyítja egyértelműen az ellenkezőjét, addig úgy kezeljük az ügyet, hogy annak nemzetbiztonsági hatásai vannak. Véleményünk szerint a bostoni rendőrség nem képes egyedül megbirkózni ezzel a helyzettel.

- Ezek szerint ezért jelent meg a helyszínen John Barsanti.
- Kicsoda? - nézett fel döbbenten Silver.
- Barsanti ügynök, a FBI igazgatóhelyettesi irodájából. Washingtonból nem szoktak a helyszínre vezényelni ügynököket, mikor a helyi irodától is kirendelhetnek valakit.
- Nem értesítettek, hogy az FBI is beavatkozott - csúszott ki Silver száján. Gábriel meg is lepődött ezen a kijelentésen. Az FBI a nemzeti hírszerzési igazgató irodájának fennhatósága alá tartozott. Silvernek mindenképpen illett volna tudnia Barsanti felbukkanásáról.
- Kizárt, hogy az FBI irányítsa a túszszabadítási akciót - folytatta Silver. - Felhatalmaztunk egy különleges terroristaellenes egységet, hogy álljanak készenlétben.
- A Pentagontól kért támogatást? - bámult Gábriel Silverre. - Akkor ez az akció az Egyesült Államok területén végrehajtott harci cselekménynek minősül.

Ekkor Conway szenátor közbeszólt: - Lehet, hogy ez elsőre jogtalannak tűnik, Dean ügynök. Azonban hadd hívjam fel a figyelmét a JCS Conplan 0300-97 számú direktívára, amely felhatalmazza a Pentagont, hogy szükség esetén az ország határain belül is bevethesse a terrorelhárítás egységeit. A direktíva annyira új, hogy egyelőre még a közvélemény nagy része előtt is ismeretlen.

- És önök úgy gondolják, hogy ez*jó* ötlet?
- Őszintén? - sóhajtott a szenátor. - A frászt hozza rám. De hát követnünk kell az előírásokat. Indokolt esetben a hadsereg beavatkozhat.
- Természetesen kizárólag akkor, ha jó okuk van rá - tette hozzá Silver. - Ha esetleg nem vette volna észre, az országunkat megtámadták. Ez az utolsó lehetőségünk, hogy megakadályozzuk a válság eszkalálódását. Mielőtt még több ember élete kerül veszélybe. Ha úgy vesszük, ez a mostani eset akár szerencsés véletlennek is tekinthető.
- Szerencsés?

Ezt elszúrtam, gondolta Silver, amikor felfogta, milyen tapintatlan megjegyzést tett. Bocsánatkérően felemelte a kezét. - Nagyon sajnálom, nem akartam megbántani. Néha előfordul, hogy annyira a megbízatásra koncentrálok, hogy minden más kimegy a fejemből.
- Lehet, hogy éppen ezért nem látja tisztán a helyzetet.
- Ezt hogy érti?
- Megvizsgálja a helyzetet, és automatikusan terrorcselekménynek bélyegzi.
- Ezt az eshetőséget számításba kell venni. *Ok* kényszerítették ránk ezt a hozzáállást. Emlékezzen csak.
- De azért azt nem kényszerítették ránk, hogy minden más lehetőséget mérlegelés nélkül kizárjunk.
- Természetesen nem. Könnyen elképzelhető, hogy csak két eszelőssel van dolgunk. Két egyszerű földi halandóval, aki nem akarja, hogy lekapcsolják annak a New Haven-i rendőrtisztnek a meggyilkolásáért. Ezt a lehetőséget is számításba vettük.
- Ennek ellenére mégis kizárólag a terrorcselekményt tekintik valószínűnek.
- Mr. Wynne minden más lehetőséget kizárt. És mint nemzeti hírszerzési igazgató, nagyon komolyan veszi a feladatát.
Conway beszélgetés közben Gábriel reakcióit figyelte. - Úgy látom, nehezen tudja megemészteni, hogy a túszejtők terroristák is lehetnek.
- Szerintem ez a megoldás túl kézenfekvő lenne - felelte Gábriel.
- És ön milyen magyarázattal tud szolgálni a történtekkel kapcsolatban? Mit gondol, kik ezek az emberek? - kérdezte Silver, és hosszú lábait keresztbe vetve, kezét a karfán pihentetve hátradőlt a fotelben. Hórihorgas alakján a feszültség leghalványabb jele sem mutatkozott. Nem érdekli a véleményem, gondolta Gábriel. Már döntött, és nem lesz hajlandó megváltoztatni a véleményét.
- Egyelőre még nem tudom - felelte Gábriel. - Mindössze néhány rejtélyes részlet áll rendelkezésemre, amire eddig nem találtam magyarázatot. Ezért is hívtam fel Conway szenátort.
- Milyen részletekre céloz?
- Részt vettem a biztonsági őr boncolásán. Ő az, akit a túszejtő lelőtt. Kiderült róla, hogy nem a kórház alkalmazottja volt. Egyelőre még nem sikerült megállapítani a személyazonosságát.
- Az ujjlenyomatával mi a helyzet?
- Nem szerepel az ujjlenyomat-adatbázisban.
- Ezek szerint nem szerepel a bűnügyi nyilvántartásban.
- Pontosan. Az ujjlenyomatát egyetlen adatbázisban sem találtuk meg.
- Nem minden ujjlenyomat kerül be a rendszerbe.
- A fickó megtöltötte a pisztolyát duplamagvas lövedékkel, és besétált a kórházba.
- Ez elég meglepő fordulat - jegyezte meg a szenátor.
- Elmagyarázná, hogy néz ki a duplamagvas lövedék? - kérdezte Silver. - Kérem, vegye figyelembe, hogy jogász vagyok, és nem értek a fegyverekhez.
- Az ilyen lőszereknél egy töltényhüvelybe több golyót töltenek - vette át a szót Conway. - Ha valakire ilyen fegyverrel lőnek, nincs sok esélye, hogy élve megússza.
- Felhívtam a bostoni rendőrség ballisztikai laboratóriumát - folytatta Gábriel. - A kórházi szobában egyetlen töltényhüvelyt találtak. Egy M-198-ast.
- Ilyet hivatalosan csak a hadseregnél használnak - bámult döbbenten a szenátor Gábrielre. - Nem sok biztonsági őr rohangál ilyen lőszerrel a fegyverében.
- *Al-biztonságiőr* - javította ki Gábriel, és a mellényzsebéből előhúzott egy összehajtogatott papírlapot. Az asztalra tette, és kisimította. - Ez pedig a következő nyugtalanító részlet.
- Mi ez? - kérdezte Silver.
- Ezt a rajzot a boncteremben készítettem. Ez a tetoválás volt a halott férfi hátán.

- Egy skorpió? - fordította maga felé a lapot Silver.
- Pontosan.
- Elmesélné nekem, hogy ennek a tetoválásnak mi a jelentősége? Mert a fejemet teszem rá, hogy nem a mi emberünk az egyeden, aki skorpiót tetováltatott a hátára.
Conway a kezébe vette a papírt. - Azt akarja mondani, hogy ezt a hátáról másolta le? És nem tudták megállapítani a férfi személyazonosságát?
- Az ujjlenyomat-vizsgálat nem járt eredménnyel.
- Meg vagyok lepődve, hogy nem szerepel a nyilvántartásban az ujjlenyomata.
- Miért? - kérdezett közbe Silver.
Gábriel odafordult felé. - Mert nagy valószínűséggel a hadseregben szolgált.
- Ezt a tetoválásból állapította meg?
- Ez nem egy egyszerű tetoválás.
- Mégis mi olyan különleges benne?
- Egyrészt, hogy nem a karján van. A tengerészgyalogságnál az ilyet „húscímkének" neveztük. Nagyon hasznos tud lenni a holttestek azonosításánál. A robbanásoknál a legtöbb esetben a végtagok szakadnak le. Ezért sok katona a mellkasát vagy a hátát tetováltatja ki.
- Elég morbid - fintorodott el Silver.
- De nagyon praktikus.
- Es mi a helyzet a skorpióval? Annak is különleges jelentősége?
- Leginkább a tizenhármas szám szúrt szemet - folytatta Gábriel. - Ott van középen, a skorpió farka öleli körül. Szerintem a szám a Tizenharmadik Harcoló Alakulatra utal.
- Az a hadsereghez tartozik?
-A haditengerészet idegen területen harcoló egysége. Különleges harci feladatok elvégzésére specializálódtak.
- Azt akarja mondani, hogy a fickó ex-tengerész- gyalogos?
- Olyan nem létezik, hogy *ex-tengerészgyalogos* - világított rá Conway.
- O, természetesen - helyesbített Silver. - Akkor a fickó egy *halott* tengerészgyalogos.
- Ez pedig elvezet minket ahhoz a részlethez, ami a leginkább zavar engem - vette át a szót Gábriel. - Mégpedig, hogy ha valóban a tengerészgyalogságnál szolgált, miért nem szerepel az ujjlenyomata a hadsereg nyilvántartásában?
- Akkor lehet, hogy túl nagy jelentőséget tulajdonított a tetoválásnak és a duplamagvas lövedéknek.
- Vagy mégsem tévedek, és az ujjlenyomatokat szándékosan tüntették el az adatbázisból, hogy a férfi láthatatlanná váljon a hatóságok előtt.
Hosszú ideig senki sem szólalt meg.
Aztán Silver szeme hirtelen elkerekedett, amikor megértette Gábriel, mire céloz. - Azt akarja mondani, hogy valamelyik hírszerző ügynökség kitörölte az ujjlenyomatokat a nyilvántartásból?
- Azzal a céllal, hogy titokban tartsanak bizonyos, az ország területén zajló titkos akciókat.
- Es mégis kit vádol? A CIA-t? A katonai hírszerző szolgálatot? Ha a fickó nekünk dolgozott, akkor engem elfelejtettek értesíteni.
- Akárki volt is ez az ember, akárkinek is dolgozott, mostanra már nyilvánvalóvá vált, hogy neki és a társának egyetlen célja volt - Gábriel Conwayre nézett. - Szenátor úr, ön a szenátus hírszerzési bizottságának tagja, biztosan nem lesz nehéz felkutatni a megfelelő forrásokat.
- Erről az ügyről még nem hallottam - nyögte ki Conway a fejét csóválva. - Ha kiderül, hogy a nőt valamelyik hírszerző ügynökség akarta eltenni lába alól, abból országos botrány lesz. Politikai merénylet az Egyesült Államok területén?
- Az akció nagyon rosszul sült el - folytatta Gábriel. - Mielőtt a merénylők végeztek volna a kórteremben, Dr. Isles rájuk nyitott, és megzavarta őket. A célpont nemcsak, hogy túlélte a merényletet, hanem még túszokat is ejtett. Ez pedig óriási médiafelhajtással jár. Titkos akció,

amiről az újságok címlapon tudósítanak. Előbb-utóbb úgyis minden kiderül, úgyhogy ha tudnak a dologról, jobb, ha elmesélik nekem. Ki ez a nő? És miért fontos az ország szempontjából, hogy halott legyen?
- Mindez merő spekuláció - ocsúdott fel az ámulatból Silver. - Azért ez nem valami komoly nyom, amin elindult, Dean ügynök. Egy tetoválásból és egy töltényből kormánytámogatással megvalósított merényletre következtetni finoman szólva is merészség.
- A túszejtők fogva tartják a feleségem - mondta Gábriel nagyon halkan. - Bármilyen nyomon elindulok, akármilyen halvány is. Ki kell találnom, hogyan oldhatjuk meg ezt az ügyet anélkül, hogy bárkinek bántódása esnék. Nem akarok mást, csak hogy ne öljenek meg senkit.
- Azt hiszem, ezzel mindnyájan így vagyunk - bólintott Silver.

15 . FEJEZET

Mikor Maura befordult a csendes brooklyne-i utcára, ahol lakott, már leszállt az este. Elhajtott az ismerős házak és kertek előtt. Az egyik garázs mellett vörös hajú srác kosárlabdázott, és szokásához híven, ezúttal is elrontotta a dobást. Minden ugyanolyan volt, mint előző nap, egy újabb hőségtől fuldokló nyáreste a kertvárosban. Ez nem igaz, gondolta Maura, minden megváltozott. Nem kortyolgat majd behűtött bort, és nem lapoz bele a *Vanity Fair* legújabb számába. Hogyan is élvezhetné az élet megszokott, apró örömeit miközben egyfolytában az jár a fejében, hogy Jane- nek milyen megpróbáltatásokat kell kibírnia?
Feltéve, ha még életben van.
Miután beállt a garázsba, bement a házba. A légkondi gondoskodott róla, hogy odabent kellemesen hűvös levegő fogadja. Nem akart sokáig maradni. Csak azért ugrott haza, hogy gyorsan megvacsorázzon, lefürödjön és átöltözzön. De még e miatt a rövid kis pihenő miatt is lelkiismeret-furdalást érzett. Viszek néhány szendvicset Gábrielnek, gondolta, nem hiszem, hogy eszébe jutott, hogy egyen valamit.
Épp kilépett a zuhany alól, amikor megszólalt a csengő. Fürdőköpenyét magára kapva az ajtóhoz sietett.
Peter Lukas állt a verandán. Aznap reggel beszéltek, de gyűrött ingéből és a szeme körüli karikákból ítélve igencsak megviselték a nap eseményei. - Elnézést, hogy így magára török - mondta. - Néhány perce megpróbáltam felhívni.
- Nem hallottam a telefont. A zuhany alatt álltam.
A férfi végigpillantott az ajtóban álldogáló nőn, aztán gyorsan elkapta a tekintetét, mintha kényelmetlenül érezné magát, hogy a másikon csak fürdőköpeny van. - Tudunk most beszélni? Szükségem van a tanácsára.
- A tanácsomra?
- A rendőrség felkért, hogy vegyek részt az akcióban.
- Ezek szerint beszélt Hayder parancsnokkal?
- És Barsanti FBI-ügynökkel is.
- Akkor tudja, mit akarnak a túszejtők.
Lukas bólintott. - Ezért vagyok most itt. Szeretném tudni, hogy mit gondol erről az őrületről.
- Ezek szerint fontolóra vette, hogy belemegy a dologba?
- A maga ítéletében megbízom. Szeretném tudni, hogy mit csinálna a helyemben, Dr. Isles.
- Végül találkozott a tekintetük. Maura érezte, ahogy elönti az arcát a pír, és szorosabbra húzta a köpenyét.
-Jöjjön be - mondta aztán. - Gyorsan felöltözök, és megbeszéljük.
Miközben Lukas a nappaliban *várt,* Maura megpróbált előkotorni valami kényelmes nadrágot meg egy inget a szekrényből. Egy pillanatra megállt a tükör előtt. A szeme körül elkenődött a festék, a haja kócos volt. De hát csak egy újságíró, próbálta megnyugtatni magát, nem randizni jött. Ki a francot érdekel, hogyan nézel ki?

Amikor belépett a nappaliba, Lukas az ablak előtt állt, és a sötét utcát bámulta. - Mostanra már országos hír lett belőle, tudja? - kérdezte a nő felé fordulva. - Ebben a pillanatban adják le a sztorit Los Angelesben.
- Ezért gondolkodott el rajta, hogy vállalja? A hírnév miatt? Azért, hogy a neve a címlapon szerepeljen?
- O, igen, már látom is: „Fejbe lőtt tudósító". Minden vágyam egy *ilyen* főcím.
- Ezek szerint egyedül is rájött, hogy ez nem kifejezetten okos lépés.
- Még nem döntöttem.
- Ha kíváncsi a tanácsomra...
- A tanácsa nem elég, nekem információra van szükségem.
- Egészen pontosan mire gondol?
- Első körben mondjuk elmesélhetné, mit keres itt az FBI.
- Azt mondta, beszélt Barsanti ügynökkel. Miért nem kérdezte meg tőle?
- Úgy hallottam, egy Dean nevű ügynök is felbukkant a helyszínen. Viszont Barsanti nem volt hajlandó elárulni semmit a fickóról. Nem értem, miért rendel ki az iroda két embert a helyszínre Washingtonból egy olyan ügyhöz, amit normális esetben a bostoni rendőrség kezelne?
A kérdés megijesztette Maurát. Ha Lukas már kiderítette, kicsoda Gábriel, akkor arra is hamar rájön majd, hogy a felesége az egyik túsz.
- Fogalmam sincs - hazudta Maura. Alig tudott a férfi szemébe nézni. Lukas viszont olyan mereven bámulta, hogy végül kénytelen volt elfordulni, és leült a kanapéra.
- Ha van valami, amit feltétlenül tudnom kell - folytatta a férfi -, remélem, elmondaná nekem. Szeretném tudni, mire számíthatok, mielőtt belevágok.
- Lehet, hogy többet tud, mint én.
Lukas leült a Maurával szemben lévő székbe. A tekintete olyan átható volt, hogy a nő úgy érezte magát, mint egy gombostűre tűzött pillangó. - Mit akarnak ezek az emberek?
- Mit mondott magának Barsanti?
- Elmesélte, milyen ajánlattal álltak elő a túszejtők. Megígérték, hogy szabadon bocsátanak két túszt. Aztán bemegyek egy operatőrrel a kórházba, és beszélek a fickóval. Utána elengednek további két túszt. Az alku így szól, de hogy utána mi lesz, arról csak találgatnak.
Ez az ember megmentheti Jane életét, gondolta Maura. Ha bemegy oda, Jane lehet az egyik túsz, akit elengednek. A helyében én megtenném. De nem kérhetem meg, hogy kockáztassa az életét. Még akkor sem, ha Jane- ről van szó.
- Nem mindennap kap az ember esélyt, hogy hőssé váljon - szólalt meg Lukas. - Bizonyos szempontból ez nagy lehetőség. Sok újságíró minden pénzt megadna érte.
Maura felnevetett. - Csábító ajánlat. Ez lesz a hét szenzációja. Képes lenne kockáztatni az életét egy kis hírnévért?
- Hé, egy ócska, rozsdás Toyotán furikázom, és még huszonkilenc évig fizethetem a házamon lévő jelzálogot, úgyhogy az a kis hírnév, amit említett, tényleg nem jönne rosszul.
- Feltéve, ha életben marad.
- Ezért jöttem el magához. Maga találkozott a nővel, tudja, milyen emberekkel van dolgunk. Betartják majd, amit ígértek? Simán elengednek majd, ha vége az interjúnak?
- Nem tudom megjósolni.
- Ezzel nem segített túl sokat.
- Nem vállalom a felelősséget, ha esetleg történik magával valami. Nem tudom előre megmondani, mit fognak csinálni. Még azt sem tudom, mit akarnak.
Lukas felsóhajtott. - Féltem, hogy ezt fogja mondani.
- Nekem is lenne egy kérdésem magához. Remélem, tudja a választ.
- Mi lenne a kérdés?
- Miért pont magát választották?

- Fogalmam sincs.
- Biztosan ismerték magát valahonnan. Ne mondja, hogy semmilyen kapcsolat nem volt maguk között.
A férfi habozott, amivel azonnal felkeltette Maura érdeklődését. A nő közelebb hajolt Lukashoz. - Üzenetet kapott tőlük, igaz?
- Az újságírókat mindig megtalálják ezek az elmebetegek. Minden héten kapunk néhány furcsa levelet és telefonhívást. Általában a kormány titkos összeesküvéseit leplezik le. Ha nem a gonosz olajcégek állnak a háttérben, akkor szupertitkos harci helikopterekről vagy ENSZ-akciókról magyaráznak. Legtöbbször nem foglalkozom velük. Ezért nem foglalkoztam ezzel a hívással sem. Egy volt a sok eszelős közül.
- Mikor történt?
- Néhány napja. Az egyik munkatársam juttatta eszembe, ő vette fel a telefont. Őszintén szólva, amikor a hívást fogadtam, túlságosan el voltam foglalva, hogy oda tudjak figyelni. Késő volt már, ráadásul le kellett adnom egy anyagot. A hátam közepére sem hiányzott, hogy egy ilyen idiótával kelljen bájcsevegnem.
- Férfi volt az illető?
- Igen. A *Tribüné* hírszobájába futott be a hívás. A fickó megkérdezte, hogy megnéztem-e már a csomagot, amit küldött. Nem értettem, miről beszél. Azt állított, hogy néhány hete küldött nekem valamit. Megmondtam neki, hogy sosem kaptam meg a csomagot. Erre azt felelte, hogy még aznap éjjel egy nő ott hagy majd egy másik csomagot a portán. Amint megérkezik, nekem azonnal le kell mennem érte, mert borzasztóan kényes ügyről van szó.
- Megkapta a második csomagot?
- Nem. A biztonsági őr azt mondta, semmiféle nő nem járt ott aznap este. Hazamentem, és elfelejtettem az egészet. Egészen mostanáig eszembe sem jutott. - Egy pillanatra elhallgatott. - Azon gondolkodom, hogy vajon Joe hívott-e.
- Miért magát választották?
- Fogalmam sincs.
- Nagyon úgy tűnik, hogy ezek az emberek ismerik magát.
- Talán olvasták valamelyik cikkemet. Lehet, hogy a rajongóim. - Mivel Maura el sem mosolyodott, Lukas rosszallóan elnevette magát. - Ez lenne az az óriási lehetőség, mi?
- Szerepelt valaha a tévében? - kérdezte a nő, és közben az járt a fejében, hogy egy ilyen jóképű pasas simán lemehetne bármelyik adásban.
- Soha.
- És csak a *Boston Tribune-ben* publikált?
- *Csak?* Hát ez szép magától, mondhatom.
- Nem úgy értettem.
- Huszonkét éves korom óta újságírásból élek. Kezdetben szabadúszó voltam. A *Boston Phoenix-btn* és a *Boston Magazine-ben* írtam. Egy darabig jó móka volt, de szabadúszóként nem tudja az ember kifizetni a számláit. Ezért örültem, hogy felvettek a *Tribune-* hoz. Eleinte a városi rovatnak írtam, aztán egy darabig washingtoni tudósítóként dolgoztam. Miután visszajöttem Bostonba, felajánlottak nekem egy állandó rovatot. Ebből is látszik, hogy egy ideje már az iparban vagyok. Nem tettem szert különösen nagy hírnévre, de akad néhány rajongóm. Ezt az is bizonyítja, hogy Joseph Roke tudja, ki vagyok. - Elhallgatott egy pillanatra, aztán így folytatta: - Legalábbis *remélem,* hogy a rajongóm, és nem valamelyik felbosszantott olvasó.
- Még ha Roke a rajongója is, az akció, amire vállalkozik, nagyon veszélyes.
- Tudom.
- Megértette a tervet?
- Egy operátor és én. Elő adás valamelyik helyi tévében. Feltételezhetően a túszejtők ellenőrizni tudják, hogy valóban élőben megy a műsor. És az is biztos, hogy nem lesz kifogásuk

az élő adásoknál használt, szokásos, öt másodperces késleltetés ellen. Abban az esetben... - Lukas elharapta a mondatot.
Abban az esetben, ha valami végzetes hiba csúszik a dologba.
A férfi mély lélegzetet vett. - Mit tenne a helyemben, Dr. Isles?
- Nem vagyok újságíró.
- Ezek szerint nem vállalná?
- Normális esetben az ember nem szívesen sétál a túszejtők karjaiba.
- Ezt úgy érti, hogy az újságírók nem normálisak?
- Törje még egy kicsit a fejét.
- Elmondom magának, hogy most min töröm a fejem. Négy túszt élve elengednek, ha megteszem, amit kérnek. Az életben most először fordul elő, hogy *én* csinálok valami olyasmit, amiről érdemes írni az újságokban.
- És ezért hajlandó az életét kockáztatni.
- Hajlandó vagyok vállalni a kockázatot - vágta rá Lukas, aztán őszintén hozzátette: - De nagyon be vagyok szarva ettől az egésztől. - Az őszintesége lefegyverző volt, kevés férfi van olyan bátor, hogy elismerje, ha ennyire fél. - Hayder parancsnok kilencre várja a válaszomat.
- Mit fog csinálni?
- Az operatőr elvállalta, hogy bemegy. Ha ezek után visszalépek, gyávának érzem majd magam. Főképpen, hogy négy túszt meg lehet menteni. Egyfolytában azon jár az eszem, hogy a bagdadi tudósítóknak mivel kell nap mint nap szembenézniük. Ez ahhoz képest gyerekjáték. Bemegyek, eldumálgatok ezzel a félnótás bandával, hadd meséljék el, ami a lelküket nyomja, aztán egyszerűen kisétálok. Mi van, ha tényleg csak annyit akarnak, hogy valaki meghallgassa őket? Akkor véget vethetnék ennek az egésznek.
- Maga szeretne a megmentőjük lenni.
- Nem, dehogy is, én csak... - Lukas elnevette magát. - Megpróbálom megindokolni, miért vállalom ezt az őrültséget.
- Maga mondta, nem én.
- Az igazság az, hogy nem vagyok született hős típus. Sosem láttam értelmét, hogy az életemet kockáztassam. A jelenlegi helyzet előtt én is ugyanolyan döbbenten állok, mint maga. Ki akarom deríteni, hogy miért pont engem választottak. Azt hiszem, jobb, ha felhívom Barsantit. - Felkelt, és az ajtó felé indult, aztán megtorpant, és visszafordult.
Megszólalt Maura telefonja.
Abe Bristol volt az. - Bekapcsoltad a tévét? - kérdezte.
- Miért?
- Kapcsolj a hatosra. Gáz van.
Lukas figyelte, ahogy a nő átvág a szobán, és megáll a tévé előtt. Maura szíve majd kiugrott a helyéről. *Mi történt? Valami baj van?* A távirányítóval a hatos csatornára lépett. Zoe Fossey arca töltötte be a képernyőt.
- ...a hivatalos szóvivő nem kommentálta az értesülést, nekünk azonban sikerült megerősítenünk a hírt, miszerint a túszok között ott van a bostoni rendőrség egyik tisztje. Jane Rizzoli nyomozó a múlt hónapban került a lapok címoldalára egy elrabolt naticki családanya ügyével kapcsolatban. Egyelőre nincs értesülésünk a túszok állapotát illetően, és azt sem tudjuk, hogyan került közéjük Jane Rizzoli nyomozó...
- O, istenem - motyogta Lukas, aki közben szorosan Maura mellé lépett. Észre sem vette, hogy a férfi ilyen közel áll mellette. - Egy *zsarut* is elkaptak?
Maura a férfira pillantott, és így szólt: - Lehet, hogy már végeztek is vele.

16.FEJEZET

Vége. Ezek megfognak ölni.

Jane a kanapén ült, és kővé dermedve várta a pisztoly dörrenését. Joe elfordult a tévétől, és egyenesen rá bámult. Végül azonban a nő indult el Jane felé, őrjítően kimért, lassú lépésekkel. Olenának hívták, legalábbis Joe, a társa így szólította. Legalább most már tudom a gyilkosaim nevét, gondolta Jane. A beteghordozó elhúzódott mellőle, mintha attól tartana, hogy Jane vére ráfröccsen. Jane mereven Olena arcára szegezte a tekintetét, nem mert a pisztolyra pillantani. Nem akarta látni a fejéhez közeledő pisztolycsövet, nem akarta látni a markolatot szorító kezet. Jobb, ha nem látom a lövedéket, gondolta. Inkább a nő szemébe nézek, rákényszeríteni, hogy az emberi lényt lássa bennem, akit éppen elpusztítani készül. A nő tekintete azonban semmiféle érzelmet nem tükrözött. Jane úgy érezte, mintha egy játék baba szemébe nézett volna. Kék üvegszemek. Olena valamelyik öltözőszekrényből lopott magának ruhát: nadrágot, amit a takarítónők hordanak, és egy orvosi köpenyt. Gyógyítónak öltözött gyilkos.

- Igaz ez? - kérdezte kedvesen Olena.

Jane érezte, hogy megint összehúzódik a méhe, a görcs okozta fájdalomtól az ajkába harapott. Szegény kisbaba, gondolta. Sosem látod meg a napvilágot. Jane érezte, hogy Dr. Tam megfogja és megszorítja a karját. A szülésznő így próbált bátorságot önteni belé, így próbálta enyhíteni a fáj dalmát.

- Igaz, amit a tévében mondtak? Maga tényleg rendőr?

Jane nagyot nyelt. - Igen - suttogta.

- Azt mondták, maga nyomozó - vágott közbe Joe.
- Igaz ez?

A fájás olyan erővel tört rá, hogy önkéntelenül is előredőlt, és elsötétült előtte a világ. - Igen - nyögte.

- Igen, az istenit! A gyilkossági csoportnál dolgozom...

Olena a földön heverő azonosító karszalagra pillantott, amit korábban ő szakított le Jane csuklójáról. Felvette a kanapé mellől, és odaadta Joe-nak.

- Rizzoli, Jane - olvasta a férfi.

A nehezén már túl volt. Kifájta a levegőt, aztán hátradőlt, és visszasüppedt a kanapéba. A kórházi ruhájából csavarni lehetett az izzadságot. Ahhoz is túl fáradt volt, hogy a saját életéért küzdjön. Hogyan is harcolhatna ezek ellen? *Segítségnélkül nem tudokfelkelni erről a puha kanapéról.* Megsemmisülve figyelte, ahogy Joe felvette a kórházi adatlapot, és kinyitotta a mappa fedőlapját.

- Rizzoli, Jane - olvasta hangosan. - Házas, lakhelye a Claremont utcában, foglalkozása: a gyilkossági csoport nyomozója. Bostoni rendőrség. - A férfi átható tekintetét Jane-re szegezte, aki szeretett volna minél kisebbre összemenni. Olenától eltérően ez a fickó teljesen nyugodt volt, a kezében tartotta a dolgok irányítását. Az rémisztette meg Jane-t a leginkább, hogy úgy tűnt, a fickó tökéletesen tisztában van azzal, mit csinál. - Egy nyomozó a gyilkosságiaktól. Gondolom teljesen *véletlen,* hogy itt találkoztunk, ugye?

- Baromi nagy mázlim volt - motyogta Jane.
- Mi van?
- Semmi.
- Hogyan került maga ide?

Erre Jane is felkapta a vizet. - Ha esetleg nem tűnt volna fel, terhes vagyok.

Dr. Tam szólalt meg: - Én vagyok a szülésze. Ma reggel vettem fel az osztályra.

- Nagyon nem tetszik az időzítés - morgott Joe. - Valami nagyon bűzlik itt nekem.

Jane összerándult, ahogy Joe megragadta, és felrántotta a kórházi ruhát. Szemügyre vette Jane hatalmas pocakját és súlyos melleit. Közszemlére tette a nő testét, aztán szó nélkül leengedte a ruhát.

- Most elégedett vagy, te seggfej? - csattant fel Jane megaláztatástól kipirosodott arccal. - Mégis mire számított, jelmezben vagyok? - Amint kimondta, tudta, hogy baromságot csinált. Ha az embert túszul ejtik, a túlélés első szabálya, hogy *sosem szabad felidegesíteni azt, akinél a*

fegyver van. De azzal, hogy felrántotta a ruháját, a férfi bántalmazta és megalázta őt. Forrt benne a düh. - Mit gondol, én talán boldog vagyok, hogy két ilyen elmebeteggel lehetek összezárva?
Erezte, hogy Dr. Tam erősebben megszorítja a csuklóját, így könyörögve némán, hogy végre fogja be a száját. Jane azonban lerázta a doktornő kezét, és haragját továbbra is a két túszejtőre zúdította.
- Igen, rendőr vagyok. És tudják mit? Maguk ketten baromi nagy szarban vannak. Gondolom, tudják mi történik, ha megölnek? Tudják, mit csinálnak a haverjaim a rendőrgyilkosokkal?
Joe és Olena összenézett. Talán eldöntötték, hogy mit csinálnak? Talán eldöntötték, hogy életben hagyják vagy megölik Jane-t?
- Nagy hiba - szólalt meg végül Joe. - Nagyon nagy hibát követett el, nyomozó. Kurva rosszkor volt, kurva rossz helyen.
Nem én mondtam, seggfej.
Jane nagyon megdöbbenten, amikor a férfi hirtelen felnevetett, és a fejét csóválva a terem túlsó végébe ment. Amikor Joe újra felé fordult, Jane látta, hogy a pisztoly csöve a földre szegeződik, nem rá.
- Ezek szerint maga jó zsaru? - kérdezte a férfi.
- Tessék?
- A tévében azt mondták egy eltűnt családanya után nyomozott.
- Terhes volt, elrabolták.
- És hogy végződött a buli?
- A nő életben maradt. Az elkövető nem.
- Akkor maga tényleg jó zsaru.
- Csak a munkámat végeztem.
Olena és Joe megint összenéztek.
A férfi elindult Jane felé, végül közvetlenül mellette állt meg. - Mi lenne, ha mesélnék magának egy bűntényről? Mi lenne, ha elmesélném, hogy ebben a bűntényben nem szolgáltattak igazságot? És sosem fognak?
- Miért nem?
Joe odahúzott egy széket, és leült. A szemük egy magasságba került. A férfi rezzenéstelen tekintettel nézett Jane szemébe. - .Azért, mert a kormány sáros az ügyben.
Hoppá. Dili-riadó.
- Be tudja bizonyítani? - kérdezte Jane, és igyekezett minél közömbösebb hangon beszélni.
- Van egy szemtanú - felelte a férfi Olenára mutatva. - Végignézte az egészet.
- A szemtanúk beszámolói nem minden esetben elégségesek. - *Főképp, ha a szemtanú dilis.*
- Tisztában van vele, hogy a kormány keze hány bűntényben van benne? Nap mint nap számtalan bűntettet követnek el. Merényletek, emberrablások. A haszon nevében megmérgezik a saját állampolgáraikat. Ebben az országban a nagy üzlet, a profit a legfontosabb. És a nyereség érdekében feláldoznak minket. Vegyük például az üdítőitalokat.
- Hogy mit?
- A diétás üdítőket. Az USA kormánya konténerszámra vette az üdítőket az Öböl-háborúban részt vevő csapatoknak. Ott voltam, a saját szememmel láttam a forró sivatagban egymás hegyén-hátán álló dobozok végtelen halmait. Mit gondol, mi történik a diétás üdítőkben lévő vegyi anyagokkal, ha tartós hőhatás éri őket? Méreggé alakulnak. Ezért tértek haza a háborúból a veteránok betegen. A kormány tud ezekről a dolgokról, mi azonban sosem tudjuk meg, mi történt. Az üdítőital-gyártás túl nagy piac, és a tulajdonosok tudják, kit kell megvesztegetni.
- Szóval... ez az egész a szénsavas üdítőkről szól?

- Nem. Valami sokkal rosszabb dologról van szó. - Közelebb hajolt. - És most végre sikerült elkapnunk őket, nyomozó. Van szemtanúnk és bizonyítékunk. Az egész ország minket figyel. Sikerült megijesztenünk őket, ezért most meg akarnak ölni minket. Maga mit tenne a helyünkben, nyomozó?
- Még mindig nem egészen értem, hogy mire gondol.
- Ha tudomást szerezne egy, a kormány emberei által elkövetett bűntényről. És tudná, hogy az elkövetők büntetlenül megúszták a dolgot. Mit tenne?
- Sima ügy. Tenném a dolgomat, ahogy mindig is szoktam.
- Mindent megtenne, hogy igazságot szolgáltassanak?
- Igen.
- Függetlenül attól, ki áll az útjában?
- Mégis ki próbálna megakadályozni ebben?
- Nem ismeri ezeket az embereket. Fogalma sincs, mire képesek.

Jane teste megfeszült, ahogy a méhe újra görcsölni kezdett. Dr. Tam megint megfogta a kezét, és ezúttal Jane is erősen megkapaszkodott benne. Hirtelen minden elhomályosult előtte, ahogy a fájdalom végigsöpört a testén. Hangosan nyögve előredőlt. O, istenem, hogy mondták a terhestornán? Mit kell ilyenkor csinálni? Mindent elfelejtett.

- Lélegezzen egyenletesen - suttogta Dr. Tam. - Összpontosítson.

Ez az. Most már eszébe jutott. *Mély levegőt veszek. Egyetlen pontra koncentrálok.* Ezek az őrültek nem a következő hatvan másodpercben végeznek vele. Túl kell lennie a fájdalmon. *Lélegezz és koncentrálj. Lélegezz és koncentrálj...*

Olena közelebb lépett hozzá, Jane egyszer csak meglátta maga előtt a másik nő arcát. - Nézzen rám - szólalt meg Olena a saját szemére mutatva. - Pontosan ide nézzen, egyenesen rám. Amíg véget ér a görcs.

Ez hihetetlen. Egy őrült nő készül levezetni a szülést.

Jane pihegni kezdett, ahogy a fájdalom felerősödött, felgyorsult a légzése. Olena továbbra is előtte állt, és egy pillanatra sem vette le róla a tekintetét. A szemei hideg, kék vízre emlékeztették Jane-t. A tekintete tiszta és nyugodt, mint egy tó, amelynek sosem fodrozódik a felszíne.

-Jól van - suttogta a nő. - Nagyon jól csinálja.

Jane megkönnyebbülve sóhajtott egyet, aztán hátradőlt, és elterpeszkedett a párnákon. Izzadságcseppek csorogtak le az arcán. Ujabb öt áldott perc, hogy ösz- szeszedje magát a következő roham előtt. Azokra a nőkre gondolt, akik az évezredek során kiállták a szüléssel járó fájdalmakat, az anyjára gondolt, aki harmincnégy évvel ezelőtt, egy forró nyári éjszakán megszülte őt. Sosem voltam teljesen tisztában azzal, hogy min mentél keresztül. Most már értem. Ezt az árat minden nmek, minden szüléskor meg kellfizetnie.

- Kiben bízik meg igazán, Rizzoli nyomozó? Megint Joe beszélt hozzá. Felemelte a fejét, de még nem volt teljesen képben, hogy felfogja, mit akar tőle a fickó.
- Biztosan van valaki, akiben megbízik - folytatta Joe. - Valaki, akivel együtt dolgozik. Egy másik zsaru. Esetleg a társa.

Jane kimerülten rázta a fejét. - Nem értem, hová akar kilyukadni.

- Mi lenne, ha fejéhez szorítanám ezt a pisztolyt? Jane megdermedt. A férfi hirtelen felemelte, és a halántékához nyomta a pisztoly csövét. Jane hallotta, hogy a recepciós levegő után kapkod, érezte, hogy a többiek a kanapén elhúzódnak mellőle.
- Szóval? - folytatta Joe hűvös, kimért hangon. - Van valaki, aki meghalna magáért?

-Miért csinálja ezt? - suttogta Jane.

- Kérdeztem valamit. Van valaki, aki feláldozná magát, hogy megmentse a maga életét?

Jane a pisztolyt markoló kézre pillantott, és közben azzal próbálta nyugtatni magát, hogy ez biztosan csak valami próba. Nem tudom a választ, gondolta, fogalmam sincs, hogy mit akar hallani.

- Ki vele, nyomozó, van valaki, akiben feltétel nélkül megbízik?
- Gábriel... - nyelt egy nagyot Jane. - A férjem. Benne megbízom.
- Én most nem a családról beszélek. Hanem a munkatársakról, akiknek ugyanolyan jelvényük van, mint magának. Egy tiszta lelkű, becsületes emberről. Valakiről, aki szó nélkül teljesíti a kötelességét.
- Miért kérdezi ezt?
- Válaszoljon már végre!
- Már megmondtam. Már feleltem a kérdésre.
- Azt mondta, a férjében megbízik.
- Igen.
- Csak nem rendőr a férje is?
- Nem, a férjem... - Jane elhallgatott.
- Igen?

Jane kihúzta magát. A pisztoly csövén túlra, egyenesen a férfi szemébe bámult. - FBI-ügynök - nyögte ki végül.

Joe egy pillanatig Jane-t bámulta. Aztán Olena felé fordulva így szólt: - Ez mindjárt más megvilágításba helyezi a dolgokat.

17. FEJEZET

Mila

Ma hoztak egy új lányt.

Reggel egy furgon hajtott fel az úton a házhoz, és néhány fickó felcipelte a szobánkba a lányt. Egész nap Olena ágyán aludt, mert telenyomták cuccal az utazás előtt. Mindannyian őt figyeljük, sápadt arcát bámuljuk, amely annyira halvány, hogy inkább valami áttetsző márványra, mint egy élő ember testére emlékeztet. Halkan szuszog, egy arcára hulló szőke hajtincs minden kilégzésnél fellebben. Apró kezei vannak, mint egy játék babának, jegyzem meg magamban, ahogy a lány öklét és szájához szorított hüvelykujját nézem. Még akkor sem moccan meg, amikor az ajtó megnyikordul, és az Anya belép a szobába.

- Ébresszétek fel! - parancsol ránk.
- Hány éves? - kérdezi Olena.
- Csend legyen! Ébreszd fel!
- De hát ez még gyerek. Mennyi idős, tizenkét, tizenhárom éves?
- Elég öreg ahhoz, hogy dolgozzon. - Az Anya odalép Olena ágyához, és megrázza a lányt. - Gyerünk! - csattan fel, és lerántja róla a takarót. - Eleget aludtál.

A lány megmoccan, és a hátára fordul. Ekkor pillantom meg a karján a zúzódásokat. Kinyitja a szemét, és észreveszi, hogy bámuljuk. Törékeny kis teste azonnal megfeszül az ijedségtől.

- Nem várathatjuk meg - halljuk az Anya hangját.

Egy autó közeledik a házhoz. Időközben besötétedett, és ahogy kinézek az ablakon, a fák között felvillan az autó fényszórója. Kerekek csikorognak a kavicson, ahogy a kocsi megáll a ház előtt. Az este első vendége, borzadok össze ijedten, de az Anya ezúttal ránk sem pillant. Megragadja az új lány karját, és kirántja az ágyból, aki aztán álmos szemekkel kitámolyog a szobából.

- Hogyan tudtak ilyen fiatal lányt szerezni? - suttogja Kátyja.

Megszólal a csengő. Ettől a hangtól mindnyájan összerándulunk, mert kínzóink érkezését jelzi. Elcsendesedve hallgatjuk az előszobából beszűrődő hangokat. Az Anya angolul köszönti a vendéget. A férfi alig szólal meg, csak néhány szót mond. Aztán súlyos léptek dübörögnek a lépcsőn, hátrább lépünk az ajtótól. A férfi elmegy a szobánk előtt.

Lentről halljuk a lány kiáltásait. Pofon csattan, aztán a lány zokogni kezd. Újra lépések hallatszanak a lépcső felől, az Anya a vendég szobájába rángatja a lányt. Becsapódik az ajtó, az Anya egyedül hagyja a lányt a fickóval.

- A rohadt kurva - motyogja Olena. - Pokolra fog jutni.

Legalább ma éjszaka nem kell szenvednem. Abban a pillanatban hatalmába kerít a lelkiismeret-furdalás, amint ezt kimondom magamban. Mégis a gondolat megmarad. *Inkább a lányt, mint engem. Az* ablakhoz megyek, és kibámulok az éjszakába, a sötétségbe, amely nem látja, mennyire szégyellem magam. Kátyja a fejére húzza a takarót. Mindannyian megpróbálunk valami másra figyelni, de még így, csukott ajtókon keresztül is halljuk a lány kiáltozását, és el tudjuk képzelni, mit művel vele az a szörnyeteg, mert mindnyájunkkal ugyanazt csinálják. Egyedül az arcok cserélődnek, a fájdalom ugyanaz marad.
Amikor végeznek, amikor végül megszűnik a sikoltozás, a férfi lemegy a lépcsőn, és kimegy a házból. Hatalmasat sóhajtok a megkönnyebbüléstől. Vége, gondolom. Könyörgöm, ma éjjel már ne jöjjön több vendég.
Az Anya mászik felfelé a lépcsőn, a szoba felé megy a lányért. Hosszú, különös csend telepszik a házra. Aztán az Anya elsiet az ajtónk előtt, és lerohan a lépcsőn. A mobilján beszél, halk, sürgető hangon. Olenára pillantok, és azon tűnődöm, vajon ő érti-e, mi történik. De Olena nem néz rám. A takaróján kuporog, ölébe ejtett keze ökölbe szorul. Odakint valami elrepül az ablak előtt, mint egy szélben forgó fehér éjjeli lepke.
Elkezdett havazni.
A lány nem vált be. Megkarmolta a vendég arcát, aki ettől nagyon dühös lett. Az ilyen lányok ártanak az üzletnek, úgyhogy visszaküldték Ukrajnába. Az Anya legalábbis ezzel a mesével állt elő a múlt éjjel, miután a lány nem jött vissza a szobába.
Ez a hivatalos változat.
- Lehet, hogy tényleg így történt - mondom, a leheletem látszik a sötétben. Olena és én megint a tetőn ücsörgünk. Ma este minden úgy csillog a holdfényben, mintha cukormázzal vonták volna be. Tegnap éjjel havazott, és bár alig egy centiméter hó esett, mégis elég volt, hogy eszembe juttassa az otthonom, ahol már biztosan hetek óta hó borít mindent. Boldog vagyok, hogy megint láthatom a csillagokat, hogy megoszthatom ezt az élményt Olenával. Mindketten betakaróztunk, és szorosan egymáshoz bújva ülünk idefent.
- Nem lehetsz ilyen hülye. Nehogy bevedd ezt a mesét - vágja rá Olena. Meggyújtja a cigijét, az utolsó szálat a hajóról lopott cigiből, és élvezettel ízlelgetni kezdi. Ahogy leszívja a tüdejébe a füstöt, felnéz az égre, mintha így akarna hálát adni a dohány nyújtotta örömökért.
- Miért nem hiszed el? - kérdezem.
Olena felnevet. - Lehet, hogy egy másik ehhez hasonló bordélynak adnak el, vagy egy másik stricinek, de sosem küldenek haza, az tuti. Különben meg az Anyának az égvilágon semmit sem hiszek el. A vén kurva. Gondoltad volna, hogy régen ő is szakmabeli volt? Úgy száz évvel ezelőtt. Mielőtt meghízott.
Nem tudom elképzelni az Anyát, amint fiatalon és karcsún férfiakat csábít el. Nehéz elhinni, hogy nem mindig volt ilyen visszataszító.
- A bordélyházakat általában hidegvérű kurvák vezetik - folytatja Olena. - Rosszabbak még a striciknél is. Tudják milyen borzalmakon megyünk keresztül, mert ők maguk is így kezdték. Ennek ellenére egyedül a pénz érdekli őket. A rengeteg pénz, amit rajtunk megkereshetnek. - Olena lepöcköli a hamut. - A világ gonosz, Mila, és ezen nem lehet változtatni. A legjobb, amit tehetsz, hogy megpróbálsz életben maradni.
- És megpróbálsz jó maradni.
- Van úgy, hogy az embernek nincs választása, és gonosszá kell válnia.
- Te biztosan nem tudnál gonosz lenni.
- Ezt meg miből gondolod? - kérdez vissza Olena, és rám néz. - Mit tudsz rólam, vagy arról, hogy mit csináltam eddig életemben? Hidd el, ha ölnöm kellene, gondolkodás nélkül megtenném. Akár *veled* is végeznék, ha muszáj lenne.
Kegyetlen szeme megcsillant a holdfényes éjszakában. És egy pillanatra - csak egyetlen pillanatra - úgy érzem, igazat beszél. Tényleg *képes lenne* megölni engem. Bármit megtenne, hogy életben maradjon.

Autó közeledik a kavicsos úton. A hangra mindketten felkapjuk a fejünket.
Olena azonnal elnyomja az utolsó cigarettát, pedig még csak félig szívta el. - Ki a franc lehet ez ilyenkor?
Négykézlábra állok, óvatosan mászni kezdek a lapos tetőn, és kikukkantok a párkányon. - Nem látok semmit.
Olena odamászik mellém, és ő is kiles a párkány mögül. - Ott - suttogja, és *egy* autó bukkan fel az erdőből. A fényszórók kikapcsolva, csak a sárgán izzó parkolólámpát látni. Megállnak a felhajtó elején, és két férfi száll ki a kocsiból. Néhány másodperccel később megszólal a csengő. A férfiak még ilyenkor sem tudnak parancsolni az ösztöneiknek. A kielégülést keresik.
- A picsába - sziszegi Olena. - Fel fogják kelteni az Anyát. Vissza kell mennünk a szobába, mielőtt rájön, hogy leléptünk.
Sietve lecsúszunk a tetőn, még a takaróinkat sem kapjuk fel. Négykézláb mászunk a párkány felé. Olena az ablakon keresztül becsusszan a sötét padlásra.
Újra megszólal a csengő, és halljuk, hogy az Anya kinyitja az ajtót, és köszönti későn érkezett vendégeit.
Én is bemászok az ablakon Olena után, mindketten a csapóajtó felé indulunk. A létrát nem húztuk fel magunk után, így az egyértelműen bizonyítja, hol rejtőztünk el. Olena elkezd lefelé mászni, de egyszer csak hirtelen kővé dermed.
Az Anya üvöltését halljuk.
Olena felnéz rám a feljáróból. Az arca árnyékban van, de a szeme izzik a dühtől és a kétségbeeséstől. Tompa puffanást hallunk, aztán szilánkokra hasadó fa reccsenését. Súlyos lépések dübörögnek fel a lépcsőn.
Az Anya üvöltése éles visítássá változik.
Olena hirtelen elkezd felfelé mászni a létrán, és félrelök, ahogy visszamászik a csapóajtón. Aztán lenyúl, felhúzza a létrát, és bezárja a csapóajtót.
- Vissza - suttogja. - Mássz ki a tetőre!
- Mi történt?
- Gyerünk, *Mila!*
Visszarohanunk az ablakhoz. Én mászok ki elsőként, de a nagy sietségben megcsúszik a lábam a párkányon. Elsírom magam, ahogy elesek, és rémülten próbálok megkapaszkodni az ablakpárkányban.
Olena elkapja a csuklómat. Erősen szorít, miközben én rémülten himbálózok a magasban.
- Kapaszkodj a másik kezembe! - suttogja.
Megfogom a másik kezét, és addig húz felfelé, amíg át nem billenek az ablakpárkányon. A szívem a torkomban dobog.
- Nem lehetsz ilyen kibaszott béna! - sziszegi.
Visszanyerem az egyensúlyomat, izzadságtól nyirkos kézzel megtámaszkodom az ablakpárkányon, és araszolni kezdek a tető peremén. Olena is kimászik a tetőre, és becsukja maga mögött az ablakot, aztán fürgén, mint egy macska, elindul utánam.
Odabent a házban felkapcsolták a villanyt. Az alattunk nyíló ablakokon fény ömlik ki az éjszakába. Futó lábak dobogását halljuk, aztán egy ajtó vágódik ki hangos csattanással. Végül valaki felsikolt, ezúttal nem az Anya. A magányos, éles sikítást borzalmas csend követi.
Olena felkapja a takarókat. - Mássz! - parancsol rám. - Igyekezz! Minél feljebb, ahol nem látnak.
Ahogy mászok felfelé a zsindelytetőn a tető legmagasabb pontja felé, Olena a takaróval lesöpri mögöttünk a havat, így próbálja eltüntetni a lábnyomainkat. Ugyanezt teszi korábbi ülőhelyünkkel is, jelenlétünk legapróbb nyomát is eltünteti. Aztán felmászik mellém, a padlás ablak fölötti kiszögellésre. Úgy gubbasztunk odafent, mint két didergő vízköpő.
Ekkor hirtelen eszembe jut valami: - A szék - suttogom. - Otthagytuk a csapóajtó alatt a széket.
- Most már késő.

- Ha meglátják, tudni fogják, hogy itt vagyunk fent.

Olena megragadja a karomat, és olyan erősen megszorítja, hogy úgy érzem, mindjárt összetöri a csontjaimat. Ekkor kigyullad a villany a padláson.

A tetőhöz lapulunk, moccanni sem merünk. Egyetlen reccsenés, egyetlen lecsúszó hódarab, és rájönnek, hogy itt vagyunk. A zsindelyhez lapulok, a szívem lüktet, úgy érzem, hogy a padláson járkáló fickó biztosan meghallja.

Kinyílik az ablak. Egy végtelennek tűnő pillanatig nem történik semmi. Vajon mit lát, amikor kinéz a tetőre? Egy lábnyom töredékét a párkányon? Valami árulkodó nyomot, amit Olena nem tudott eltüntetni a takaróval? Aztán az ablak becsukódik. A megkönnyebbüléstől elsírom magam, de Olena újra megszorítja a kezem. így figyelmeztet.

Talán még itt van. Talán még mindig hallgatózik.

Eles csattanást hallunk, aztán valaki felüvölt. Még a bezárt ablakok sem tompítják a kiáltását, amely olyan pokoli fájdalomról tanúskodik, hogy én is izzadni és remegni kezdek. A férfi angolul üvöltözik. *Hol* vannak? Hat kurvának kell lennie.

Az eltűnt lányokat keresik.

Az Anya zokogva esküdözik. Tényleg nem tudja, hová tűntek.

Újabb puffanás.

Az Anya velőtrázó sikolya hasít bele az éjszakába. Befogom a fülem, és a jeges zsindelyhez szorítom az arcom. Képtelen vagyok hallgatni ezt, de nincs más választásom. Nem hagyják abba. Az ütések puffanása, a kiáltások nem szűnnek, attól félek, hogy reggelig folytatják majd, és napfelkeltekor megtalálnak minket. A hidegtől dermedt kézzel próbálok megkapaszkodni a tetőben. Csukott szemmel próbálom leküzdeni hányingeremet. *Nem látok semmit, nem hallok semmit.* Ezt kántálom magamban megállás nélkül, így próbálom elnyomni az Anya gyötrődésének hangjait. *Nem látok semmit, nem hallok semmit.*

Mire megszűnnek a kiáltások, és kísérteties csend borul a házra, a kezem teljesen elgémberedik, a fogam pedig hangosan vacog a hidegtől. Felemelem a fejem, a könnyek megfagytak az arcomon.

- Elmennek - suttogja Olena.

Kinyílik a bejárati ajtó, aztán lépések hallatszanak a veranda felől. A rejtekhelyünkről látjuk, hogy a két férfi végigsétál a kocsifelhajtón. Ezúttal azonban már nem csak homályos körvonalaikat tudjuk kivenni. Égve hagyták a házban a villanyt, és az ablakokon kiáramló fényben látjuk a két feketébe öltözött fickót. Az egyikük megtorpan, rövid szőke haja megcsillan a veranda lámpájának fényében. A házat fürkészi, tekintete a tetőre vándorol. Néhány rémisztő pillanatig úgy érzem, észrevett minket. De a lámpa a szemébe világít, mi pedig árnyékban maradunk.

Beszállnak az autóba, és elhajtanak.

Sokáig nem mozdulunk még. A hold jeges fénye mindent beborít. Az éjszaka olyan nyugodt, hogy a saját pulzusomat is hallom, a fogam vacogása pedig fülsiketítőnek hat. Végül Olena megmoccan.

- Ne - suttogom. - Mi van, ha ezek még mindig itt vannak a közelben? Mi van, ha még mindig a házat figyelik?
- Nem maradhatunk itt egész éjjel. Meg fogunk fagyni.
- Még egy kicsit várjunk, kérlek, Olena!

De Olena már elindul lefelé a padlás ablak irányába. Beleborzongok a gondolatba, hogy itt maradok egyedül. Nincs más választásom, én is elindulok lefelé. Mire sikerül bemásznom az ablakon, Olena már a létrán megy lefelé.

Legszívesebben utánakiáltanék: *Kérlek, várj meg!* De megszólalni sem merek. Elindulok lefelé a létrán. Követem Olenát a folyosón.

Mozdulatlanná dermedve bámul lefelé a lépcső tetejéről. Csak amikor odaérek mellé, akkor látom, mitől áll ott rettegéstől bénultan.

A lépcsőn Kátyja holtteste hever. A vére sötét vízesésként csorog lefelé a fokokon, ő pedig mintha a lépcső alján összegyűlt csillogó tócsa felé úszna.
- Ne nézz be a hálóba - mondja Olena. - Mindnyájan halottak. - A hangja színtelen, nem emberi, mintha egy gép beszélne. Mindezt ridegen, tárgyilagosan közli. Sosem láttam még ilyennek, és nagyon megijeszt. Elindul lefelé a lépcsőn, kikerüli a vértócsát és a holttestet. Én is elindulok utána, nem bírom megállni, hogy ne nézzek Katjára. Látom, hogy hol szakította ki a golyó a pólója hátulját. Most is ugyanaz a póló van rajta, ami minden este. Százszorszépek vannak rajta, és a következő felirat: LÉGY BOLDOG. A fickó belelépett a vértócsába, amikor a kijárat felé ment. A hatalmas lábnyomokat egészen az ajtóig lehet követni.
Csak ekkor veszem észre, hogy az ajtó tárva-nyit- va áll.
Az első gondolatom ez: *Rohanj!* Ki a házból, le a veranda lépcsőjén, be az erdőbe. Most elmenekülhetünk. Végre szabadok lehetünk.
De Olena még nem akar elindulni. Jobbra fordul, és az ebédlő felé veszi az irányt.
- Hová mész? - suttogom.
Válaszra sem méltat, továbbmegy a konyha felé.
- Olena! - könyörgök a sarkában lihegve. - Menjünk innen, mielőtt. ..-Az ajtóban megtorpanok, és a szám elé kapom a kezem, úgy érzem, mindjárt elhányom magam. A falakat és a hűtőt vér borítj a. Az Anya vére. Az öreglány kezeinek véres csonkját maga elé tartva ül a konyhaasztalnál. A szeme nyitva, és egy pillanatra eszembe jut, hogy mi van, ha lát minket. Aztán persze rájövök, hogy az Anya már semmit sem lát.
Olena elmegy mellette, és a konyhán átvágva belép a hátsó hálószobába.
Annyira szeretnék már eltűnni, hogy az is eszembe jut, egyszerűen itthagyom Olenát. Mindegy, milyen esztelen ok tartja még mindig itt. De olyan céltudatosan indul az Anya hálószobájába, hogy végül is utánamegyek. Ezt a szobát az Anya mindig kulcsra zárta.
Most először lépek be ebbe a helyiségbe, szájtátva bámulom a szaténtakarókkal borított hatalmas ágyat, a díszes öltözőasztalt és a rajta sorakozó ezüst hajkeféket. Olena egyenesen az asztalhoz megy, kihúzza a fiókokat, és kotorászni kezd bennük.
- Mit keresel? - kérdezem.
- Pénzre van szükségünk. Anélkül semeddig sem jutunk. Valahol itt kellett, hogy tartsa. - Olena kivesz egy gyapjúsapkát az egyik fiókból, és odahajítja nekem. - Tessék. Meleg ruhára is szükség lesz.
Már attól is undorodom, hogy megérintsem a sapkát, mert az Anyáé volt, elképzelem, ahogy zsíros barna haja a gyapjúszálak közé tapad.
Olena villámgyorsan végigkutatja az éjjeliszekrényt, kihúzza a fiókot, egy mobiltelefont talál és némi készpénzt. - Nem lehet, hogy ez az összes pénze - mondja. - Biztosan van még valahol.
Én nem akarok mást, csak hogy végre eltűnjünk innen, de tudom, hogy Olenának igaza van, pénzre van szükségünk. Odamegyek a szekrényhez, az ajtaja nyitva, a gyilkosok is átkutatták, a fogasokat a földre szórták. Ezek a fickók nem pénz után kutattak. A lányokat keresték. A felső polchoz nem is nyúltak. Leszedem a cipősdobozt, régi fényképek hullnak a földre. Fényképek Moszkváról, mosolygó emberek és egy fiatal nő, akinek nagyon ismerős a tekintete. Az Anya is volt fiatal egyszer. Itt a bizonyíték.
Leemelek egy hatalmas bevásárlószatyrot. Egy nehéz ékszeres zacskót, egy videokazettát és egy tucat útlevelet találok benne. És pénzt. Nagy köteg amerikai dollárt, gumival összefogva.
- Olena! Megtaláltam.
Olena odalép hozzám, és belekukkant a zacskóba. - Hozd az egészet - mondja. - A zacskót majd később átkutatjuk. - A mobiltelefont is a szatyorba dobja, aztán előkap a szekrényből egy hosszú ujjú, vastag gyapjúpulóvert, és odadobja nekem.
Semmi kedvem felvenni az Anya ruháit. Érzem rajtuk az élesztőhöz hasonló, savanyú szagát. Végül azonban, undoromat legyőzve, mégis felveszem. Egy garbó, egy pulóver és egy sál is

van már rajtam az ingen kívül. Szótlanul és gyorsan öltözködünk. Magunkra öltjük a szomszéd helyiségben ülő halott nő ruháit.
A bejáratnál megtorpanunk. A fákat fürkésszük. Vajon a két fickó lesben áll még? Vagy az autójukban ülnek valahol lejjebb az út mentén, és arra várnak, mikor bukkanunk fel végre?
- Ne arra menjünk - szólal meg Olena, mintha a gondolataimban olvasna. - Ne az úton.
Kilépünk az ajtón, megkerüljük a házat, és bevetjük magunkat az erdőbe.

18. FEJEZET

Gábriel berontott a riporterek gyűrűjébe, szemét egy pillanatra sem vette le a jupiterlámpák fényében, tőle úgy húsz méterre álló szőke nőről. Ahogy közelebb furakodott, észrevette, hogy Zoe Fossey éppen a kamerába beszél, de amint kiszúrta Gábrielt a tömegből, a mikrofont mozdulatlan ajka előtt szorongatva ledermedt.
- Kapcsolják ki! - parancsolt rá Gábriel.
- Maradjon csendben! Adásban vagyunk - szólt rá az operatőr.
- Kapcsolja ki azt a kibaszott mikrofont!
-Hé! Mit képzel...
Gábriel félrelökte a kamerát, aztán rángatni kezdte a vezetékeket, mire a jupiterlámpák azonnal kialudtak.
- Tüntessék el innen ezt az embert! - üvöltött Zoe Fossey.
- Tudja, mit csinált? - vágott a szavába Gábriel. - Van róla valami halvány fogalma?
- A munkámat végzem - vágott vissza a nő.
Gábriel elindult a riporter felé, aki - meglátva a férfi a szemében izzó gyűlöletet - gyorsan hátrálni kezdett, de aztán nekiütközött az egyik közvetítőkocsinak. Nem volt hová menekülni.
- Most írta alá a feleségem halálos ítéletét.
- Én? - Zoe a fejét csóválva, dacosan így felelt: - Nem én szegeztem a fejének a pisztolyt.
- De épp az imént közölte velük, hogy egy rendőrt tartanak fogva.
- Én csak a tényeket közlöm.
- És magasról szarik rá, hogy ez milyen következményekkel jár.
- Ez a legújabb hír, vagy talán tévedek?
- Tudja, hogy mi maga? - lépett közelebb Gábriel, és úgy érezte, alig bírja megállni, hogy meg ne fojtsa a riporternőt. - Egy kurva. Nem, ezt visszavonom. Maga sokkal rosszabb, mint egy kurva, mert nem csak saját magát bocsátja áruba, hanem bárkit.
- Bob! - kiáltott oda az operatőrnek Zoe. - Azonnal tüntesd el innen ezt a fickót!
- Kérem, távozzon! - mondta az operatőr, és megragadta Gábriel vállát. Gábriel lerázta magáról a fickó kezét, és továbbra is Zoe-ra meredve így folytatta: - Ha Jane-nek bántódása esik, én esküszöm, hogy...
- Azt mondtam, távozzon! - Az operatőr újra megragadta Gábriel vállát.
Ebben a pillanatban Gábriel minden félelme és kétségbeesése egyetlen elemi erejű dühkitörésben sűrűsödött össze. Megfordult, és teljes erőből mellkason vágta az operatőrt. Hallotta, ahogy a levegő kipréselődik a férfi tüdejéből, fél szemmel látta döbbent arcát, aztán a fickó hátratántorodott, megbotlott, és az összetekeredett elektromos vezetékek között landolt. Gábriel egy szempillantás alatt ott termett mellette, ökölbe szorította kezét, minden izma megfeszült a karján, úgy tűnt, mindjárt behúz egyet a fickónak. Aztán hirtelen feleszmélt, kitisztult a tekintete. A fickó összekucorodva próbálta védeni magát. Gábriel ekkor meglátta az összesereglett bámészkodókat, akik kör- ^{A}n állva figyelték a két férfit. Az efféle látványosságokra mindenki vevő volt.
Gábriel zihálva felállt, és észrevette a pár méterre álló Zoe Fosseyt, aki izgatottságtól kipirult arccal várta a fejleményeket.
- Felvettétek? - kiáltott oda egy közelben álló operatőrnek. - A fenébe, felvette *valaki* a balhét?

Gábriel undorodva elfordult, és otthagyta őket. Sokáig meg sem állt, megpróbált minél távolabb kerülni a tömegtől és a jupiterlámpák vakító fényétől. Végül a kórháztól két háztömbnyire állt meg, a sarkon. Végre sikerült egyedül maradnia. Még itt, ebben a sötét utcában sem tudott elmenekülni a kínzó nyári hőség elől. A járda - mivel napközben folyamatosan tűzött rá a nap - ontotta magából a forróságot. Hirtelen úgy érezte, hogy a lábfeje belegyökerezik a burkolatba, és bánatában meg félelmében egybeolvad az aszfalttal.
Nem tudom, hogyan tudlak megmenteni. Az a munkám,, hogy megóvjam az embereket a bajtól, erre azt az embert sem tudom megvédeni, akit a legjobban szeretek.
Ekkor megszólalt a mobilja. Felismerte a kijelzőn megjelenő számot, de nem vette fel. Jane szülei hívták. Egyszer már keresték, amikor az autóban ült, rögtön az után, hogy Zoe tudósítása lement a tévében. Eddig némán tűrte Angéla Rizzoli hisztérikus zokogását és Frank követelőzését, hogy csináljon már valamit. Most nem tudok mit kezdeni velük, gondolta. Talán majd öt vagy tíz perc múlva, de most biztos, hogy nem.
Egyedül állt az éjszakában, és megpróbálta összeszedni magát. Nem az a fajta ember volt, aki könnyen elveszti a fejét, néhány perccel ezelőtt mégis majdnem megütötte azt a fickót. Jane biztosan ledöbbent volna, gondolta. De közben talán le is nyűgözte volna, hogy a férje végre egyszer az életben elveszti a fejét. *Szürke Öltönyös úr,* vágta a fejéhez egyszer idegesen Jane, mert képtelenség volt kizökkenteni a nyugalmából, miközben a nő pillanatok alatt felkapta a vizet. Most büszke lennél rám, Jane, végre bebizonyítottam, hogy nekem is vannak emberi vonásaim, gondolta.
De nem vagy itt, hogy a saját szemeddel lásd. Pedig, ha tudnád, hogy mindez miattad van.
- Gábriel?

Kihúzta magát, és megfordult. Maura jött felé, de olyan halkan, hogy észre sem vette, hogy ott áll mögötte.
- Le kellett lépnem ebből az őrültek házából - mondta. - Különben biztosan kitekertem volna annak a nőnek a nyakát. Már az is elég szomorú, hogy az operatőrre zúdítottam a haragom.
- Hallottam - szólalt meg Maura, aztán egy pillanatra elhallgatott. - Jane szülei is megérkeztek. Láttam őket a parkolóban.
- Felhívtak, rögtön az után, hogy a tudósítás lement a tévében.
- Téged keresnek. Jobb lenne, ha odamennél hozzájuk.
- Most képtelen vagyok foglalkozni velük.
- Attól tartok, mással is meggyűlik majd a bajod.
- Mire célzói?
- Kórsak nyomozó is felbfakkant. És egyáltalán nem elégedett, hogy *őt* senki sem értesítette.
- O, istenem. Na, ő aztán tényleg nem hiányzott.
-Jane barátja. Legalább olyan régóta ismeri, mint
te. Lehet, hogy nem jössz ki vele, de azt nem vitathatod, hogy a szívén viseli Jane sorsát.
- Persze, ezt én is tudom - sóhajtott Gábriel.
- Nem te vagy az egyetlen, Gábriel, ezek az emberek is szeretik Jane-t. Barry Frost itt lógott egész este. Még Crowe nyomozó is beugrott. Mindannyian halálra izguljuk magunkat, mindannyian féltjük őt. - Elhallgatott, aztán hozzá tette: - Én legalábbis nagyon félek.
Gábriel a kórház felé fordult. - Szóval nekem kellene megnyugtatnom őket? Magamat is alig tudom lecsillapítani.
- Pontosan erről van szó. Minden a te válladra nehezedik. - Maura megérintette a férfi karját. - Menj, keresd meg Jane szüleit. A barátait. Szükségetek van egymásra.
Gábriel bólintott, aztán mély levegőt vett, és elindult a kórház felé.

Vince Kórsak szúrta ki előbb. A nyugalmazott newtoni nyomozó rárontott Gábrielre. Kórsak egy utcai lámpa alatt állt, és leginkább egy mogorva, bikanyakú, felbőszült trolira emlékeztetett.
- Miért nem értesítettél? - kérdezte éles hangon.
- Nem volt időm, Vince. Olyan gyorsan történt minden...
- Azt mondták, már egy napja odabent van.
- Jó, igazad van, fel kellett volna hívjalak.
- Nem tetszik nekem ez a *volna*. Ezzel még nem vagyok kisegítve. Mi a franc van veled, Dean? Talán azt hitted, engem felesleges felhívni? Talán azt hitted, leszarom, hogy mi folyik itt?
- Nyugodj meg, Vince! - Gábriel Kórsak felé nyúlt, de a férfi dühösen félreütötte a kezét. -Jane a barátom, az istenit!
- Tudom, de mindent meg kellett tennünk, hogy ne szivárogjon ki semmi. Meg akartuk akadályozni, hogy a sajtó információt szerezzen arról, hogy rendőr is van a túszok között.
- Szóval azt hiszed, kikotyogtam volna, ha megtudom? Te tényleg ennyire hülyének nézel?
- Nem, persze, hogy nem.
- Akkor meg miért nem hívtál? Lehet, hogy te vetted el feleségül, de azért engem is érdekel, hogy mi van vele. - Kórsak hangja elcsuklott. - Engem is érdekel, hogy mi van vele - ismételte halkan, aztán gyorsan elfordult.
Tudom, hogy te is vigyázni akarsz rá. Azt is tudom, hogy szerelmes vagy Jane-be, annak ellenére, hogy ezt sosem ismernéd be. Ezért nem leszünk sosem barátok. Mindketten őt akartuk, de végül én vettem feleségül.
- Mi folyik odabent? - kérdezte Kórsak tompa hangon. Még mindig nem nézett Gábrielre. - Tudja valaki?
- Az égvilágon semmit sem tudunk.
- Az a kurva fél órája világgá kürtölte, amit a leginkább titokban akartunk tartani. Nem jelentkeztek a túszejtők? Nem dördült pisztolylövés... - Kórsak elhallgatott. - Semmi reakció?
- Lehet, hogy nem látták az adást. Talán még nem tudják, hogy egy zsarut is túszul ejtettek. Én is abban reménykedem, hogy még nem tudnak róla.
- Mikor jelentkeztek utoljára?
- Öt körül. Alkut ajánlottak.
- Miféle alkut?
- Élő tévéinterjút akarnak, cserébe elengednek két túszt.
- Akkor meg mire várunk? Mit tart ilyen sokáig?
- A rendőrség nem akar beküldeni az épületbe civileket. Nem akarják a riporter és az operatőr életét kockáztatni.
- Majd én kezelem azt a kibaszott kamerát, ha valaki megmutatja, hogyan kell. Te meg eljátszod a riportert. *Minket* kellene beküldeniük.
- A túszejtők megmondták, kit akarnak. Közölték, hogy kizárólag egy Peter Lukas nevű újságírónak nyilatkoznak.
- Ez nem az a fickó, aki a *Tribüné*-ben írogat? Miért pont őt választották?
- Na, erre mindenki kíváncsi lenne.
- Mindegy, akkor így kell megoldanunk a dolgot. A francba is, hozzuk ki Jane-t, mielőtt... Ekkor megint megszólalt Gábriel mobilja. A férfi arca összerándult a gondolatra, hogy megint Jane szülei hívják. Tovább már nem halogathatja a beszélgetést. Előkapta a telefont, és a kijelzőre pillantott. Nem ismerte a számot.
- Itt Gábriel Dean beszél - vette fel végül a telefont.
- Dean ügynök? Az FBI-tói?
- Kivel beszélek?
-Joe vagyok. Gondolom, tudja, kivel beszél.

Gábriel ledermedt. Észrevette, hogy Kórsak feszülten figyeli.
- Volna néhány dolog, amit meg kellene beszélnünk, Dean ügynök.
- Honnan tudja a számom?
- A felesége szerint maga megbízható ember. Lehet adni a szavára. Remélem, nem téved.
- Hadd beszéljek vele! Hadd halljam a hangját!
- Türelem, előbb meg kell ígérnie valamit.
- Mit? Mondja meg, mit akarnak!
- Igazságot. ígérje meg, hogy teljesíteni fogja a kötelességét.
- Nem értem.
- Szükségünk van magára, mint tanúra. Valakinek meg kell hallgatni a mondandónkat, mert elég nagy az esélye, hogy nem érjük meg a következő reggelt.
Dean megborzongott. Öngyilkos merénylők. Ha sarokba szorítják őket, mindenkivel végeznek.
- Azt akarjuk, hogy tárja nyilvánosság elé az igazságot - folytatta Joe. - Magát meg fogják hallgatni. Jöjjön be a riporterrel, Dean ügynök. Hallgasson meg minket, és miután végeztünk, mesélje el mindenkinek, amit tőlünk hallott.
- Nem fognak meghalni. Nincs rá semmi szükség.
- Miért, talán azt hiszi, nekünk minden vágyunk, hogy meghaljunk? Megpróbáltunk elmenekülni előlük, de nem sikerült. Nem maradt más választásunk.
- Miért csinálták ezt? Miért kevertek bele az ügybe ártatlan embereket?
- Mert különben senki sem hallgatna meg minket.
- Sétáljanak ki az épületből. Engedjék el a túszokat, és adják meg magukat.
- És akkor soha többé nem lát minket életben. Majd előállnak valami ésszerűnek tűnő magyarázattal. Mindig ezt csinálják. Elég, ha megnézi a híreket. Majd azt mondják, öngyilkosok lettünk. Aztán a börtönben meghalunk, mielőtt még bármiféle tárgyalásra sor kerülne. Mindenki azt gondolja majd, hogy „nos, igen, a börtönben már csak így mennek a dolgok". Ez az utolsó esélyünk, Dean ügynök, hogy felhívjuk magunkra a világ figyelmét. Hogy elmeséljük az embereknek.
-Mit?
- Hogy mi történt Ashburnben.
- Nézze, fogalmam sincs, miről beszél. De ha elengedi a feleségem, mindent megteszek, amit akar.
- Itt van mellettem. Jól van. De a legegyszerűbb, ha személyesen...
Ebben a pillanatban megszakadt a vonal.
-*Joe?* Joe?
- Mi van? - kérdezte Kórsak türelmetlenül. - Mit mondott?
Gábriel rá sem hederített, minden figyelmét lekötötte, hogy helyreállítsa a vonalat. Visszakereste a számot, és lenyomta a hívás gombot.
- ...sajnáljuk, de a hívott szám pillanatnyilag nem elérhető.
- Mi a franc folyik itt? - kiáltott fel Kórsak.
- Nem tudom visszahívni.
- Lerakta?
- Nem, megszakadt a vonal. Közvetlenül azután, hogy... - Gábriel hirtelen elhallgatott. Megfordult, és az utcán feljebb parkoló rendőrségi furgont nézte. Lehallgatták a beszélgetést, gondolta. Joe minden egyes szavát hallották.
- Hé! - kiáltott után Kórsak. - Hová mész?
Gábriel a furgon felé rohant. Kopogás nélkül berontott. Hayder és Stillman meghökkenve néztek fel a videoképernyőkről.
- Most nincs időnk magával foglalkozni, Dean ügynök - szólalt meg Hayder.
- Bemegyek az épületbe, és kihozom a feleségemet.
- Na, persze - nevetett a parancsnok. - Gondolom, odabent már tárt karokkal várják.

-Joe felhívott a mobilomon. Azt akarja, hogy bemenjek, és beszéljek velük.
Stillman hirtelen kihúzta magát, az arckifejezése őszinte csodálkozásról tanúskodott. - Mikor hívta magát? És miért nem értesítettek minket?
- Néhány perce történt. Joe tudja, hogy ki vagyok. Azt is tudja, hogy Jane a feleségem. Szerintem rá tudom beszélni őket, hogy adják meg magukat.
- Ez szóba sem jöhet - csattant fel Hayder parancsnok.
- Korábban még hajlandó lett volna beküldeni azt a riportert.
- A túszejtők tudják, hogy maga FBI-ügynök. Lehet, hogy azt hiszik, maga is részt vesz abban az őrült összeesküvésben, amitől annyira tartanak. Örülhet, ha nem végeznek magával abban a pillanatban, amikor belép az ajtón.
- Akkor is vállalom a kockázatot.
- Maga lesz a főnyeremény - szólalt meg Stillman. - Végre szerezhetnek egy igazán értékes túszt.
- Maga a túszszabadító. Maga szokta mindig.azt mondani, hogy le kell lassítani az események folyását. Na, itt a remek alkalom. A túszejtők tárgyalni akarnak.
- Miért pont magával?
- Mert tudják, hogy nem csinálok semmi hülyeséget, amivel veszélybe sodorhatom Jane életét. Nem kezdek el trükközni, nem próbálom csapdába csalni őket. Egyedül leszek, és az ő szabályaik szerint játszom.
- Már késő, Dean - mondta Stillman. - A tárgyalások ideje lejárt. A kommandósok elhelyezkedtek.
- Milyen kommandósokról beszél?
- A szövetségiek küldték őket Washingtonból. Valami terroristaelhárító *egység.*
Conway szenátor pontosan megjósolta, hogy ez fog történni. A tárgyalások ideje valóban lejárt.
- A bostoni rendőrség azt az utasítást kapta, hogy a partvonalról figyelje az eseményeket - vette át a szót Hayder. - Az a feladatunk, hogy biztosítsuk a helyszínt, amíg ők elintézik a dolgot odabent.
- És mégis mikorra tervezik az akciót?
- Egyelőre még nem tudjuk. A megfelelő alkalomra várnak.
- És mi lesz a Joe-val kötött megállapodással? Azt ígértük, beküldjük az operatőrt és a riportert. O még mindig ebben a hitben él.
- Hát akkor nagyon téved.
- Mégis ki fújta le az akciót?
- A szövetségiek. Csak még nem szóltunk róla Jóénak.
- Már abban is megállapodtak, hogy két túszt szabadon enged.
- Bízzunk benne, hogy állja a szavát. Akkor két embert már biztosan megmentettünk.
- Ha nem tartja magát a megállapodáshoz, ha nem küldi be Peter Lukast, a másik négy túsz életét kockáztatja.
- Reményeim szerint addigra a kommandósok már behatolnak az épületbe.
Gábriel *döbbenten meredt a parancsnokra.* - Vérfürdőt *akar* rendezni? Mert ha igen, a legjobb úton halad. Ennek a két paranoiás embernek minden alapja meglesz, hogy azt higgye, valóban a nyomukban vannak, hogy maguk végezni akarnak velük. A francba, lehet, hogy igazuk van.
- Maga is kezd úgy beszélni, mint egy paranoiás.
- Én meg kezdem azt hinni, hogy rajtam kívül mindenki megőrült. - Gábriel sarkon fordult, és kiviharzott a furgonból.
A túszszabadító utánakiáltott: - Dean ügynök, várjon!
Gábriel azonban nem állt meg, ment egyenesen tovább a rendőrkordon felé.
- Dean! - Stillmannek sikerült utolérnie. - Csak szeretném, ha tudná, én mindvégig elleneztem a támadást. Teljesen igaza van, ezzel csak mindent elrontanak.
- Akkor meg mi a fenének adott rá engedélyt?

- Úgy beszél, mintha én vagy akár Hayder megakadályozhattuk volna. Washington utasítást adott. Ilyenkor mi hátralépünk, és átadjuk a terepet.
Ebben a pillanatban morajlás futott végig a kórház előtt összegyűlt tömegen. A riporterek falkája megindult a kijárat felé.
Mi történt?
Valaki felkiáltott, kinyílt az előcsarnok ajtaja, és a magas, fekete beteghordozó lépett ki két kommandós kíséretében. Megállt egy pillanatra, hunyorgott a jupiterlámpák éles fényében, aztán egy közelben álló rendőrségi jármű felé terelték. Néhány másodperccel később a tolószékes öregember bukkant fel a kijáratban. A széket a bostoni rendőrség egyik tisztje tolta.
- Betartották a szavukat - motyogta Stillman. - Elengedtek két túszt.
De Jane nincs köztük. Jane még mindig odabent van. Es az akció bármelyik pillanatban megkezdődhet.
Gábriel elindult a kordon felé.
- Dean - szólalt meg Stillman a férfi karját megragadva.
Gábriel megfordult. - Ennek az egésznek véget lehetne vetni anélkül, hogy egyetlen lövés eldördülne. Engedjék meg, hogy bemenjek. Engedjék meg, hogy tárgyaljak velük.
- A szövetségiek sosem hagynák jóvá.
- A helyszínt a bostoni rendőrség biztosítja. Adja parancsba az embereinek, hogy engedjenek át.
- Lehet, hogy csapdába akarják csalni.
- A feleségem odabent van. - Gábriel Stillmanre szegezte a tekintetét. - Muszáj megtennem érte mindent. Ez az utolsó esély, hogy élve megússza. Mindegyiküknek.
Stillman hatalmasat sóhajtott. Aztán elcsigázva biccentett egyet. - Sok szerencsét.
Ahogy Gábriel átbújt a kordon alatt, egy rendőr lépett oda, hogy feltartóztassa.
- Engedje át! - utasította Stillman. - Bemegy az épületbe.
- Uram?
- Mostantól Dean ügynök tárgyal a túszejtőkkel.
Gábriel köszönésképpen odabiccentett Stillmannek. Aztán megfordult, és elindult az előcsarnok ajtaja felé.

19.FEJEZET

Mila

Sem Olena, sem én nem tudjuk, merre megyünk. Sosem jártunk még ebben az erdőben, nem tudjuk, hol fogunk kibukkanni. Nincs rajtam zokni, a hideg azonnal áthatol vékony cipőmön. Rajtam van ugyan az Anya pulóvere és garbója, de még így is reszketek a hidegtől. A ház fényei eltűntek mögöttünk, ahogy hátrapillantok, csak a fák sötét sűrűjét látom. Zsibbadt lábbal vonszolom magam a fagyott levelekkel borított földön, és közben az előttem lépkedő Olenára összpontosítok. O cipeli a bevásárlószatyrot. A leheletem olyan, mint a füst. Jég ropog a talpunk alatt. Eszembe jut egy háborús film, amit még az iskolában láttam. Éhező, fázó német katonákról szólt, akik a hóval borított végtelen tájon vánszorogtak előre végzetük, az orosz front felé. *Ne állj meg! Ne kérdezz! Menetelj tovább!* Biztosan azoknak az elkeseredett katonáknak is valami ilyesmi járt a fejében. És én is ezt hajtogatom magamban, ahogy a fák közt botladozom.
Előttünk hirtelen felvillan valami.
Olena megtorpan, a kezét felemelve jelzi, hogy én is álljak meg. Némán állunk, mintha mi magunk is fák lennénk, szemünkkel a lassan mozgó fénypontot követjük, nedves aszfalton gördülő kerekek hangja üti meg a fülünket. Átfurakodunk az utolsó bokrokon, és a lábunk hangosan koppan az út aszfaltburkolatán.
Végre kiérünk egy útra.

Mostanra a lábam teljesen érzéketlenné vált a hidegtől, úgyhogy ügyetlenül botorkálva próbálok lépést tartani Olenával. Olena azonban kitartóan megy előre, mint egy robot. Házakat pillantunk meg, de ő nem áll meg. Most ő irányít, ő a tábornok, én pedig a gyalogos katona. Követem, pedig nem ismeri jobban a környéket, mint én.

- Nem gyalogolhatunk örökké - szólok oda neki.
- De itt sem maradhatunk.
- Nézd, abban a házban égnek a lámpák. Kérjünk segítséget tőlük.
- Most még nem.
- Mégis meddig akarsz még így gyalogolni? Egész éjjel, vagy egész héten?
- Ameddig szükség van rá.
- Azt legalább tudod, hogy merrefelé tartunk?

Olena hirtelen hátrafordul, haragvó arca láttán meghűl az ereimben a vér: - Tudod mit? Elegem van belőled! Olyan vagy, mint egy csecsemő. Ostoba vagy és beszari.

- Csak azt akartam tudni, hová megyünk.
- Nem csinálsz mást, csak siránkozol meg panaszkodsz. Elegem van belőled. Végeztem veled. - Benyúl a szatyorba, kivesz egy köteg dollárt, letépi a gumiszalagot, és a pénz felét hozzám vágja. - Nesze! És most tűnj el a szemem elől! Ha annyira okos vagy, egyedül is elboldogulsz majd.
- Miért csinálod ezt? - Forró könnyek lepik el az arcom. Nem azért, mert megijedek, hanem mert Olena az egyetlen barátom. És úgy érzem, elveszítem őt.
- Púp vagy a hátamon, Mila. így nem tudok elég gyorsan haladni. Semmi kedvem egész úton azt figyelni, mi van veled. *Nem* vagyok az anyád, baszd meg!
- Sosem akartam, hogy az legyél.
- Akkor meg miért nem nősz már fel végre?
- És te miért vagy ennyire szemét velem egyfolytában?

Egymással vagyunk elfoglalva, úgyhogy nem vesz- szük észre a közeledő autót, ami egyszer csak befordul a kanyarba. Úgy állunk a fényszórók vakító fényében, mint a csapdába csalt vadállatok. Az autó csikorgó kerekekkel megáll. Régi kocsi, a motorja alapjáraton is hangosan kopog.

A sofőr kidugja a fejét az ablakon. - Segítségre van szükségük, hölgyeim? - kérdezi, de inkább kijelentésnek hangzik, mint kérdésnek, akkor viszont nyilvánvaló, hogy milyen helyzetben vagyunk. Fagyos éjszaka, két magára hagyott nő egy kihalt út mentén. Még szép, hogy segítségre van szükségünk.

Némán a fickóra bámulok. Olena veszi kézbe az irányítást, mint mindig. Egy szempillantás alatt teljesen megváltozik a járása és a hangja. Csípőjét kihívóan előrenyomja. Olena a csábítás művésze, akcióba lendül. Mosolyogva, rekedtes hangon így szól: - Lerobbant az autónk. Elvinne minket?

A férfi végignéz rajta. Vajon csak elővigyázatosságból? Vagy megérezte, hogy valami nem stimmel? Már azon gondolkodom, hogy megint bevetem magam az erdőbe, mielőtt még kihívja a rendőrséget.

Mikor végül megszólal, semmi jelét nem érezni, hogy Olena csábos pillantásai megtették volna hatásukat. - Van itt nem messze egy autószerviz. Amúgy is meg kell állnom tankolni. Majd megkérdezem őket, hogy van-e autómentőjük.

Bemászunk a kocsiba. Olena ül előre, én a hátsó ülésre kuporodok. A pénzt, amit hozzám vágott, a zsebembe gyűrtem, olyan érzés, mintha parázsló széndarab lenne. Még mindig haragszom rá, nagyon bánt, hogy ilyen kegyeden volt velem. Ennyi pénzzel egyedül is boldogulok, ennyi pénzzel nincs szükségem a segítségére.

A férfi szótlanul vezet. Eleinte úgy tűnik, nem vesz rólunk tudomást, úgy viselkedik, mintha egyáltalán nem érdekelnénk. Aztán egyszer csak észreveszem, hogy folyamatosan szemmel tart a visszapillantó tükörből. Mindkettőnket figyel. Szótlan, de éber, mint egy macska.

Feltűnnek előttünk a szerviz fényei, a férfi lehajt az útról, és megáll az egyik kútnál. Kiszáll, hogy megtöltse a tankot, aztán hátrafordul, és odaszól nekünk: - Megkérdezem őket az autómentőről. - Végül eltűnik az épületben.
Az autóban maradunk, nem tudjuk, mit lépjünk. Az ablakon keresztül látjuk, hogy sofőrünk a pénztárgép mögött álló fickóval beszél. Aztán ránk mutat, mire a másik a telefonért nyúl.
- A rendőrséget hívja - suttogja Olena. - El kell tűnnünk. *Most* azonnal le kell lépnünk. - Már épp készülök kinyitni az ajtót, amikor egy fekete autó gördül be a szervizhez, és közvetlenül mellettünk megáll. Két sötét ruhás férfi száll ki a kocsiból. Az egyiküknek halványszőke, rövidre nyírt haja van, olyan mint a kefe. Ránk néznek.
A rémülettől meghűl az ereimben a vér.
Csapdába esett állatok vagyunk egy vadidegen fickó autójában. Bekerítettek a vadászok. A szőke fickó megáll az ablakom előtt, és rám bámul. Visszabámulok arra az arcra, amit az Anya utoljára látott életében. Talán én is ezt az arcot fogom utoljára látni.
Ekkor a szőke férfi hirtelen felkapja a fejét, és az épület felé fordul. Én is odanézek, és a sofőrünket pillantom meg, amint kilép az ajtón, és elindul a kocsi felé. Kifizette a benzint, a pénztárcáját begyűri a zsebébe. Lépteit lelassítva komor képpel a kocsijának támaszkodó két fickóra pillant.
- Segíthetek valamit, uraim? - kérdezi.
A szőke fickó felel: - Uram, feltehetnénk önnek néhány kérdést?
- Kik maguk?
- Én Steve Ullman különleges ügynök vagyok, a Szövetségi Nyomozóhivataltól.
Úgy tűnik, a sofőrünket ez nem igazán nyűgözi le. Megfogja a vödörben lévő ablaktörlőt, lerázza a felesleges vizet, és elkezdi törölgetni kocsija koszos szélvédőjét. - És mégis miről szeretnének velem beszélgetni? - kérdezi, és lehúzza a vizet az üvegről.
A szőke fickó közelebb hajol hozzá, és halkan magyarázni kezd. Csak néhány szót tudok kivenni, többek között azt, hogy *női szökevények* és *veszélyesek.*
- Akkor meg miért engem faggatnak? - kérdezi a sofőrünk.
- Ez az ön autója, nem?
- Dehogynem - nevet fel hirtelen, aztán így folytatja: - A, már értem. Ha esetleg kíváncsiak, ez itt a feleségem meg az unokahúga. Elég veszélyesnek tűnnek, nem?
A szőke fickó döbbenten a társára pillant. Fogalma sincs, mit mondjon.
Sofőrünk a vizet kiloccsantva a vödörbe hajítja az ablaktörlőt. - Sok szerencsét, fiúk - szólal meg aztán. Ahogy bemászik a kormány mögé, jó hangosan odaszól Olenának: - Bocs, drágám, nem volt már Advil. Ki kell bírnod a következő benzinkútig.
Ahogy elhajtunk, visszanézek. A két férfi még mindig minket bámul. Az egyikük felírja a kocsi rendszámát.
Síri csendben robogunk tovább. Még túlságosan le vagyok bénulva a félelemtől, egy szót sem tudok kinyögni. Tekintetemet a sofőr tarkójára szegezem, és azon gondolkozom, hogy ez a férfi az előbb megmentette az életünket.
Végül ő töri meg a csendet: - Eláruljátok, hogy mi volt ez az egész?
- Hazudtak neked - feleli Olena. - Egyáltalán nem vagyunk veszélyesek.
- Nem az FBI emberei voltak.
- Ezt miből találtad ki?
A férfi Olena felé fordul. - Nézd, nem vagyok hülye. Kiszúrom, ha valaki kamuzik. Utálom, ha át akarnak vágni. Úgyhogy nagyon örülnék, ha befejeznétek a hazudozást.
Olena fáradtan felsóhajt, aztán suttogva ennyit mond: - Meg akarnak ölni minket.
- Erre magamtól is rájöttem. - A fejét csóválva keserűen felnevet. Ugy nevet, mint azok, akik nem hiszik el, hogy milyen balszerencséjük van. - A francba, ilyen az én formám - mondja. - Szóval kik ezek a fickók, és miért akarnak megölni titeket?
- Azért, mert ma este szemtanúi voltunk valaminek, de nem kellett volna.

- Mit láttatok?
- Túl sokat - motyogja Olena az ablakon kinézve. - Többet a kelleténél.
Úgy tűnik, a férfi pillanatnyilag megelégszik a válasszal. Lekanyarodunk az útról, a kocsi egy az erdő mélyén kanyargó földúton bukdácsol. Egy rozoga, fákkal körülvett ház előtt állítja le a motort. A ház igazából inkább hevenyészetten összetákolt kunyhó, olyan, amilyenben talán csak egy szegény öregember lakna szívesen. A tetőre azonban hatalmas parabolaantennát szereltek.
- Ez az otthonod? - kérdezi Olena.
. - Itt lakom - hangzik a különös válasz.
Három különböző kulccsal nyitja ki a bejárati ajtót. Miközben a verandán állva várjuk, hogy végezzen a zárakkal, észreveszem, hogy az ablakokon rácsok vannak. Egy pillanatig habozok, hogy belépjek, mert eszembe jut a másik ház a rácsos ablakokkal, ahonnét alig néhány órája megszöktünk. Ezek a rácsok azonban nem azért vannak, hogy bent tartsanak valakit, hanem azért, hogy kizárják a külvilágot.
Odabent füst és nedves gyapjú illata csapja meg az orrom. Nem kapcsol lámpát, úgy vág át a koromsötét szobán, mint aki minden négyzetcentiméterét tökéletesen ismeri. - Elég dohos tud lenni itt a levegő, ha néhány napra lelépek - mondja, aztán gyufát gyújt. A fellobbanó fényben meglátom, hogy egy kandalló előtt térdel. Az előre bekészített aprófát és hasábokat csak meg kell gyújtani, pillanatok múlva fellobban a tűz, és már táncolnak is lángok. A fény megvilágítja az arcát, amely most még beesettebbnek, még mogorvábbnak tűnik. Régebben egész jóképű lehetett, most azonban karikásak a szemei, sovány állán pedig többnapos a borosta. A tűz egyre erősebb fényében szemügyre veszem az amúgy is aprócska szobát, amelynek nagy részét elfoglalják a halmokban álló újságok és folyóiratok. A falakat sárguló pikkelyekhez hasonlító új - ságkivágások borítják. Elképzelem, ahogy bezárkózik ebbe a magányos kunyhóba, és napokon meg hónapokon keresztül lázasan vagdossa ki az újságokból a cikkeket, melyeknek jelentőségét és valódi jelentését rajta kívül senki sem érti. A rácsos ablakokat nézem, aztán eszembe jut a három zár a bejárati ajtón, és arra gondolok, az ember, aki ebben a kunyhóban él, nagyon fél valamitől.
A szekrényhez megy, és kinyitja. Döbbenten pillantom meg a fegyvertartón sorakozó fél tucat puskát. Kivesz egyet, és visszazárja a szekrényt. Ahogy meglátom a puskát a kezében, ösztönösen hátralépek.
- Nyugi, nem kell megijedni - mondja rémült arcomat látva. - Ma éjjel jobban érzem magam, ha fegyver van a kezemben.
Ekkor csengetés hallatszik.
A férfi felkapja a fejét a hangra. Fegyverrel a kezében az ablakhoz lép, és kikukkant. - Az érzékelő mozgást jelez. Lehet, hogy csak egy állat. De akkor... - Sokáig áll szótlanul az ablakban, kezét mindvégig a fegyveren tartja. Eszembe jut a két fickó a szervizben, ahogy minket figyelnek, miközben elhajtunk. Felírták a rendszámtáblát. Mostanra már biztosan kiderítették, kié a kocsi. Azt is tudják, hol lakik az illető.
A férfi a farakáshoz megy, felkap és a tűzre dob egy hasábot. Aztán a puskát az ölébe téve leül a hintaszékbe, és ránk néz. A tűz pattog, szikrák táncolnak a kandallóban.
- Én Joe vagyok - szólal meg végül. - Meséljétek el, ti kik vagytok.
Olenára pillantok. Mindketten hallgatunk. Annak ellenére, hogy ez a furcsa fickó megmentette az életünket, még mindig tartunk tőle egy kicsit.
- Nézzétek, ti döntöttetek így, amikor beszálltatok az autómba. - A szék megreccsen alatta, ahogy előre-hátra hintázik. - Most már késő a megszeppent kislányt játszani. A kocka el van vetve.
Még mindig sötét van, amikor felébredek, a tűz elaludt, a kandallóban már csak a parázs izzik. Az utolsó dolog, amit elalvás előtt hallottam, Olena és Joe halk beszélgetése volt. Az izzó parázs megvilágítja a fonott pokrócon mellettem alvó Olena arcát. Még mindig haragszom rá,

nem tudtam megbocsátani neki, amit mondott. A pároránnyi alvás kitisztította a fejemet, most már világosan látom, hogy nem maradhatunk együtt örökre.
A hintaszék reccsenésére felkapom a fejem. Joe puskája halványan megcsillan. Érzem, hogy engem figyel. Lehet, hogy egy ideje már szemmel tart minket.
- Ébreszd fel! - mondja. - Azonnal el kell tűnnünk.
- Miért?
- Itt vannak. Egész éjjel figyelték a házat.
- Micsoda? - Feltápászkodom, és hevesen kalapáló szívvel az ablakhoz megyek. A sötét erdőn kívül nem látok semmit. Aztán észreveszem, hogy a csillagok fénye halványodik. Az éjszaka sötétjét hamarosan felváltja a hajnali szürkület.
- Azt hiszem, valahol feljebb parkolnak az út mentén. Nem jöttek közelebb. A ház mellett lévő mozgásérzékelők még nem jeleztek - magyarázza. - De akkor is indulnunk kell, mielőtt felkel a nap. - Joe feláll, a szekrényhez megy, és kivesz egy hátizsákot. Nem tudom, mi van a zsákban, de fémesen megcsörren. - Olena - mondja, és a bakancsával meglöki a lányt. Olena megfordul, és a férfira bámul. - Indulnunk kell, ha életben akartok maradni.
Nem a bejárati ajtón megyünk ki. Joe felszed néhány padlódeszkát, a mélyből nyirkos földszag száll fel. Hátrafelé fordulva elkezd lefelé mászni a létrán, aztán odaszól nekünk: - Rajta, hölgyek!
Odanyújtom neki az Anya bevásárlószatyrát, aztán én is elindulok lefelé. Joe közben zseblámpát kapcsol, a félhomályban egymásra pakolt ládákat pillantok meg a kőfalak mentén. - Vietnamban a falvakban az emberek alagutakat építettek a házak alá. Olyanokat, mint ez - meséli, miközben elindulunk egy szűk folyosón. - Többnyire csak élelmiszer tárolására használták, de néha az életük múlott rajta. - Megáll, kinyit egy lakatot, és lekapcsolja a zseblámpát. Aztán felemel egy, a feje fölött nyíló fa nyílásfedelet.
Kimászunk az alagútból a sötét erdőbe. A fák ránk borulnak, ahogy távolodunk a háztól. Senki sem szólal meg, nem merünk beszélni. Újból vakon követek valakit, mint egy gyalogos katona, nem én vagyok a tábornok, sosem én vezetem a sereget. Ezúttal azonban megbízom az előttem lépkedő emberben. Joe hangtalanul, magabiztosan mozog, mint aki pontosan tudja, merre tart. Közvetlenül mögötte megyek, és ahogy pirkadni kezd, észreveszem, hogy biceg. Kicsit húzza a bal lábát. Hátrapillant, az arca eltorzul a fájdalomtól. Ennek ellenére szótlanul megy tovább a szürke reggeli fényben.
Végül a fák között megpillantok egy düledező tanyát. Ahogy közelebb érünk, jól látszik, hogy senki sem lakik itt. Az ablakokat betörték, a tető egyik oldala pedig beszakadt. Joe azonban nem a ház, hanem hasonlóan rozoga állapotban lévő csűr felé indul. Kinyitja a lakatot, és kitárja a csűr ajtaját.
Odabent egy autó áll.
- Sosem gondoltam, hogy egyszer még használni fogom - mondja, és becsusszan a kormány mögé.
Beülök hátra. Az ülésen egy takarót és egy párnát találok, a padlón meg egy rakás konzervet. Ennyi kajával jó pár napig ki lehet húzni.
Joe begyújtja a motort, ami kelletlenül és köhögve ugyan, de elindul. - Nincs sok kedvem itthagyni ezt a helyet - mondja. - De talán itt az idő, hogy kicsit körülnézzek a világban.
- Ezt miattunk csinálod? - kérdezem.
A válla fölött hátrapillantva így felel: - Azért csinálom, mert nincs kedvem belekeveredni semmibe. De ti, úgy tűnik, most elintéztétek a dolgot.
Kitolatunk a csűrből, és végigzötykölődünk egy hepehupás földúton, magunk mögött hagyva a düledező tanyát és egy posványos tavacskát. Hirtelen hatalmas robbanás hallatszik. Joe megállítja az autót, letekeri az ablakot, és az erdőt fürkészi, azt a részt, ahol az előbb kibukkantunk.

Fekete füst száll fel a fák felett, és dühödten gomolyog a tisztuló égbolton. Olena ijedten felkiált. Izzad a tenyerem, a kezem remeg, a lángokban álló kunyhóra gondolok, amit alig pár perce hagytunk el, és az égő emberi húsra. Joe semmit sem szól, csak döbbenten bámulja az égen kígyózó füstöt. Azon tűnődöm, vajon magában átkozza-e azt a pillanatot, amikor ösz-szetalálkozott velünk.
Egy kis idő múlva nagyot sóhajt. - Istenem - motyogja. - Fogalmam sincs, kik ezek a fickók, de nem sokat szórakoznak, az biztos. - Tekintetét újra az útra szegezi. Tudom, hogy fél, mert olyan erősen markolja a kormányt, hogy elfehérednek az ujjai. - Lányok - szólal meg halkan. - Itt az idő, hogy felszívódjunk.

20. FEJEZET

Jane becsukta a szemét, és úgy siklott a fájdalom tengerén, mint egy hullámlovas. *Bárcsak hamar véget érne,* könyörgött némán. *Kérlek, szüntesd meg a fájdalmat.* Izzadságcseppek gyöngyöztek a homlokán, és csorogtak le az arcán, ahogy fájások egyre erősödtek. Olyan erős volt a görcs, hogy már nyögni vagy levegőt venni sem tudott. Lecsukott szemhéja alatt minden elsötétedett, a hangokat pedig elnyomta a saját szívének lüktetése. Alig érzékelte, hogy a teremben kisebb felfordulás támadt. Valaki bekopogott az ajtón. Joe pedig feszült hangon utasításokat osztogatott.
Végül valaki megfogta a kezét, megnyugtató és ismerős érzés volt. Nem, az kizárt, gondolta Jane, ahogy a görcs okozta fájdalmak enyhülni kezdtek, és lassan kitisztult a látása. A föléje hajoló arcot nézte, és a csodálkozástól szóhoz sem jutott.
- Nem - suttogta. - Neked nem kellene itt lenned.
A férfi Jane arcára tette a kezét, aztán megcsókolta a homlokát és a haját. - Minden rendben lesz, drágám. Nincs semmi baj.
- Ennél nagyobb baromságot az életben nem csináltál még.
A férfi elmosolyodott. - Nem az eszem miatt jöttél hozzám.
- Mégis hogy gondoltad?
- Egyfolytában te jártál a fejemben.
- Dean ügynök - szólalt meg Joe.
Gábriel lassan felállt. Mint korábban oly sokszor, Jane a férjére nézett, és arra gondolt, milyen szerencséje van ezzel az emberrel. Ilyen erősen azonban, mint most, még sosem kerítette hatalmába ez az érzés. Gábrielnél nem volt fegyver, semmi sem biztosított előnyt számára, de ahogy a túszejtő felé fordult, mégis határozottság sugárzott belőle. - Itt vagyok. Hajlandó elengedni a feleségemet?
- Miután beszéltünk. Miután meghallgatott minket.
- Csupa fül vagyok.
- Meg kell ígérnie, hogy végére jár annak, amit most elmesélünk magának. Nem hagyja, hogy a titok sírba szálljon velünk.
- A szavamat adtam, hogy meghallgatom magát. Csak ennyit kért tőlem. És azt mondta, ha teljesítem a kérését, elengedi ezeket az embereket. Lehet, hogy maga meg akar halni, de ők biztosan nem.
- Mi nem akarjuk, hogy bárki is meghaljon - vágott közbe Olena.
- Akkor bizonyítsák be. Engedjék szabadon ezeket az embereket. Akkor addig maradok, ameddig csak akarják. Órákig, napokig a rendelkezésükre állok. - Gábriel rezzenéstelen arccal nézett a túszejtőkre.
Egy pillanatra néma csend lett.
Aztán Joe hirtelen előrehajolt, megragadta Dr. Tam karját, és felrántotta a kanapéról.
- Gyerünk, álljon az ajtóhoz, doki - parancsolta, aztán megfordult, és a kanapén ülő másik két nőre bökött. - Keljenek fel! Mindketten.

A két nő nem mert megmoccanni, csak tátott szájjal bámultak Joe-ra, mintha arra gyanakodtak volna, hogy ez valami trükk, és ha megmozdulnak, annak csúnya következményei lesznek.
- Gyerünk! Keljenek fel!
A recepciós zokogva feltápászkodott. A másik nő csak ez után követte a példáját. Mindketten az ajtó felé indultak, ahol Dr. Tam állt kővé dermedve. A több órája tartó fogság annyira kikészítette őket, hogy képtelenek voltak felfogni, hogy megpróbáltatásaik hamarosan véget érnek. Tam még akkor is Joe-t nézte, amikor a kilincsre tette a kezét, és várta, hogy mikor állítja meg őket.
- Maguk hárman elmehetnek - mondta.
Abban a pillanatban, amikor a három nő elhagyta a termet, Olena bevágta és kulcsra zárta az ajtót.
- És mi lesz a feleségemmel? - kérdezte Gábriel. - Őt is engedje el!
- Nem tehetem. Egyelőre még...
- De megállapodtunk valamiben.
- Abban, hogy szabadon engedek néhány túszt, Dean ügynök. De azt nem mondtam, hogy kik lesznek azok.
Gábriel dühében elvörösödött. - És azt hiszi, hogy ezután megbízom majd magában? Azt hiszi, hogy ezek után kíváncsi vagyok az istenverte mondandójára?
Jane megfogta a férje kezét, és érezte haragtól feszülő inait. - Hallgasd meg, Gábriel! Hadd mondja el, amit akar.
Gábriel hangosan kifújta a levegőt. - Rendben van, Joe. Mit akar mesélni?
Joe megragadott két széket, a terem közepére húzta, és egymással szemben lerakta őket. - Foglaljon helyet!
- A felségem vajúdik, ha nem tűnt volna fel. Már nem bírja itt sokáig.
- Olena majd vigyáz rá. - Joe a székek felé intett. - Én pedig elmesélek egy történetet.
Gábriel a feleségére pillantott. Jane odaadást és félelmet látott a férfi szemében. *Kiben bízik meg?* kérdezte Joe nem is olyan régen. *Van valaki, aki meghalna magáért?* Jane a férjét nézte, és közben ez járt a fejében: Soha az életben nem lesz senki, akiben ennyire meg tudok bízni.
Gábriel vonakodva Joe felé fordult, aztán a két férfi leült egymással szemben. Leszámítva, hogy az egyikük ölében puska pihent, a helyzet egy szokványos tárgyalásra emlékeztetett. Olena, aki időközben Jane mellé állt, hasonló fegyvert tartott a kezében. Mintha két párocska találkozót beszélt volna meg. *Vajon melyikük éli túl az éjszakát?*
- Mit mondtak rólam magának? - kezdte Joe. - Mit mondott az FBI?
- Csak pár dolgot.
- Például, hogy elmebeteg vagyok? Üldözési mániás?
- Igen.
- És hisz nekik?
- Semmi okom kétségbe vonni az állításaikat.
Jane a férje arcát figyelte. Bár a hangja nyugodt volt, szeme és megfeszülő nyakizmai elárulták, hogy mennyire feszült. Tudtad, hogy a fickó nem komplett, mégis bejöttél ide, gondolta Jane. És mindezt miattam... Visszafojtott egy nyögést, ahogy a méhe újra görcsölni kezdett. *Maradj csendben. Ne zavard meg Gábrielt. Hadd tegye, amit tennie kell.* Jane összeszorított foggal hátradőlt a kanapén, *némán* tűrte a fájdalmat. Tekintetét a plafonra szegezte, *egy* apró, sötét foltra a hangszigetelő borításon. *A fókuszpontra koncentrálj. Az elméd képes legyőzni a fájdalmat.* A mennyezet elhomályosult, a fekete folt mintha ide-oda úszkált volna a hullámzó fehér felületen. Már attól is hányingere lett, ha ránézett. Becsukta a szemét, mint egy tengeribeteg matróz a hullámok dobálta hajón.
Csak akkor nézett fel újra, amikor a görcs enyhülni kezdett, és a fájdalom végre megszűnt. Közben valami megváltozott. A folt mellett a plafonon kis lyuk keletkezett, amit alig lehetett észrevenni a hangszigetelő borítás lyukacsai között.

Jane Gábrielre pillantott, de ő nem nézett vissza rá. Minden figyelmét a vele szemben ülő férfi fordította.
Joe a következőt kérdezte: - Azt hiszi, őrült vagyok?
Gábriel egy darabig méregette, aztán így felelt: - Nem vagyok pszichiáter, hogy ezt megállapítsam.
- Arra számított, hogy idebent egy fegyverrel hadonászó eszelőst talál? - Joe előrehajolt. - Ugye ezt mondták magának? De most őszintén.
- Tényleg szeretné, ha őszinte lennék magával?
-Naná!
- Azt mondták, két terroristával van dolgunk. Ezt próbálták elhitetni velem.
Joe fintorogva hátradőlt. - Szóval így akarnak véget vetni a dolognak - szólalt meg halkan. - Hát persze. Ok is biztosan így *akarnák* megoldani. Es mégis melyik terroristacsoport tagjai vagyunk? - kérdezte, de aztán Olenára pillantott, és elnevette magát. - Csak nem csecsenek?
- De igen.
-John Barsanti vezeti a műsort?
- Talán ismeri? - ráncolta a homlokát Gábriel.
- Virginia óta a sarkunkban liheg. Akárhová megyünk, a fickó mindenhol felbukkan. Gondoltam, hogy ide is utánunk jön. Csak arra vár, hogy hullazsákba rakhasson minket.
- Nem kell így végezniük. Adják át a fegyvereiket. És együtt kisétálunk. Nem dördül lövés, nem rendezünk vérontást. A szavamat adom.
- Ja, az lenne csak a biztosíték.
- Megengedte, hogy bejöjjek ide, ami azt jelenti, hogy valamennyire megbízik bennem.
- Nem engedhetem meg, hogy bárkiben is megbízzak.
- Akkor miért engedett be?
- Mert nem vagyok hajlandó meghalni úgy, hogy legalább valami halvány remény ne legyen arra, hogy egyszer igazságot szolgáltatnak nekünk. Megpróbáltuk a sajtó elé tárni az ügyet. *Átadtuk* nekik a kibaszott bizonyítékot. De mindenki nagy ívben szarik az egészre. - Olena felé fordult. - Mutasd meg a karod! Mutasd meg, hogy mit művelt veled a Ballentree!
Olena felhúzta az ingujját, és megmutatta a karján lévő csúnya forradást.
- Látja? - kérdezte Joe. - Tudja, mit ültettek a karjába?
- Ballentree? A hadsereg beszállítójáról beszél?
- Ez a legmodernebb mikrocsip-technológia. A Ballentree így követi nyomon a tulajdonát. Ez a lány emberi rakományként érkezett, egyenesen Moszkvából. A Ballentree így tesz szert némi mellékes jövedelemre.
Jane újra a plafonra nézett. Hirtelen újabb apró lyukakat vett észre a hangszigetelő borításon. A két férfi felé fordult, de azok még mindig csak egymásra figyeltek. Rajta kívül senki sem nézett felfelé, senki sem vette észre, hogy a mennyezet időközben tele lett apró lyukakkal.
- Szóval ezt az egészet a hadsereg egyik beszállítója miatt csinálják? - kérdezte Gábriel nyugodt hangon, semmi jelét sem mutatta, hogy kétségbe vonná a másik férfi szavát.
- Nem csak a hadsereg *egyik* beszállítójáról van szó, hanem a Ballentree Vállalatról, amely közvetlen kapcsolatban áll a Fehér Házzal és a Pentagonnal. Itt olyan vállalatvezetőkről van szó, akik dollármilliárdókat keresnek minden egyes alkalommal, ha az ország háborút indít. Mit gondol, miért mindig a Ballentree *kapja a* legnagyobb megbízásokat? Azért, mert a Fehér Ház a zsebükben van.
- Nem szívesen mondom ezt, Joe, de ez az összeesküvés-elmélet nem éppen új keletű. Mostanában a Ballentree az ügyeletes mumus. Sokan szeretnék, ha a vállalat tönkremenne.
- Olena viszont tönkre is tudja tenni őket.
Gábriel kétkedve a nőre pillantott. - Mégis hogyan?
- Olena tudja, hogy a Ballentree mit művelt Ashburnben. Látta, hogy miféle emberek ezek valójában.

Jane még mindig a plafont bámulta, és megpróbált rájön ni, hogy mit is lát pontosan. Hajszálvékony füstcsíkok áramlottak befelé hangtalanul a lyukakon. *Gázt fújnak a terembe.* A férjére nézett. Vajon tudta, hogy ez fog történni? Vajon tudta, hogy mire készülnek? Úgy tűnt, egyedül neki tűnt fel a hangtalan támadó. Rajta kívül senki sem vette észre, hogy elkezdődött a támadás, amelyről egyedül ezek a vékony gázcsíkok tanúskodtak. Mindannyian belélegezzük.
Újra görcsölni kezdett, megfeszült a teste. Ó, ISTENEM, csak ne most, gondolta. Ne most, amikor mindjárt elszabadul a pokol. A kanapén lévő egyik párnát szorítva várta, hogy a görcs elérje a tetőpontot. A fájdalom az állkapcsa közé fogta, nem tudott mást csinálni, teljes erőből szorította a párnát. Ez most nagyon durva lesz, gondolta. A fenébe, ez most nagyon durva lesz. A fájdalom azonban sosem érte el a csúcspontot. Egyszer csak úgy érezte, hogy a párna elolvad a kezében. Valami erő lefelé húzta, lefelé, az álmok édes birodalmába. Az erősödő zsibbadtságon keresztül is hallotta a fegyverek dörgését és a kiabálást. Hallotta, hogy Gábriel tompa hangon, valahonnan a távolból a nevén szólítja.
A fájdalom már majdnem megszűnt.
Összeütközött valamivel, aztán valami lágyan az arcához ért. Egy kéz érintése, a leggyengédebb cirógatás, amit valaha érzett. És a suttogás, szavak, melyeket nem értett, halk, de sürgető szavak, melyeket szinte azonnal elnyomott a robaj és az ajtó hangos reccsenése. Ez valami titok, gondolta. Valami titkot bízott rám.
Mila. Mila tudja az igazságot.
Aztán fülsiketítő robbanás hallatszott, és meleg folyadék fröccsent az arcára.
Gábriel, gondolta Jane. Merre vagy?

21.FEJEZET

Az első lövések hangjára az utcán ácsorgó tömeg egy emberként hördült fel. Maura kővé dermedt ijedtében. A rendőrök szorosabbra vonták a kordont, miközben odabent újabb lövések dörrentek. A rendőrök arcán döbbenet és zavar tükröződött, ahogy teltek-múltak a percek, mindenki lélegzetvisszafojtva várta, hogy kiderüljön, mi történt az épületben. Egyelőre azonban semmi mozgást nem észleltek.
Mire várnak?
Egyszer csak recsegve megszólaltak a rendőrségi adóvevők. - Az épület biztosítva! A kommandós osztag biztosítja az épületet! Küldjék be azonnal az orvosi egységet! Hordágyakra is szükség van...
Az orvosi egység előrerohant, úgy szakították át a helyszínbiztosítók által kifeszített szalagokat, mint a futók a célszalagot. Ahogy a sárga szalag elszakadt, elszabadult a pokol: hirtelen mindenfelől tudósítók és operatőrök kezdtek az épület felé rohanni, miközben a bostoni rendőrség emberei megpróbálták őket feltartani. Egy helikopter körözött felettük, légcsavarjának lapátjai hangosan hasították a levegőt.
A hatalmas hangzavarban Maura egyszer csak Kórsak hangjára lett figyelmes: - Zsaru vagyok, az istenit neki! A barátom odabent van! Engedjenek már be! - A férfi észrevette Maurát, és odakiáltott neki: - Doki, derítse ki, hogy mi van Jane-nel!
Maura keresztülfurakodott a tömegen, egészen a kordonig. Az ott posztoló rendőr vetett egy pillantást az igazolványára, és a fejét csóválva így szólt:
- Először az élőket kell ellátni, Dr. Isles.
- Belgyógyász vagyok. Én is tudok segíteni.

A hangját szinte teljesen elnyomta az utca túloldalán, a parkolóban leszálló helikopter rotorjainak zúgása. A rendőr egy pillanatra elfordult, hogy rendre utasítson egy riportert. - Hé, maga, *azonnal* lépjen hátrébb!
Maura kihasználva az alkalmat, elsurrant a fickó mellett, és berohant az épületbe. Már előre rettegett, hogy mi várja odabent. Amint befordult a diagnosztikai osztályra vezető folyosóra,

két mentős közeledett felé hordággyal. Maura ijedtében a szája elé kapta a kezét, mert meglátta Jane hatalmas pocakját és sötét haját. Nem, istenem, ez nem lehet, gondolta.
Jane Rizzoli csurom vér volt.
Maura teljesen lebénult, egy pillanatra mindent elfelejtett, amit orvosként megtanult. Rémülten meredt a véráztatta testre, képtelen volt levenni a szemét róla. Mennyi vér, gondolta. Aztán, ahogy a hordágy elgurult mellette, észrevette, hogy Jane mellkasa fel-le jár, és a keze is megmozdul.
-Jane? - kiáltott fel Maura.
A két mentős már az előtérben rohant. Maura utánuk szaladt.
- Hé, várjanak! Milyen állapotban van?
Az egyik fickó a válla fölött hátrapillantva így felelt: - Megindult a szülés. Át kell szállítanunk a Brighambe.
- De nagyon vérzik...
- Nem az ő vére.
- Akkor kié?
- Azé a lányé odabent - mutatott a folyosó túlsó vége felé a mentős. - *Ót* már biztosan nem kell átszállítani sehová.
Maura még sokáig bámult utánuk, miután hangosan zörögve kimentek az ajtón. Aztán megfordult, és sietve a diagnosztikai osztály felé indult, a folyosón mindenfelé mentősök és a bostoni rendőrség emberei rohangáltak. A káosz középpontja felé tartott.
- Maura? - kiáltott utána valaki furcsán távoli és fojtott hangon.
Észrevette Gábrielt, a férfi az egyik hordágyon feküdt, megpróbált feltápászkodni. A száján oxigénmaszk volt, a karjába infúziót kötöttek
-Jól vagy?
- Kicsit... szédülök... - nyögte a fejét lehajtva.
A mentőorvos odaszólt Maurának: - A gáz utóhatása. Adtam neki intravénásán egy kis Narcant, de egy darabig még nyugton kéne maradnia. Olyan ez, mint amikor valaki felébred az altatásból.
Gábriel felemelte az oxigénmaszkot: - Jane...
- Az előbb találkoztam vele - mondta Maura. - Jól van. Átszállítják a Brigham Kórházba.
- Nem bírok tovább várni ölbe tett kézzel.
- Mi történt idebent? Lövéseket hallottunk.
Gábriel a fejét ingatta: ~ Nem emlékszem.
- Tegye vissza a maszkot - szólt rá a mentős. - A szervezetének oxigénre van szüksége.
- Másként is meg lehetett volna oldani - folytatta Gábriel. - Rá tudtam volna beszélni őket, hogy engedjék szabadon a túszokat, és adják meg magukat.
- Uram, tegye fel az oxigénmaszkot!
- Hagyjon békén! - csattant fel Gábriel. - A feleségem mellett kellene lennem.
- Még nincs olyan állapotban, hogy felkeljen.
- Igaza van, Gábriel - nyugtatta Maura. - Felülni is alig tudsz. Pihenj még egy kicsit. Majd én átviszlek a Brighambe, de megvárjuk, amíg magadhoz térsz.
- Mindjárt jobban leszek. - Gábriel erőtlenül visz- szahanyatlott a hordágyra. - Mindjárt jobban leszek...
- Azonnal visszajövök - mondta Maura.
A diagnosztikai osztály ajtaján belépve döbbenten meredt a mindent elborító vérre. Mindig a vér az, ami először magára vonja az ember figyelmét, azok a rémisztő vörös foltok és tócsák, amik világgá kürtölik, hogy valami borzalmas dolog történt. Annak ellenére, hogy fél tucat ember állt a teremben, és a mentősök által hátrahagyott szemét szerteszét szórva hevert a padlón, Maura továbbra sem tudta levenni a szemét a halál falakra fröccsent, élénkpiros bizonyítékáról. Aztán a tekintete a nő kanapéra zuhant holttestére vándorolt. Fekete

hajtincseiről vér csöpögött a padlóra. Eddig még soha életében nem lett rosszul a kiömlött vér látványától, de most hirtelen szédülni kezdett, és meg kellett támaszkodnia az ajtókeretben. Még nem szellőztették ki a termet, biztosan az altatógáz maradéka miatt érzem ilyen rosszul magam, gondolta.
Nejlonzsák suhogását hallotta, és a szédülés ködén keresztül látta, hogy fehér nejlonfóliát terítenek a padlóra. Aztán észrevette Barsanti ügynököt és Hayder parancsnokot. Két gumikesztyűs férfi mellett álltak, akik éppen Joseph Roke véres holttestét gurították rá a nejlonra.
- Maguk mit művelnek itt? - kérdezte Maura.
Senki sem akart tudomást venni a jelenlétéről.
- Miért mozdítják el a holttesteket?
A hulla mellett guggoló két férfi Barsantira pillantott.
- A holttesteket átszállítják Washingtonba - mondta az ügynök.
- Semmihez sem nyúlhatnak, amíg valaki a mi irodánkból meg nem vizsgálta a helyszínt. - Maura a két férfira nézett, aki már épp készültek behúzni a hullazsák cipzárját. - Elárulná valaki, hogy kik ezek az urak itt? Ha jól sejtem, nem nálunk dolgoznak.
- Az FBI emberei - felelte Barsanti.
Maura feje mostanra teljesen kitisztult, annyira feldühödött, hogy a szédülése is elmúlt. - És miért akarják elszállítani a holttesteket?
- A hivatal fogja elvégezni a boncolást.
- De én nem hagytam jóvá a holttestek elszállítását.
- Csak alá kell firkantania néhány nyomtatványt, Dr. Isles.
- Amit nem fogok megtenni.
Most már mindenki őket figyelte. Legtöbbjük, Hayderhez hasonlóan, rendőrtiszt volt.
- Dr. Isles - sóhajtott Barsanti -, mi szükség van erre?
Maura Hayder felé fordult. - Mivel a haláleset a mi fennhatóságunk alá tartozó területen történt, mi gyakorlunk őrizetet a holttestek fölött.
- Ez úgy hangzik, mintha nem bízna az FBI-ban - szólalt meg Barsanti.
Nem az FBI-ban, hanem benned nem bízom.
Maura az ügynök felé indult. - Eddig még senki sem magyarázta meg kielégítően, hogy maga mit keres itt. Elmondaná, mi köze az ügyhöz?
- A két áldozat egy New Haven-i lövöldözés gyanúsítottja volt. Bár gondolom, ezt már úgyis tudja. A bűntény elkövetése után elhagyták az államot.
- Ez akkor sem ad magyarázatot arra, hogy miért akarja elszállítani innen a holttesteket.
- Atküldjük magának a kórbonctani jelentést.
- Mitől fél? Talán attól, hogy találok valamit?
- Tudja, Dr. Isles, maga kezd ugyanolyan paranoiás lenni, mint amilyen ez a két ember volt. - Barsanti a Roke teste mellett álló két férfi felé fordulva így folytatta: - Csomagolják be őket!
- Nehogy megpróbálják! - csattant fel Maura, és elővette a mobilját. Abe Bristolt hívta. - Meg kellene vizsgálni a helyszínt, Abe.
-Ja, láttam a tévében. Hány holttestről van szó?
- Kettőről. Az akció során végeztek a két túszejtő- vei. Az FBI Washingtonba akarja szállítani a holttesteket.
- Álljunk csak meg egy pillanatra! Első körben kinyírják őket a szövetségiek, aztán meg ők akarják elvégezni a boncolást? Mi a franc folyik ott?
- Gondoltam, hogy te is így leszel vele. Kösz a segítséget. - Maura letette a telefont, és Barsantira nézett. - Az igazságügyi orvostani intézet nem engedélyezi a két holttest elszállítását. Kérem, hagyják el a helyiséget. Miután a helyszínelők végeztek, a munkatársaim átszállítják a holttesteket a hullaházba.

Úgy tűnt, Barsanti vitatkozni akar, de Maura olyan szigorú pillantást vetett rá, amiből megértette, hogy ezt a csatát soha nem adja fel.
- Hayder parancsnok - szólalt meg Maura. - Ugye nem akarja, hogy a kormányzót is értesítsem az ügyről?
Hayder hangosan felsóhajtott. - Nem, ez az ügy tényleg a maga hatáskörébe tartozik. - Aztán Barsan- tira pillantva hozzátette: - Úgy tűnik, hogy az igazságügyi orvostani szakértő átveszi az irányítást.
Barsanti és az emberei szó nélkül távoztak.
Maura az ajtóból figyelte, ahogy eltűnnek a folyosó végén. Ezt a helyszínt is ugyanúgy vizsgáljuk meg, mint bármelyik másikat, gondolta. Nem az FBI, hanem a bostoni rendőrség gyilkossági csoportja folytatja le a vizsgálatot. Már épp Moore nyomozót készült felhívni, amikor észrevette, hogy a hordágy, amin az előbb még Gábriel feküdt, üres. A mentős a cuccait pakolta be egy táskába.
- Hol van Dean ügynök? - kérdezte tőle Maura. - A férfi, aki ezen a hordágyon feküdt.
- Nem akart tovább maradni. Felkelt, és lelépett.
- Nem tudta megakadályozni, hogy távozzon?
- Asszonyom, azt a *fickót senki* sem tudta volna megakadályozni. Azt mondta, a felesége mellett a helye.
- Egyedül indult el?
- Nem, valami kopasz ürge azt mondta, elviszi. Asszem, zsaru volt.
Vince Kórsak, gondolta Maura.
- Most már biztosan Brigham felé tartanak.
Jane nem emlékezett, hogy érkezett meg erre a fényesen kivilágított, csillogó helyre, ahol egy rakás maszkos ember állta körül. Csak összefüggéstelen emlékei maradtak. Férfiak kiabáltak, a hordágy kereke csikorgott. A rendőrautók kék vészjelző lámpái villogtak. Aztán hófehér plafon suhant tova fölötte, ahogy a folyosón végiggurultak. Végül ebben a helyiségben kötöttek ki. Újra meg újra megkérdezte, mi van Gábriellel, de senki sem tudta megmondani neki, hogy hol van a férje.
Vagy csak nem merték közölni vele az igazságot?
- Nagyon ügyesen csinálja. Minden rendben van - biztatta az orvos.
Jane pislogva nézett a fölé hajoló férfi kék, mosolygó szemébe. Az arcát orvosi maszk takarta. Azért *nem* minden van rendben, gondolta Jane. A férjemnek itt kellene lennie. Szükségem van rá.
- Amikor a következő fájás megkezdődik - folytatta az orvos -, szeretném, ha nyomna, rendben? És aztán csak nyomja, amíg bírja.
- Hívjanak már fel valakit - nyögte Jane. - Meg kell tudnom, mi van Gábriellel.
- Először a babát kellene kivarázsolni.
- Nem, először azt kell csinálnia, amit *én* mondok. Azt akarom... azt akarom, hogy... -
Olyan erővel tört rá a fájás, hogy elakadt a lélegzete, de a fájdalommal együtt a haragja is egyre erősödött. Miért nem figyelnek rá ezek az emberek?
- Gyerünk, nyomja! Mindjárt kint van!
- Az is-te-nit...
- Gyerünk, *nyomja!*
Megint elakadt a lélegzete, és a fájdalomtól összeszorult az állkapcsa. De mégis a düh segített rajta, a düh volt az, amitől olyan erővel volt képes nyomni, hogy még a látása is elhomályosult. Nem hallotta, hogy közben kinyílt az ajtó, és egy férfi lépett be a műtőbe kék műtősruhában. Jane hangosan felkiáltott, majd levegő után kapkodva visszahanyatlott a szülőszékre. Csak ekkor pillantotta meg a lámpák erős fényében férje arcának körvonalát.
- Gábriel - suttogta.
A férfi megfogta a kezét, és hátrasimította a haját. - Itt vagyok. Itt vagyok melletted.

- Nem emlékszem. Nem emlékszem semmire...
- Most nem számít.
- De, igen. Tudni akarom, hogy mi történt.

Újabb fájás kezdődött. Jane mély lélegzetet vett, és megszorította Gábriel kezét. Úgy kapaszkodott a férfiba, mintha egy mély szakadék felett lógna.

- Nyomja! - biztatta az orvos.

Jane előregörnyedve felnyögött, minden izma megfeszült, a homlokáról izzadságcseppek csorogtak a szemébe.

- Ez az - hallatszott az orvos hangja. - Mindjárt megvagyunk...

Gyerünk, kicsim. Ne legyél már ilyen makacs. Segíts a maminak!

Úgy érezte, mindjárt felüvölt fájdalmában. Aztán egyszer csak érezte, hogy vér csorog a lába között. Majd dühös sírást hallott, mintha macska nyávogott volna.

- Végre kibújt a kisasszony! - kiáltott fel az orvos.

Kisasszony?

Gábriel felnevetett, a hangja rekedt volt a sírástól. Megcsókolta Jane haját. - Kislányunk született, Jane, kislányunk.

- Makacs egy teremtés - jegyezte meg az orvos. - Nézzék csak.

Ahogy Jane odafordította a fejét, két aprócska, ökölbe szorított kezet és egy dühtől kipirosodott arcocskát pillantott meg. És rengeteg sötét hajat. A nedves tincsek a baba fejére tapadtak. Jane lenyűgözve nézte, ahogy az ápolónő megtörli, és törülközőbe csavarja a kicsit.

- Szeretné a kezébe venni?

Jane egy szót sem tudott kinyögni. Összeszorult a torka. Tágra nyílt szemmel bámult, ahogy a kis csomagot a karjába tették. Ahogy lenézett, egy sírástól feldagadt arcocskát pillantott meg. A baba ide-oda tekergett, mintha ki akarna szabadulni a takaróból, amibe belecsavarták, mintha meg akarna szökni az anyukája karjaiból.

Te tényleg az én kislányom vagy? Régebben mindig úgy képzelte el ezt a pillanatot, mint amit meghittség hat át, úgy képzelte, ahogy az újszülöttre néz, a szemében majd a lelkét látja tükröződni. De most semmi ilyesmit nem érzett, csak azt, hogy ügyetlenül próbálja lecsendesíteni ezt a küszködő kis csomagot. A lányára nézve csak egy kidülledt szemű, ökölbe szorított kezű, dühös teremtményt látott. A baba ekkor hangosan felsírt.

- Gyönyörű kislány - szólalt meg az ápolónő. - Nagyon hasonlít magára.

22.FEJEZET

Jane-t a kórházablakon beözönlő napfény ébresztette. Gábrielre pillantott, aki a mellette lévő ágyon aludt. Ősz hajszálakat látott a férfi hajában. Most vette észre először, hogy a férje őszül. Ugyanaz a gyűrött, vérfoltos ujjú ing volt rajta, ami előző éjjel.

Kinek a vére lehet?

Mintha megérezte volna, hogy Jane figyeli, Gábriel kinyitotta a szemét, és hunyorogva a feleségére pillantott.

- Jó reggelt, Apuci - köszönt Jane.

Gábriel fáradtan elmosolyodott. - Azt hiszem, Anyucira ráférne még egy kis alvás.

- Sajnos, nem megy.
- Pedig az biztos, hogy egy darabig nem tudjuk majd rendesen kialudni magunkat. Nem lesz sok nyugtunk, ha egyszer hazavisszük a kisasszonyt.
- Tudnom kell, hogy mi történt. Még nem mondtad el.

Gábriel arcáról lehervadt a mosoly. Felült, megdörzsölte az arcát, hirtelen öregnek és végtelenül fáradtnak tűnt. - Meghaltak.

- Mindketten?
- Az akció közben lelőtték őket. Legalábbis Hayder parancsnok ezt mondta.
- Mikor beszéltél vele?

- Tegnap este benézett. Már aludtál, nem akartalak felébreszteni.
Jane a hátán feküdt, és a plafont bámulta. - Hiába próbálok visszaemlékezni, nem jut eszembe semmi. Te érted ezt?
- Én sem tudok visszaemlékezni semmire, Jane. Fentanilgázt használtak. Maurának ezt mondták.
Jane a férjére nézett: - Szóval nem a saját szemeddel láttad? Nem vagy benne biztos, hogy Hayder igazat mondott?
- Annyit tudok, hogy Olena és Joe halottak. A holttesteket az igazságügyi orvostani hivatal őrizetére bízták.
Jane egy pillanatra elhallgatott, megpróbálta felidézni az utolsó perceket, amiket a teremben töltött. Gábriel és Joe jelent meg, amint egymással szemben ülve beszélgetnek. Joe el akart mesélni valamit. De nem maradt ideje, hogy elkezdje mondandóját...
- Tényleg szükség volt erre? - kérdezte Jane. - Mindkettőjüket meg kellett ölni?
Gábriel felkelt, az ablakhoz lépett, és kinézett. - Ez volt az egyetlen biztos módszer.
- Mindenki öntudatlanul hevert. Biztosan szükség volt arra, hogy végezzenek velük?
- A kommandósok úgy ítélték meg, hogy igen.
Jane a férfi hátára szegezte a tekintetét. – Ugye egy szó sem volt igaz abból a sok őrültségből, amit Joe magyarázott?
- Nem tudom.
- Hogy mikrocsipet ültettek Olena karjába? Meg hogy az FBI üldözi őket? Ezek mind klasszikus téveszmék.
Gábriel nem válaszolt.
- Rendben - folytatta Jane. - Áruld el, mit gondolsz erről az egész ügyről.
Gábriel megfordult, és a feleségére nézett. - Mi a francot keresett Barsanti a helyszínen? Erre a kérdésre eddig még senki sem tudott kielégítő választ adni nekem.
- Megkérdezted a hivatalt?
- Az igazgatóhelyettes irodájában mindössze any- nyit árultak el, hogy Barsanti ügynök különleges megbízatást teljesít az Igazságügyi Minisztériumnak. Ezenkívül mást nem tudtam kiszedni belőlük. Tegnap este, amikor Conway szenátornál Dávid Silverrel beszélgettem, a fickónak fogalma sem volt róla, hogy az FBI is részt vesz az akcióban.
- Hát Joe nem bízott meg az FBI-ban, az egyszer biztos.
- És mostanra távozott az élők sorából.
Jane a férfira bámult: - Megijesztesz, Gábriel. Azon kezdtem tűnődni, hogy...
Ekkor hangos kopogás szakította félbe. Jane ijedtében majd kiugrott az ágyból, vadul kalapáló szívvel az ajtó felé fordult. Angéla Rizzoli kukucskált be a szobába.
-Janié, már ébren vagy? Bejöhetünk?
- O - Jane riadtan felnevetett. - Szia, Mami.
- Gyönyörű, egyszerűen gyönyörű ez a kislány. Az ablakon keresztül láttuk. - Angéla valósággal berontott a szobába, kezében a jó öreg Revere Ware márkájú levesesfazékkal, és magával hozta az illatot, amit Jane mindig a világ legjobb parfümjének tartott: a konyhájának illatát. A felesége mögött kullogva megjelent Frank Rizzoli is, aki úgy kukucskált ki a kezében lévő hatalmas virágcsokor mögül, mint egy kutató a dzsungel sűrűjéből.
- Na, hogy van az én kislányom? - kérdezte Frank.
- Remekül vagyok, Apu.
- A baba úgy bömböl a csecsemőszobában, hogy senki mást nem hallani. A tüdejével nincs gond, az már biztos.
- Mikey is beugrik munka után - vette át a szót Angéla. - Hoztam neked bárányhúsos spagettit. El tudom képzelni, milyen borzalmas a kórházi kaja. Különben mit hoztak neked reggelire? - A tálcához lépett, és felemelte a fedelét. - Te jó isten, ezeket a tojásokat nézd meg, Frank! Mint a gumi. Vajon direkt csinálnak ilyen borzalmas kaját?

- Szerintem nem baj, hogy kislány lett, de nem ám - szólalt meg újra Frank, aztán Gábriel felé fordulva hozzátette: - Nem baj az, ha valakinek lánya van, nem igaz, Gabe? Azé' nem árt rajta tartani a szemed. Ha betölti a tizenhatot, távol kell tartani majd azokat a csibészeket.
- Tizenhatot? - jegyezte meg bosszúsan Jane. - Apu, addigra már régen késő ilyesmivel próbálkozni.
- Mit beszélsz, te lány? Nehogy azt mondd, hogy amikor te tizenhat voltál...
- És mi lesz a neve, drágám? - vágott közbe Angéla. - El se hiszem, hogy még nem választottatok neki nevet.
- Még nem döntöttük el.
- Mit kell ezen annyit gondolkodni? Nevezzétek el a nagymamád után Reginának.
- Ne felejtsd el, hogy van még egy nagyanyja - ellenkezett Frank.
- Mégis ki nevezné el a lányát Ignáciának?
- Az én anyámnak megfelelt ez a név - jegyezte meg Frank.
Jane a szoba másik végében álldogáló Gábrielre pillantott. A férfi kifelé bámult az ablakon. *Még mindig Joseph Roke jár a fejében. Még mindig azon agyai, miért kellett meghalnia.*
Megint kopogtak, újabb ismerős arc bukkant fel az ajtóban. - Hé, Rizzoli! - kiáltott Vince Kórsak. - Hű, de lefogytál! - lépett be a szobába, kezében három Mylar lufi szalagját szorongatva. - Hogy s mint, Mrs. Rizzoli? Mr. Rizzoli? Gratulálok az újdonsült nagyszülőknek.
- Kórsak nyomozó - köszönt vidáman Angéla. - Nem éhes? Jane kedvenc spagettijét csináltam, és hoztam papírtányérokat is.
- Az az igazság, asszonyom, hogy fogyózom.
- Bárányhúsos spagetti.
- Hűha, nagyon huncut nőszemély maga, letéríti itt a jó útról a rendes férfiembereket - mondta Kórsak, és kövér mutatóujjával kedvesen megfedte Angélát, majd éles hangon felnevetett.
Istenem, gondolta Jane, Kórsak az anyámmal flörtöl. Na, erre aztán tényleg nem vagyok kíváncsi.
- Frank, elővennéd a tányérokat? A szatyorban vannak.
- Még csak délelőtt tíz óra van. Hol van még az ebédidő?
- Kórsak nyomozó megéhezett.
- Épp az előbb mondta, hogy fogyókúrázik. Miért nem figyelsz oda?
Ekkor megint bekopogott valaki. Ezúttal az ápolónő lépett be, egy gyerekkocsit tolt maga előtt. Jane ágya mellett leállította, aztán így szólt: - Itt az idő, hogy meglátogassuk az Anyukádat. - Azzal kiemelte a kocsiból a bepólyált újszülöttet, és Jane kezébe adta.
Angéla úgy csapott le, mint valami ragadozó madár. - O, nézd, Frank! O, istenem, mennyire édes! Nézd a kicsi pofikáját!
- Nézném én, de eltakarod az egész gyereket.
- Tisztára olyan a szája, mint az anyámé...
- Na, *ezzel* tényleg érdemes kérkedni.
-Janié, nem próbálod meg megetetni? Gyakorolnod kéne, mielőtt megjön a tejed.
Jane végignézett az ágya köré sereglett nézőközönségen. - Anya, nem hinném, hogy ez a... - kezdte, de aztán elhallgatott, és lepillantott a mellkasán fekvő babára, aki hirtelen felüvöltött. *Na, most mit csináljak?*
- Lehet, hogy felfújódott - mondta Frank. - A gyerekek mindig felfújódnak.
- Vagy éhes - jegyezte meg Kórsak. Mint ahogyan ő nyilvánvalóan az volt.
A gyerek közben egyre hangosabban üvöltött.
- Megengeded, hogy átvegyem? - kérdezte Angéla.
- Mégis ki itt a kismama? - csattant fel Frank. - Jane-nek muszáj gyakorolnia.
- Senki sem akarja, hogy a gyerek örökké üvöltsön.

- Talán, ha a szájába dugnád az ujjad - javasolta Frank. - Mi is mindig ezt csináltuk, amikor sírtál, Janié. így ni...
- Állj csak meg! - kiáltott fel Angéla. - Megmostad a kezed, Frank?
Gábriel mobiljának csörgése szinte alig hallatszott az éktelen lármában. Jane a férjét figyelte, aki, miközben beszélt, a homlokát ráncolva az órájára pillantott. Hallotta, hogy a következőket mondja: - Nem hiszem, hogy most vissza tudok menni. Csináljátok meg nélkülem.
- Gábriel? - szólt oda Jane. - Kivel beszélsz?
- Maura most akar hozzálátni Olena boncolásához.
- Oda kellene menned.
- De nem akarlak most itthagyni.
- Nem, menj csak be, ott a helyed. - A baba egyre hangosabban üvöltött, és közben tekergőzve próbált szabadulni az anyja karjából. - Legalább az egyikünk lássa.
- Tényleg nem bánod, ha lelépek?
- Vagyunk itt elegen. *Menj csak.*
Gábriel lehajolt, hogy megcsókolja. - Később találkozunk - suttogta. - Szeretlek.
- Micsoda dolog - csóválta a fejét Angéla, miután Gábriel kisétált a szobából. - Hát ezt nem hiszem el.
- Mit, Anya?
- Szó nélkül itthagyja a feleségét és a kislányát, hogy megnézzen egy boncolást.
Jane a kezei közt üvöltő, kivörösödött fejű kislányra nézett, és hatalmasat sóhajtott. *Bárcsak vele mehetnék én is.*
Mire Gábriel köpenyt vett, cipőzsákot húzott, és bement a boncterembe, Maura már kivette a mellcsontot, és éppen benyúlt az asztalon heverő holttest mellkasába. Egyetlen felesleges szót sem váltottak Yoshi- mával, miközben az ereket és az ínszalagokat átvágva kiszabadította a szívet és a tüdőt. Szótlanul és precízen dolgozott, a szeme semmilyen érzelemről nem árulkodott, arca többi részét pedig eltakarta a maszk. Ha Gábriel nem ismeri, biztosan hátborzongatónak találja a hatékonyságot, amivel a nő dolgozott.
- A végén csak sikerült ideérned - szólt oda, amikor észrevette Gábrielt.
- Talán lekéstem valamiről?
- Eddig nem találtunk semmi érdekeset. - Lenézett Olenára. - Ugyanaz a boncterem, ugyanaz a holttest. Elég furcsa érzés, hogy ez a nő már másodszor fekszik itt az asztalon. Most biztosan nem fog felkelni, jegyezte meg magában Gábriel.
- Jane hogy érzi magát?
-Jól van. De azt hiszem, mostanra egy kissé lefárasztották a látogatók.
- És a baba? - kérdezte Maura, miközben a két rózsaszín tüdőt egy tálba dobta. Ezeket a tüdőket már nem tölti meg többé levegő, és nem járja át vér.
- Csodaszép. Háromezer-hatszáznyolcvan gramm, tíz kéz-, tíz lábujj. És kiköpött Jane. Erre már Maura is elmosolyodott. - Mi a neve?
- Egyelőre csak úgy hívjuk: „a Rizzoli-Dean házaspár leánygyermeke".
- Remélem, azért *ez* nem lesz így sokáig.
- Nem tudom. Én már kezdem megszokni. - Gábriel tiszteletlenségnek érezte, hogy ilyen boldogan társalognak, miközben a közöttük lévő boncasztalon egy halott nő fekszik. Arra gondolt, amikor a kislánya először vett levegőt, amikor először nézett körül hunyorogva a világban, Olena teste ugyanabban a pillanatban elkezdett kihűlni.
- Délután beugrom a kórházba, már nagyon kíváncsi vagyok - mondta Maura. - Vagy már látogatótúladagolást kapott?
- Szerintem téged bármikor szívesen látnak.
- Kórsak már tiszteletét tette náluk?
Gábriel felsóhajtott. - Lufikkal a kezében érkezett a jó öreg Vince bácsi.
- Ne piszkáld már. Lehet, hogy önként jelentkezik majd bébiszitternek.

- Na, a babának pont arra van szüksége, hogy valaki megtanítsa művészi szinten böfögni. Maura felnevetett. - Kórsak nem rossz ember. De tényleg.
- Ha nem vesszük figyelembe azt az apró tényt, hogy fülig szerelmes a feleségembe. Maura letette a szikét, és Gábrielre nézett. - Ebből pedig az következik, hogy mindent megtesz, hogy Jane-t boldognak lássa. És azzal is tisztában van, hogy mindketten boldogok vagytok. - Aztán a szikét újra a kezébe fogva még hozzátette: - Te meg Jane adtok mindnyájunknak reményt.
Mindnyájunknak. Ami azt jelenti, hogy a világ összes magányos emberének, gondolta Gábriel. Nem is olyan rég még ő is egy volt a rengeteg magányos ember közül.
Nézte, ahogy Maura kivágja a szívkoszorúeret, és arra gondolt, hogyan képes ilyen nyugodtan a kezében tartani egy halott nő szívét. A szikével felnyitotta a szívkamrákat, hogy alaposan meg tudják őket vizsgálni. Aztán megmérte a kerületét és lemérte a súlyát. Maura Isles a saját szívét mindenki elől gondosan elzárta.
Gábriel ezután a boncasztalon fekvő nő arcát vette alaposabban szemügyre. Néhány órája beszéltem vele, gondolta, ezek a szemek akkor még élettel voltak tele, engem néztek. Most fénytelenül merednek a semmibe. A szaruhártyák elhomályosultak, a tekintet üvegessé vált. Miután lemosták a vért a fejéről, meglátták a nő bal halántékán tátongó, nyers rózsaszín, lőtt sebet.
- Mintha kivégezték volna - jegyezte meg Gábriel.
- A bal lágyékában további sebek vannak. - Ujj á- val az átvilágítódobozra bökött. - A röntgenfelvételen két lövedék is látszik a gerinc mellett.
- De ez a halántéklövés - bámult a halott nőre Gábriel ez egyből végzett vele.
- A kommandós egység nem kockáztatott semmit. Joseph Roke-ot is fejbe lőtték.
- Őt is te boncoltad?
- Nem, Dr. Bristol. Egy órája végzett.
- Miért végezték ki őket? Addigra már nem voltak eszméletüknél. Akkor már *senki* sem volt eszméleténél.
Maura felnézett a vágóasztalon kiterített, vértől csöpögő tüdődarabokbői. - Biztosan attól tartottak, hogy bombát szereltek magukra.
- Nem volt náluk robbanószer. Nem terroristák voltak.
- A mentőcsapat ezt nem tudhatta előre. Ráadásul lehet, hogy a fentanilgáz is nyugtalanította őket. Biztosan hallottad, hogy amikor a csecsenek túszokat ejtettek a moszkvai színházban, akkor is fentanilszárma- zékokat használtak, hogy megoldják a helyzetet.
- Igen, hallottam róla.
- Az akció számos halálos áldozatot követelt. Most ugyanezt a gázt alkalmazták, és tudták, hogy az egyik túsz terhes. Nem akarták a magzatot túl hosszú ideig kitenni a gáz hatásának. Az akciót gyorsan és kockázatmentesen kellett végrehajtani. Ezzel indokolták a módszert.
- Szóval azt állítják, hogy a túszejtőkkel mindenképpen végezni kellett.
- Stillman hadnagynak mindenesetre ezt mondták. A bostoni rendőrségnek semmi köze nem volt a szabadítási akció megtervezéséhez és végrehajtásához.
Gábriel az átvilágítódoboz felé fordult: - Ezek Olena röntgenfelvételei?
- Igen.
Közelebb lépett, hogy jobban szemügyre tudja venni a képeket. A koponyán egy fényes vonalat látott, ami a golyóról levált és a koponyaüregben szétszóródott ólomszilánkok egyikének útját jelezte.
- A lövedék megpattant a koponyában - magyarázta Maura.
- És mi ez a C alakú folt?
- Ez a szilánk a fejbőr és a koponyacsont közé szorult. Csak egy apró ólomdarab, ami akkor vált le, amikor a golyó átütötte a csontot.
- Tudjuk, hogy melyik kommandós adta le ezt a lövést?

- Még Haydernek sincs meg az egység tagjainak listája. Mire a helyszínelőink kiérkeztek, a kommandósok már hazafelé tartottak Washingtonba. Amúgy alaposan eltakarítottak maguk után. A fegyverek, a töltények, a bizonyítékok mind eltűntek. Még annak a hátizsáknak is nyoma veszett, amit Joseph Roke hozott magával az épületbe. Egyedül a két holttestet hagyták itt nekünk.
- Ilyen világban élünk, Maura. A hadügyminisztérium felhatalmazást adott egy kommandós egységnek, hogy akciót hajtson végre egy amerikai városban.
-Megmondom neked őszintén - szólalt meg Maura, és a szikét az asztalra téve Gábrielre pillantott a frászt hozza rám ez az egész.
Ekkor megszólalt a belső telefon. Amikor a titkárnője beleszólt a kagylóba, Maura felkapta a fejét. - Dr. Isles, Barsanti ügynök van a vonalban. Beszélni akar magával.
- Mit mondott neki?
- Az égvilágon semmit.
- Remek. Mondja meg neki, hogy visszahívom. - Maura egy pillanatra elhallgatott, aztán hozzátette: - *Ha* és amennyiben időm engedi.
- Csak az a baj, hogy a fickó kezd nagyon goromba lenni.
- Akkor ne udvariaskodjon vele túl sokat. - Maura Yoshimára pillantott. - Fejezzük be gyorsan, mielőtt megint megzavarnak minket.
Mélyen benyúlt a felnyitott hasüregbe, és elkezdte kivágni a belső szerveket. Először a gyomrot és a májat emelte ki, aztán a hasnyálmirigyet, végül kihúzta a vékonybelet. Felvágta a gyomrot, de semmilyen ételmaradékot nem talált benne. Csak valami zöldes váladékot csöpögtetett egy tálba. - A máj, a lép és a hasnyálmirigy normális méretű - jegyezte meg. Ahogy a tálban összegyűlt bűzlő beleket nézte, Gábrielt aggasztani kezdte a gondolat, hogy az ő testében is ugyanilyen nyálkásan csillogó szervek vannak. Olena arcára pillantott, és ezt gondolta: ha felvágod a bőrt, és a test mélyére hatolsz, még a legszebb nő sem tud lenyűgözni. Csak egy nagy halom szerv, izmokba és csontokba csomagolva. Olyan, mint mindenki más.
- Rendben van - szólalt meg Maura fojtott hangon, és még mélyebbre nyúlt a testüregbe. - Látom, hol haladt végig a többi golyó. Itt rekedtek meg a gerincoszlopnál, és a hashártya is bevérzett. - A legtöbb szervet mostanra már kiemelték a hasüregből, Maura a szinte teljesen üres testbe nézett bele. - Feltennéd az átvilágítóra a hasi és a mellkasi röntgent? Szeretném megnézni a másik két lövedék pontos helyét.
Yoshima az átvilágítódobozhoz lépett, levette a koponyáról készült képeket, és felrakta a két másik röntgent. A bordák fényesen világító ketrece mögött szív és a tüdő kísérteties árnyai jelentek meg. A bélcsatornákban a sötét gázbuborékok úgy torlódtak fel, mint a dugóban az autók. A gerincoszlop aljába fúródott golyók fényes szilánkokként ütöttek el a szervek homályosabb foltjaitól.
Gábriel egy darabig szótlanul vizsgálta a felvételeket, aztán hirtelen eszébe jutott, amit Joe mondott neki, és így szólt: - A karokról nem készültek felvételek.
- Hacsak nincs szemmel látható elváltozás, a végtagokat nem szoktuk megröntgenezni - jegyezte meg Yoshima.
- Pedig most nem ártana.
- Miért? - nézett fel Maura.
Gábriel visszament a boncasztalhoz, és megvizsgálta Olena bal karját. - Nézd csak meg ezt a sebet. Szerinted milyen sérülés okozhatta?
Maura az asztalt megkerülve megállt a holttest bal oldalán, és megvizsgálta Olena karját. - Igen, itt a könyök fölött. Már teljesen begyógyult. Semmilyen csomót nem tudok kitapintani. - Gábrielre felé fordult. - Mi a baj vele?
-Joe mondott nekem valamit. Tudom, hogy őrültségnek hangzik, de...
- De mi?

- Azt állította, hogy mikrocsipet ültettek a lány karjába. Pontosan ide a könyöke fölé, a bőre alá, hogy nyomon tudják követni, merre jár.
Maura egy pillanatig szóhoz, sem jutott. Aztán hangosan felnevetett: - Hát azért ez nem valami eredeti téveszme.
- Tudom, tudom, hogy nagyon hülyén hangzik.
- Klasszikus eset. A kormány mikrocsipet ültet az emberekbe.
Gábriel megfordult, hogy még egyszer szemügyre vegye a röntgenfelvételeket. - Mit gondolsz, Barsanti miért akarja mindenáron Washingtonba átszállítani a holttesteket? Vajon attól tart, hogy találunk valamit?
Maura egy darabig némán meredt Olena karjára.
Yoshima törte meg a csendet. - Egy perc alatt megröntgenezem a karját.
Az előszobában, az ólom védőlemezek mögött, Maura és Gábriel egy ablakon keresztül figyelte, ahogy Yoshima filmkazettára teszi a lány karját, és beállítja a kollimátort. Igaza van Maurának, gondolta Gábriel. Időpocsékolás az egész. De mindenképpen meg akarta találni a félelem és a paranoia, az igazság és a téveszmék között húzódó választóvonalat. Észrevette, hogy Maura felpillant a faliórára, és rájött, a nő már alig várja, hogy folytathassa a boncolást. A legfontosabb résszel - a fej és a nyak felboncolásával - még nem végeztek.
Yoshima megfogta a filmkazettát, és eltűnt az előhívó laborban.
- Oké, Yoshima végzett, folytassuk a munkát - szólalt meg Maura. Tiszta gumikesztyűt húzott, és visszament a boncasztalhoz. A holttest fejénél állt, kezével a lány sűrű fekete hajába túrt, és megtapogatta a koponyát. Aztán egyetlen tökéletes vágással felmetszette a fejbőrt. Gábriel alig bírta végignézni, ahogy Maura megcsonkítja az asztalon heverő gyönyörű lányt. Az arca nagyrészt bőrből, izomból és porcokból állt, amelyek könnyen megadták magukat a bonckésnek. Maura megragadta és előrehajtotta a bemetszett fejbőrt, Olena hosszú haja fekete függönyként omlott az arcára.
Ekkor Yoshima bukkant elő a laborból. - Dr. Isles?
- Elkészültek a felvételek?
- Igen. És azt hiszem, van itt valami érdekes.
- Mi lenne az? - pillantott fel Maura.
- Itt van, a bőr alatt. - Yoshima felrakta az átvilá- gítódobozra a röntgenképet. - Itt van valami - mutatott a felvételre.
Maura odament hozzá, és némán vizsgálni kezdte a lágy szövetben húzódó vékony fehér csíkot. Semmilyen természetes dolog nem lehet ilyen egyenes, ilyen szabályos alakú.
- Ez valami mesterséges anyag lesz - törte meg a csendet Gábriel. - Nem lehet, hogy...
- Ez nem mikrocsip - vágott a szavába Maura.
- De az biztos, hogy *van* ott valami.
- Nem fémből van. Ahhoz nem elég sűrű.
- Mégis mi ez?
- Nézzük meg. - Maura visszament a boncasztalhoz, és a kezébe vette a szikét. Ahogy átfordított Olena bal karját, láthatóvá vált a forradás. Mély bemetszést ejtett a karon, egyetlen mozdulattal átvágta a bőrt és a bőr alatti zsírréteget, a penge az izmokig hatolt. Ő már úgysem panaszkodik, ha csúnya heg marad a testén, vagy ha átmetszenek egy ideget. A boncasztalon elszenvedett sérülésekből a test már semmit sem fog fel.
Maura fogót ragadott, és benyúlt a sebbe. Ahogy a frissen felvágott szövetben kotorászott, a brutális beavatkozás láttán Gábrielt végtelen undor töltötte el, azonban mégsem volt képes elfordulni. Hallotta, hogy a nő elégedetten mormog valamit, aztán hirtelen kihúzta a fogót, melynek pofái közt valami gyufaszál formájú tárgy csillogott.
- Tudom, hogy mi ez - mondta Maura, és a tárgyat egy tálkára helyezte. - Ez egy silastic cső. Csak mélyebbre vándorolt, mint ahol a beültetés után lennie kellene. Betokozódott a

hegszövetbe. Ezért nem tudtam kitapintani a bőrön keresztül. A röntgenfelvételek nélkül nem vettük volna észre.
- Mire használják ezt az izét?
- Ez egy Norplant pálcika. Ebben a kis csőben progesztin volt, amely fokozatosan a véráramba jutott, és meggátolta a peteérést.
- Ez valami fogamzásgátló?
- Pontosan. Manapság nem nagyon használják már ezeket az implantátumokat. A terméknek már nincs nagy keletje az államokban. Általában hatosával szokták beültetni, legyezőszerű elrendezésben. Akárki is szedte ki a másik ötöt, erről megfeledkezett.
Újra megszólalt a belső telefon. - Dr. Isles? - Megint Louise volt az. - Telefonon keresik.
- Nem tudná átvenni az üzenetet?
- Azt hiszem, jobb lenne, ha ezt a hívást most kivételesen fogadná. Joan Anstead az, a kormányzó hivatalából.
Maura felkapta a fejét. Gábrielre pillantott, aki megérkezése óta most először látta a szemén, hogy nyugtalan. Maura lerakta a szikét, lehúzta a kesztyűjét, aztán a készülékhez lépett, és felvette a kagylót.
- Itt Dr. Isles beszél - szólt bele a telefonba. Annak ellenére, hogy nem hallotta, mit mond a másik fél, Maura testbeszéde elárulta Gábrielnek, hogy nem bájcsevegés folyik. - Igen, már elkezdtem. Az ügy a mi hatáskörünkbe tartozik. Miért gondolják az FBI-nál, hogy... - Ezután hosszú szünet következett. Maura a fal felé fordult, a gerince megmerevedett. - De még nem végeztem a boncolással. Épp most készültem felnyitni a koponyát. Szükség lenne még fél órára, hogy... - Újra elhallgatott, aztán hűvösen így folytatta: - Értem. Egy órán belül előkészítjük a holttestet a szállításra. - Letette a kagylót. Mély lélegzetet vett, aztán Yoshima felé fordult: - Csomagold be. Joseph Roke holttestét is elszállítják.
- Mi folyik itt? - kérdezte Yoshima.
- A két halottat átszállítják az FBI laborjába. Mindent elvisznek, beleértve az összes szervet és szövetmintát. Úgy tűnik, végül mégis átadták az irányítást Barsantinak.
- Ez még sosem fordult elő eddig - mondta Yoshima.
Maura levette a maszkot, és a háta mögé nyúlva kikötötte a köpenyt, kirázta, aztán a szennyesládába dobta. - Az utasítás közvetlenül a kormányzói hivatalból érkezett.

23. FEJEZET

Jane felriadt álmából, minden izma megfeszült. Sötét volt, egy autó motorjának tompa zúgását és a mellette mélyen alvó Gábriel egyenletes légzését hallotta. Otthon vagyok, gondolta. A saját ágyamban fekszem, a saját lakásomban, mindnyájan biztonságban vagyunk. Mind a hárman. Mély lélegzetet vett, és várta, hogy a szívverése lelassuljon. Az izzadságtól átázott hálóruha a bőréhez tapadt. A végén a rémálmok is elmúlnak, gondolta. Már csak a kiáltások egyre halkuló visszhangja marad.
A férje felé fordult, testének melegét és megnyugtató illatát kereste. De amint átkarolta volna a derekát, a másik szobában felsírt a baba. O, ez nem lehet igaz. Alig három órája etettelek meg. Húsz percet várj még, na jó, elég lesz tíz is. Hadd pihenjek még egy *kicsit* a saját ágyamban. Hadd felejtsem el ezt a szörnyű álmot.
A baba azonban ahelyett, hogy abbahagyta volna a sírást, egyre jobban rákapcsolt, minden egyes újabb üvöltéssel egyre követelőzőbbé vált.
Jane felkelt, a sötétben kibotorkált a hálószobából, becsukta maga mögött az ajtót, hogy ne ébresszék fel Gábrielt. A gyerekszobában felkattintotta a villanyt, és szemügyre vette a kivörösödött arcú, üvöltő kislányt. Még csak háromnapos vagy, de már sikerült teljesen kifárasztanod az anyádat, gondolta. Kivette a bölcsőből a babát, a kislány mohó kis szája egyből a tejet adó melleket kereste. Jane leült a hintaszékbe, a rózsaszínű fogíny szorosan a mellbimbójára tapadt. De a felkínált mell csak rövid időre nyugtatta meg a csecsemőt, a kislány

hamarosan megint rákezdett, hiába ölelte magához Jane, hiába ringatta, a baba nem nyugodott meg. Vajon mit csinálok rosszul, tűnődött Jane, a csecsemőre pillantva. Hogy lehetek ennyire béna? Jane talán még az életben nem érezte magát ennyire tehetetlennek, de ez a háromnapos kis emberke olyan kétségbeesésbe taszította, hogy - bár az óra hajnali négyet mutatott - hirtelen rátört a kínzó vágy, hogy felhívja az anyját, és a tanácsát kérje. Arra a fajta ösztönös anyai bölcsességre lett volna szüksége, amiről úgy érezte, belőle teljesen hiányzik. Hallgass el, kérlek, ne sírj, ismételgette. Annyira fáradt vagyok. Szeretnék visszafeküdni, de miattad nem tudok. És fogalmam sincs, hogyan altassalak el.
Felkelt a székből, és a babát a karjában ringatva járkálni kezdett a szobában. Vajon mit akar? Miért sír még mindig? Kiment a konyhába, és miközben kimerülten bámulta a telezsúfolt konyhapultot, tovább ringatta a csecsemőt. Arra az időszakra gondolt, mielőtt megszületett a lánya, mielőtt összejött Gábriellel, akkoriban, ha hazaért a munkából, kinyitott egy üveg sört, és kényelmesen végignyúlt a kanapén. Nagyon szerette a kislányát és a férjét is, de borzalmasan fáradt volt, és nem tudta, mikor fekhet vissza az ágyába, hogy aludjon egy kicsit. Az éjszaka úgy állt előtte, mint valami soha véget nem érő megpróbáltatás.
Nem bírom tovább. Segítségre van szükségem.
Kinyitotta a konyhaszekrényt, és a polcon lévő dobozokat nézte, amelyekben a kórházban kapott ingyenes tápszerminták sorakoztak. A baba egyre hangosabban üvöltött. Jane nem tudta, mit csináljon. Csüggedten levett egy dobozt a polcról. A tápszert cumisüvegbe töltötte, aztán egy tál forró vízbe állította, hogy felmelegedjen. A vereség pillanata, gondolta. Annak a szimbóluma, hogy anyaként tökéletes kudarcot vallottam.
Abban a pillanatban, ahogy a szájába dugta az üveget, a csöppnyi rózsaszín szájacska összeszorította a cumit, és a baba leírhatatlan élvezettel, hangosan cuppogva szívni kezdte a tápszert. Véget ért az üvöltés és a tekergőzés, a kislány földöntúli boldogságot árasztott magából.
Hoppá. Az üveges varázsszer máris hat.
Jane kimerülten a székbe rogyott. Feladom, gondolta, amikor látta, hogy az üveg pillanatok alatt kiürül. A tápszer győzött. A tekintete az ebédlőasztalon heverő, *Milyen nevet adjunk gyermekünknek* című könyvre siklott. Még mindig az L betűnél volt nyitva, Jane itt hagyta abba a lapozgatást. Még mindig nem adtak nevet a gyereknek. Jane elkeseredetten nyúlt a könyvért. Ki vagy te, kislány? Mondd meg a neved.
. De a lánya nem árulta el a titkot, túlságosan lekötötte a figyelmét a tápszer.
Laura? Laurel? Laurelia? Ezeknek túl lágy, túl bájos a hangzásuk. Erre a kölyökre egyik sem illik. Igazi rosszcsont lesz, ha felnő.
Az üveg már félig kiürült.
Kismalac. Ez legalább illik rá.
Jane az M betűhöz lapozott. Homályos szemmel olvasta a listát, minden egyes név után a kezében rúgkapáló csecsemőre pillantott.
Mercy?Meryl?Mignon? Ezek közül egyik sem. Lapozott egyet, de a szeme már annyira fáradt volt, hogy alig tudta elolvasni a neveket. Miért megy ez ilyen nehezen? Nevet kell adni a lányomnak, egyszerűen csak ki kellene választanom egyet. A tekintete a lap aljára siklott, és ott ragadt.
Mila.
Mereven bámulta a nevet. Borzongás futott végig a gerincén. Azon kapta magát, hogy hangosan kimondja a nevet.
Mila.
Hirtelen nagyon hűvös lett a szobában, úgy érezte, mintha egy szellem surrant volna be az ajtón, és most is ott körözne mögötte. Nem bírta ki, muszáj volt hátrapillantania a válla fölött. Megborzongva felállt, és az alvó kislánnyal karjában visszament a bölcsőhöz. De a jeges félelem nem akart szűnni, csak ácsorgott a szobában, aztán visszaült a hintaszékbe, és

megpróbált rájönni, miért reszket. Miért kavarta fel ennyire ennek a névnek a látványa. Miközben a baba tovább szunyókált, a percek teltek-múltak, és közeledett a pirkadat, ő a hintaszékben ülve ringatta magát.
-Jane?
Ijedten felpillantott, de aztán meglátta, hogy Gábriel áll az ajtóban, és megnyugodott.
- Miért nem jössz aludni? - kérdezte a férfi.
- Nem megy - rázta a fejét Jane. - Nem tudom, mi a baj velem.
- Szerintem csak fáradt vagy. - Gábriel odament hozzá, és megcsókolta a homlokát. - Vissza kellene feküdnöd.
- Istenem, annyira rosszul csinálom.
- Elárulnád, miről beszélsz?
- Senki sem mondta, hogy az anyaság ennyire nehéz. Még megszoptatni sem tudom rendesen. Az ösz- szes ostoba macska tudja, hogyan kell megetetni a cicákat, de nekem még ez sem megy. A kislány meg egyfolytában nyűgös és ordít.
- Nekem úgy tűnik, mintha most éppen aludna.
- Csak azért aludt el, mert megetettem tápszerrel. A *cumisüvegből* - tette hozzá megvetően. - Nem bírtam tovább. Éhes volt és üvöltött. A tápszeresdoboz meg itt volt az orrom előtt. A fenébe, kinek van szüksége az anyukájára, amikor itt a finom Similac?
- O, Jane. Hát ezért borultál ki ennyire?
- Ez egyáltalán nem vicces.
- Nem is nevetek.
- De olyan hangon mondtad, mintha azt gondolnád, *ekkora műbalhét még nem láttam.*
- Szerintem nagyon kimerült vagy, ennyi az egész. Eddig hányszor keltél fel az éjjel?
- Kétszer. Nem, háromszor. Istenem, már ezt sem tudom.
- Oldalba kellett volna rúgnod. Nem is vettem észre, hogy felkeltél,
- Nem csak a babáról van szó. Hanem... - Jane elhallgatott, aztán halkan így folytatta: - Hanem azokról a dolgokról, amiket álmodom.
Gábriel odahúzott egy széket, és leült. - Miért, Jane, m it álmodtál?
- Újra meg újra ugyanaz az álmom ismétlődik: arról az éjszakáról a kórházban. Tudom, hogy valami borzalmas dolog történt, de képtelen vagyok megmozdulni vagy megszólalni. Az arcom csurom vér, meg tudom ízlelni. És közben annyira félek, hogy... - Jane hatalmasat sóhajtott. - Iszonyatosan rettegek, hogy a te véred az.
- Három napja történt, Jane. Ennyi idő nem elég, hogy feldolgozd a történteket.
- Annyira szeretném, ha megszűnnének a rémálmaim.
- Türelmesnek kell lenned, idővel elmúlnak a rémálmok - próbálta megnyugtatni Gábriel, aztán halkan hozzátette: - Mindketten túl leszünk rajta.
- Téged is rémálmok gyötörnek? - nézett Jane a férfi fáradt szemébe és borostás arcára.
- Igen - bólintott Gábriel.
- Miért nem mondtad el nekem?
- Az lenne a meglepő, ha nem így lenne.
- A tieid miről szólnak?
- Rólad és a babáról... - Gábriel elhallgatott, félresiklott a tekintete. - Nem akarok erről beszélni.
Egy darabig csendben ültek egymás mellett, egyikük sem nézett a másikra. Pár lépésre tőlük a kislányuk feküdt a bölcsőben mély álomba merülve, a családból egyedül őt nem gyötörték rémálmok. Ezt teszi az emberrel a szerelem, gondolta Jane. Félelemmel tölt el, nem bátorságot önt beléd. Éles fogakkal ruházza fel a világot, amely így bármelyik pillanatban képes kiharapni egy darabot az életedből.
Gábriel kinyújtotta a karját, és megfogta Jane kezét. - Gyere, kicsim - suttogta. - Feküdjünk vissza.

Lekapcsolták a lámpát a gyerekszobában, és eltűntek a hálószoba árnyai között. A takaró alatt Gábriel átkarolta feleségét. Közben pirkadni kezdett, és a hajnal hangjai úsztak be a szobába. Egy városi lányra a szemeteskocsi motorjának zúgása, az autókból kiszűrődő ütemes zene mind úgy hatottak, mint valami altatódal. Miközben Boston lassan ébredezni kezdett, Jane mély álomba zuhant.
Arra ébredt, hogy valaki énekel. Egy pillanatra eltűnődött, hogy ezt nem csak álmodja-e. Talán most egy sokkal vidámabb álomban van, amit gyermekkora emlékeiből szőtt. Kinyitotta a szemét, a redőny rései közt betűzött a napfény. Délután két óra felé járt. Gábriel már nem volt otthon.
Kikászálódott az ágyból, és mezítláb kibotorkált a konyhába. Ott azonban olyan váratlan látvány fogadta, hogy egy darabig csak pislogni tudott: az anyja állt
a reggelizőasztal mellett, karján a csecsemővel. Angéla a lányára nézett.
- Már két üveggel megevett. Ennek a kislánynak aztán tényleg feneketlen a bendője.
- Anyu. Te itt?
- Felébresztettelek? Ne haragudj.
- Mikor jöttél?
- Néhány órája. Gábriel azt mondta, elkelne itt némi segítség, hogy ki tudd aludni magad.
- O hívott fel téged? - nevetett fel zavartan Jane.
- Talán valaki mást kellett volna felhívnia? Esetleg van másik anyukád is, akiről még nem tudok?
- Nem, én csak... - Jane leroskadt a székbe, a szemét dörzsölte. - Még nem ébredtem fel egészen. Gábriel hol van?
- Nemrég ment el. Moore nyomozó felhívta, aztán elrohant.
- Nem tudod véletlenül, miért keresték?
- Fogalmam sincs. Biztos valami rendőrségi ügyről van szó. Az asztalon találsz kávét, most főztem le. És jó lenne, ha megmosnád a hajad. Úgy nézel ki, mint valami ősember. Mikor ettél utoljára?
- Tegnap este, ha jól emlékszem. Gábriel kínai kaját hozott.
- Kínait? Hát, az nem valami tartalmas. Csinálj magadnak reggelit, és igyál kávét. Én mindent kézben tartok.
Pontosan, anyu, ahogy mindig is szoktad.
Jane nem kelt fel azonnal a székből. Egy darabig még Angélát és a karjában pihenő, tágra nyílt szemű kislányt nézte. A baba aprócska kezeivel végigtapogatta Angéla mosolygó arcát.
- Hogyan csináltad, anyu? - kérdezte Jane.
- Egyszerűen megetettem. Aztán énekeltem neki. Nagyon szereti, ha figyelnek rá.
- Nem, nem így értem. Hogyan neveltél fel minket? Sosem gondoltam bele, hogy milyen nehéz lehetett. Három gyereket szültél öt év alatt - mondta, aztán nevetve hozzátette: - Főleg, hogy köztük volt Frankié is.
- Nem a bátyád volt a legnehezebb eset. Hanem *te*.
-Én?
- Egyfolytában üvöltöttél. Háromóránként felébredtél. Nem volt jellemző rád, hogy úgy aludtál volna, mint a bunda. Frankié még pelenkában mászkált, én meg egész éjjel veled sétáltam fel-alá a lakásban. Az apád nem sokat segített. Neked szerencséd van, Gábriel legalább próbálkozik. Na de az apád? - horkant fel Angéla. - Azt mondta, rosszul van a pelenka szagától, úgyhogy nem számíthattam rá, ha tisztába kell tenni titeket. Mintha nekem lett volna más választásom. Minden reggel elrohant dolgozni, én meg ott maradtam veled meg a bátyáddal, és akkor már Mickey is úton volt. Frankié mindenbe belenyúlt, miközben te egyfolytában torkod szakadtából üvöltöttél.
- Miért sírtam olyan sokat?
- Vannak sírós csecsemők. Nem viselik jól, ha nem törődnek velük.

Nos ez legalább megmagyarázza a dolgokat gondolta Jane a kislányra pillantva. Csak azt kaptam, amit megérdemeltem.
- És hogyan oldottad meg a dolgot? - kérdezősködött tovább Jane. - Mert nekem egyszerűen sehogyan sem megy. Azt sem tudom, hová kapjak.
- Neked is ugyanazt javaslom, mint amit én csináltam, amikor már kis híján becsavarodtam. Amikor úgy éreztem, elegem van, és egy perccel sem már bírom tovább.
- Mondd már el, hogy mit csináltál!
- Felkaptam a telefont, és felhívtam az anyámat. - Angéla a lányára nézett. - Te pedig engem hívsz majd fel, Janié. Ezért vagyok itt. A Jóisten nem véletlenül teremtette az anyákat a földre. Persze ezzel nem akarom azt mondani, hogy egy falunyi ember kell, hogy felnevelj egy gyereket. - A karján pihenő babára pillantott. - De azért nem árt, ha az embernek van egy nagymamája.
Jane figyelte, ahogyan az anyja gügyög a kicsinek, és arra gondolt, hogy sosem értette meg igazán, milyen nagy szüksége van erre a nőre. Vajon eljön-e az életben az a pillanat, amikor meg tudunk lenni az anyánk segítsége nélkül?
A szemében könnyek csillogtak, pislantott néhányat, hogy eltüntesse őket, aztán felpattant a székből, és töltött magának egy csésze kávét. Az asztal mellett állva kortyolgatta a forró, fekete italt, és közben kinyújtóztatta elgémberedett tagjait. Három napja először sikerült rendesen kipihennie magát. Leszámítva, hogy minden megváltozott, gondolta. Közben ugyanis anya lettem.
- Te vagy a legszebb kislány a világon, ugye, Regina?
Jane az anyjára pillantott. - Igazából még mindig nem választottunk neki nevet.
- Előbb-utóbb mégiscsak el kell neveznetek valahogy. Miért nem keresztelitek a nagymamája nevére?
- Azt érzi az ember, ha megtalálja a megfelelő nevet, nem? Ha már úgyis egész életében viselnie kell, szeretném, ha illene rá.
- A Regina gyönyörű név. Azt jelenti, hogy *királynő,* tudtad?
- Nem akarok ötleteket adni a gyereknek...
- Akkor áruld el, hogy *te* milyen nevet szereméi neki?
Jane meglátta a Milyen nevet adjunk gyermekünknek *című könyvet a pulton. Újratöltötte a kávéscsészéjét, és a könyvet lapozgatva szürcsölni kezdett. Egyre tanácstalanabbnak érezte magát a kérdésben. Ha nem döntök hamarosan, gondolta, akkor alapértelmezettként rajta ragad a Regina.*
Jázmin. Jolanda. Júlia.
Ez nem lehet igaz. A Regina egyre jobban hangzott. A kis királynő.
Letette a könyvet, de egy darabig még a homlokát ráncolva nézte, aztán felkapta, és az M betűhöz lapozott. Ahhoz a névhez, amin már az éjszaka is megakadt a neve.
Mila.
Megint végigfutott a gerincén a borzongás. Biztos vagyok benne, hogy már hallottam valahol ezt a nevet, gondolta. Miért ráz ki a hideg, ha eszembe jut? Mindenképpen ki kell találnom, hogy hol hallottam...
Ekkor megcsörrent a telefon. Jane felriadt a töprengésből. Kiejtette a kezéből a könyvet, ami hangos csattanással a padlóra esett.
Angéla szigorúan rápillantott. - Nem vennéd fel végre a telefont?
Jane mély levegőt vett, és felkapta a kagylót.
- Remélem, nem ébresztettelek fel - hallotta Gábriel hangját.
- Nem, épp anyával kávézunk.
- Nem baj, hogy felhívtam?
Jane az anyjára pillantott, aki épp átment a másik szobába, hogy kicserélje a gyerek pelenkáját.
- Te egy zseni vagy, Gábriel. Mondtam már neked?

- Azt hiszem, gyakrabban kellene beszélnem az anyósommal.
- Nyolc órát aludtam egyhuzamban. El sem tudom mondani, mennyivel jobban érzem magam. Újra működik az agyam.
- Akkor talán lesz kedved foglalkozni a következő üggyel.
- Mi történt?
- Felhívott Moore.
- Igen, hallottam.
- Itt vagyunk a Shroeder téri irodában. A ballisztikai labor talált valamit. Az ATF adatbázisában szerepel egy töltény, ami ugyanabból a fegyverből származik.
- Pontosan melyik fegyverről is van szó?
- Amelyikkel Olena a kórteremben lelőtte a biztonsági őrt. A helyszínen egyetlen töltényhüvelyt találtak.
- A saját fegyverével lőtte le a fickót.
- Kiderítettük, hogy a fegyvert már máskor is használták.
- Hol és mikor?
- Január 3-án. Egy lövöldözésben. Ashburnben, Virginia államban.

Jane olyan erősen szorította a füléhez a kagylót, hogy meghallotta a saját szívverését. *Ashburn. Mielőtt megölték, Joe Ashburnről akart mesélni valamit.*

Angéla karjában a gyerekkel visszajött a konyhába. A kislány fekete haja úgy állt, mint egy tincskorona. Regina, a királykisasszony. Jane hirtelen úgy érezte, a név tökéletesen illik a gyerekre.

- Mi tudunk arról a lövöldözésről? - kérdezte Jane.
- Moore megszerezte az aktát.

Jane Angélára pillantott. - Anyu, el kell mennem egy kis időre. Nem baj?

-Menj csak. Mi jól érezzük magunkat itthon, ugye, kicsi Regina? - Angéla előrehajolt, és adott egy eszkimópuszit a kicsinek. - És nemsokára megfürdünk. Juj, de finom lesz.

Jane csak ennyit mondott Gábrielnek. - Húsz perc múlva ott vagyok.

- Várj! Valahol máshol találkozzunk.
- Miért?
- Nem idebent akarjuk megbeszélni az ügyet.
- Mi a fene folyik itt, Gábriel?

A férfi nem válaszolt, a háttérben Moore magyarázott.

- A JP Doyle-nál találkozzunk - hallotta aztán újra a férje hangját.

24.FEJEZET

Le sem zuhanyozott, egyszerűen csak magára kapta az első ruhát, amit kivett a szekrényből - egy bő kismamaruhát meg egy pólót, amit a kollégáitól kapott, és amin a ZSARU ANYU felirat virított. A Jamaica-lapály felé menet a kocsiban megevett két szelet vajas pirítóst. Mióta Gábriellel beszélt, nagyon ideges volt, azon kapta magát, hogy egyfolytában a visszapillantó tükörbe néz, ha meg kell állnia a pirosnál, és azt figyeli, milyen autók jönnek mögötte. Nem ezt a zöld Taurust látta négy sarokkal ezelőtt? Vajon ugyanez a fehér furgon parkolt az utca túloldalán a házukkal szemben?

A JP Doyle - a bostoni rendőrök törzshelye - esténként általában zsúfolásig tömve volt szolgálaton kívüli zsarukkal. Délután háromkor csak egy magányos nő üldögélt a pultnál, egy pohár fehérborral a kezében. A pult fölött lévő tévé az ESPN-re volt kapcsolva. Jane végigment a báron, egyenesen a szomszédos étkezőhelyiségbe ment, ahol a falakat a bostoni ír közösség életének fontos eseményeit megörökítő emléktárgyak díszítették. A Kennedy családról, Tip O'Neill- ről és Boston legkiválóbb férfijairól szóló újságkivágások olyan régóta voltak már kitéve, hogy megsárgultak. Az egyik boksz fölé kifeszített ír zászló is sárgás színű volt a dohányfüsttől és a nikotintól. Az ebéd és a vacsora közötti álmos csendben csak két boksz volt

foglalt. Az egyikben egy középkorú házaspár ült, minden bizonnyal turisták, legalábbis az asztalukon kiterített Boston-térkép erre utalt. Jane elsétált mellettük, és a sarokban lévő boksz felé ment, ahol Moore és Gábriel várták.
Becsúszott a férje mellé padra, és az asztalon heverő aktára pillantott: - Mit akartok mutatni?
Moore nem válaszolt, hanem gépiesen a közeledő pincérnőre vigyorgott.
- Hé, Rizzoli nyomozó. Milyen szépen lefogyott - mosolygott a pincérnő.
- De még nem eléggé.
- Hallottam, hogy lánya született.
- Egész éjjel nem hagyott aludni. Lehet, hogy ez az utolsó esélyem, hogy nyugodt körülmények között megebédeljek.
A pincérnő nevetve papírt vett elő, hogy felvegye a rendelést.
- Kávét és almás pitét kérek.
- Remek választás. - A pincérnő a két férfi felé fordult. - És maguknak mit hozhatok, fiúk?
- Még egy kávét - felelte Moore. - Mi azért jöttünk, hogy megnézzük, Jane hogyan eszik.
Csendben vártak, amíg a pincérnő újratöltette a csészéiket. Miután kihozta a pitét, és visszament a pult mögé, Moore odatolta Jane elé a dossziét.
Digitális kamerával készült fotók voltak benne. Jane azonnal tudta, hogy egy kilőtt töltényről készült mikrográfot lát. A képen jól látszott a gyújtótöltetnek ütköző ütőszeg és a hátravágódó csavarzár által a kilövéskor a töltényre rajzolt egyedi mintázat.
- Ezt a kórházban találták? - kérdezte Jane.
Moore bólintott. - A töltényt abból a fegyverből lőtték ki, ami az ál-biztonságiőrnél volt Olena kórtermében. A lány ezzel a pisztollyal lőtte le a fickót. A ballisztikai szakértők lefuttattak egy keresést az IBIS adatbázisában, és ezeket a képeket találták. A töltényeket egy lövöldözés után gyűjtötték össze a helyszínelők, a Virginia államban Ashburnben.
Jane megnézte a következő fotókat, ezek is töltényekről készült mikrográfok voltak. - Megegyeznek?
- Mindkét töltényen azonosak az ütőszeglenyomatok. Két különböző bűntény helyszínén talált, két különböző töltény, de mindkettőt ugyanabból a fegyverből lőtték ki.
- És ez a fegyver most nálunk van.
- A helyzet az, hogy nem.
Jane Moore-ra nézett. - Olena holtteste mellett kellett, hogy legyen. O használta utoljára.
- A fegyvert nem találták meg a helyszínen.
- De mi vizsgáltuk át a helyiséget, nem?
- A helyszínen egyetlen fegyvert sem találtunk. A szövetségiek túszszabadító egysége minden ballisztikai bizonyítékot eltüntetett. Elvitték a fegyvereket,
Joe hátizsákját, sőt még a töltényhüvelyeket is. Mire a bostoni rendőrség bejutott a helyszínre, mindent eltüntettek.
- Ha jól értem, ezek szó nélkül kitakarították egy bűntény helyszínét? A bostoni rendőrség mit fog lépni az ügyben?
- Egyelőre úgy néz ki, hogy semmit - felelte Moore. - A szövetségiek nemzetbiztonsági ügyként kezelik az esetet, és nem akarják, hogy bármiféle információ kiszivárogjon.
- Még a rendőrségben sem bíznak?
- Itt már senki sem bízik meg senkiben. Nem mi vagyunk az egyetlenek, akiket kizártak a nyomozásból. Barsanti ügynök is meg akarta szerezni a ballisztikai bizonyítékokat, és nem repesett a boldogságtól, amikor rájött, hogy a kommandósok már lenyúlták a cuccokat. Úgy áll a helyzet, hogy szövetségi ügynökök küzdenek szövetségi ügynökök ellen. A bostoni rendőrség csak egy kisegér, aki két elefánt harcát figyeli.
Jane újra a fotomikrográfokra pillantott. - Azt mondtad, hogy ez a töltény az ashburni lövöldözés helyszínéről származik. Mielőtt a kommandósok ránk törtek, Joseph Roke éppen valami ashburni ügyről akart nekünk mesélni.

- Mr. Roke minden valószínűség szerint erről az esetről akart beszélni - mondta Moore, és az aktatáskájába nyúlva egy újabb dossziét vett elő, majd az asztalra tette. - Ezt ma reggel kaptam a leesburgi rendőrségtől. Ashburn egy nagyon kicsi város, az ügyben a leesburgiek nyomoztak.
- Nem kellemes látvány, Jane - szólalt meg Gábriel.

A figyelmeztetés váratlanul érte Jane-t. A legdurvább dolgokat látták együtt, amivel az ember egy boncteremben szembesülhet, de Jane még sosem látta, hogy Gábriel akár csak elfintorodott volna. Ha ezek a képek még őt is elborzasztották, gondolta Jane, nem biztos, hogy meg akarom nézni őket. De aztán gyorsan kinyitotta a dossziét, mielőtt még meggondolhatta volna magát. Az első képet meglátva azt gondolta, hogy nem is olyan szörnyű. Látott már ennél sokkal durvább helyszíni fotókat is. A képen egy vékony, barna hajú nő feküdt arccal lefelé egy lépcsőfeljárón. Úgy nézett ki, mintha leugrott volna a legfelső lépcsőfokról. A vér patakokban csorgott le, és tócsába gyűlt a lépcső alján.

- Ez az egyes számú női áldozat - szólalt meg Moore.
- Nem sikerült megállapítani a személyazonosságát?
- A házban talált áldozatok egyikének sem sikerült megállapítani a személyazonosságát.

Jane szemügyre vette a következő képet, amin egy fiatal szőke lány látszott. Összecsukható ágyon feküdt, nyakig betakarózva. Úgy markolta a pokrócot, mintha ez bármitől is megvédené. A homlokán lévő lőtt sebből vér szivárgott. Villámgyorsan, egyetlen golyóval végeztek vele.

- A kettes számú azonosítadan áldozat - mondta Moore. Aztán gondterhelt arccal hozzátette: - De még vannak rajta kívül.

Jane érezte a férfi hangján, hogy így próbálja óvatosságra inteni, mégis türelmetlenül továbblapozott. Ahogy meglátta a harmadik képet, érezte, hogy a dolog komolyan kezd eldurvulni, de úgy gondolta, hogy azért ezt még kibírja valahogy. A felvételen egy vérrel telefröcskölt szoba látszott. Két hiányos öltözetű, fiatal nő ült egymásnak dőlve, karjuk összegabalyodott, hosszú hajuk összekuszálódott, mintha a haláluk előtt még utoljára megölelték volna egymást.

- A hármas és a négyes számú azonosítatlan áldozat.
- Tényleg nem sikerült *egyiküket* sem azonosítani?
- Az ujjlenyomatuk nem szerepel semmilyen adatbázisban.
- Négy csinos nő, és senki sem jelentette az eltűnésüket?

Moore a fejét csóválta. - Egyikük sem szerepel a nemzeti bűnügyi és információs központ, az NCIC eltűnt személyekről vezetett listáján. - Arra a képre bökött, amelyiken a szobában lévő két áldozat látszott. - A töltényt, ami az IBIS listáján is szerepel, ebben a helyiségben találták. Ezt a két nőt ugyanazzal a fegyverrel ölték meg, mint amelyik az Olena szobájában lelőtt biztonsági őrnél volt.

- És a többi áldozat a házban? Őket is ugyanazzal a fegyverrel intézték el?
- Nem. Őket egy másik pisztollyal lőtték le.
- Két fegyver? Két elkövető?
- Úgy van.

Eddig még egyik kép sem zaklatta fel igazán Jane-t. Sietség nélkül nyúlt az utolsó fotóért, amin az ötödik áldozat szerepelt. Ezúttal azonban hátrahőkölt a látványtól. A szemét mégsem tudta levenni a képről. Az áldozat fájdalomtól eltorzult arca a haláltusa gyötrelméről tanúskodott. A képen látható nő idősebb és testesebb volt, a negyvenes éveiben járhatott. Fehér zsinórral egy székbe kötözték.

- Ez az ötödik áldozat - mondta Moore. - A másik négy nővel pillanatok alatt végeztek. Egy-egy golyó a fejbe, és kész. - A nyomozó a nyitott dossziéra pillantott. - Vele is egy fejlövés végzett, de előtte még... - Moore egy pillanatra elhallgatott, aztán még hozzátette: - De előtte még *ezt* csinálták vele.
- Mennyi ideig... - szólalt meg Jane nagyot nyelve. - Mennyi ideig kínozták?

- A kézfejen és a csuklón talált törések száma alapján, és abból kiindulva, hogy gyakorlatilag az összes csontot pépesre zúzták, az igazságügyi orvosszakértő szerint mintegy negyven-ötven kalapácsütést mértek a nő kézfejére. A kalapács feje nem volt valami nagy, úgyhogy az egyes ütések csak kis területen roncsoltak. Viszont egyetlen csont vagy ujj sem maradt épen.
Jane nem bírta tovább gyomorral, úgyhogy becsapta a dossziét. A borzalmas képet azonban már nem lehetett kitörölni az elméjéből.
- Legalább két támadó volt - mondta Moore. - Az egyik lefogta a nőt, amíg hozzákötözték a székhez, aztán az asztalra szorította a kezét, amíg a másik szétverte a kalapáccsal.
- Miért nem hallotta senki az üvöltését? - kérdezte Jane Moore-ra pillantva.
- A ház magánterületen áll, egy földút mellett, a szomszédok pedig elég messzire vannak. Ráadásul, ha jól emlékszem, január volt.
Ilyenkor mindenki zárva tartja az ablakokat. Az áldozat biztosan tudta, hogy senki sem hallja meg a kiáltásait. Senki sem siet a megmentésére. Egyedül abban reménykedhetett, hogy minél előbb végeznek vele.
- Vajon mit akartak kiszedni belőle? - kérdezte Jane.
- Nem tudjuk.
- Biztosan nem szórakozásból kínozták meg eny- nyire. Valamit ki akartak szedni belőle.
- Egyelőre még azt sem tudjuk, hogy ki ez a nő. Öt azonosítatlan áldozat. Egyikük sem szerepel az eltűnt személyekről vezetett nyilvántartásban.
- Hogyan lehet az, hogy az égvilágon *semmit* sem tudunk róluk? - kérdezte Jane a férjétől. Gábriel a fejét csóválva így válaszolt: - Szellemek, Jane. Se nevük, se személyazonosságuk.
- És mi a helyzet a házzal?
- Abban az időben egy bizonyos Marguerite Fischer bérelte.
- Kicsoda?
- Ilyen nevű nő nem létezik.
- Sötétben tapogatózunk. Névtelen áldozatok, nem létező bérlők.
- De azt sikerült kiderítenünk, hogy a ház egy KTE Investments nevű vállalat tulajdonában van - vette át a szót Gábriel.
- Van ennek valami jelentősége?
- Igen. A leesburgi rendőrségnek egy hónap alatt sikerült kideríteni, hogy a KTE a Ballentree egyik be nem jegyzett leányvállalata.
Jane úgy érezte, jéghideg kezek simítják végig a hátát. - Joseph Roke - motyogta. - Ő beszélt a Bal- lentree-ről és Ashburnről. Mi van, ha a fickó nem is volt annyira flúgos, mint gondolnánk? Elhallgattak, amikor a pincérnő megjelent a kávéskannával. - Nem ízlik, nyomozó? - kérdezte, amikor látta, hogy Jane alig kezdett hozzá az almás pitéhez.
- Dehogy is, nagyon finom, csak mégsem vagyok annyira éhes, mint gondoltam.
- Úgy látszik, ma senkinek sincs étvágya - jegyezte meg a pincérnő, miközben újratöltötte Gábriel csészéjét. - Csak egy rakás koffeinfiiggő nézett be hozzánk.
Gábriel felpillantott. - Ki van itt még rajtunk kívül?
- A, csak az a fickó ott a... - A pincérnő elhallgatott, amint meglátta az üres bokszot, aztán vállat vont, és távozóban még hozzátette: - Biztosan nem ízlett neki a kávé.
- Figyeljetek, srácok - szólalt meg Jane halkan. - Kezdek komolyan beparázni.
Moore gyorsan összeszedte és egy nagy borítékba tette a képeket. - Indulnunk kéne - mondta. Odakint borzasztó hőség fogadta őket. A parkolóban megálltak Moore autója mellett, az utcát és a közelben parkoló kocsikat figyelték. Na, ez nem semmi, gondolta Jane, két tökideg zsaru meg egy beparázott FBI-ügynök pásztázza a terepet.
- És most mit csinálunk? - kérdezte Jane.
- Ami a bostoni rendőrséget illeti, a kezük meg van kötve - mondta Moore. - Nekem pedig parancsba adták, hogy ne bolygassam az ügyet.

- Akkor hogyan szerezted ezeket az aktákat? - biccentett a nyomozó kezében lévő boríték felé Jane.
- Nem lenne szabad, hogy nálam legyenek.
- Nos, én úgyis szülési szabadságon vagyok. *Nekem* most senki sem adhat parancsba semmit - közölte Jane, azzal kivette a borítékot Moore kezéből.
- Hé, várj... - ellenkezett Gábriel.
- Otthon találkozunk - fordult a férje felé Jane.
- Jane.
Ahogy a nő beszállt a kocsiba, Gábriel kinyitotta az ajtót, és becsúszott az anyósülésre. - Fogalmad sincs, mibe keveredtünk - mondta.
- Miért, neked talán van?
- Láttad, hogy mit csináltak azzal a szerencsétlen nővel. Szerinted kivel állunk szemben?
Jane kibámult az ablakon, látta, hogy Moore beszáll a kocsijába és elhajt. - Azt hittem, már vége van
- szólalt meg alig hallhatóan. - Azt hittem, azzal, hogy túléltük, minden megy majd a régi kerékvágásban. De most már tudom, hogy *nincs* vége. - Gábrielre nézett.
- Meg kell tudnom, hogy miért történt ez az egész. Ki kell derítenem, mi van a háttérben.
- Engedd, hogy egyedül végezzem a nyomozást. Mindent megteszek, hogy kiderüljön az igazság.
- És addig én mihez kezdjek?
- Most jöttél ki a kórházból.
Jane elfordította a slusszkulcsot, és ahogy a motor elindult, a légkondi forró levegőt fújt az utastérbe. - Nem valami súlyos műtéten estem át - mondta. - Csak gyereket szültem.
- Ez éppen elég ok arra, hogy kimaradj ebből.
- De ha egyszer *ez* az, ami nyugtalanít, Gábriel. *Ezért* nem vagyok képes normálisan aludni. - Az ülésbe süllyedve még ennyit mondott: - Ezért nem múlnak el a rémálmaim.
- Ez nem megy egyik napról a másikra.
- De egyszerűen nem bírom kiverni a fejemből a történteket. - Jane megint végignézett a parkolón. - Egyre több dologra emlékszem.
- Például?
- Dörömbölésre. Ordibálásra. Lövésekre. Aztán vér fröccsent az arcomra...
- Ez az a rémálom, amiről meséltél.
- Újra meg újra eszembe jut.
- Amikor a kommandósok kiszabadítottak minket biztosan kiabáltak, és az is biztos, hogy Olena vére rád fröccsent. De ebben nincs semmi különös. Tényleg így történt minden.
- De van még valami, amit nem meséltem el neked. Mielőtt Olena meghalt, megpróbált nekem elmondani valamit.
-Mit?
Jane Gábrielre nézett. - Egy nevet ismételt, és azt mondta: „Mila tudja az igazságot".
- Vajon ez mit jelent?
- Fogalmam sincs.
Gábriel hirtelen felkapta a fejét. Az utcán egy autó közeledett, lassan elgurult mellettük, aztán befordult a sarkon, és eltűnt a szemük elől.
- Miért nem mész haza? - kérdezte Gábriel.
- Te mit csinálsz?
- Nem sokára én is otthon leszek - mondta, azzal előrehajolt, és megcsókolta a nőt. - Szeredek - suttogta, aztán kiszállt a kocsiból.
Jane nézte, ahogy néhány hellyel arrébb parkoló autójához megy. Nézte, ahogy a férfi megáll, és a zsebében kotorászva a slusszkulcsot keresi. Elég jól ismerte a férjét, úgyhogy már a testtartásából látta, hogy valami nincs rendben, látta, hogy a válla megfeszül, és azt is

észrevette, hogy idegesen körbepillant a parkolón. Ritkán látta ilyen idegesnek, és ettől ő is nyugtalan lett. Gábriel beindította a kocsiját, és várta, hogy Jane elinduljon.
Csak miután a nő kihajtott a parkolóból, akkor indult el. Egy darabig mögötte haladt. Figyeli, hogy követnek-e, gondolta. Jane még azután is többször a tükörbe pillantott, hogy Gábriel levált róla, bár nem tudta elképzelni, miért követné őt bárki. Semmit sem tud, nem igaz? Semmit, amit Moore vagy a kollégái a gyilkosságiaknál ne tudnának. A nevet leszámítva, amit Olena a fiilébe suttogott.
Mila. Ki lehet ez a Mila?
Vetett egy pillantást Moore borítékjára, amit beszállás után a hátsó ülésre dobott. Nem tervezte, hogy még egyszer megnézi a képeket. De valahogy túl kell tennem magam a borzalmakon, gondolta. Ki kell derítenem, mi történt abban az ashburni házban.

25. FEJEZET

Maura Isles karja könyékig véres volt. Gábriel az üveg válaszfalon keresztül figyelte, ahogyan a nő belenyúl a boncasztalon heverő holttest hasüregébe, kiemeli és a mérlegtálba rakja a beleket. Nem tűnt úgy, mintha undorodna, amikor beletúr a bélkupacba, a szokásos vizsgálatot végző, feladatára összpontosító tudós nyugodt arckifejezését öltötte magára. Yoshima kezébe adta a tálat, és újra megfogta a szikét, amikor végül észrevette Gábrielt.
- Még húsz percig el fog tartani - mondta. - Nyugodtan bejöhetsz, ha akarsz.
Gábriel cipővédőt húzott, és köpenyt vett, hogy megóvja a ruháját, aztán belépett a boncterembe. Megpróbált tudomást sem venni az asztalon heverő testről, de mivel az ott feküdt közöttük, képtelen volt elfordítani a fejét. A csontvázszerű női test kiálló medencecsontján a bőr olyan volt, mint a krepp-papír.
- Anorexia nervosa. Kóros étvágytalanság. Holtan találták a lakásán - válaszolta meg Maura a férfi ki nem mondott kérdését.
- Milyen fiatal.
- Huszonhét éves. A mentősök azt mondták, hogy a hűtőszekrényében egy fej salátát meg egy diétás Pepsit találtak. Éhen halt a bőség földjén. - Maura benyúlt a hasüregbe. Yoshima eközben a fejhez ment, hogy lefejtse a fejbőrt. Mint mindig, ezúttal is alig néhány szót váltottak, mindketten pontosan tudták, mire van szüksége a másiknak, úgyhogy a szavak feleslegessé váltak.
- Mit akartál mondani? - kérdezte Gábriel Maurát.
A nő, kezében a fekete, zselészerű vesével megállt,
és idegesen összenézett Yoshimával, mire a férfi bekapcsolta a Stryker fűrészt, és a gép hangos visításától alig lehetett érteni Maura válaszát.
- Ne itt - mondta. - Majd később.
Yoshima eltávolította a koponyatetőt.
Maura kiemelte az agyat, és közben derűs hangon következőt kérdezte: - Na, és milyen érzés apukának lenni?
- Minden várakozásomat felülmúlja.
- Végül a Reginánál maradtatok?
- Rizzoli mama rábeszélt minket.
- Szerintem szép név - mondta Maura, miközben egy formalinnal teli tartóba rakta az agyat.
- Tiszteletet parancsoló.
-Jane máris Reggie-nek becézi.
- Hát úgy már nem annyira tiszteletet parancsoló.
Maura lehúzta a kesztyűjét, és Yoshima felé fordult.
A férfi biccentett egyet. - Szeretném kifújni magam - szólalt meg Maura. - Mi lenne, ha pihennénk egy kicsit?

Miután levették a köpenyüket, Maura a rakodótérbe vezette Gábrielt. Csak akkor szólalt meg újra, amikor elhagyták az épületet, és megálltak a parkolóban.
- Bocs a fecsegés miatt - mondta. - Előző éjjel valaki betört hozzánk. Odabent nem tudtunk volna nyugodtan beszélni.
- Mi történt?
- Hajnali három körül a medfordi tűzoltóság emberei behoztak egy holttestet egy baleset helyszínéről. A rakodótér külső ajtaját általában zárva tartjuk, ezért az éjszakás diszpécsert kell felhívniuk, hogy megkapják a belépési kódot. Ok vették észre, hogy az ajtók nyitva vannak, és amikor beléptek, látták, hogy a boncteremben ég a villany. Jelentették a dolgot a diszpécsernek, aztán átjöttek a biztonságiak, hogy körülnézzenek az épületben. Akárki tört is be, kapkodva távozott, az biztos. Arra sem volt ideje, hogy az asztalfiókot betolja az irodámban.
- Az irodádban?
Maura bólintott. - Ráadásul Dr. Bristol számítógépe is be volt kapcsolva. Pedig Abe mindig kikapcsolja, amikor este hazamegy. - A nő elhallgatott. - A Joseph Roke boncolásáról készült jelentés volt megnyitva.
- Elvittek valamit?
- Eddig úgy tűnik, nem. De azóta nem nagyon van kedvünk bármilyen kényes témáról beszélgetni odabent. Valaki betört az irodánkba és a boncterembe, de fogalmunk sincs, hogy mit keresett.
Nem csoda, hogy Maurának nem volt kedve elmesélni a történteket a telefonban. Még a higgadt Dr. Isles is elkezdett parázni.
- Nem vagyok az a kimondott összeesküvéselmélet-gyártó típus - folytatta -, de itt valami nagyon bűzlik. A törvényekre fittyet hányva Washingtonba szállítják a holttesteket, és eltüntetik az összes ballisztikai bizonyítékot. Vajon ki mozgatja a szálakat?
Gábriel végignézett a parkolón. A hőségtől vibrált a levegő. - Magasra vezetnek a szálak - mondta. - Különben nem tudták volna megcsinálni.
- Ez azt jelenti, hogy nem tudjuk elkapni őket.
Gábriel Maurára nézett. - De nem azt, hogy nem próbáljuk meg.
Jane sötétben ébredt, az álom hangjai még a fülében csengtek. Megint Olena suttogását hallotta, a holtak birodalmából üzent neki. *Miért gyötörsz? Mondd meg, mit akarsz tőlem, Olena. Áruld el, ki az a Mila.*
Aztán a suttogás abbamaradt, és csak Gábriel egyenletes légzését hallotta. Aztán egy pillanattal később méltatlankodva felsírt a kislánya. Jane óvatosan kikászálódott az ágyból, nem akarta felébreszteni Gábrielt. Az álmosság kiment a szeméből, de az álom tovább kísértette.
A baba kiverekedte magát a pólyából, és rózsaszín kis öklével vadul hadonászott, mintha bokszmeccsre akarná kihívni az anyját. - Regina, Regina - vette ki a bölcsőből a kislányt nagyot sóhajtva. Hirtelen teljesen természetesnek érezte, hogy ezen a néven szólítja. Ez a lány tényleg *királynőnek* született. Csak neki tartott ilyen sokáig, mire rájött arra, amit az anyja az első pillanattól kezdve tudott. Bármennyire nehezére esett elismerni, Angélának csomó dologban igazat kellett, hogy adjon. Például a baba nevével, az életmentő tápszerrel vagy a segélykéréssel kapcsolatban. Ezzel az utóbbival volt a legnehezebb megbirkózni: nem akarta beismerni, hogy neki is szüksége lehet segítségre, hogy a gyerekkel kapcsolatban gyakran fogalma sincs, hogy mit tegyen. Gyilkossági ügyekben nyomozott, elmebeteg szörnyetegeket kapcsolt le, de ennek az üvöltő kis csomagnak a megnyugtatása legalább olyan nehéz feladatnak tűnt, mintha arra kérik meg, hogy hatástalanítson egy atombombát. Körbepillantott a gyerekszobán, azzal a hiú reménnyel, hogy valamelyik sarokban talán ott leselkedik egy mesebeli tündér, aki csak int egyet a varázspálcájával, mire Regina abbahagyja az üvöltést.
Nincsenek itt mesebeli tündérek. Csak én.
Regina öt percig szopott Jane jobb melléből, és további öt percig a balból, aztán eljött a cumisüveg és a tápszer ideje. Hát nagyon úgy néz ki, hogy az anyukád nem vált be mint

fejőstehén, gondolta Jane a konyha felé menet. Válasszatok le a csordáról, és lőjetek le. Regina boldogan habzsolta a tápszert. Jane leült a székre, és megpróbálta kiélvezni ezt a nyugodt pillanatot, bármilyen rövidnek is ígérkezett. A kislány sötét haját nézte. Göndör, mint az enyém, gondolta. Angéla egyszer idegesen a fejéhez vágta, hogy „egy nap majd olyan lányod lesz, amilyet megérdemelsz". És lám, milyen igaza lett, gondolta, karjában ezzel a hangos és örökké elégedetlen kisbabával.
A konyhai óra hajnali hármat mutatott.
Jane megfogta a borítékot, amit előző éjjel Moore nyomozótól kapott. Azóta elejétől végéig átnézte az ashburni ügy aktáját, most egy másik dossziét nyitott ki, és meglepődve látta, hogy ebben nem az ashburni üggyel kapcsolatos anyagok, hanem a bostoni rendőrség Joseph Roke autójáról készített aktája van, az autóról, amit a kórháztól néhány saroknyira találtak. A dosszié Moore feljegyzéseit, a kocsi utasteréről készült fotókat, az AFIS jelentését az ujjlenyomatokról, és jó néhány szemtanú vallomásának jegyzőkönyvét tartalmazta. Miközben őt túszként tartották fogva a kórházban, a társai a gyilkosságiaknál nem ölbe tett kézzel üldögéltek, hanem megpróbáltak összegyűjteni minden apró információt a túszejtőkről. Egy pillanatra sem hagytak magamra, gondolta, a barátaim mindvégig értem küzdöttek, itt a bizonyíték a kezemben.
Az egyik vallomáson egy nyomozó aláírása szerepelt. Jane észrevette, és meglepetésében hangosan felnevetett. A fenébe, még ősellensége, Darren Crowe is azon dolgozott, hogy kiszabadítsák. De hát miért ne tette volna? Ha én nem vagyok az egységnél, gondolta Jane, akkor nincs senki, akit cseszegethetne.
A kocsi utasteréről készült fotókhoz lapozott. A padlón összegyűrt csokipapírok és üres Red Bull-os dobozok álltak halomban. Rengeteg cukor és koffein, minden pszichopatának erre van szüksége, hogy lenyugodjon. A hátsó ülésen egy összegyűrt takaró, egy foltos párna és a *Weekly Confidential* című bulvármagazin egyik száma látszott, a címlapon Melanie Griffith képével. Jane megpróbálta elképzelni Joe-t, amint a hátsó ülésen terpeszkedve az újságot lapozgatja, és elmerül a hírességekről szóló legújabb pletykákban, de valahogy nem igazán sikerült neki. Tényleg érdekelte volna Joe-t, hogy ez a sok hollywoodi idióta mivel tölti az idejét? Talán attól, hogy bepillantást nyert a hírességek elcseszett életébe, jobban érezte magát? A *Weekly Confidential* ártalmatlan kikapcsolódás volt a nehéz pillanatokban.
Félretette a bostoni rendőrség jelentését, és az ashburni mészárlás aktáját nyitotta ki. Újra végignézte a meggyilkolt nőkről készült fotókat. Újra elidőzött az ötödik áldozat képénél. Hirtelen úgy érezte, nem képes tovább nézni a rengeteg vért, a halált. Testét borzongás járta át, remegő kézzel csukta be az aktát.
Közben Regina elaludt.
Visszavitte a gyereket a bölcsőbe, aztán visszabújt Gábriel mellé az ágyba, de még a takaró alatt, a kellemes melegben is tovább reszketett. Aludni szeretett volna, de a fejében kavargó gondolatok nem hagyták nyugodni. A feje tele volt emlékképekkel. Eletében először értette meg, hogy mit jelent az, ha valaki túl fáradt, hogy aludni tudjon. Úgy hallotta, hogy az alváshiányba simán bele lehet őrülni. Mi van, ha átlépte a határt, a rémálmok és az állandóan követelőző újszülött már átlökték a peremen. *Valahogy fel kell dolgoznom a rémálmokat.*
Gábriel átkarolta. - Jane?
- Igen? - suttogta.
- Te remegsz. Fázol?
- Egy kicsit.

Közelebb húzta magához a nőt. - Regina felébredt?
- Egy ideje. Már meg is etettem.
- Most én jöttem volna.
- Már ébren voltam.
- Hogyhogy?

Jane nem válaszolt.
- Megint álmodtál, ugye? - kérdezte Gábriel.
- Mintha üldözne. Sosem hagy békén. Minden egyes átkozott éjjel felébreszt, és nem hagyja, hogy aludjak.
- Olena meghalt, Jane.
- Akkor a szelleme az.
- Úgy tudtam, nem hiszel a szellemekben.
- Nem is. De most...
- Meggondoltad magad?
Jane az oldalára fordult, Gábriel felé, és a férfi szemében a város halvány fényeit látta tükröződni. Az ő gyönyörű férje. Tényleg ilyen szerencsés volna? Mivel érdemelte meg, hogy ilyen társat talált magának? Megsimogatta Gábriel borostás arcát. Még fél év házasság után is elcsodálkozott azon, hogy ezzel a férfival osztja meg az ágyát.
- Csak azt szeretném, ha a dolgok visszatérnének a régi kerékvágásba - suttogta Jane.
Gábriel még szorosabban megölelte, szappanillat csapta meg az orrát, és érezte, ahogy hozzáér a férfi meleg bőre. - Adj magadnak egy kis időt - mondta. - Lehet, hogy valamiért szükséged van ezekre az álmokra. Lehet, hogy így dolgozod fel a történteket, így teszed túl magad a traumán.
- De az is lehet, hogy csinálnom kellene valamit.
- Mégis mit?
- Amire Olena kért.
Gábriel felsóhajtott. - Megint azon a kísérteten jár az eszed?
- Mondott nekem valamit ott a kórházban. Biztos, hogy nem képzelődöm. Nem álom, hanem emlék. - Jane a hátára fekve bámulta az árnyakat a mennyezeten. - Olena azt suttogta: „Mila tudja". Ebben egészen biztos vagyok.
- És mégis mit tud ez a Mila?
Jane Gábrielre pillantott: - Azt hiszem, Olena az ashburni mészárlásról beszélt.

26.FEJEZET

Mire beszálltak a Washingtonba tartó gépbe, Jane melle megduzzadt és sajgott, testének arra a segítségre volt szüksége, amit csak egy éhes csecsemőtől kaphatott meg. Regina azonban nem volt ott vele, a lánya Angéla szakértő kezeiben töltötte a napot, és ebben a pillanatban olyasvalaki gügyögött neki és sürgölődött körülötte, aki értette a dolgát. A repülőgép ablakán kinézve Jane-nek ez járt a fejében: a kislányom még csak kéthetes, én meg máris elhagyom őt, nagyon rossz anya vagyok. Mikor azonban Boston fokozatosan elmaradt az emelkedő gép mögött, mégsem lelkiismeret-furdalást, hanem megkönnyebbülést érzett, mintha az anyasággal járó összes terhet egyszerre levetette volna magáról. Nincsen több álmatlan éjszaka, nincsen több mászkálással töltött végtelen óra. Mi a baj velem, tűnődött, miért érzek ekkora megkönnyebbülést, hogy távol lehetek a gyerekemtől?
Rossz anya vagy.
Gábriel felesége kezére tette a kezét. - Jól vagy?
-Aha.
- Ne aggódj a baba miatt. Az anyád mindenről gondoskodik.
Jane bólintott, és tovább bámult kifelé az ablakon. Hogyan mondhatná el a férjének, hogy a gyereküknek ilyen rossz anyja van, aki örül annak, hogy végre leléphet otthonról, és újra üldözőbe veheti a rossz fiúkat? Hogyan mondja el neki, hogy annyira hiányzott a munkája, hogy már attól is rosszul volt, ha a tévében zsarukat látott.
Néhány sorral mögötte felsírt egy kisbaba. Jane anyatejtől megduzzadt melle hirtelen összerándult. A testem megbüntet, gondolta, amiért otthagytam Reginát.

Leszállás után az volt az első dolga, hogy kiment a női mosdóba, és az egyik fülkében lefejte a mellét. Miközben törölgette magát, azon gondolkodott, vajon a tehenek is ilyen megkönnyebbülést éreznek-e, amikor megfejik a tőgyüket. A rengeteg elpocsékolt anyatejet nézte, de nem tudta, mi mást tehetne. Lehúzta a vécét.
Amikor kijött, Gábriel az egyik repülőtéri újságosstandnál várta. - Na, jobban vagy? - kérdezte, mire Jane csak ennyit felelt:
-Múú.
A leesburgi nyomozót, Eddie Wardlaw-t nem villanyozta fel különösebben az érkezésük. A fickó a negyvenes éveiben járt, savanyú ábrázata és szemei még akkor sem nevettek, amikor a száját mosolyra húzta. Jane nem tudta eldönteni, hogy a látogatásuk bosszantja, vagy egyszerűen csak fáradt. Mielőtt kezet fogott volna velük, elkérte a személyi igazolványaikat, és bosszantóan hosszú ideig vizsgálta őket, mint aki biztos abban, hogy hamisítványokat tart a kezében. Csak ez után rázott velük kelletlenül kezet, és vezette be őket a rendőrőrsre.
- Ma reggel beszéltem Moore nyomozóval - kezdte, miközben komótos tempóban haladtak a folyosón.
- Mondtuk neki, hogy szeretnénk találkozni magával - mondta Jane.
- Azt mondta, nem lesz gond magukkal. - Wardlaw benyúlt a zsebébe, előkotorta a kulcscsomóját, megállt egy ajtó előtt, és rájuk nézett. - Mindenesetre muszáj volt utánanéznem, hogy kik maguk. Körbekérdeztem egy kicsit. Nem árt, ha tisztában vannak vele, hogyan mennek errefelé a dolgok.
- Igazából fogalmunk sincs - vágta rá Jane. - Épp azon vagyunk, hogy kitaláljuk, mi folyik itt.
- Igazán? - mordult fel Wardlaw. - Na, akkor Isten hozta magukat a klubban. - Kinyitotta az ajtót, és egy kis tárgyalóterembe vezette őket. Az asztalon aktákkal teli kartondoboz pihent, az oldalán szám jelezte, melyik ügy anyagait tartalmazza. Wardlaw a dobozra bökött. - Látják mennyi anyagot sikerült összeszednünk? Nem tudtam mindenről másolatot küldeni, ezért csak azokat a dokumentumokat küldtem el Moore-nak, amikről úgy gondoltam, nem lesz gond, ha más is látja. Ez az ügy kezdettől fogva nagyon zavaros volt, úgyhogy biztosra kellett mennem, nem engedhettem meg, hogy illetéktelen kezekbe kerüljön az anyag.
- Nézze, szeretné még egyszer megnézni az irataimat? - kérdezte Jane. - Vagy beszélni akar valakivel az egységemből? Ott mindenki tud rólam mindent.
- Nem, nyomozó, magával nincs semmi gond. A zsarukkal nincs probléma. De az FBI emberei... - jelentőségteljesen Gábrielre pillantott. - Nos, velük óvatosabbnak kell lennem. Különösen a történtekre való tekintettel.
Gábriel rezzenéstelen arccal nézett a fickóra. Egy pillanat alatt képes volt magára ölteni ezt az arcot. Ez volt az a tekintet, ami Jane-t is megijesztette, amikor először találkoztak. - Ha valami nyugtalanítja, nyomozó, jobb, ha itt és most tisztázzuk a dolgot, mielőtt még bármibe belefognánk.
- Miért jött ide, Dean ügynök? Az FBI emberei már mindent átvizsgáltak.
- Az FBI megkereste magukat az üggyel kapcsolatban? - hökkent meg Jane.
Wardlaw ránézett, és így felelt: - Mindenről másolatot kértek. Minden egyes papírfecniről, ami abban a dobozban van. Nem bíztak meg a munkánkban, úgyhogy a saját embereikkel újra megvizsgáltatták a tárgyi bizonyítékokat. A szövetségiek minden aktát láttak. - Visszafordult Gábriel felé. - Szóval, ha bármi kérdése van az üggyel kapcsolatban, miért nem kérdezi meg a haverjait?
- Bízzon bennem, kezeskedem Dean ügynökért - mondta Jane. - A felesége vagyok.
-Ja, ezt már Moore is mondta. - Wardlaw a fejét csóválva felnevetett. - Egy szövetségi meg egy zsaru.
Ha engem kérdeznek, ez olyan, mintha egy macskát meg egy kutyát házasítanának össze. - Benyúlt a kartondobozba. - Rendben van, ezeket akarták megnézni. A vizsgálati

jegyzőkönyvet. A jelentéseket. - Egyesével kivette és az asztalra csapta a dossziékat. - A labor és a kórbonctan jelentése. Fotók az áldozatokról. A nyomozásról vezetett naplók. Újságcikkek és sajtóanyagok... - ekkor hirtelen elhallgatott, mintha eszébe jutott volna valami. - Azt hiszem, van itt még valami, aminek hasznát tudják venni - mondta aztán az ajtó felé fordulva. - Mindjárt idehozom.
Pár pillanattal később egy videokazettával a kezében jelent meg. - Ezt a fiókomban tartom, elzárva - közölte. - Itt nyüzsgött az a rengeteg szövetségi a doboz körül, ezért úgy döntöttem, biztonságos helyre teszem ezt a kis videofelvételt. - Az egyik szekrényből egy tévét és egy videót varázsolt elő. - Mivel ilyen közel vagyunk Washingtonhoz, gyakran előfordulnak olyan ügyek, amik, hogy úgy mondjam, nem mentesek a politikai felhangoktól - magyarázta Wardlaw, miközben kibogozta az összegabalyodott zsinórokat. - Ott vannak például a rosszalkodó képviselők. Néhány éve az egyik szenátor feleségének Mercedese felborult egy mellék- úton, a nő azonnal meghalt. A gond akkor kezdődött, amikor kiderült, hogy az autót nem a szenátor úr, hanem az orosz követség egyik alkalmazottja vezette. El sem tudják képzelni, hogy az FBI milyen villámgyorsan megjelent a színen. - Bedugta a tévét, felegyenesedett, és Jane-re meg Gábrielre nézett. - Megmondom őszintén, nekem *déjá vu* érzésem van az üggyel kapcsolatban.
- Gondolja, hogy ennek is politikai vonatkozásai vannak? - kérdezte Gábriel.
- Tudja, kinek a tulajdonában van az ashburni ház? Nekünk hetekig tartott, mire sikerült kiderítenünk.
- A Ballentree egyik leányvállalatáé.
- Itt jön a képbe a politikai szál. Az egyik washingtoni óriásról van ugyanis szó. A Fehér Ház haverjáról. A hadsereg legnagyobb beszállítójáról. Fogalmam se volt, hogy mibe keveredtem aznap ott Ashburnben. Mintha nem lett volna elég, hogy megtaláltuk azt az öt kivégzett nőt. Bejött a képbe a politika, felbukkant az FBI, és máris készen állok az idő előtti nyugdíjazásra. - Wardlaw berakta a kazettát a lejátszóba, megfogta a távirányítót, és elindította a kazettát.
A tévé képernyőjén behavazott fák jelentek meg. Ragyogó idő volt, a jég szikrázott a napfénytől.
- Délelőtt tíz körül egy férfi riasztotta a 911 -et - mesélte Wardlaw -, de nem azonosította magát. Csak jelenteni akarta, hogy történt valami az egyik házban a Deerfield út mellett, és hogy a rendőrségnek körül kellene ott nézni. Nem sok ház van a Deerfield úton, úgyhogy a járőrünknek nem tartott sokáig kideríteni, melyik épületre gondolt a bejelentő.
- Honnan érkezett a hívás?
- Egy nyilvános fülkéből, ötvenöt kilométerre Ashburntől. Egyetlen használható ujjlenyomatot sem találtunk. Nem sikerült azonosítani a telefonálót.
A tévé képernyőn úgy öt-hat parkoló autó tűnt fel. A háttérből beszélgetés hallatszott, aztán megszólalt a kamerát kezelő férfi: - Január negyedike, délelőtt tizenegy óra harmincöt perc. A helyszín pontos címe, Deerfield út, Ashburn, Virginia. Jelen van Ed Ward- law, jómagam, Byron McMahon nyomozó...
- Az egyik társam kezelte a kamerát - jegyezte meg Wardlaw. - Ezen a képen a házhoz vezető, fákkal szegélyezett út látható. A közelben nincsenek szomszédok.
A kamera lassan végigpásztázta a ház előtt parkoló két mentőautót. A mentősök szorosan egymás mellett álltak, a hideg levegőben jól látszott a leheletük. A kamera egy darabig folytatta lassú forgását, aztán a kép végül a házon állapodott meg. Kétemeletes, impozáns téglaépület volt, de az egykor előkelő rezidencián mára a pusztulás jelei mutatkoztak: az ablak- és ajtókeretekről lepattogzott a fehér festék, a veranda korlátja oldalra dőlt. Az ablakokra kovácsoltvas rácsokat szereltek, ami inkább illett egy belvárosi bérházhoz, mint egy ilyen csendes vidéki út mellett álló palotához. A kamera Wardlaw nyomozóra szegeződött, aki úgy állt a bejárati lépcsőn, mint egy vendégeit váró mogorva házigazda. Aztán ahogy McMahon nyomozó

cipőzsákot húzott, a kamera billegve a föld felé fordult, majd pár pillanat múlva a képen újra megjelent a bejárati ajtó. A kamera követte Wardlaw-t az épületbe.
McMahon először a vérrel borított lépcsőt mutatta. Jane már tudta mi jön ezután. Látta a helyszínen készült fotókat, és pontosan emlékezett, hogyan végezték az egyes áldozatok. Mégis, ahogy a kamera a lépcsőre közelített, Jane pulzusa felgyorsult, és lassan hatalmába kerítette a félelem.
Amikor az első áldozat megjelent a képernyőn, Wardlaw leállította a videót. - Ez itt két golyót is kapott - magyarázta. - Az igazságügyi orvosszakértő megállapította, hogy az első lövedék a hátába fúródott, feltehetően akkor, amikor az áldozat menekülni próbált. A golyó eltalálta az egyik gyűjtőeret, és a hason keresztül távozott. A vérveszteségből ítélve úgy öt-tíz percig még életben maradt. Akkor kapta a második *golyó*t, ezúttal már nem bízták a véletlenre a dolgot. A második a fejébe ment. Valószínűleg az elkövető az első lövéssel leterítette a lányt, aztán ment tovább, hogy elintézze a többieket. Amikor visszaért, észrevette, hogy az áldozat életben maradt, és egyszerűen kivégezte. - Wardlaw Jane-re pillantott. - Alapos munkát végzett a fickó, az biztos.
- Mennyi vér - motyogta Jane. - Biztosan rengeteg lábnyomot találtak.
- A földszint és az emelet is tele volt lábnyomokkal. A helyzet a földszinten válik zavarossá. Két nagyobb méretű lábnyomot találtunk, amit feltehetően az elkövetők hagytak. De ezenkívül a konyhában találtunk néhány kisebbet is.
- A törvény szorgos őrei?
- Kizárt. Az első járőr hat órával a bűntény elkövetése után érkezett a helyszínre. A konyha padlóján addigra már megszáradt a vér. Azokat a kisebb lábnyomokat akkor hagyták, amikor a vér még nem alvadt meg.
- Kiderült, hogy kié?
Wardlaw Jane-re nézett. - Még mindig nem tudjuk.
A cipőjükre húzott papír hangosan zörgött, ahogy mentek felfelé az emeletre. A lépcső tetején balra fordultak, és elindultak az egyik szoba irányába. A helyiségbe hat ágyat zsúfoltak be, a padlón kupacokban állt a szennyes ruha, a mosatlan edény, és egy nagy zacskó burgonyaszirom is látszott. A kamera végigpásztázta a szobát, aztán megállapodott azon az ágyon, ahol a kettes számú áldozat holtteste hevert.
- Úgy tűnik, neki semmi esélye nem volt a menekülésre - jegyezte meg Wardlaw. - Már ágyban volt, amikor rárontottak, és lelőtték.
A kamera újra mozgásba lendült, elfordult az ágyakról, és egy szekrény felé indult. A nyitott ajtón keresztül látszott az a két szerencsétlen lány, akik szorosan egymáshoz bújva a szekrény leghátsó részébe húzódtak, mintha így próbáltak volna láthatadanná válni. A gyilkos figyelmét azonban semmi sem kerülte el. Kinyitotta az ajtót, és pontosan a két lány lehajtott fejére célzott.
- Egy-egy golyó fejenként - szólalt meg Wardlaw újra. - Már elnézést. Az elkövetők gyorsan, pontosan és módszeresen dolgoztak. Minden ajtót kinyitottak, minden szekrényt átkutattak. Sehová sem lehetett elbújni a házban. Ezeknek a lányoknak semmi esélyük sem volt.
Wardlaw a távirányítóért nyúlt, aztán előretekerte a filmet. Villámgyorsan váltották egymást a képek, a kamera végigrohant a többi szobán, felment egy létrán, át egy csapóajtón, fel a padlásra. Aztán ugyanolyan idegesen visszafelé is megtette az utat, végig a folyosón, le a lépcsőn. Wardlaw újra lenyomta a PLAY gombot, és az utazás normális tempóban folytatódott. A kamera átvágott az ebédlőn, és bement a konyhába.
- Itt van az utolsó áldozat - szólalt meg Wardlaw, és kimerevítette a képet. - Neki nagyon rossz éjszakája volt.
A nőt egy székhez kötözték. A golyó valamivel a jobb szemöldöke fölött hatolt be, a becsapódás ereje hátradöntötte a fejét. Halála pillanatában az ég felé meresztette a szemeit, az arcát hófehérre fakította a halál. Maga elé nyújtott kezei az asztalon pihentek.

A véres kalapács még mindig ott hevert szétroncsolt kézfeje mellett.
- Ki akartak szedni belőle valamit, ez fix - mondta Wardlaw. - De a nő nem akarta, vagy nem tudta elárulni nekik. - Jane-re pillantott, és a szemén látszott, hogy az ő fejében is a szörnyű kínvallatás képei peregnek. Az újra meg újra lesújtó kalapács, ahogy szétzúzza a csontokat és a porcokat. A halott nők házában visszhangzó fájdalomkiáltások.
Lenyomta a PLAY-t, és a film folytatódott. Elhagyták a véres asztalt, a szétroncsolt testet. Szódanul nézték, ahogy a kamera belépett a földszinti hálószobába, aztán átment a megroggyant kanapéval és a zöld rongyszőnyeggel díszített nappaliba. Végül visszatértek az előszobába, a lépcső aljához, ahonnan elindultak.
- Ez minden - mondta Wardlaw. - Öt azonosítatlan női holttest. Két különböző lőfegyverrel végeztek velük. Feltételezésünk szerint legalább két összehangoltan dolgozó tettes követte el a bűntényt.
A prédának semmi esélye nem volt, hogy elrejtőzzön a házban, gondolta Jane. A szekrényben kuporgó két áldozatra gondolt, ahogy zihálásuk nyüszítéssé változik, ahogy egymásba karolva hallgatják a leendő gyilkosaik lába alatt megreccsenő padló hangját.
- Besétálnak a házba, és kivégeznek öt embert - szólalt meg Gábriel. - Minimum fél órán keresztül kínozzák azt a nőt a konyhában, a kezét módszeresen pépesre zúzzák egy kalapáccsal. És ennek ellenére azt állítja, hogy az égvilágon semmit sem tudtak kideríteni az elkövetőkről? Nem találtak egyetlen használható bizonyítékot vagy ujjlenyomatot, amin elindulhattak volna?
- Az egész ház tele volt ujjlenyomatokkal. Minden szobában egy rakás azonosíthatatlan ujjlenyomatot találtunk. De ha ezek közül bármelyik is az elkövetőké volt, akkor a fickók nem szerepelnek a nyilvántartásban. - Wardlaw leállította a videót.
- Várjon - mondta Gábriel a képernyőre meredve.
- Mi van?
- Tekerje vissza.
- Meddig?
- Úgy tíz másodpercet.
Wardlaw homlokát ráncolva Gábrielre nézett, nem értette, mi szúrhatott szemet neki. Végül Gábriel kezébe nyomta a távirányítót, és annyit mondott: - Tessék, szolgálja ki magát!
Gábriel visszatekerte a felvételt, aztán újra elindította. A kamera először a nappaliba hátrált, és újra végigpásztázta a rozoga kanapét meg a rongyszőnyeget. Aztán kiment az előszobába, majd hirtelen a kijárat felé fordult. Napfény csillogott az eljegesedett faágakon. Az udvaron két férfi beszélgetett. Az egyikük a ház felé fordult.
Kimerevítette a képet, mire a fickó megtorpant az ajtóban. - Ez John Barsanti - nyögte Gábriel.
- Talán ismeri? - kérdezte Wardlaw.
- Bostonban is felbukkant - felelte Gábriel.
- Hát, igen, úgy tűnik, a fickó mindenhol ott van, nem igaz? Nagyjából egy órával az előtt érkeztünk a házhoz, hogy Barsanti meg a bandája megjelentek. Bele akarták ütni az orrukat a műsorba, úgyhogy a végén majdnem bandaháború tört ki. Le akartuk játszani a meccset. Ott helyben, a verandán. De a végén kaptunk egy hívást az Igazságügy-minisztériumból. Megkértek, hogy működjünk együtt a szövetségiekkel.
- Mit gondol, hogy a fenébe értesült a dologról az FBI ilyen gyorsan? - kérdezte Jane.
- Eddig még nem kaptunk kielégítő választ erre a kérdésre. - Wardlaw a videóhoz ment, kivette a kazettát, aztán Jane felé fordult. - Szóval így áll az ügy. Van öt meggyilkolt nő, de egyiküknek sem szerepel az ujjlenyomata semmilyen nyilvántartásban. Senki sem jelentette az eltűnésüket. Mindannyian ismeretlen személyazonosságúak.
- Papírok nélküli külföldiek. Illegális bevándorlók - jegyezte meg Gábriel.
Wardlaw biccentett. - Én arra tippeltem, hogy kelet-európaiak. Találtunk néhány orosz nyelvű újságot az alsó hálószobában. Meg egy cipősdobozt tele Moszkvában készült fotókkal. Tekintettel a házban talált többi holmira, elég könnyen meg tudtuk tippelni, mi- vei

foglalkoztak. A spájzban óriási penicillinkészletet, terhességmegszakító tablettákat meg egy rakás gumi óvszert találtunk. - Wardlaw kivette a kartondobozból a boncolási jegyzőkönyveket, és Gábriel kezébe nyomta. - Vessen egy pillantást a DNS-vizsgálatra.
Gábriel a laboreredményekhez lapozott. - Több szexuális partner.
- Innen már nem nagy művészet összerakni a képet - biccentett Wardlaw. - Egy sereg csinos, fiatal lány együtt éldegél egy erdőszéli házban. És egy rakás különböző fickót szórakoztatnak. Finoman fogalmazva, a ház nem egy apácazárda volt, erre mérget vehet.

27 . FEJEZET

Az út tölgy-, fenyő- és hikorifák között kanyargott. A napsugarak vékony csíkban törtek át a sűrű lombsátron, és foltokkal tarkították az utat. Az erdő mélyén, a zöld árnyak és a sűrű aljnövényzet között, facsemeték törtek a fény felé.
- Nem csoda, hogy a szomszédok semmit sem hallottak - jegyezte meg Jane a sűrű erdőt bámulva. - Eddig még egyet sem láttam.
- Szerintem itt lesz, a fákon túl.
Ujabb harminc méter után az út hirtelen kiszélesedett, és az autó kibukkant a késő délutáni napfénybe. Egy kétszintes ház tűnt fel előttük. Bár elég elhanyagoltnak tűnt, a falak és a tető tűrhető állapotban voltak. A vörös téglából épült homlokzat előtt széles tornác húzódott. Összességében azonban az épület rendkívül barátságtalan volt. Különösen az ablakokon lévő vasrácsok és a TILOS AZ ÁTJÁRÁS feliratú táblák rontották az összhatást. A kavicsos kocsifelhajtót térdig érő gaz borította, a vadul burjánzó növények az erdő terjeszkedését jelezték. Wardlaw mesélte, hogy két hónapja leállították a tatarozási munkálatokat, mert az építési vállalkozó valamelyik gépének meghibásodása miatt tűz keletkezett, és az egyik emeleti hálószoba kiégett. Fekete foltok jelezték, hogy a lángok hol karmoltak bele az ablakkeretbe. A kitört ablakokat furnérlemezekkel fedték be. Lehet, hogy a tűz figyelmeztető jel, gondolta Jane.
A ház ellenségesen viselkedik a betolakodókkal.
Kiszálltak a kölcsönzött autóból. Mivel útközben a légkondi végig működött, Jane megdöbbent, mekkora a hőség. Az arcáról azonnal patakokban csorgott az izzadság, zihálva állt a sűrű, párás levegőben. Szúnyogokat ugyan nem látott, de hallotta, hogy ott köröznek körülötte, és amikor az arcára csapott, a kezén vér csillogott. Más nem hallatszott, csak a rovarok zümmögése. Se a forgalom zaja, se a madarak csiripelése. Még a fák sem suhogtak. A nyaka bizseregni kezdett, de nem a hőség miatt, hanem mert szerette volna minél hamarabb elhagyni ezt a helyet. Szeretett volna visszaülni az autóba, és elhajtani innen. Nem akart bemenni a házba.
- Lássuk, hogy jók-e még Wardlaw kulcsai - mondta Gábriel, és a veranda felé indult.
Jane vonakodva követte a férfit, és elindult felfelé a recsegő lépcsőn, amelynek vastag deszkapallói között fűszálak nőttek. A videofelvétel, amit Wardlaw mutatott, télen készült, és a környék teljesen kopár volt. Most azonban kúszónövények indái tekeregtek a korlátokon, és a virágpor sárga hóként rakódott a veranda padlójára.
Gábriel megállt az ajtóban, és homlokát ráncolva szemügyre vette a lakatot, ami a bejárati ajtót volt hivatott zárni. - Ezt sem most szerelték fel - jegyezte meg a rozsdára mutatva.
Rácsos ablakok. Lelakatolt ajtó. Nem a betörőket akarták távol tartani, gondolta Jane, azt akarták, hogy akik bent vannak, ne tudjanak kijönni.
Gábriel elfordította a kulcsot, aztán belökte az ajtót, ami hangosan nyikorogva kitárult. Füstszag csapta meg az orrukat. Hiába takarítja ki az ember a házat, hiába festi ki a falakat, cseréli le a függönyöket, a szőnyegeket meg a bútorokat, a füst szaga megmarad. Gábriel belépett az ajtón.
Aztán pár pillanat múlva Jane is követte. A szeme megakadt a csupasz fapadlón. A ronda, zöld szőnyeg, amit a videofelvételen láttak a nagytakarítás áldozata lett. A lépcső mellett elegánsan faragott korlát futott, a három méter magas nappaliban bordűr díszítette a mennyezetet. Ezek az

apró részletek elkerülték a figyelmét, amikor megnézte a helyszínen készült felvételeket. A szoba beázott, a foltok fekete viharfelhőkként terültek szét a plafonon.
- Akárki építtette a házat, nem kímélte a pénztárcáját - jegyezte meg Gábriel.
Jane az ablakhoz lépett, és a rácsok között kinézett a fákra. Lassan esteledni kezdett. Alig egy órájuk maradt sötétedésig. - Valamikor nagyon szép ház lehetett - szólalt meg Jane. De az már nagyon régen volt, tette hozzá magában. Mielőtt lerakták a rongyszőnyegeket, és felszerelték a vasrácsokat. Mielőtt vérfoltok borították a padlót és a falakat.
Átvágtak az üres nappalin. A virágmintás tapétát megviselték az évek: több helyen levált, piszkos és foltos volt, az évtizedek alatt lerakódott nikotin sárgára festette. Az étkezőn keresztül a konyhába mentek. Az asztalt és a székeket már elvitték, csak a padlót borító, széleinél felpöndörödött, régi linóleumot hagyták meg. A délutáni nap besütött a rácsos ablakon. Itt halt meg az idősebb nő, gondolta Jane. Ide ültették a szoba közepére, hozzákötözték a székhez, és kalapáccsal szétverték puha ujjait. A konyha üres volt, de Jane elméje kivetítette a videón látott borzalmas képet, amely most mintha ott lebegett volna a napfényben kavargó porszemek között.
- Menjünk fel az emeletre - törte meg a csendet Gábriel.
Kimentek a konyhából, és megálltak a lépcső aljában. Ahogy felnézett az emeletre, Jane-nek eszébe jutott a lépcsőn heverő holttest. A barna hajú lány. Megszorította a faragott tölgyfa korlátot, az ujjbegyében lüktetett a vér. Nem akart felmenni az emeletre, de a hang a fejében nem hagyta nyugodni: *Mila tudja.*
Biztosan van odafent valami, amit látnom kell, gondolta. Valami, amihez Olena el akar vezetni. Gábriel nagy lendülettel ment felfelé. Jane tekintetét a lépcsőre szegezve, izzadt tenyerét a korláton nyugtatva kullogott mögötte. Egyszer csak megtorpant, és egy világos foltra meredt. Leguggolt és borzongva végigsimította a nemrég felcsiszolt felületet. Ha besötétítenének, és lefújnák a lépcsőt luminollal, a lépcső fájának erezete kísérteties zöld fényben ragyogna fel. A takarítók megpróbálták eltüntetni az áldozat kiömlött vérét, de a bizonyíték így is ott maradt. A lány holtteste itt feküdt, pontosan azon a helyen, ahol Jane megérintette a lépcsőt.
Gábriel körülnézett az emeleti szobákban.
Jane követte a férjét. Odafent újra megcsapta az orrát a füstszag. A folyosó padlója sötét tölgyfából készült, a falat szürkészöld tapéta borította. Az ajtók félig nyitva voltak, úgyhogy a folyosót téglalap alakú fényfoltok szabdalták fel. Jane benézett a jobbra nyíló, első szobába. A helyiséget teljesen kiürítették, a falakon foltok jelezték, hogy hol lógtak korábban képek vagy festmények. Minden nyomot eltüntettek, ami arra utal, hogy itt lakott valaki, gondolta Jane. A tolóablakhoz lépett, és kinyitotta. A vasrácsokat rendesen odahegesztették. Ha tűz üt ki, errefelé biztosan nem tud kimenekülni senki, gondolta. Még ha ki is mászik az ember, maximum annyit ér el, hogy öt métert zuhan, és összetöri magát a kavicsos talajon. Bokrok sincsenek, hogy tompítsák a becsapódás erejét.
-Jane! - Gábriel szólította.
A nő követte a hangot, átvágott az előtéren, és bement egy másik hálószobába.
Gábriel éppen egy szekrényt vett alaposabban szemügyre. - Ezt nézd meg - mondta halkan.
Jane odament, és leguggolt a férje mellé, hogy meg tudja érinteni a lecsiszolt fát. Nem bírta eltüntetni az elméjében felbukkanó képeket: a két lányt látta, akik, mint a szeretők, átkarolják egymást. Vajon menynyi ideig kuporogtak itt összebújva? A szekrény nem volt valami tágas, és a félelem szaga biztosan megkeserítette a sötétséget.
Jane hirtelen felpattant. Túl nagy lett a hőség a szobában, fullasztó a levegő. Kiment az előtérbe, a lába elzsibbadt a guggolástól. Ez a borzalmak háza, gondolta. Ha nagyon figyelek, biztosan meghallom a falak között visszhangzó sikolyokat.
Az előszoba végében volt az a szoba, amelyik a felújítások közben kiégett. Jane habozott, mielőtt belépett volna, a szobából áradó bűztől összerándult a gyomra. A kitört ablakokat bedeszkázták, ide nem sütött be a délutáni napfény. A táskájából zseblámpát vett elő, és

körbevilágította a félhomályos helyiséget. A lángok a falakat és a mennyezetet is megperzselték, néhány helyen szénné égtek a gerendák. Végigpásztázta a szobát. Egy ajtó nélküli szekrényt pillantott meg. Ahogy a fénysugár megvilágította a szekrényt, a hátsó falon ellipszis alakú folt csillant meg, aztán szinte ugyanabban a pillanatban el is tűnt. Jane újra odairányította a lámpát.
A fényes ellipszis újra megjelent, és néhány pillanatig ott vibrált a szekrény hátsó fala mögött. Jane odament a szekrényhez, hogy közelebbről is szemügyre vegye. A falon lévő tökéletesen kerek, lesimított szélű lyukon épp át tudta dugni az ujját. Kifúrták a szekrény és a hálószoba közötti falat.
Ekkor megreccsentek felette a gerendák. Riadtan felkapta a fejét, lépések kopogtak odafent. Gábriel már a padláson járt.
Jane kiment a folyosóra. Ahogy a szürkület beállt, a házban is egyre sötétebb lett. - Hahó! - kiáltotta. - Hol lehet felmenni?
- A második szobából nyílik a csapóajtó.
Jane meglátta a létrát, és elkezdett felfelé mászni. Amikor elég magasra ért, kidugta a fejét a padlástérbe, és meglátta Gábriel elemlámpájának ide-oda cikázó fénysugarát.
- Találtál valamit? - kérdezte.
- Csak egy döglött mókust.
- Úgy értem, valami érdekeset.
- Az égvilágon semmit.
Jane felmászott a padlásra, és majdnem beverte a fejét egy alacsonyabb szarugerendába. Gábriel is csak összegörnyedve tudott közlekedni, hosszú lábait rák módjára pakolta egymás után. Körbejárta a padlást, elemlámpájával a legsötétebb zugokat is végigpásztázta.
- Ezt a sarkot kerüld el, ha lehet - figyelmeztette Jane-t. - Megégtek a deszkák. Nem hiszem, hogy túlságosan biztonságos lenne.
Jane a padlás másik végébe ment, ahol egy magányos ablakon még beáramlott valami kevéske fény. Ezen nincsen rács, de nem is volt rá szükség. Felemelte a tolóablakot, kidugta a fejét, és szemügyre vette a vékony párkányt. Errefelé csak az öngyilkosok menekülhettek. Visszacsukta az ablakot, és mozdulatlanná dermedve az erdőt bámulta.
A fák között fény villant, mintha egy szentjánosbogár röpködött volna.
- Gábriel.
- Találtam még egy döglött mókust.
- Valaki van odakint.
- Micsoda?
- Az erdőben.
Gábriel odament hozzá, és kibámult az egyre sűrűbb félhomályba. - Hol?
- Az előbb még ott volt.
- Lehet, hogy elhajtott arra egy autó. - Hátat fordított az ablaknak, és bosszúsan morogni kezdett. - A fenébe, mindjárt lemerül az elem. - Rácsapott néhányszor a lámpára. A fénysugár egy pillanatra felvillant, aztán kialudt.
Jane még mindig kifelé bámult az ablakon. Úgy érezte, mintha az erdő lassan bezárulna körülöttük, mintha foglyul akarná ejteni őket ebben a kísértet járta házban. Megborzongott, és a férje felé fordul: - Menjünk innen.
- Ki kellett volna cserélnem az elemeket, mielőtt...
- Most. Kérlek.
Gábriel ekkor észrevette, hogy Jane hangja megremeg. - Mi történt?
- Szerintem az nem egy erre járó autó volt.
Gábriel újra az ablak felé fordult, és mozdulatlanul bámult kifelé, elállva annak a kevéske fénynek az útját, ami még besütött volna. A férfi hallgatása ijesztette meg igazán. A néma

csendben egyre hangosab- ban hallotta saját szívének dobogását. - Rendben van - szólalt meg végül Gábriel. - Menjünk!
Lemásztak a létrán, végigmentek a folyosón, újra elmentek a két hálószoba mellett, ahonnan nem sikerült kitörölni a vér nyomát. Leszaladtak a lépcsőn, melynek lecsiszolt fokai még mindig a borzalmakról suttogtak. Ebben a házban öt embert gyilkoltak meg. Senki sem hallotta a kiáltásaikat.
Minket sem hallana senki.
Kiléptek a bejárati ajtón.
Mindketten kővé dermedtek a szemükbe világító lámpák vakító fényétől. Jane megpróbálta eltakarni a szemét. Valaki közeledett feléjük, kavics ropogott a talpa alatt. Jane-nek hunyorogva sikerült kivennie a feléjük tartó három sötét alakot.
Gábriel hirtelen a felesége elé ugrott. Jane arra eszmélt, hogy férjének széles válla eltakarja a lámpák fényét.
- Ne mozduljanak! - parancsolta egy hang.
- Láthatnám, kivel beszélek? - kérdezte Gábriel.
- Azonosítsák magukat.
- Mi lenne, ha előbb lekapcsolnák ezeket az átkozott lámpákat?
- A személyi igazolványukat!
- Rendben van, rendben van. Most benyúlok a zsebembe - mondta nyugodt hangon Gábriel. - Nincs nálam fegyver, és a feleségemnél sincs. - Lassan kihúzta a zsebéből a tárcáját, és maga elé tartotta. Valaki kikapta a kezéből. - Gábriel Deannek hívnak, a hölgy pedig a feleségem.
-Jane Rizzoli nyomozó, bostoni rendőrség - egészítette ki Jane, aztán megint hunyorogni kezdett, mert az arcába világítottak az elemlámpával. Bár nem látta, mit csinálnak, érezte, hogy a fickók őt fürkészik. Azonnal felment benne a pumpa, amint a félelme enyhülni kezdett.
- Mit keres itt a bostoni rendőrség? - kérdezte az egyik férfi.
- És *maguk* mit keresnek itt? - vágott vissza Jane.
Nem kapott választ, de nem is számított rá. A férfi visszaadta Gábriel tárcáját, aztán a zseblámpájával a kocsijuk mögött parkoló sötét szedán felé intett. - Szálljanak be! Velünk kell jönniük.
- Miért? - kérdezte Gábriel.
- Ellenőriznünk kell a személyazonosságukat.
- De akkor nem érjük el a bostoni gépet - ellenkezett Jane.
- Töröljék a foglalást.

28.FEJEZET

Jane egyedül volt a kihallgatószobában, és ahogy a tükörképét bámulta, ez járt a fejében: szar ügy a tükörnek ezen az oldalán ücsörögni. Már egy órája várt, időnként felállt, és megnézte, hogy még mindig zárva van-e az ajtó, bár nem nagyon bízott abban, hogy időközben magától kinyílik. Természetesen elválasztották Gábrieltől. Ez mindig így megy, ő is mindig így vezette a kihallgatásokat. Ezt leszámítva azonban teljesen ismeretien terepen járt. A három férfi a háznál nem igazolta magát, nem mutatták fel a jelvényüket, nem mutatkoztak be, nem árulták el a beosztásukat vagy a nyilvántartási számukat. Tőle akár a sötét zsaruk is lehettek, akik a világmindenség söpredékétől próbálják megóvni a Földet. Egy mélygarázson keresztül hozták őket az épületbe, úgyhogy Jane még azt sem tudta kideríteni, hogy melyik ügynökségnek dolgoznak. Egyedül annyit tudott megállapítani, hogy a láhall- gatóhelyiség valahol Reston városban van.
- Hé! - Jane a tükörhöz lépett, és megkocogtatta az üveget. - Elfelejtették ismertetni velem a jogaimat.

Ráadásul elvették a mobilomat, és nem tudom felhívni az ügyvédem. Jó nagy szarba keverték magukat.
Senki sem válaszolt.
A mellei megint fájni kezdtek. A tehén már alig várja a fejést, gondolta, de az biztos, hogy a pólómat nem húzom fel, mert lehet, hogy a tükör mögül figyelnek. Újra kopogni kezdett, ezúttal erősebben. Semmi félelmet nem érzett, mert tudta, hogy ezek a fickók a kormánynak dolgoznak, csak szórakoznak vele, és így próbálnak ráijeszteni. Ismerte a jogait. Rendőrként nem kevés időt és energiát fektetett abba, hogy a gyanúsítottakat felvilágosítsa a jogaikról. Ezek után nem csoda, hogy ennyit ő is elvár.
A tükörben a saját arcát látta, göndör, barna hajkoronáját és szögletes állát. Nézzetek meg jól, fiúk, gondolta, kezdek nagyon bepöccenni, és nem sok kedvem lesz együttműködni veletek.
- Hé! - kiáltotta, és tenyérrel az üvegre csapott.
Ekkor hirtelen kinyílt az ajtó, és legnagyobb meglepetésére egy nő lépett be a szobába. Ötven körül lehetett, sötét szeme ijesztő kontrasztban állt őszülő hajának ezüstös csillogásával, de az arca még mindig fiatalos volt. Férfi kollégáihoz hasonlóan ő is egyszerű öltönyt viselt. A legmegfelelőbb választás egy nőnek, aki férfias munkát végez.
- Rizzoli nyomozó - köszöntötte a nő. - Elnézést szeretnék kérni, amiért ennyire megvárakoztattam. Nagyon siettem, de hát a forgalom itt Washingtonban... - Kezet nyújtott. - Örülök, hogy végre találkoztunk.
Jane tudomást sem véve a nő kinyújtott kezéről, az arcát fürkészve így szólt: - Talán ismerjük egymást valahonnan?
- Helen Glasser. Igazságügy-minisztérium. És, igen, megértem, minden oka megvan, hogy ideges legyen. - Újra kezet nyújtott, másodszor is megpróbált békét kötni.
Ezúttal Jane kezet rázott vele, a nőnek erős, férfias kézfogása volt. - Hol van a férjem? - kérdezte aztán.
- Odafent csatlakozik hozzánk. Szerettem volna nyugodt körülmények között békét kötni magával, mielőtt a tárgyra térünk. Ami ma este történt, szerencsétlen félreértés volt.
- Ami ma este történt, az a jogaink lábbal tiprása volt.
Glasser az ajtó felé intett. - Kérem, menjünk fel az irodámba, és tisztázzuk a dolgokat.
Az előcsarnokban lévő liftnél Glasser beillesztette mágneskártyáját a leolvasóba, és egyenesen a legfelső szintre mentek. A liftből kilépve egy tágas szobában találták magukat, amelynek széles ablakaiból remek kilátás nyílt Restonra. A szobát egyébként a kormányhivatalokra annyira jellemző, jellegtelen bútorokkal rendezték be. Egy puha perzsaszőnyeg körül szürke kanapé, néhány karosszék és egy kis asztalka állt, kávéskannával, csészékkel meg csészealjakkal. A szoba egyetlen dísze egy absztrakt festmény volt, ami egy elmosódott narancssárga gömböt ábrázolt. Ha ezt megpróbálná kitenni valaki egy rendőrőrsön, valamelyik idióta zsaru tuti, hogy céltáblát csinálna belőle.
A lift megnyikordult, és ahogy Jane megfordult, Gábrielt látta kiszállni. - Jól vagy? - kérdezte a férfi.
- Az elektrosokk nem jött be. De azt leszámítva...
- Ekkor hirtelen elhallgatott, és döbbenten bámult a liftből Gábriel mögött kilépő férfira, akit a rendőrségi videofelvételen is láttak.
John Barsanti odabiccentett neki: - Rizzoli nyomozó.
Jane a férjére pillantott. - *Te* érted, mi folyik itt?
- Kérem, foglaljanak helyet - szólalt meg Glasser.
- Itt az ideje, hogy tisztázzunk néhány dolgot.
Jane óvatosan leült Gábriel mellé a kanapéra. Szótlanul figyelték, ahogy Glasser kávét tölt, és odaadja nekik a csészéket. Azok után, amin este keresztülmentek, ez az udvarias gesztus elkésettnek hatott. Jane nem volt hajlandó lemondani jól megérdemelt haragjáról egy csésze

kávéért meg egy mosolyért cserébe. Bele sem kortyolt a kávéjába, egyszerűen csak letette az asztalra, így utasítva el Glasser újabb békekötési kísérletét.
- Mi is feltehetünk kérdéseket - szólalt meg Jane -, vagy most maguk vallatnak minket?
- Én lennék a legboldogabb, ha válaszolni *tudnék* a kérdéseikre. De szem előtt kell tartanunk, hogy a nyomozás még nem zárult le - felelte Glasser. - Ezzel nem akarom megsérteni önöket. Már önt és Dean ügynököt is ellenőriztük, az aktáik alapján úgy gondolom, mindketten kiváló nyomozók.
- Ennek ellenére nem bízik bennünk.
Glasser hidegen Jane-re pillantott. - Egy ilyen érzékeny kérdésben nem engedhetjük meg magunknak azt a luxust, hogy bárkiben megbízzunk. Barsanti ügynök és én megpróbáltuk a lehető legnagyobb titokban dolgozni az ügyön, de kiderült, hogy valaki minden egyes lépésünket figyelte. Illetéktelen léptek be a számítógépeinkbe, betörtek az irodámba, és abban sem vagyok biztos, hogy a telefonomat nem hallgatják le. Valaki lépten-nyomon beleüti az orrát a nyomozásba. - Letette a csészéjét, és így folytatta: - Most pedig szeretném megtudni, hogy mit kerestek a házban.
- Gondolom, ugyanazt, amit maguk.
- Tudják, mi történt abban a házban?
- Láttuk Wardlaw nyomozó aktáit.
- Elég messzire elkalandoztak a körzetüktől. Miért érdekli magukat ennyire az Ashburn-ügy?
- Mi lenne, ha előbb maga válaszolna nekünk? - szakította félbe Jane. - Miért érdekli ennyire az Igazságügy-minisztériumot öt meggyilkolt prosti?
Glasser nem felelt semmit, az arckifejezéséből nem lehetett semmit kiolvasni. Nyugodtan belekortyolt a kávéjába, mintha nem is neki tették volna fel a kérdést. Jane-t lenyűgözte a nő magabiztossága, egyetlen pillanatra sem árulta el magát. Most már egyértelmű volt, hogy Glasser a főnök.
- Azt is tudják, hogy az áldozatok személyazonosságát nem sikerült megállapítani? - folytatta Glasser.
- Igen.
- Feltételezésünk szerint mind az öten illegális bevándorlók voltak. Most azt próbáljuk kideríteni, hogyan kerültek az országba. Ki és melyik határszakaszon csempészte be őket.
- Csaknem azt akarja mondani, hogy nemzetbiztonsági ügyről van szó? - Jane hangjában kétkedés bujkált.
- Ez csak az egyik szelete a tortának. Az amerikai állampolgárokkal elhitették, hogy szeptember tizenegyedike után megerősítettük az ország határait, és visszaszorítottuk az illegális bevándorlók számát. Ez azonban nagyon messze van az igazságtól. A mexikói zöldhatáron akkora a forgalom, mint egy sztrádán. Az ellenőrizetlen partszakaszok hossza több ezer kilométer. A kanadai határszakaszon pedig gyakorlatilag nincs határőrség. Az embercsempészek úgy ismerik az útvonalakat, mint a tenyerüket, és minden fortély a kisujjukban van. A lányok becsempészése nem jelent nekik problémát, és ha egyszer már az országban vannak, pillanatok alatt munkába állítják őket. - Glasser az asztalra tette a csészéjét, és előrehajolt. A szeme ébenfeketén csillogott. - Tudják, hány nőt kényszerítenek prostitúcióra ebben az úgynevezett civilizált országban? Minimum ötvenezret. És ebbe nem számítottam bele azokat, akik önként űzik az ipart. Ezek a nők rabszolgák, akiket akaratuk ellenére kényszeríttek ebbe a helyzetbe. Ezrével hozzák be a lányokat az országba, akik aztán nyomtalanul eltűnnek. Láthatatlanná válnak, mégis itt élnek közöttünk, a nagyvárosokban vagy az isten háta mögötti városkákban. Bordélyokba és lakásokba zárva. De csak néhány ember tud a létezésükről.
Jane-nek eszébe jutottak az ablakokra szerelt rácsok. Nem csoda, hogy az eldugott épület egy börtönre emlékeztetett, gondolta, *hiszen az volt.*

- Nem mernek a hatóságokhoz fordulni, mert ha a stricijük elkapja őket, annak borzalmas következményei vannak. De ha véletlenül sikerül megszökniük, és hazajutnak, ott még mindig levadászhatják őket. Akkor már jobb, ha meghalnak. - Glasser egy pillanatra elhallgatott. - Látták az ötödik áldozat boncolási jegyzőkönyvét? Az idősebb nőét?
- Igen - nyelt nagyot Jane.
- Amit vele csináltak, egyértelmű üzenet volt: *így jártok, ha szarakodtok velünk.* Nem tudjuk, mivel haragította magára a támadóit, milyen határt lépett át. Talán lenyúlta a pénzüket. Vagy a saját szakállára dolgoztatta a lányokat. Nyilvánvaló, hogy ő vezette a bordélyt, de ennek ellenére nem kímélték meg az életét. Akármit szúrt is el, csúnyán megfizetett érte. És ráadásként a lányok is.
- Ezek szerint a nyomozásnak semmi köze a terrorizmus elleni harchoz? - szólalt meg Gábriel.
- Mégis mi köze lenne? - kérdezett vissza Barsanti.
- Kelet-európai illegális bevándorlók, lehetséges csecsen kapcsolatokkal.
- Ezeket a nőket kizárólag azért hozták az országba, hogy prostiként dolgozzanak.
Glasser a szemöldökét felhúzva Gábriel felé fordult. - Mégis ki említette a terrorveszélyt?
- Conway szenátor és a hírszerzési igazgató helyettese.
- Dávid Silver?
- Amikor hírét vette a túszválságnak, azonnal Bostonba repült. Akkor arra gyanakodtak, hogy csecsen terroristák hajtották végre az akciót.
Glasser felhorkant. - Dávid Silver teljesen rákattant erre a terroristatémára, Dean ügynök. Mindenhol rémeket lát.
- Azt mondta, hogy már a legfelsőbb körökben is nyugtalanságot keltett az ügy, ezért küldte a helyszínre Wynne igazgató.
- A nemzeti hírszerzési igazgató azért kapja a fizetését, hogy ezen a lehetőségen gondolkodjon. Wynne így próbálja igazolni a létezését. Ezek a fickók kivétel nélkül minden ügyet a terroristák számlájára írnak.
- Nekem úgy tűnt, Conway szenátort is nyugtalanítja a dolog.
- Maga megbízik a szenátorban?
- Miért, nem kellene?
- Jó kapcsolatban van vele, ugye? - szólalt meg Barsanti.
- Conway szenátor a hírszerzési bizottság tagja. Találkoztunk néhányszor a boszniai háborús bűnök ügyében folytatott vizsgálatok miatt.
- Igazából mennyire *ismeri* Conwayt, Dean ügynök?
- Gondolom, ezzel arra akar célozni, hogy fogalmam sincs, kicsoda a szenátor valójában.
- Háromszor választották újra - mondta Glasser. - Ahhoz, hogy valaki ilyen sokáig a hatalmon tudjon maradni, rengeteg alkut és kompromisszumot kell kötnie. Én csak arra akarom figyelmeztetni, hogy nagyon vigyázzon, kiben bízik meg. Mi is a saját bőrünkön tanultuk meg a leckét.
- Szóval maguk szerint ebben az ügyben nem a terrorveszélyről van szó - vonta le a konklúziót Jane.
- Szerintem ebben az ügyben elsősorban arról az ötvenezer eltűnt nőről van szó, akiről az imént beszéltem, és az ország területén a mai napig működő rabszolgatartásról, és azokról a kizsákmányolt és meg- becstelenített lányokról, akiknek az ügyfeleit csak az érdekli, hogy egy jót keféljenek. - Glasser ekkor elhallgatott, aztán mély levegőt véve, halkan hozzátette: - *Mindössze* erről van szó.
- Mintha saját keresztes háborút vezetne ellenük.
- Már csaknem négy éve - bólintott Glasser.
- Akkor miért nem mentették meg azokat a nőket Ashburnben? Talán nem tudták, mi folyik abban a házban?

Glasser nem felelt semmit, de szomorú arca mindent elárult.
Jane Barsanti felé fordult: - Azért jelent meg olyan *gyorsan* a helyszínen, ugye? Gyakorlatilag a rendőrséggel egy időben. Tudták, hogy mi folyik a házban. Tudniuk kellett róla.
- Csak néhány nappal korábban kaptuk a fülest - ismerte el Barsanti.
- És miért nem léptek közbe azonnal? Miért nem mentették meg azokat a lányokat?
- Még nem sikerült elhelyeznünk lehallgatókészülékeket. Nem tudtuk kideríteni, hogy pontosan mi történik a házban.
- De azt tudták, hogy bordélyról van szó. És azt is tudták, hogy a lányokat fogva tartják.
- Sokkal több forgott kockán, mint gondolnák - vágott közbe Glasser. - Sokkal több forgott kockán, mint annak az öt nőnek az élete. Egy nagyobb nyomozást kellett titokban tartanunk, és ha túl korán avatkozunk be, elszúrjuk az egészet.
- Viszont így meghalt öt ártatlan nő.
- Talán azt hiszi, hogy én ezt nem *tudom?* - Glasser indulatos kirohanása mindnyájukat megdöbbentette. Felpattant a székből, az ablakhoz ment, és a fényárban úszó várost bámulta. - Tudják, hogy mi volt a legká- rosabb dolog, amit Oroszországba exportáltunk? Az egyeden dolog, ami nem volna szabad, hogy eljusson hozzájuk? A *Micsoda nő!* Tudják, az a film, amelyikben Júlia Roberts kurvát játszik. A modern Hamupipőke. Az oroszok imádják azt a filmet. Ülnek a tévé előtt a kislányok, és azt hiszik, ha átjönnek Amerikába, Richárd Gere tárt karokkal várja őket, elveszi őket feleségül, elhalmozza őket pénzzel, és aztán boldogan élnek, amíg meg nem halnak. Ezért a lányok ~ annak ellenére, hogy egyre gyanúsabb a helyzet, és már egyáltalán nem biztosak abban, hogy legális munka várja őket az Államokban - a végsőkig kitartanak amellett, hogy ha elég ügyesek, előbb-utóbb eljön értük Richárd Gere, és megmenti őket. Felülnek egy Mexikóvárosba tartó járatra, aztán hajón San Diegóba utaznak, vagy az embercsempészek átviszik őket valamelyik forgalmas határátkelőn, ha szőke a haja és beszél néhány szót angolul, meg sem állítják. Néha meg egyszerűen átsétálnak a zöldhatáron. Azt hiszik, Júlia Roberts élete vár rájuk, helyette azonban úgy adják-veszik őket, mint a húst a piacon. - Glasser megfordult, és Jane-re nézett. - Tudják, menynyi pénzt keres a stricijének egy csinosabb lány?
Jane megrázta a fejét.
- Harmincezer dollárt hetente. *Hetente.* - Glasser visszafordult, és tovább bámult kifelé az ablakon. - És nincsenek kacsalábon forgó paloták, ahol Richárd Gere várja őket házassági ajánlattal. Legtöbbjük az ashburnihez hasonló házakban vagy bérlakásoknak álcázott börtönökben végzi, ahol az üzletág leggátlástalanabb alakjai tartják fogva őket. Azok a nők, akik betanítják és engedelmességre kényszerítik őket, akik megtörik a lelküket.
- Az ötös számú áldozat - szólalt meg Gábriel.
- A madám - bólintott Glasser.
- Azok végeztek vele, akiknek dolgozott? - kérdezte Jane.
- Ha az ember cápáktól hemzsegő tengerben pancsol, könnyen előfordul, hogy megharapják.
Vagy, mint ebben a konkrét esetben, szétverik a kezét, porrá zúzzák az ujjait, gondolta Jane. így büntetik meg azt, aki megszegi a szabályokat.
- Öt nőt öltek meg abban a házban - folytatta Glasser. - De ötvenezer további társuk, ötvenezer elveszett lélek raboskodik a szabadság földjén. Naponta megerőszakolják őket. Ezek az állatok leszarják, ha egy kurva sírva fakad. Ezeknek a férfiaknak egy pillanatra sem esik meg a szívük azokon a teremtményeken, akiknek a testét tárgyként használják. Miután kimulatják magukat, hazamennek a családjukhoz, és eljátsszák a szerető apa meg a jó férj szerepét. De napokkal vagy hetekkel később nem bírják tovább, és visszamennek a bordélyba, hogy a lányukkal egyidős gyerekeket erőszakoljanak meg. És amikor reggel a tükörbe néznek, még csak eszükbe sem jut, hogy egy szörnyeteg bámul vissza rájuk. - Glasser suttogóra fogta. Mély levegőt vett, és masszírozni kezdte a nyakát, mintha így akarná levezetni haragját.

- Ki volt ez az Olena nevű lány? - kérdezte Jane.
- A teljes nevére kíváncsi? Valószínűleg sosem fogjuk megtudni.
Jane Barsantira pillantott: - Maga Bostonig a nyomában volt, és még a nevét sem sikerült kiderítenie?
- Valami mást viszont megtudtunk róla - vette át a szót Barsanti. - Szemtanúja volt az ashburni mészárlásnak. Ott volt a házban, amikor a gyilkosságok történtek.
Hát ez az összefüggés Boston és Ashburn között, gondolta Jane. - Honnan tudják? - kérdezte.
- Az ujjlenyomatokból. A helyszínelők tucatszám találtak a házban azonosítatlan ujjlenyomatokat, amelyek egyik áldozatéval sem egyeztek. Nagy részüket feltehetően a bordélyba látogató férfiak hagyták, de volt egy ujjlenyomat, ami megegyezett Olenáéval.
- Várjunk csak egy percet - vágott közbe Gábriel. - A bostoni rendőrség azonnal beküldte Olena ujjlenyomatát, de az AFIS adatbázisában nem találtak semmit. Most meg azt állítja, hogy a lány ujjlenyomatát már januárban megtalálták az ashburni helyszínelés során. Az AFIS miért hallgatta el ezt az információt?
Glasser és Barsanti zavartan összenézett, és ebből Gábriel már tudta a választ. - Maguk akadályozták meg, hogy az ujjlenyomatok bekerüljenek az AFIS adatbázisába - mondta. - A bostoni nyomozók fel tudták volna használni az információt.
- De így mások is hozzájuthattak volna az adatokat.
- Ki a fenéről beszél? Kik ezek a *mások?* - szakította félbe Jane. - Én voltam összezárva a kórházban azzal a nővel. Az én fejemhez szorítottak pisztolyt. Maguk tényleg ilyen nagy ívben szartak arra, hogy mi lesz a túszokkal?
- Ez természetesen nem igaz - mondta Glasser. - Azt akartuk, hogy *mindenki* élve megússza. Olenát is beleértve.
- Különösen őt szerették volna kihozni élve - vágott vissza Jane. - Hiszen ő volt a szemtanújuk.
Glasser bólintott. - Olena tudta, mi történt Ashburnben. Ezért akart végezni vele a két fickó a kórteremben.
- Ki küldte őket?
- Nem tudjuk.
- A biztonsági őrnek megvan az ujjlenyomata. Kiderítették a személyazonosságát?
- Egyelőre még nem. A Pentagon nem árulta el, hogy a fickó korábban a hadseregnél szolgált-e.
- Maguk az Igazságügy-minisztérium alkalmazottai, és nem tudnak hozzáférni ahhoz a nyamvadt adatbázishoz?
Glasser odament Jane-hez, leült egy székre, és a szemébe nézett. - Most már talán kezdi megérteni, mivel állunk szemben. Barsanti ügynök és én szeretnék a lehető legkisebb felhajtást rendezni a nyomozás körül. Azért próbáltuk csendben és diszkréten végezni a dolgunkat, mert *ok* is Olenára vadásztak. Bíztunk benne, hogy nekünk előbb sikerül a nyomára bukkannunk. Már nagyon közel jártunk. Barsanti végig a sarkukban volt, Baltimore-ból Connecticutba, majd onnan Bostonba mentek.
- Hogyan sikerült követnie? - kérdezte Gábriel.
- Egy darabig nem volt nehéz dolgunk. Csak azt kellett figyelnünk, hogy Joseph Roke hol használja a hitelkártyáját.
Barsanti vette át a szót: - Folyamatosan próbáltam felvenni vele a kapcsolatot. Üzenetet hagytam a hangpostafiókján. Még az egyik idős pennsylvaniai nagynénjét is felhajtottam. Végül aztán visszahívott. Megpróbáltam rábeszélni, hogy jelentkezzenek nálam, de Roke nem bízott bennem. Aztán New Havenben lelőtték azt a rendőrt, mi pedig nyomukat veszítettük. Szerintem az eset után szétváltak.
- Honnan tudta, hogy együtt utaztak?

- Az ashburni mészárlás éjszakáján - vette át a szót Glasser - Joseph Roke egy közelben lévő benzinkútnál tankolt. Hitelkártyával fizetett, aztán megkérdezte a kutast, hogy van-e autómentőjük, mert az úton felvett két nőt, akiknek lerobbant a kocsija, és segítségre van szükségük.
Csend lett. Gábriel és Jane összenéztek.
- Azt mondta, *két* nőt? - hökkent meg Jane.
Glasser bólintott. - Megnéztük a benzinkút biztonsági kamerája által rögzített képeket. A Roke autójáról készült felvételen látszik, hogy az első ülésen Olena ül. Ez azon az éjszakán történt, amikor az útjuk keresztezte egymást, amikor Joseph Roke belépett a képbe. Abban a pillanatban, hogy felvette a két nőt a kocsijába, megbélyegzett emberré vált. Öt órával azután, hogy megállt tankolni, a háza lángok martalékává vált. Szerintem akkor már ő is sejtette, hogy baromi nagy bajba keveredett.
- És a másik nő? Az előbb azt mondta, hogy Roke két nőt vett fel.
- A másik utasról semmit sem tudunk, csak annyit, hogy New Havenben még mindig velük volt. Azóta két hónap telt el.
- A járőrautó kamerája által felvett gyilkosságra céloz, ugye? Amikor Roke lelőtte az igazoltatást végző rendőrt.
- A felvételből kiderült, hogy valaki hátul is ült. Az arcából azonban semmi sem látszik. Ez azt jelenti, hogy semmi használható információval nem rendelkezünk róla. A helyszínelők is csak pár vörös hajszálat találtak. Feltételezésünk szerint a lány halott.
- De ha esetleg életben van - mondta Barsanti -, akkor ő az utolsó tanú. Az egyeden ember, aki látta, hogy mi történt Ashburnben.
- Meg tudom mondani a nevét - szólalt meg Jane halkan.
- Micsoda? - fordult felé Glasser a homlokát ráncolva.
- Ezt a nevet ismédi Olena álmomban. - Jane a férjére pillantott.
- A kórházi eset óta visszatérő rémálmok gyötrik - magyarázta Gábriel.
- Elmeséli, miről szól ez az alom? - kérdezte Glasser, tekintetét Jane-re szegezve.
- Valaki dörömböl az ajtón - kezdte Jane, és nagyot nyelt aztán betörnek a szobába. Es akkor g fölém hajol, mert el akar mondani valamit.
- Olena?
- Igen. És akkor semmi mást nem mond, csak azt, hogy „Mila tudja".
Glasser elkerekedett szemmel bámult Jane-re. - Mila *tudja?* Jelen időben? - kérdezte, aztán Barsanti felé fordult: - A szemtanú még életben van.

29.FEJEZET

- Meglep, hogy itt látom, Dr. Isles - jegyezte meg epésen Peter Lukas. - Azok után, hogy képtelen voltam utolérni telefonon, nem számítottam a látogatására. - Gyorsan kezet ráztak, hűvösen, hivatalosan. Maura tényleg nem hívta vissza a riportert. A férfi végigkísérte a *Boston Tribüné* szerkesztőségének előcsarnokán, a biztonsági kapunál megálltak, az őr narancssárga látogatókártyát adott a nőnek.
- A kártyát távozáskor le kell adnia, asszonyom - figyelmeztette.
- Jó lesz, ha erre nagyon odafigyel - tette hozzá Lukas -, különben ez a fickó le fogja vadászni.
- Vettem az adást. - Maura az ingére csíptette a kártyát. - Ide nehezebb bejutni, mint a Pentagonba.
-Van fogalma róla, hány embert dühít fel naponta, amit az újságban olvas? - Megnyomta a lift hívógombját. Észrevette, hogy Maura nem veszi a lapot. - Hoppá, talán maga is közéjük tartozik? Ezért nem hívott vissza?
-Jó néhány embert felbosszantott a rólam írt cikkével.
- Magára haragudtak, vagy rám?

- Rám.
- Talán nem pontosan idéztem a szavait? Vagy elferdítettem a tényeket?
Maura egy pillanatig habozott. - Nem - ismerte el végül.
- Akkor mégis miért dühös rám? Mert nyilvánvaló, hogy az.
- Túl őszintén beszéltem magával - nézett a férfira Maura. - Nem kellett volna.
- Bevallom, nekem nagyszerű élmény volt, hogy egy őszinte nővel készíthettem interjút - felelte Lukas. - Ez nem túl gyakran fordul elő a szakmámban.
- Tudja, azóta hányan keresnek? Főleg a Jézussal kapcsolatos elméletem miatt.
- Komolyan?
- Még Floridából is felhívott valaki. Az embereket feldühítette, amit mondtam, blaszfémiával vádolnak.
- Pedig egyszerűen csak kimondta, amit gondolt.
- Ha hozzám hasonlóan maga is közhivatalban dolgozna, tudná, hogy ez néha nagyon veszélyes lehet.
- Ez a dolgok rendje, Dr. Isles. Közszereplő lett, és ha valami érdekeset mond, megjelenik a sajtóban. Magának legalább *volt* mondanivalója, ellentétben a legtöbb interjúalannyal.
Kinyílt az ajtó, és beléptek a liftbe. Ahogy kettesben maradtak, Maurának feltűnt, hogy a férfi hogyan bámulja, és milyen szorosan áll mellette.
- Szóval, miért hívott fel? - kérdezte. - Még nagyobb bajba akar keverni?
- Szerettem volna megtudni, hogy kiderült-e valami Joe és Olena boncolásán. Ugyanis elfelejtették kiadni a jelentést.
- Nem tudtam befejezni a boncolást. A holttesteket elszállította az FBI.
- Ügy tudtam, hogy ideiglenesen az igazságügyi kórbonctani intézetben helyezték el a testeket. Nem is értem, hogyan bírta ki, hogy ne vizsgálja meg őket, mikor ott csücsültek a hűtőkamrában. Ez nem igazán jellemző magára.
- Elmondaná, hogy mégis mi jellemző rám? - fordult Maura a férfi felé.
- Kíváncsi. Akkurátus. - Lukas elmosolyodott. - Kitartó.
- Mint maga?
- A maga esetében semmire sem mentem a kitartásommal. Eleinte azt hittem, barátok leszünk. Nem mintha valami extra szívességet vártam volna.
- És most mit szeretne?
- Vacsorázni. Táncolni. Vagy legalább megihatnánk néhány koktélt.
- Komolyan beszél?
Lukas szégyenlősen megvonta a vállát. - Próbálkozni azért lehet, nem?
Kinyílt a lift, és kiléptek.
- A lágyékát és a fejét ért lövések okozták a halálát - mondta Maura. - Gondolom, erre volt leginkább kíváncsi.
- Hány golyót kapott? Hány különböző fegyverből?
- Szaftos részleteket szeretne hallani?
- Csak pontosan szeretnék tudósítani az esetről. Ez csak úgy lehetséges, ha felkutatom a leghitelesebb forrásokat, még akkor is, ha ezzel nem lopom be mindenki szívébe magam.
Beléptek a hírszobába. A számítógépek előtt ülő riporterek verték a billentyűzetet. Egy aktákkal és post-it fecnikkel borított asztalhoz mentek. Se egy kisgyerek, se egy nő, sőt még egy kutya fényképét se tette ki. Az asztalon nem volt helye semmi személyesnek, tulajdonosa kizárólag a munkájára koncentrál, gondolta Maura, de azért eltűnődött, hogy vajon hogyan képes ekkora kupiban bárki is dolgozni.
Lukas rekvirálta a szomszéd kolléga székét, és intett Maurának, hogy foglaljon helyet. A szék megnyikordult, ahogy Maura leült.
- Nem hajlandó visszahívni - kezdte a férfi, miközben ő is leült -, de azért a munkahelyemre beugrik. Csodálkozna, ha azt mondanám, hogy nem igazán tudok kiigazodni magán?

- Az ügy közben tovább bonyolódott.
- És kérni akar tőlem valamit.
- Mindannyian szeretnénk megérteni, hogy mi történt aznap éjjel a kórházban. Es hogy miért.
- Ha kérdezni akart tőlem valamit, az lett volna a legegyszerűbb, ha felhív telefonon. - Lukas a nőre meredt. - Higgye el, Dr. Isles, én visszahívtam volna.

Elhallgattak. A többi asztalnál csörögtek a telefonok, és kattogtak a billentyűzetek, de Maura és Lukas egymást bámulta, ingerültség és valami más vibrált a levegőben, valami, amit a nő nem akart beismerni. Egy pillanatra mintha erős és kölcsönös vonzalom alakult volna ki köztük. *Vagy csak képzelődöm ?*

- Sajnálom - törte meg végül a csendet Lukas. - Tiszta hülye vagyok. Úgy értem, végül is eljött ide. Még akkor is, ha csak a saját érdekei motiválták.
- Meg kell értenie a helyzetemet - mondta Maura. - A munkám miatt folyamatosan keresnek az újságírók. Nem túl sokan ugyan, de akadnak köztük olyanok, akik fittyet hánynak az áldozatokra, a gyászoló családokra, vagy arra, hogy esedeg a nyomozás sikerét kockáztatják, ha kiszivárog valami. Megtanultam, hogy óvatosnak kell lennem, és figyelnem kell arra, mit mondok. Nemegyszer megégettem már magam, mert elhittem a riportereknek, hogy amit mondok, bizalmasan kezelik.
- Es ezért nem hívott vissza? Az orvosi titoktartás miatt?
- Igen.
- Semmi más oka nem volt annak, hogy így megváratott?
- Mégis mi lett volna?
- Nem tudom. Arra gondoltam, hogy biztosan nem kedvel. - A pillantása annyira átható volt, hogy Maura alig tudott a szemébe nézni. Lukas kellemetlen helyzetbe hozta.
- Azt azért nem mondom, hogy kifejezetten utálom, Mr. Lukas.

-Jaj. Most a saját bőrömön tapasztaltam meg, milyen kellemeden tud lenni, ha az embert arcba dicsérik

- Azt hittem, az újságíróknak vastagabb a bőrük.
- Mindannyian szeretetre vágyunk, és különösen jólesik, ha olyantól kapjuk, akit csodálunk - mondta, aztán közelebb hajolva hozzátette: - És, ha már itt tartunk, szólítson Peternek.

Maura megint elhallgatott, mert nem tudta eldönteni, hogy Lukas flörtöl vele, vagy manipulálni próbálja. Lehet, hogy ennek a fickónak ez egyremegy.

- Látom, óriási sikert arattam a javaslatommal - jegyezte meg a riporter.
- Nem bánom, ha valaki kedveskedni próbál, de az őszinteséget többre tartom.
- Én úgy érzem, teljesen őszinte *voltam.*
- Maga információt akar tőlem, és én is ugyanazt akarom magától. Egyszerűen csak nem akartam telefonon megbeszélni a dolgot.

Lukas bólintással jelezte, hogy érti. - Rendben van. Ezek szerint egyszerű üzletről van szó.

- Annyit szeretnék tudni...
- Egyből a lényegre akar térni? Nem kínálhatom meg előtte egy csésze kávéval? - Lukas felállt, és a kávéskannához ment.
- Köszönöm, nem kérek - hadarta Maura, amikor meglátta a kanna alján lötyögő szurokfekete zaccot.

Lukas töltött magának, és visszaült: - Elmeséli, miért idegenkedik ennyire attól, hogy telefonon beszéljünk?

- Történtek bizonyos... dolgok.
- Dolgok? Csak nem azt akarja mondani, hogy még a saját telefonja sem biztonságos?
- Már említettem, hogy az ügy tovább bonyolódott.

- Megjelentek a színen a szövetségiek, és elkobozták a ballisztikai bizonyítékokat. Az FBI ölre ment a Pentagonnal. Az egyik túszejtő személyazonosságát, még mindig nem tudták megállapítani. - Lukas felnevetett. - Szó mi szó, valóban *elég* kusza az ügy.
- Már ennyi mindent megtudott.
- Szakmai ártalom.
- Kivel beszélt?
- Tényleg azt hiszi, hogy elárulom? Legyen elég annyi, hogy dolgozik néhány haverom az igazságszolgáltatásban. És magamtól is rájöttem néhány dologra.
- Mivel kapcsolatban?
- Joseph Roke-kal és Olenával kapcsolatban. Tudom, hogy tulajdonképpen miről szólt ez az egész túszdráma.
- Erre senki sem tudja a választ.
- De azt tudom, hogy az igazságszolgáltatás, mit gondol az ügyről. Tudom, hogy milyen elméletekkel álltak elő. - Letette a csészéjét. - John Barsanti három órán keresztül próbálta kiszedni belőlem, hogy miért én vagyok az egyetlen riporter, akivel Joseph Roke hajlandó szóba állni. Az a vicces az egészben, hogy amikor kihallgatják az embert, rengeteg új információt tud leszűrni a kérdésekből. Megtudtam, hogy Ole- na és Joe két hónapja együtt voltak New Havenben, amikor a férfi lelőtte azt a rendőrt. Lehet, hogy szeretők voltak, de az is lehet, hogy csak az üldözési mániájukat osztották meg egymással, egy ilyen eset után viszont mindenképpen szét kellett válniuk. Legalábbis, ha maradt egy kis sütnivalójuk, így kellett volna tenniük, és ezek az emberek egyáltalán nem voltak ostobák. Biztosan kitalálták, hogyan tudnak kapcsolatban maradni, hogy szükség esetén hogyan tudnak találkozni. Bostont jelölték ki találkozóhelynek.
- Miért pont Bostont?
Lukas olyan mereven bámulta, hogy Maura nem tudott kitérni a tekintete elől. - Épp az okot nézi.
- Maga?
- Nem az egoizmusom mondatja velem. Én csak azt próbálom elmondani, hogy Barsanti mire gyanakszik. Szerinte Joe és Olena valamiféle hős lovagot láttak bennem. És azért jöttek Bostonba, hogy velem találkozzanak.
- Ebből egyenesen következik a kérdés, amire eredetileg is kerestem a választ. - Maura előrehajolt. - Miért pont maga? Nem kalapból húzták ki a nevét. Lehet, hogy Joe mentálisan nem volt stabil, de az intelligenciája átlagon felüli volt. Rögeszmésen falta az újságokat és a magazinokat. Nem lehet, hogy maga írt valamit, amin megakadt a szeme?
- Erre a kérdésre tudom a választ. Barsanti vezetett rá a megoldásra, amikor rákérdezett egy június elején megjelent cikkemre. A Ballentree-ről szólt.
Egy újságíró ment el mellettük a kávéskanna felé tartva, mire mindketten elhallgattak. Amíg arra vártak, hogy a nő végre kitöltse a kávéját, szótlanul nézték egymást. Maura csak akkor szólalt meg újra, amikor a nő hallótávolságon kívül került. - Mutassa meg a cikket.
- A LexisNexisen megvan. Gyorsan kikeresem. - Lukas megfordult, és a számítógépén elindította a LexisNexis hírkereső programot. Beírta a nevét, és elindította a keresést.
A képernyő megtelt a találatokkal.
- Mindjárt meglesz a dátum - mondta lefelé gördítve az oldalt.
- Itt mindent megtalálok, amit valaha írt?
- Asszem, igen. Talán még a Bigfoot időszakból is vannak fent anyagok.
- Micsoda?
- Amikor elvégeztem az újságíró iskolát, és egy rakás diákhitelt kellett visszafizetnem, minden melót elvállaltam, amihez hozzájutottam. Egyszer egy kaliforniai Bigfoot-kongresszusról tudósítottam. - Lukas a nőre nézett. - Be kell vallanom, akkoriban szakmai szempontból aláadtam, de hát valamiből ki kellett fizetnem a számláimat.

- Mostanra viszont az újságíró-társadalom megbecsült tagja lett?
- Na, azért *ennyire* nem ragadtatnám el magam... - mondta, aztán elhallgatott, és az egyik cikkre kattintott. - Tessék, íme a cikk. - Lukas felállt, és átadta Maurának a széket. - Ezt írtam júniusban a Ballentree Vállalatról.

Nyereséges háború: beindult a Ballentree szekere

Bár az Egyesült Államok gazdasága gyengül, akad olyan terület, ahol a cégek továbbra is hatalmas nyereséget söpörnek be. A hadsereg legnagyobb beszállítója, a Ballentree sorra kapja az újabb és újabb megrendeléseket. Mintha az ember a saját pisztrángtenyészetéből halászna...

- Mondanom sem kell - szólalt meg Lukas hogy a Ballentree nem volt túlságosan elragadtatva a cikktől. Rajtam kívül mások is pedzegették a témát. Több újságíró is megfogalmazott hasonló kritikákat.
- Joe mégis magát választotta.
- Talán az időzítésen múlott. Lehet, hogy tök véletlenül került a kezébe a *Tribüné,* amiben a csúnya, gonosz Ballentree-t szapultam.
- Megnézhetem, hogy még miket írt?
- Természetesen.

Maura újra olvasni kezdte a LexisNexis által talált cikkek listáját. - Milyen termékeny.

- Már több mint húsz éve ezzel foglalkozom. A bandaháborúktól kezdve az egyneműek házasságáig mindenről írtam már.
- Még a Bigfootról is.
- Ne is emlékeztessen.

Maura továbbgördítette a lista első két oldalát, és a harmadikon folytatta a böngészést. Egyszer csak megállt. - Ezeket a cikkeket Washingtonból küldte.

- Ha nem csal az emlékezetem, említettem már, hogy a *Tribüné* washingtoni tudósítója voltam. Két évig bírtam.
- Hogyhogy?
- Utáltam a fővárost, el kell ismernem, hogy született jenki vagyok. Biztosan azt gondolja, nem vagyok normális, de hiányoztak a telek. Februárban költöztem vissza Bostonba.
- És miről írt Washingtonban?
- Mindenről. Kis színes, politika, bűnügy. - Elhallgatott. - A cinikus ember erre azt mondaná, hogy az utolsó kettő között nincs különbség. Amint végeztem egy szaftos gyilkossági sztorival, azonnal rávetettem magam valamelyik szenátorra.

Maura hátrapillantott a válla fölött. - Conway szenátorral foglalkozott már?

- Naná. O mi szenátorunk. - Megint elhallgatott.
- De miért kérdezi? - Amikor a nő nem válaszolt, Lukas a szék támláját megragadva közelebb hajolt hozzá.
- Dr. Isles - suttogta a hajába a férfi. - Nem akarja elmondani, mi jár a fejében?

Maura le sem vette a szemét a képernyőről. - Csak próbálok összefüggéseket találni.

- Úgy látom, elkapta a bizsergés.
- Tessék?
- így szoktam mondai, ha úgy érzem, valami érdekes dologra bukkantam. Mondja el, hogy Conway szenátor neve hallatán miért kapja fel a fejét, és húzza ki magát a székben?

-Jelenleg a hírszerzési bizottság tagja.

- Még novemberben vagy decemberben készítettem vele interjút. Biztosan megtalálja a cikket.

Maura végigfutotta a címeket. Kongresszusi meghallgatás és terrorriadók, egy massachusetts-i kongresszusi tag, akit lecsuktak ittas vezetés miatt, aztán megtalálta, amit keresett, a Conway szenátorról szóló cikket. Aztán a tekintete elkalandozott, és egy január 15-i keltezésű cikken akadt meg.

Egy restoni férfi holttestére bukkantak egy jacht fedélzetén. Az üzletembert január második óta nem látták.
A dátumon akadt meg a szeme. Január második. Rákattintott a cikk címére, mire megjelent a szöveg. Lukas épp az előbb magyarázott valamit *a bizsergésról* Most már Maura is tudta, miről beszélt.
Megfordult, és Lukasra nézett. - Meséljen nekem Charles Desmondról.
- Mit akar tudni róla?
- Mindent.

30.FEJEZET

Ki vagy te, Mila? És merre jársz? Nem tűnhetett el nyomtalanul, gondolta Jane. Töltött magának egy csésze friss kávét, aztán leült a konyhaasztalhoz, és végigpillantott az aktákon, amiket azóta gyűjtött össze, hogy hazajött a kórházból. Az asztalon hevertek a boncolási jegyzőkönyvek és a bostoni rendőrség laborjának jelentései, a leesburgi rendőrség aktái az ashburni mészárlásról, Moore aktái Joseph Roke-ról és Olenáról. Rengetegszer átnézte már az összes iratot, hátha talál valami nyomot, ami elvezeti Milához. A lány létezését igazoló egyetlen tárgyi bizonyíték Joseph Roke autójából került elő. A hátsó ülésen olyan emberi hajszálakat találtak, amelyek biztosan nem férfitól vagy Olenától származtak.
Jane belekortyolt a kávéjába, és újra belenézett a Joseph Roke autójáról készült aktába. Az utóbbi napokban akkor dolgozott, amikor Regina szundikált, és most, hogy a kislánya végre elaludt, késlekedés nélkül folytatta Mila keresését. Átfutotta az autóban talált tételek jegyzékét, újra átnézte a Roke földi javairól készült listát, amin többek között egy szennyes ruhákkal és a Six Motelből ellopott törülközőkkel teli katonai vászonzsák, egy zacskó penészes kenyér, egy üveg Skippy mogyoróvaj, valamint egy tucat virslikonzerv szerepelt. Ha az embernek nincs hol főzni, szegényessé válik az étrendje. Főleg, ha éppen menekülőben van.
Jane áttért a bizonyítékokról készült jelentésre. Először a haj - és szövetmintákat vette szemügyre. Iszonyatos nagy disznóól volt a kocsiban, mind az első, mind a hátsó ülésről számtalan különböző természetes és szintetikus szövetminta, valamint hajszál került elő. Jane-t igazából a hátsó ülésen talált hajszálminták érdekelték, ennél a jelentésnél hosszasan elidőzött.
Emberi. A02/B00/C02 (7 cm)/D42
Haj. Hullámos; hossz: hét centiméter; szín: halványvörös.
Egyelőre semmi mást nem tudunk rólad, gondolta Jane. Csak azt, hogy a hajad rövid és vörös.
Azután az autóról készült fényképeket vette szemügyre. Már nem először látta ezeket a fotókat, de most még egyszer meg akarta nézni őket. Az üres Red Bull- os dobozokat, az összegyűrt csokoládépapírokat, a felgyűrt takarót és a koszos párnát. A szeme a hátsó ülésre hajított magazinon állapodott meg.
A Weekly Confidential.
Újra megdöbbentette, hogy mennyire nem illett a képbe ez az újság. Hogyan kerül egy ilyen magazin egy férfi autójába? Tényleg érdekelte Joe-t, hogy mi bántja Melanie Griffith-t, vagy hogy kinek a férje járt sztriptízbárban? A *Confidential* igazi női bulvármagazin volt, egyedül a nőket érdekelik a filmsztárok lelki problémái.
Jane kiment a konyhából, és bekukkantott a kislánya szobájába. Regina még mindig aludt, egyike volt ez azoknak a ritka pillanatoknak, melyek túl gyorsan véget értek. Óvatosan becsukta az ajtót, aztán kisurrant a lakásból, és átment a szomszédba.
Mrs. O'Briennek eltartott egy darabig, mire sikerült ajtót nyitnia, de szemmel láthatólag nagyon örült a látogatásnak. Ritkán jöttek hozzá vendégek.
- Elnézést a zavarásért, Mrs. O'Brien.
-Jöjjön csak, jöjjön - invitálta Jane-t.
- Nem maradhatok sokáig. Reginát a bölcsőben hagytam, és...
- Hogy van a kicsi? Hallottam, hogy egész éjjel sírt.

- O, nagyon sajnálom. Regina nem alszik valami jól.
- Brandy - suttogta Mrs. O'Brien közelebb hajolva.
- Tessék?
- Cumival. Én is ezt csináltam, amikor a srácok nem tudtak aludni. Brandybe mártottam a cumijukat, és higgye el, úgy aludtak, mint a kisangyalok,

Jane ismerte az O'Brien fiúkat. Az *angyal* szó mostanában már ritkán jutott eszébe róluk. - Mrs. O'Brien - folytatta Jane, mielőtt a hölgy további gyereknevelési tippekkel tudta volna ellátni ugye magának jár a *Weekly Confidential?*

- Épp most jött meg a legújabb szám. „Hollywoodi kisállatok pelenkában." Tudta, hogy vannak olyan szállodák, ahol külön szobát biztosítanak a vendégek kutyáinak?
- Nincsenek meg véletlenül a múlt havi számok? Arra lenne szükségem, amelyiknek Melanie Griffith van a címlapján.

-Tudom, melyikre gondol. - Mrs. O'Brien intett, hogy jöjjön be a lakásba. Jane követte a nőt a nappaliba, és elképedve bámulta a düledező halmokban álló magazinokat. A szoba zsúfolásig telt a *People,* az *Enter- tainment Weekly* és a *US* különböző számaival, Mrs. O'Brien legalább egy évtized termését gyűjtötte össze.

Mrs. O'Brien egyenesen a megfelelő halomhoz lépett, belekotort a feltornyozott *Confidential-ök* közé, és kihúzta azt a számot, amelyiknek Melanie Griffith mosolygott a címlapján. - O, igen, már emlékszem, ez nagyon*jó* szám volt - mondta. - „Műhibák és plasztikai műtétek!" Ha gondolt már arra, hogy fel varrassa az arcát, olvassa el ezt a cikket. Az biztos, hogy utána eszébe sem jut többet a dolog.

- Nem bánja, ha kölcsönkérem?
- Csak ha megígéri, hogy visszahozza.
- Hát persze. Csak néhány napra kellene.
- Mert tudja, szeretném visszakapni. Időnként újra elolvasom a régebbi számokat.

Biztosan megjegyez minden apró részletet, gondolta Jane.

A konyhaasztalnál ült, és először a megjelenés időpontját nézte meg: július 20. Egy héttel később emelték ki Olenát a Hingham-öbölből. Kinyitotta az újságot, és elkezdte olvasni az első cikket. Meglepődött, mennyire leköti, miközben egyfolytában azt hajtogatta: Ezt a szennylapot. Valahogy mégis szórakoztatta a dolog.

Sosem gondoltam volna, hogy ez a filmsztár meleg, vagy hogy ez a másik négy éve nem feküdt le senkivel. És vajon miért pont a bélfürdő a legújabb őrület? A plasztikai műtétekről szóló cikknél elidőzött egy kicsit, aztán továbblapozott. A divatrovat következett, aztán a „Látom az angyalokat" és az „A bátor cica megmentette a családot" című cikkek. Vajon Joseph Roke is a pletykarovatnál és a sztárok öltözködéséről szóló írásnál ragadt le? Vajon ő is sokáig tanulmányozta a plasztikai sebészek által elcsúfított arcokat, miközben arra gondolt: *Na, ezt nem. Inkább méltósággal öregszem meg.*

Nem, még szép, hogy nem. Joseph Roke nem az a fajta fickó volt, aki ilyesmit olvas.

Akkor meg hogyan került a kocsijába az újság?

Az utolsó két oldalt az apróhirdetések töltötték meg. Egymás mellett sorakoztak a különböző halottlátó médiumok, alternatív gyógymódokkal foglalkozó kuruzslók, és otthon végezhető munkákat kínáló cégek hirdetései. Vajon felhívja ezeket valaki? Vajon elhiszi bárki is, hogy napi 250 dollárt kereshet otthon, borítékolással? Az oldal közepén a magánhirdetések kö- vetkeztek, Jane szeme egyszer csak megakadt egy kétsoros üzeneten. Öt szó, amelyet már hallott valahol.

A kocka el van vetve.

Alatta egy időpont, egy dátum és egy bostoni telefonszám szerepelt.

Lehet, hogy véletlen egybeesés, gondolta. Talán két szerető így szervezte le a következő titkos találkát. Vagy egy díler üzent az ügyfelének. Nem valószínű, hogy bármi köze lenne az ügyhöz.

Egyre szaporábban dobogott a szíve, felvette a konyhai telefont, és a hirdetésben szereplő számot tárcsázta. Ricsöngött. Háromszor, négyszer, ötször. Nem kapcsolt be üzenetrögzítő, és nem jelentkezett be senki a vonal másik végén. Csak csöngött, de Jane már nem számolta hányszor. *Lehet, hogy a telefon egy halott nő lakásán szól.*

- Tessék? - szólt bele a telefonba egy férfi.

Jane ledermedt, már épp készült letenni a kagylót, de amikor meghallotta a hangot, gyorsan a füléhez kapta.

- Halló, kivel beszélek? - kérdezte a férfi türelmetlenül.
- Halló? - szólt bele Jane a kagylóba. - Kivel beszélek?
- Én is éppen ezt kérdeztem. Maga tárcsázta a számot, nem?
- Elnézést. Én úgy kaptam a számot valakitől, de nem adták meg az előfizető nevét.
- Biztosan azért, mert ehhez a vonalhoz nem tartozik előfizető - felelte a férfi. - Ez egy nyilvános fiilke.
- Meg tudná mondani, hol van?
- Faneuil Halinál. Hallottam, hogy csörög a telefon, megálltam, és felvettem. Ha nem tudja, kit keres, nem tudok segíteni. Viszlát. - Azzal a férfi letette a kagylót.

Jane a hirdetést nézte. Az öt szót.

A kocka el van vetve.

Újra felemelte a kagylót, és tárcsázott.

- Weekly Confidential - jelentkezett be egy unott hangú nő. - Hirdetésfelvétel.

-Jó napot! - köszönt Jane. - Apróhirdetést szeretnék feladni.

- Meg kellett volna beszélned velem - mondta Gábriel. - Egyszerűen nem hiszem el, hogy ezt csináltad.
- Nem volt már idő, hogy felhívjalak - védekezett Jane. - Apróhirdetést ma délután ötig lehetett feladni. Nem késlekedhettem.
- Nem tudjuk, hogy ki válaszol majd az üzenetre. És megadtad a mobilszámodat.
- A legrosszabb, ami történhet, hogy felhív néhány idióta.
- Vagy valami sokkal veszélyesebb ügybe keverted magad, mint sejtettük. - Gábriel a konyhaasztalra dobta a magazint. - Ezt Moore-on keresztül kellett volna intézni. A bostoni rendőrség ellenőrizné és lenyomozná a bejövő hívásokat. Nem kellett volna így kapkodni, jobban át kellett volna gondolni, mit lépünk. - Jane-re nézett. - Mondd le a hirdetést!
- Nem lehet, már mondtam neked, túl késő van.
- Istenem. Két órára átugrom az irodába, és mire hazajövök a feleségem elindítja a *tegyük veszélyessé életünket telefon segítségével* című programot.
- Gábriel, ez csak egy kétsoros apróhirdetés. Lehet, hogy felhív az illető, különben meg nem hiszem, hogy bárki is lépre megy.
- És mi van, ha mégis?
- Akkor átengedem Moore-nak az ügyet.
- Átengeded? - nevetett fel Gábriel. - Ha jól emlékszem, ő vezeti a nyomozást, nem te. Te most szülési szabadságon vagy, nem emlékszel?

Mintha nyomatékot akart volna adni az apukája szavainak, a kislány hangosan felsírt a gyerekszobában. Jane kiment, hogy felvegye, és beletörődve nyugtázta, hogy mint mindig, Reginának ezúttal is sikerült lerúgnia magáról a takarót, és dühödten rázza aprócska öklét, amiért nem teljesítették azonnal a követeléseit. Úgy látszik, ez egy ilyen nap, gondolta Jane, senki sem elégedett velem. Kivette a babát a bölcsőből, és az éhes szájat a melléhez irányította, az arca megvonaglott, ahogy az apró fogínyek összeszorították a mellbimbóját. Tényleg nagyon igyekszem, hogy jó anya legyek, gondolta, de annyira unom már, hogy egyfolytában savanyú tej és hintőpor szagom van. És belefáradtam, hogy mindig fáradt vagyok. Régebben a rosszfiúkat hajkurásztam.

Kivitte a gyereket a konyhába, és egyik lábáról a másikra állva ringatta, így próbálta elérni, hogy Reginának egy darabig ne legyen oka panaszra, pedig majd felrobbant a dühtől.
- Akkor sem mondanám le a hirdetést, ha megtehetném - vágta oda Gábrielnek dacosan, miközben a férfi a telefonhoz lépett. - Kit akarsz felhívni?
- Moore-t. Innentől kezdve ő viszi tovább az ügyet.
- A saját mobilom számát adtam meg. És különben is az én ötletem volt.
- De a nyomozást akkor sem te vezeted.
- Nem akarom átvenni az irányítást. Konkrét időpontot és dátumot adtam meg. Mi lenne, ha aznap este együtt figyelnénk, hogy ki hív fel? Te, Moore, meg én. Egyszerűen csak szeretnék ott *lenni,* amikor megcsörren a telefon.
- Vissza kell lépned, Jane.
- De már benne vagyok a nyomozásban.
- Gondolj Reginára. Ne felejtsd el, hogy közben anya lettél.
- De még nem haltam meg. Hallod, amit mondok? *Nem. Haltam. Meg.*
Jane szavai késként hasították a levegőt, dühös hangja úgy zengett, mint a cintányérütés. Regina kinyitotta a szemét, és csodálkozva bámult az anyjára. A hűtőszekrény megzörrent, aztán elhallgatott.
- Sosem mondtam, hogy halott vagy - mondta Gábriel halkan.
- De ahogy velem beszélsz, akár az is lehetnék. *0, neked itt van Regina. Most sokkal fontosabb feladatod van. Itthon kell maradnod, hogy megetesd a gyereket, és ne törődj vele, ha közben teljesen begyöpösödik az agyad.* Zsaru vagyok, vissza akarok menni dolgozni. *Hiányzik* a meló. Hiányzik, hogy nem szólal meg Ötpercenként a csipogóm. - Mély lélegzetet vett, és leült az asztalhoz, szipogott, ahogy kifújta a levegőt. - Zsaru vagyok - suttogta.
Gábriel leült vele szemben, és így szólt: - Tudom.
- Nem hiszem. - Jane a kezével megtörölte az arcát. - Fogalmad sincs, ki vagyok valójában. Szerintem valaki mást akartál elvenni.
- Pontosan tudom, hogy kit vettem el.
- Rohadt egy dög a valóság, mi? Meg én is.
- Hát - bólintott egyet -, néha tényleg az vagy.
- Nem mondhatod, hogy nem szóltam előre. - Felállt. Furcsamód Regina továbbra is csendben maradt, és
úgy bámult Jane-re, mintha az anyukája végre valami érdekes dolgot csinált volna, amire érdemes odafigyelni. - Tudod, ki vagyok, ez egy ilyen ügy. Nem kötelező velem lenni - azzal elindult kifelé a konyhából.
-Jane.
- Ki kell cserélnem Regina pelenkáját.
- Az istenit, ne menekülj el azonnal, ha valami gáz van.
- Nem menekülök - fordult a férje felé Jane.
- Akkor meg ülj le, és beszéljük meg a dolgot. Mert nekem eszem ágában sincs lelépni.
Jane nem szólt semmit, csak nézte a férfit. Ez nagyon nehéz, gondolta. Ez a házasság dolog olyan bonyolult és ijesztő. Gábrielnek igaza van, tényleg menekülök. Nem akarok mást, csak elmenekülni valahová, ahol senki sem bánthat.
Jane kihúzta a széket és leült.
- Amióta Regina megszületett, nagyon megváltoztak a dolgok - kezdte Gábriel.
Jane nem szólt semmit, még mindig dühös volt, amiért a férfi ráhagyta, hogy rohadt dög.
- Ha most történik veled valami, annak nem te iszod meg a levét egyedül. Van egy lányod. Másokra is gondolnod kell.
- Az anyaság azért nem olyan, mintha börtönbe vonulna az ember.
- Ugye nem azt akarod mondani, hogy megbántad, hogy megszülted Reginát?

Jane a kislányra pillantott. Regina tágra nyílt szemmel bámult vissza rá, mintha minden szavát értené. - Nem, persze, hogy nem. Csak... - A fejét csóválta. - Nem csak Regina anyja vagyok, hanem *saját magam* is. De kezdem úgy érezni, hogy nem létezem, Gábriel. Úgy érzem, mindennap elveszítek magamból egy darabot. Mindennap egyre nehezebben és nehezebben tudok visszaemlékezni arra, hogy ki is voltam valójában. Aztán hazajössz, és lehordasz, hogy hogyan mertem feladni azt a hirdetést, ami mellesleg - és ezt neked is el kell ismerned - *zseniális* ötlet. Úgy érzem, teljesen elvesztem, és a férjem is elfelejtette, hogy igazából ki vagyok.
Gábriel előrehajolt, a szeme izzott. - El tudod képzelni, hogy éreztem magam, amikor odabent voltál a kórházban? El tudod képzelni? Nagyon keménynek gondolod magad. Felcsatolod a pisztolyod, és máris azt hiszed, hogy te vagy a Szupernő. De ha valami bajod esik, nem csak te vérzel. Hanem én is. Gondoltál már erre *valaha?*
Jane nem szólt semmit.
Gábriel felnevetett, de a hangja leginkább egy sebesült állat vonításához hasonlított. - Talán tényleg baromi idegesítő, hogy állandóan meg akarlak védeni magadtól. De valakinek meg kell tenni, mert te vagy saját magad legveszélyesebb ellensége. Mindig bizonyítani akarsz magadnak. Még mindig Frankié Rizzoli elhanyagolt kishúga vagy. Egy *kislány.* Még mindig nem vagy elég jó, hogy együtt játssz a fiúkkal, és soha nem is leszel.
Jane döbbenten bámult a férfira, rossz néven vette, hogy ilyen jól kiismerte. Rossz néven vette, hogy pontosan tudta, hol fáj neki a legjobban.
-Jane - nyúlt át az asztal felett Gábriel, és mielőtt Jane el tudta volna húzni a kezét, már meg is fogta, és úgy tűnt, nem hajlandó elengedni. - Nekem vagy Frankie-nek nem kell bizonyítanod, és másnak sem. Tudom, hogy most nagyon nehéz, de észbe sem kapsz, és már megint dolgozol. Addig próbálj lenyugodni egy kicsit. *Nekem* is jót tenne. Megnyugtatna a tudat, hogy a feleségem és a gyerekem otthon várnak rám, és nem eshet semmi bajuk.
Nem engedte el Jane-t. A nő lepillantott összefonódott kezükre. Ez a fickó sosem bizonytalanodik el, gondolta. Mindegy, hogy milyen hévvel támadok neki, mindig ott áll mellettem. Akár megérdemlem őt, akár nem. A békekötés jeleként lassan összekulcsolták az ujjukat.
Megcsörrent a telefon.
Regina felsírt.
- Hát - sóhaj tott Gábriel. - A nyugalom pillanata megint elszállt. - A fejét csóválva felállt és a telefonhoz ment. Jane épp Reginával a karjában ment kifelé a konyhából, amikor Gábriel így szólt: - Igazad van, ezt ne telefonon beszéljük meg.
Jane azonnal odafordult, hátha a férfi arckifejezéséből ki tudja olvasni, miért halkította le a hangját. De Gábriel a fal felé fordult, úgyhogy csak megfeszült nyakizma látszott.
- Várunk rád - mondta, és letette a kagylót.
- Ki volt az?
- Maura. Átugrik hozzánk.

31. FEJEZET

Maura nem egyedül állított be. Egy jóképű, sötét hajú, rövidre nyírt szakállú férfi állt mellette. - Peter Lukas - mutatta be Maura.
Jane hitetlenkedve barátnőjére pillantott. - Idehoztál egy újságírót?
- Szükségünk van a segítségére, Jane.
- És mégis mióta szorulunk rá az újságírók segítségére?
Lukas vidáman odaintett Jane-nek. - Én is nagyon örülök, hogy megismerhetem önöket, Rizzoli nyomozó, Dean ügynök. Bejöhetünk?
- Nem, ne itt beszéljünk - mondta Gábriel, ahogy Jane-nel és Reginával kiléptek az előszobába.
- Hová megyünk? - kérdezte Lukas.

- Kövessenek.

Gábriel felvitte őket a bérház tetejére. Odafent a lakók burjánzó kis oázist alakítottak ki cserepes növényekből, de a kátrányozott tetőfedőlemezekből áradó hőség kezdte elfonnyasztani virágokat. Paradicsompalánták kornyadoztak a cserepekben, a kerti folyondár levele elszáradt a melegben. Jane a napernyő árnyékában lévő gyerekszékbe ültette Reginát, aki szinte azonnal elszundikált. Innen fentről ráláttak a környező tetőkertekre, amelyek hívogató zöld foltjaikkal enyhítették a betontenger nyomasztó szürkeségét.

Lukas egy borítékot rakott le a szundikáló gyerek mellé az asztalra. - Dr. Isles úgy gondolta, talán érdekli magukat.

Gábriel kinyitotta a borítékot. Egy újságkivágást talált benne, a képen egy férfi mosolygott, felette pedig a következő szalagcím állt: *Egy restoni férfi holttestére bukkantak egy jacht fedélzetén. Az üzletembertjanuár második óta nem látták.*

- Ki ez a Charles Desmond? - kérdezte Gábriel.
- Nagyon kevesen ismerték a fickót - felelte Lukas. - Ezért is keltette fel az érdeklődésemet. Ezért álltam rá a sztorira. Annak ellenére, hogy az igazságügyi orvosszakértő kényelmesen öngyilkosságnak könyvelte el.
- Gondolja, hogy tévedett?
- Nem lehet bizonyítani, hogy Desmond nem öngyilkos lett. A fürdőszobában találtak rá, a motoros jachtján, ami legtöbbször egy kikötőben horgonyzott a Potomac-folyón. A kádban halt meg, mindkét csuklóját felvágta, a kabinban búcsúlevelet hagyott. Mire megtalálták, már tíz napja halott volt. Az igazságügyi orvosszakértő nem tett közzé fotókat a holttestről, de el tudják képzelni. Az a boncolás nem volt leányálom.
- Én inkább nem képzelem el - fintorodott el Jane.
- A búcsúlevélből nem derűit ki sok minden. *Magam alatt vagyok, szar az egész, nem bírom tovább.* Desmond öt éve elvált, és elég keményen piált. Ezért nem lepett meg senkit, hogy depressziós volt. Egyértelmű, hogy öngyilkos lett, nem?
- Miért érzem úgy, hogy magát mégsem győzte meg?
- Elkapott a bizsergés. Az újságírók hatodik érzéke azt súgta, itt valami bűzlik. Valami komolyabb sztorit sejtettem a háttérben. Itt van ez a gazdag fészer a jachtjával, és mire valakinek eszébe jut, hogy mi lehet vele, már tíz napja halott. Azt is csak azért tudták ilyen pontosan megállapítani, hogy mikor tűnt el, mert a kikötő parkolójában megtalálták az autóját, és a parkolójegyen január második állt. A szomszédok azt mondták, sokat utazott külföldre, nem aggódtak, hogy egy hete nem látták.
- Miért járt ennyit külföldre? - kérdezte Jane.
- Ezt senki sem tudta megmondani.
- Vagy csak nem akarták.

Lukas elmosolyodott. - Maga gyanakvó típus, nyomozó. Csakúgy, mint én. Ezért is kezdett egyre jobban érdekelni az ügy. Nem akartam elhinni, hogy ilyen szimpla lenne a sztori. A Watergate-ügy is így kezdődött. Egy sima kis betöréses lopásból az évszázad botránya kerekedett.

- Ebben a történetben mi keltette fel az érdeklődését?
- Charles Desmond személye.

Jane fényképre pillantott, amin Desmond mosolygó arca látszott. Kellemes volt a mosolya, és elegáns a nyakkendője. A fotó bármilyen vállalati jelentésben nyugodtan megjelenhetett volna. A vállalat vezetője, akiből sugárzik, hogy mennyire érti a dolgát.

- Minél többet kérdezősködtem róla, annál izgalmasabbnak tűnt az ügy. Charles Desmond nem járt egyetemre. Húsz évig szolgált a hadseregben, nagyrészt a hírszerzésnél. Öt évvel azután, hogy leszerelt, csinos jachtot és egy hatalmas restoni házat vásárolt. Ilyenkor az ember felteszi a nyilvánvaló kérdést: honnan a fenéből szerzett ennyi pénzt a fickó?

- A cikkben azt írja, egy Pyramid Services nevű cégnek dolgozott - szólalt meg Jane. - Mit tud róluk?
- Nekem is ez ütött szöget a fejemben. Eltartott egy darabig, mire sikerült kiderítenem, de néhány nap múlva megtudtam, hogy a Pyramid Services egy nagy cég leányvállalata. Nem fogják kitalálni, melyiké.
- Ez nem lehet igaz - nyögte Jane. - A Ballentree.
- Talált, süllyedt.
Jane Gábrielre pillantott. - Lépten-nyomon ebbe a névbe ütközünk.
- Nézzétek csak meg az eltűnés napját - mondta Maura. - Nekem ezen akadt meg a szemem. Január második.
- Egy nappal az ashburni mészárlás előtt.
- Érdekes egybeesés, nem gondolják?
- Meséljen a Pyramidról - kérte Gábriel.
Lukas bólintott. - Ez a Ballentree szállítmányozási és védelmi üzletága, elsősorban olyan szolgáltatásokkal foglalkoznak, amikre a háborús övezetekben van szükség. Bármi kell a hadseregnek külföldön - testőrök, szállítmánykíséret, magánrendőrség -, a Ballen- tree-től megkapja. A világnak azon a részein tevékenykednek, ahol nincs működő kormány.
- A háborús nyerészkedők - jegyezte meg Jane.
- Miért is ne? A háború rendkívül nyereséges üzlet. A koszovói konfliktus idején a Ballentree magánkatonái védték az építőcégek embereit. Jelenleg az ő embereikkel töltik fel a kabuli és a bagdadi magánrendőrséget, de a Kaszpi-tenger környékén is ott vannak. Es mindezt az Egyesült Államok adófizetői pénzelik. Ezért telt jachtra Desmondnak.
- Tudtam, hogy pályát tévesztettem - jegyezte meg Jane. - Lehet, hogy át kéne kéretnem magam Kabulba, és akkor én is vehetnék jachtot.
- Ne hamarkodd el a döntést, Jane - mondta Maura. - Lehet, hogy meggondolod magad, ha megtudod, milyen a meló.
- Arra gondolsz, hogy háborús övezetben kellene dolgoznom?
- Nem - vette át a szót Lukas. - Az a helyzet, hogy ezeken a helyeken kétes hírű üzlettársakat is be kell venni a buliba. A háborús övezetekben mindig jelen van a helyi maffia. A legpraktikusabb társulni velük, így a végén a helyi gengszterek olyan cégek alkalmazottjai lesznek, mint a Ballentree. Nincs olyan árucikk, ami ne cserélne gazdát a feketepiacon. Drogok, fegyverek, pia, nők. Minden egyes háború újabb lehetőség, újabb piac, és mindenki a húsosfazék közelébe akar jutni. Ezért van akkora harc a hadsereg megrendeléseiért. Nemcsak maguk a megrendelések, hanem az azokkal járó feketepiaci ügyletek miatt is. Tavaly a Ballentree kapta a legtöbb megrendelést a hadseregtől. - Lukas elhallgatott, aztán hozzátette: - Részben mert Charles Desmond rohadtul értette a dolgát.
- És mi volt a dolga?
- O volt a Ballentree üzletkötője. Sok barátja volt a Pentagonban, és máshol is.
- Milyen jól járt velük - jegyezte meg Jane Desmond fotójára pillantva. A fickó tíz napja halott volt, mire megtalálták. A szomszédai pedig olyan jól ismerték, hogy eszükbe sem jutott bejelenteni az eltűnését a rendőrségen.
- A kérdés a következő - folytatta Lukas. - Miért kellett meghalnia? Talán a haverjai a Pentagonban ellene fordultak? Vagy valaki más?
Egy darabig senki sem szólalt meg. A hőségben úgy csillogott a tető, mint egy tó, az utcáról kipufogógáz szállt fel, és az autók zúgása hallatszott. Jane ekkor észrevette, hogy Regina felébredt, és őt nézi. *Félelmetes, hogy mennyire intelligens szemei vannak.* Jane egy nőt látott az egyik tetőn, kikapcsolta a bikinifelsőjét, úgy napozott, csupasz háta csillogott a napolajtól. Az egyik közeli erkélyen egy fickó mobiltelefonált, az egyik ablakban pedig egy kislány gyakorolt hegedűjén. Az égen fehér kondenzcsík jelezte egy repülő útját. Vajon hányan látnak

most minket, tűnődött Jane. Hány kamera és műhold figyeli ebben a pillanatban a tetőt, ahol állunk? Boston a fürkésző tekintetek városa lett.
- Gondolom, ezzel senkinek nem mondok újat - kezdte Maura. - Charles Desmond a katonai hírszerzésnél dolgozott. A férfi, akit Olena lelőtt a kórteremben, biztosan leszerelt katona volt, még ha az ujjlenyomatát el is tüntették a nyilvántartásból. Betörtek az irodámba. Az nem lehet, hogy mindannyian kísérteteket látunk.
- A Ballentree és a CIA kéz a kézben járnak - mondta Lukas. - Nem mintha ez bárkit is meglepett volna. Ugyanazokban az országokban dolgoznak, hasonló embereket alkalmaznak. És ugyanazzal az információval kereskednek. - Gábrielre pillantott. - Ujabban már itthon is egyre gyakrabban feltűnnek. A hazai pálya előnye, ugye. Jelentsük be, hogy terrorveszély van, és az Egyesült Államok kormánya bármilyen akciót jóváhagy. Ráadásul a költségeket is fizetik. A pénzek titkos alapokból áramolnak hivatalosan nem létező számlákra. És a végén a Desmondhoz hasonló alakok jachtot vesznek maguknak.
- Vagy hullazsákban végzik - tette hozzá Jane.
A nap besütött az ernyő alá, Jane vállára. Izzadság- cseppek csorogtak a mellén. Túl meleg van idefent, Regina, gondolta a kislány rózsaszín arcára pillantva.
Mindnyájuknak melege van idefent.

32.FEJEZET

Moore nyomozó az órára pillantott. A'nagymutató a nyolcas felé kúszott. Jane kilenc hónapos terhesen ült utoljára a gyilkossági csoport tárgyalójában, akkor kimerült és ingerlékeny volt, már alig várta, hogy szülési szabadságra mehessen. Most ugyanabban a teremben ült, ugyanazokkal a munkatársakkal, de mégis minden megváltozott. Rendkívül feszült volt a légkör, és ez a feszültség minden perccel csak tovább fokozódott. O és Gábriel Moore-ral szemben ültek. Frost és Crowe nyomozók az asztal *végén* ültek. Mindenki az asztal közepén elhelyezett tárgyat figyelte: Jane mobiltelefonját. A készülékre kihangosítót szereltek. - Mindjárt kezdődik - szólalt meg Moore. - Nem gondoltad meg magad? Frost szívesen fogadja a hívásokat.
- Nem, nekem kell csinálni - felelte Jane. - Ha férfi veszi fel a telefont, lehet, hogy a lány megijed.
- Ha ez a titokzatos lány egyáltalán felhívja a számot - vont vállat Crowe.
- Ha azt gondolod, hogy csak vesztegetjük az időnket - csattant fel Jane -, nem muszáj itt lógnod.
- Inkább mégis maradok. Kíváncsi vagyok a fejleményekre.
- Nem szeretném, ha elunnád magad.
- Három perc - jegyezte meg Frost, mint mindig, most is megpróbálta a békéltető szerepét betölteni.
- Lehet, hogy nem is olvasta a hirdetést - jegyezte meg Crowe.
- A lap már öt napja az újságosstandokon van - mondta Moore. - Volt rá esélye, hogy megtalálja. Ha nem telefonál, az azért van, mert nem akar.
Vagy mert meghalt, gondolta Jane. Mindenki erre gondolt, annak ellenére, hogy senki nem mondta ki.
Ekkor megcsörrent Jane mobilja, minden szem rá szegeződött. A kijelzőn egy Fort Lauderdale-i szám jelent meg. Csak egy telefonhívás volt, Jane szíve mégis majdnem kiugrott a helyéből.
Mély levegőt vett, és Moore-ra nézett. A férfi biccentett neki. - Tessék - vette fel a telefont Jane. Egy férfi szólt bele vontatott hangon. - Na, mirő van itten szó, he? - A háttérből nevetés hallatszott, valaki nagyon élvezte ezt a remek tréfát.
- Ki beszél? - kérdezte Jane.
- Azon töprengünk itten a haverokkal, hogy mirő lehet szó. A kocka el van vetve?

- Azért hívott fel, hogy ezt megkérdezze?
-Ja. Ez valami játék? Ki kőne találnunk, hogy mit jelent?
- Most nincs időm erre. Fontos hívást várok.
- Hé, álljon má meg egy pillanatra, hölgyem! A távolsági hívás nem olcsó mulatság, az istenit neki.
Jane szó nélkül letette a telefont, és Moore-ra nézett. - Ezt a barmot.
- Ha ilyen egy tipikus *Confidential-olvasó* - szólalt meg Crowe -, akkor ma este nagyon jól fogunk szórakozni.
- Könnyen elképzelhető, hogy lesz még néhány ilyen hívás - figyelmeztette Moore.
Újra megszólalt a telefon. Ezúttal Providence-ből érkezett a hívás.
Az újabb adrenalinhullámtól felgyorsult Jane pulzusa. - Tessék?
- Halló - hallatszott egy vidám női hang. - Olvastam a hirdetését a *Confidential*-ben. Az apróhirdetésekről írok tanulmányt, és csak annyit szeretnék megtudni, hogy ön társkeresés céljából adta fel a hirdetést, vagy ez valami üzleti vállalkozás?
- Egyik sem - csattant fel Jane, és lecsapta a kagylót. - Istenem, teljesen meg vannak hibbanva az emberek?
Nyolc óra öt perckor újra megcsörrent a telefon. Egy newarki telefonáló érdeklődött: - Ez valami nyereményjáték?
Nyolc óra hét perc: - Csak kíváncsi voltam, hogy tényleg felveszi-e valaki a telefont.
Nyolc óra tizenöt perc: - Maga kém, vagy mi?
Nyolc óra harminc perckor a hívások végül abbamaradtak. Húsz percig bámulták a néma telefont.
- Szerintem ennyi - szólalt meg Crowe, és nyújtózkodva feltápászkodott a székéből. - *Érdemes* volt ezzel tölteni az esténket.
- Várjunk egy pillanatot - szakította félbe Moore. - Eddig még csak a keleti parton múlt el nyolc. A középső időzónában még csak most lesz nyolc óra.
- Micsoda?
- Rizzoli nem határozta meg pontosan a hirdetésben, hogy az időpont melyik időzónára vonatkozik. Kansas Cityben mindjárt nyolc óra.
- Igaza van - helyeselt Frost. - Senki ne menjen sehova.
- Megvárjuk, amíg az összes időzónában elmúlik nyolc? Akkor éjfélig itt üldögélhetünk - panaszkodott Crowe.
- Vagy még tovább - állapította meg Frost. - Ha Hawaiit is beleszámítjuk.
- Akkor rendeljünk pizzát - javasolta Crowe bosz- szúsan.
Végül így is tettek. A tíz és tizenegy óra közötti szünetben rendeltek két óriási pepperonis pizzát a Dominótól. Valaki szalvétákat osztott, közben dobozos üdítőiket kortyolgatva figyelték a néma telefont. Már egy hónapja nem dolgozott, Jane most mégis úgy érezte, sosem hagyta abba a munkát. Ugyanannál az asztalnál ült, ugyanazokkal a nyúzott zsarukkal, és mint rendesen, Darren Crowe most is halálra idegesítette. Leszámítva, hogy Gábriel csatlakozott a csapathoz, semmi sem változott. Hiányzott a meló, gondolta Jane. Még Crowe is. Nem jó kimaradni a buliból.
A pizzaszelet félúton volt a szája felé, amikor újra megszólalt a telefon. Gyorsan megtörölte a kezét, és az órára pillantott. Pontosan tizenegyet mutatott. A kijelzőn egy bostoni szám villogott. A telefonáló három órát késett.
- Tessék? - szólt bele a telefonba Jane. Nem kapott választ.
- Tessék? - ismételte Jane.
- Ki beszél? - Női hang volt, alig hallható suttogás. Jane döbbenten Gábrielre pillantott, és látta, hogy
a férfi is észrevette, amit ő: a telefonálónak akcentusa volt.
- Segíteni akarok - mondta Jane.

- Nem ismerem magát.
- Olena mesélt magáról.
- Olena meghalt.

0 az. Jane körbepillantott az asztalnál ülő arcokon, mindenki döbbenten figyelt. Arcán feszült várakozással, még Crowe is előredőlt.

- Mila - mondta Jane. - Találkoznunk kell. Mindenképpen beszélnünk kell. Megígérem, hogy biztonságban lesz. Ott találkozunk, ahol akarja. - Hangos kattanás jelezte, hogy a lány letette a kagylót. - *A picsába!* - Jane Moore-ra nézett. - Meg kell találnunk!
- Kiderítettétek, honnan érkezett a hívás? - kérdezte Frost, aztán letette a tárgyalóban lévő telefont, és így szólt: - Egy West End-i nyilvános fülkéből hívott.
- Azonnal indulunk - mondta Crowe, és a székéből felpattanva az ajtó felé indult.
- Mire odaérünk, úgyis eltűnik - jegyezte Gábriel. Aztán Moore szólalt meg: - Kiküldünk egy járőrt,

öt perc alatt ott lehetnek.

Jane a fejét csóválta. - Egyenruhásokat ne. Ha meglát egyet, azonnal rájön, hogy mit terveztünk. És akkor nincs több esélyünk, hogy felvegyük vele a kapcsolatot.

- Akkor mégis mit csináljunk? - kérdezte Crowe az ajtóból.
- Adjunk neki időt, hogy átgondolja a dolgot. Tudja a számom. Tudja, hogyan léphet velem kapcsolatba.
- De azt nem tudja, hogy ki vagy - jegyezte meg Moore.
- Ez pedig lehet, hogy elriasztja. Tutira akar menni, nagyon óvatos.
- Lehet, hogy sosem fog visszahívni - vette át a szót Crowe. - Talán ez az utolsó esélyünk, hogy behozzuk. Szerintem ne tököljünk sokat.
- Igaza van - mondta Moore. - Lehet, hogy nem lesz több esélyünk.

Jane egy darabig habozott, aztán így szólt: - Rendben van. Menjetek.

Frost és Crowe kimentek a teremből. Teltek-múltak a percek, Jane a néma telefont bámulta, és közben azon töprengett, velük kellett volna tartania. Elképzelte maga előtt, ahogy Frost és Crowe a West End zsúfolt utcáit róják egy olyan nő után kutatva, akinek sosem látták az arcát. Megcsörrent Moore mobilja, azonnal felkapta. Jane látta az arcán, hogy rossz híreket kapott. Moore a fejét csóválva letette a telefont.

- Nem találták meg, ugye? - kérdezte Jane.
- Kihívták a helyszínelőket, hogy keressenek ujjlenyomatokat a fülkében. - Moore látta Jane arcán, hogy mennyire csalódott. - Legalább most már tudjuk, hogy a lány létezik, és életben van.

- Egyelőre - suttogta Jane.

Még a zsaruk is kénytelenek maguk megvásárolni a tejet meg a pelenkát.

Jane a polcok között barangolva fáradtan nézegette a tápszereket, miközben Regina nyugodtan pihent a mellkasán a babahordó kendőben. Mindegyik márka azzal reklámozta magát, hogy egy adag tápszer fedezi a csecsemők napi tápanyag-, nyomelem- és vitaminszükségletének 100%-át. Ezek közül bármelyik tökéletesen megfelel, gondolta Jane, akkor meg miért van mégis lelkiismeret-furdalásom? Regina *szereti* a tápszert. Magamhoz veszem a csipogómat, és visszamegyek dolgozni. Nem bámulhatom egész nap a kanapén ülve a *Zsaruk* ismétlését.

És ebből a rohadt boltból is el kéne már tűnnöm.

Felkapott egy hatos csomag Similacet, aztán a pelenkákhoz ment, bedobott a kosarába egy csomag Pamperst, majd beállt a sorba a pénztárnál.

Odakint a parkolóban olyan forróság fogadta, hogy azonnal patakokban kezdett csorogni róla a víz. Mire a bevásárlókocsiból a csomagtartóba pakolta a cuccokat, csuromvizes lett a ruhája. A kocsi ülései szinte meggyulladtak. Mielőtt beültette volna Reginát a gyerekülésbe, Jane megpróbálta valamennyire kiszellőztetni a felforrósodott utasteret. Verítékező vásárlók mentek el mellettük, hangosan zörgő bevásárlókocsikat tolva. Valaki rádudált, aztán egy férfi ordított

ki az autóból. - Hé, figyelj már oda merre kóvályogsz, te köcsög! - Mindenki utálta a várost. Inkább a strandon heverésztek volna, jégkrémet nyalogatva, minthogy itt tülekedjenek a tömegben egy rakás házsártos bostonival.
Regina felsírt, sötét fürtjei izzadt homlokához tapadtak. íme egy házsártos bostoni, gondolta Jane, és hátrahajolt, hogy bekösse Reginát. A kislány nem hagyta abba a sírást, még néhány sarokkal lejjebb is hangosan bömbölt, ahogy a sűrű forgalomban araszoltak. A légkondit maximumra állította. Megint pirosat kaptak. Istenem, csak ezt a délutánt éljem túl, gondolta Jane.
Ekkor megszólalt a mobilja.
Hagyhatta volna csörögni, de végül mégis kihalászta a táskájából. A kijelzőn ismeretlen bostoni szám látszott.
- Tessék? - szólt bele.
A dühödten bömbölő Reginától, alig hallott valamit.
- Maga kicsoda? - kérdezte egy lágy hang. Jane azonnal tudta, kivel beszél.
Megfeszültek az izmai: - Mila? Ne tegye le! Kérem, ne tegye le! Beszélnünk kell!
- Maga rendőr.
A lámpa zöldre váltott, a mögötte álló dudálni kezdett. - Igen - ismerte be. - Rendőrnő vagyok. Segíteni akarok magának.
- Honnan tudja a nevem?
- Olenától, akkor mondta el...
- Amikor a rendőrség végzett vele?
A mögöttük álló autó megint rájuk dudált, így jelezte, hogy szeretné, ha Jane eltűnne végre az útból. *Seggfej*. A gázra lépett, és áthajtott a kereszteződésen. A mobilját a füléhez szorította.
- Mila - folytatta. - Olena mesélt nekem magáról. Mielőtt meghalt, annyit mondott, hogy mindenképpen keressem meg.
- Tegnap éjjel, miután beszéltünk, megjelentek a zsaruk, hogy begyűjtsenek.
- Nem én küldtem őket...
- Két férfi volt. Láttam őket.
- Ok a barátaim, Mila. Meg akarjuk védeni magát. Amíg egyedül bóklászik odakint, nincsen biztonságban.
- Nem tudja elképzelni, mekkora veszélyben vagyok.
- De igen! - mondta Jane, aztán egy pillanatra elhallgatott. - Tudom, hogy miért akar elmenekülni, miért fél ennyire. Ott volt aznap éjjel a házban, amikor megölték a barátait. Ott volt, ugye, Mila? Látta, mi történt.
- Már csak én maradtam életben.
- Tanúskodhatna a bíróságon.
- Nem hagynák. Megölnének.
- Kicsoda?
Csend volt a vonal végén. Kérlek, ne tedd le megint, fohászkodott Jane. Maradj vonalban. Észrevett egy helyet az útpadka mellett, és azonnal félreállt. A hátsó ülésen Regina egyre dühösebben üvöltött, ahogy teltek-múltak a percek, és az anyja még mindig nem vele foglalkozott.
- Mila?
- Mi ez a gyereksírás?
- A kislányom. Itt van velem az autóban.
- De hát azt mondta, hogy rendőr.
- Igen, ez így igaz. *Megmondtam,* hogy rendőr vagyok. Jane Rizzolinak hívnak, és a bostoni rendőrség nyomozója vagyok. Ha akarja, a kollégáim megerősíthetik. Hívja fel a gyilkosságiakat, és kérdezzen meg bárkit. Ott voltam, amikor Olena meghalt. Én is bent voltam az épületben, én voltam az egyik túsz. - Elhallgatott. - Nem tudtam megmenteni őt.

A vonalban újra csend lett, csak a légkondi zúgása és Regina sírása hallatszott, amitől Jane libabőrös lett.
- A parkban - szólalt meg végül Mila.
- Tessék?
- Ma este. Kilenckor. A tónál várjon.
- Biztos, hogy eljön? Hé, Mila?

A vonal megszakadt.

33. FEJEZET

A csípőjén lógó fegyver szokatlanul nehéznek tűnt. A régi jó barát az elmúlt néhány hétben elzárva pihent a fiókjában. Vonakodva töltötte meg a tárat, és dugta a pisztolytáskába a fegyvert. Annak ellenére, hogy mindig megadta a kellő tiszteletet a szerkezetnek, amivel simán ki lehet lyukasztani egy ember mellkasát, eddig még sosem habozott magához venni. Az anyaság megváltoztatja az embert, gondolta. Ránézek a pisztolyra, és nem tudok másra gondolni, csak arra, hogy egyetlen apró ujjmozdulat, egyetlen eltévedt golyó elvehet- né tőlem a kislányomat.

- Ha nem akarod, nem kell neked csinálni - mondta Gábriel.

A férfi Volvójában ültek, a Newbury utcában, a *forgalmas* üzletek épp záráshoz készülődtek. Szombat este volt, az emberek vacsorázni készültek, jól öltözött párok andalogtak az utcán, vagy üldögéltek borral a kezükben megterített asztaloknál. Jane-től eltérően, aki olyan ideges volt, hogy alig bírt lenyelni néhány falatot a sült húsból, amit az anyja készített és hozott át neki.
- Találunk valakit helyetted - erősködött Gábriel. - Innen figyelhetnéd az akciót.
- Mila ismeri a hangom. Tudja a nevemet. Nekem kell csinálnom.
- Már egy hónapja nem vettél részt bevetésen.
- Itt az idő, hogy visszatérjek - pillantott az órájára Jane. - Négy perc - szólt bele az adó-vevőbe. - Mindenki készen áll?

A fülhallgatóban Moore hangját hallotta: - Készen állunk. Itt vagyok a Four Seasonsszel szemben. Frost meg a Beacon és a Huntington sarkán áll.
- Én majd kövedek - mondta Gábriel.
- Rendben. - Kilépett a kocsiból, és megigazította könnyű, nyári kabátját, amivel eltakarta a fegyver kidudorodó markolatát. Nyugati irányba indult a turistákkal teli Newbury utcán. Nekik nincs szükségük fegyverre, gondolta. Az Arlington utcán megállt, és megvárta, hogy zöldre váltson a lámpa. A park az utca túloldalán volt, balra kezdődött a Beacon utca, ahol Frost várakozott, Jane azonban még véletlenül sem nézett abba az irányba. De azt sem merte megkockáztatni, hogy hátrapillant és megnézi, Gábriel tényleg követi-e. Különben is tudta a választ.

Átvágott az Arlingtonon, és eltűnt a parkban.

A Newbury ugyan tele volt velük, itt azonban csak néhány turista kószált. A tó mellett az egyik padon egy pár ült összeölelkezve, és látszott rajtuk, hogy megszűnt számukra a külvilág. Egy fickó egy szemetes fölé hajolva válogatta és szórta a zsákjába a fém üdítősdobozokat. A pázsiton, ahová a fák miatt nem világítottak be az utcai lámpák, fiatal srácok üldögéltek, és felváltva játszottak gitárjukon. Jane a tó partján állva fürkészte az árnyékos részeket. *Vajon itt van? Lehet, hogy engem figyel?*

Senki sem közeledett.

Lassan körbejárta a kis tavat. Napközben hattyú alakú csónakok siklottak a vízen, jégkrémet nyalogató családok sétálgattak, dobosok ütötték a ritmust kongáikon. De ma este a víz felszíne meg se rezzent, olyan volt a tó, mint egy fekete lyuk, ami elnyeli a város fényeit. A tavacska északi vége felé tartott, aztán megállt, és a Beacon utca forgalmának zaját figyelte. A bokrok mögött egy fa tövében elmosódott alakot pillantott meg. Barry Frost. Megfordult, és folytatta a kört a tó körül, végül egy lámpa alatt állt meg.

Itt vagyok, Mila. így jól megnézhetsz. Meggyőződhetsz róla, hogy egyedül jöttem.
Aztán leült egy padra. Ahogy a lámpa fénye megvilágította, úgy érezte magát, mint egy monodráma sztárja. Erezte, hogy figyelik, valaki megzavarta a magányát.
Valami megzörrent a háta mögött, megfordult, és ösztönösen a fegyveréhez kapott. A keze megállt a pisztolytáskán, amikor meglátta, hogy a szakadt fickó az, fémdobozokkal teli szemeteszsákjával. Kalapáló szívvel dőlt hátra. Szél támadt, a víz felfodrozódott, fényfoltok kezdtek vibrálni a felszínén. A férfi a dobozokkal teli zsákot maga után vonszolva a Jane padja mellett álló szemeteshez lépett, és turkálni kezdett benne. Komótosan bányászta elő a kincset érő fémdobozokat, melyek mindegyike hangos csattanással landolt a zsákban. Mikor tűnik már el ez a szerencséden? Jane idegességében felállt, hogy elmeneküljön a férfi közeléből.
Abban a pillanatban megcsörrent a mobilja.
Előkapta, és felvette a telefont. - Halló? *Halló?*
Csend.
- Itt vagyok a parkban - mondta. - Itt ülök a tó mellett, ahogy megbeszéltük. Mila?
Csak a saját szívének lüktetését hallotta. A vonal megszakadt.
A parkot fürkészve körbefordult, de ugyanazokat az embereket látta, akiket eddig is. Az ölelkező párt a padon, a gitározó srácokat. És a fickót a dobozokkal teli zsákkal. A férfi a szemetes fölé görnyedve, mozdulatlanul állt, mintha egy apró aranyrögöt pillantott volna meg az újság- és csomagolópapír-halom mélyén.
Hallgatózik.
- Hé! - kiáltott oda Jane.
A férfi azonnal felegyenesedett, és a zsákját maga után vonszolva megpróbált meglépni.
Jane utánaeredt. - Hé, álljon meg, beszélni akarok magával!
A férfi hátra sem nézett, csak ment tovább. Rájött, hogy követik, és felgyorsította a lépteit. Jane utánarohant, és pont akkor sikerült utolérnie, amikor kiért az utcára. Megragadta a fickó széldzsekijét, és visszarántotta. Az utcai lámpa alatt álltak, egymást bámulták.
Jane a férfi beesett szemére és ápolatlan, őszülő szakállára meredt. A lehelete bűzlött az alkoholtól és szuvas fogaitól.
Ellökte Jane karját. - Mit csinál? Mi a fenét képzel?
- Rizzoli? - Moore nyers hangját hallotta a fülhallgatóban. - Segítség kell?
- Nem, nem, minden rendben.
- Kivel beszél maga? - hökkent meg az öreg.
Jane dühösen intett, hogy tűnjön el. - Tűnés. Tűnjön innen!
- Mit képzel magáról, hogy ilyen hangon parancsolgat?
- *Tűnjön* már el!
- Jól van, megyek már - vakkantotta, és a zsákját maga után vonszolva elindult. - Manapság már a parkok is tele vannak őrültekkel...
Ahogy megfordult, Jane észrevette, hogy körbevették. Gábriel, Moore és Frost mind ott álltak tőle néhány méterre, hogy szükség esetén meg tudják védeni. - A fenébe - sóhajtott. - Hallotta valaki, hogy segítséget kértem?
- Nem tudtuk, mi történt - mondta Gábriel.
- Most elszúrtuk az egészet. - Jane a parkot fürkészte, amely most üresebbnek tűnt, mint valaha. A padon ölelkező pár elsétált, már csak a gitározó srácok maradtak. Vidáman nevetgéltek a sötétben. - Ha Mila figyelt engem, akkor már tudja, hogy el akartuk kapni. Ezután a közelembe sem fog jönni.
- Háromnegyed tíz van - jegyezte meg Frost. - Mit gondoltok?
Moore a fejét csóválta. - Szerintem fújjuk le. Ma este már nem lesz semmi.
- Semmi bajom nem volt - magyarázta Jane. - Nem kellett volna beküldeni a lovasságot.
Gábriel megállt a bérház mögötti parkolóban, és leállította a motort. - Nem tudtuk, mi történik. Csak azt láttuk, hogy rohansz valaki után, aztán meg úgy tűnt, mintha meg akart volna ütni.

- Csak megpróbált lelépni.
- Nem tudhattuk. Én azt hittem... - Elhallgatott, és a nőre nézett. - Muszáj volt lépnem valamit. Ennyi az egész.
- Lehet, hogy végleg elveszítettük.
- Akkor elvesztettük, és kész.
- Ez úgy hangzik, mintha nem érdekelne ez az egész.
- Tudod, hogy engem mi érdekel igazán? Az, hogy neked ne essen bajod. Ez mindennél fontosabb. - Kiszálltak az autóból.
- Ugye nem felejtetted el, hogy mi a foglalkozásom? - kérdezte Jane.
- Néha emlékeztetnem kell magam.
- Most meg hirtelen a munkám sem elég jó.

Gábriel becsapta az ajtót, és a tető fölött találkozott a tekintetük. - Elismerem, hogy az utóbbi időben nehezen kezelem ezt a kérdést.
- Azt akarod, hogy kilépjek?
- Ilyet nem mernék kérni tőled.
- Akkor meg mit csináljak?
- Van egy ötletem. Otthon maradhatnál Reginával.
- Nem hiszem el, hogy megint ezzel jössz.

Gábriel a fejét csóválva felsóhajtott: - Én sem hiszem el, hogy megint ezzel jövök.
- Tudtad, milyen vagyok, amikor elvettél - mondta, azzal megfordult, és bement a házba.

Már felfelé ment a másodikra, amikor a lépcső aljáról Gábriel utánakiáltott: - De lehet, hogy azt nem tudtam, hogy *én* milyen vagyok.

Jane lenézett. - Mit akarsz ezzel mondani?
- Te és Regina vagytok nekem a legfontosabbak. - Lassan elindult felfelé a lépcsőn, a fordulóban megállt, és Jane szemébe nézett. - Eddig még sosem kellett aggódnom senkiért, sosem fordult meg a fejemben, hogy mit veszíthetek. Nem tudtam, hogy ennyire megijeszt majd ez a tudat. Most meg itt van ez a hatalmas Achilles-sarok, és semmi más nem jár a fejemben, csak az, hogy hogyan tudnám sebezhetetlenné tenni.

~ Ezzel nem lehet mit kezdeni - mondta Jane. - Meg kell tanulni együtt élni vele. Ilyen az, amikor az embernek családja van.
- Nem élném túl, ha elveszítenélek titeket.

Hirtelen kinyílt a lakásuk ajtaja, és Angéla dugta ki
a fejét a folyosóra. - Ezek szerint jól hallottam, hogy megjöttetek.
- Szia, Anya - fordult felé Jane.
- Épp most fektettem le, úgyhogy, ha lehet, ne hangoskodjatok.
- Hogy van?
- Pontosan úgy, ahogy te is voltál ennyi idős korodban.
- Olyan rosszul? - A lakásba belépve Jane-nek leesett az álla, hogy milyen nagy rend van.

Angéla elmosta és eltörölgette a tányérokat, a konyhapult csillogott a tisztaságtól, az étkezőasztalon csipketerítő volt. Nem emlékezett rá, hogy valaha is lett volna csipketerítője.
- Veszekedtetek, mi? - szegezte nekik a kérdést Angéla. - Elég rátok nézni, egyből látja az ember.

-Nem sikerült valami jól az esténk, ennyi az egész. - Jane levette, és a szekrénybe akasztotta a kabátját. Ahogy megfordult, észrevette, hogy az anyja a pisztolyt bámulja.
- Elzárod azt az izét, ugye?
- Mindig el szoktam zárni.
- Mert a gyerek meg a fegyver...

-Jól van, nyugi. - Jane lecsatolta a pisztolytáskát, és a fiókba tette a fegyvert. - Még egy hónapos sincs.

- Ugyanolyan jómadár, mint te voltál. - Angéla Gábrielre nézett. - Meséltem már, mit művelt hároméves korában?
- Anya, szerintem Gábriel nem kíváncsi erre a történetre.
- Dehogynem - biztatta Angélát a férfi.
Jane felsóhajtott. - Szerepel benne egy öngyújtó meg egy függöny. És a revere-i tűzoltóság rohamkocsija.
-Ja, te arra gondoltál! - kiáltott fel Angéla. -*Azt* a sztorit már el is elfelejtettem.
- Mrs. Rizzoli, szívesen hazaviszem, elmesélhetné útközben. - Gábriel benyúlt a szekrénybe, és elővette Angéla pulóverét.
A másik szobában felüvöltött Regina, jelezve, hogy még nem óhajt aludni. Jane bement hozzá, és kivette a bölcsőből. Mire visszaért a nappaliba, Gábriel és az anyja már elmentek. Reginát ringatva állt a mosogató előtt, és meleg vizet eresztett egy lábasba, hogy felmelegítse a tejet. Ekkor megszólalt a kaputelefon.
-Janié? - Angéla hangja recsegett a hangszóróból. - Be tudnál engedni? Ott felejtettem a szemüvegem.
- Gyere fel - mondta Jane, és megnyomta a kapunyitó gombot. Az ajtóban várta az anyját, hogy amikor felér ez emeletre, gyorsan oda tudja adni neki a szemüveget.
- E nélkül nem tudok olvasni - mondta Angéla. Gyorsan adott még egy puszit az unokájának. - Mennem kell. Gábriel nem állította le a motort.
- Szia, Anya.
Visszament a konyhába, és az üveget a forró vízbe állította. Miközben a tápszer megmelegedett, le-föl járkált a kislányával a karján.
Újra megszólalt a kaputelefon.
Ó, Anya. Mit felejtettél még itt?
Megnyomta a gombot.
A tápszer közben felmelegedett. A cumit Regina szájába nyomta, de a kislány egyszerűen félretolta, mintha undorodna tőle. Mit akarsz, kicsim, kérdezte magában, miközben visszavitte a babát a nappaliba. Bárcsak el tudnád mondani, hogy mit akarsz.
Kiment, hogy ajtót nyisson az anyjának.
De az ajtóban nem Angéla állt.

34. FEJEZET

A lány szó nélkül bebújt Jane mellett a lakásba, és bezárta maga mögött az ajtót. Aztán az ablakhoz szaladt, és gyorsan egymás után leeresztette a redőnyöket. Jane szóhoz sem jutott a döbbenettől.
- Mégis mit képzel? - nyögte végül.
A lány szembe fordult vele, és ujját a szájához tartva jelezte, hogy ne beszéljen. Alacsony volt, inkább még gyerek, mint felnőtt nő, vékony teste szinte teljesen eltűnt a vastag felsőben. A melegítő kifakult ujjaiból kikandikáló törékeny kezek és a tömött bevásárlószatyor, amit cipelt, lehúzták gyenge vállait. Vörös haja összevissza állt, mintha saját magának vágta volna le, tükör nélkül. Arca sápadt és beesett, tekintete üveges, szeme pedig ijesztően szürke volt. Mohó, vadállati tekintettel fürkészte a szobát, mintha minden sarokban csapdát sejtene.
- Mila? - szólalt meg végül Jane, mire a lány megint a szája elé kapta az ujját, és úgy nézett rá, hogy mindent egyből megértett.
Maradj csendben.
Regina, mintha ő is vette volna az adást, hirtelen elhallgatott, és tágra nyílt szemmel feküdt Jane karján.
- Itt biztonságban van - mondta Jane.
- Sehol sem vagyok biztonságban.
- Engedje meg, hogy felhívjam a barátaimat. Azonnal elintézem, hogy rendőri őrizetet kapjon.

Mila megrázta a fejét.
- Ismerem ezeket az embereket. Együtt dolgozom velük - próbálta meggyőzni Jane, és már nyúlt is a telefonért.
A lány hirtelen előreugrott, és a kezét a telefonkagylóra tette. - *A rendőrséget ne* - könyörgött riadtan pislogva.
- Rendben van - suttogta Jane, és hátralépett a telefontól. - Én is rendőr vagyok. Bennem miért bízik meg?
Mila tekintete egy pillanatra a babára siklott. Szóval ezért kockáztatta meg a látogatást, gondolta Jane. Tudja, hogy anya vagyok. Ez az oka az egésznek.
- Tudom, hogy miért menekül - folytatta Jane. - Tudok Ashburnről.
Mila leült a kanapéra. Most valahogy még kisebbnek tűnt, és szemmel láthatóan percről percre egyre jobban elbátortalanodott. Előreesett a válla, és fejét a kezébe temette, mintha már ahhoz sem lett volna elég ereje, hogy megtartsa. - Nagyon elfáradtam - suttogta.
Jane közelebb lépett, és megállt a lehajtott fejű, kócos hajú lány mellett. - Látta a gyilkosokat. Segítsen megtalálni őket.
Mila beesett szemmel, riadtan felpillantott rá. - Addig úgysem maradok életben.
Jane leguggolt, és a lány szemébe nézett. Regina is Milát bámulta, lenyűgözte ez a különleges, ismeretlen teremtmény. - Miért jött ide, Mila? Mit akar tőlem?
A lány belenyúlt a mocskos szatyorba, amit magával hozott, és kotorászni kezdett a ruhák, a csokiszeletek és a gyűrött papír zsebkendők között. Végül egy videokazettát vett elő, és odanyújtotta Jane-nek.
- Ez micsoda?
- Nem merem megtartani. Odaadom magának. Mondja meg nekik, hogy ez az utolsó. Nincs több másolat.
- Honnan szerezte?
- *Vegye* el tőlem! - Úgy nyújtotta előre a kazettát, mintha mérgező lenne, és olyan messzire akarná tartani magától, amennyire csak lehet. Mikor végül Jane elvette a kezéből, megkönnyebbülten felsóhajtott.
Jane a babahordozóba tette Reginát, aztán a tévéhez ment. Berakta a kazettát a videóba, és a távirányítón megnyomta a PLAY gombot.
Egy rézágy, egy szék és súlyos függönyök jelentek meg a képernyőn. A háttérben, a kamera látószögén kívülről, lépések hallatszottak és női vihogás. Aztán becsapódott egy ajtó, és egy férfi meg egy nő jelent meg. A fényes, szőke hajú nő mélyen kivágott blúzt, a férfi pólót és bő, khakiszínű nadrágot viselt.
- O, igen - sóhajtott a fickó, ahogy a nő kigombolta a blúzát, levette a szoknyáját és a bugyiját. Játékosan hátralökte a férfit, aki elterült az ágyon, és mozdulatlanul feküdt, amíg a nő kigombolta, és lehúzta a nadrágját, aztán fölé hajolt, és a szájába vette a farkát.
Ez csak egy sima pornófilm, gondolta Jane. Minek nézem?
- Ez nem érdekes - mondta Mila, majd kivette Jane kezéből a távirányítót, és előretekerte a filmet.
A szőke nő őrült tempóban kezdte szopni a férfi farkát. Aztán elsötétült a képernyő, majd egy újabb pár jelent meg. Ezt a lány Jane azonnal felismerte. Olena volt az.
A ruhák mintegy varázsütésre lekerültek róluk, meztelenül az ágyra vetették magukat, és felgyorsítva tekeregtek egymáson. Már láttam ezt a szobát, döbbent rá Jane, és eszébe jutott a szekrény ajtajába fúrt apró lyuk. Szóval így készültek a felvételek, abban a fülkében helyezték el a kamerát. Ekkor jött rá, hogy az előző jelenetben szereplő szőke nőt is ismeri: a kettes számú áldozat volt az, Wardlaw nyomozó helyszínen készült felvételeiről. O volt az, aki magára húzta a takarót, mielőtt lelőtték.
Az összes nő halott, aki ezen a videofilmen szerepel.
A képernyő újból elsötétült.

- Ezt nézze - suttogta Mila, és megnyomta a STOP, aztán a PLAY gombot.

A kép ugyanazt az ágyat és ugyanazt a szobát mutatta, de a takarót lecserélték. A virágmintás lepedőhöz nem passzolt a párnahuzat. Egy idősebb, kopaszodó férfi jelent meg, drótkeretes szemüvegben, legombolt gallérú, fehér ingben és vörös színű nyakkendőben. Levette, és a székre hajította a nyakkendőt, aztán kigombolta az ingét, felfedve megereszkedett, hájas hasát. Bár szemben állt a kamerával, úgy tűnt nem vette észre, hogy minden mozdulatát felveszik. Teljes léleknyugalommal hámozta le magáról az inget, és mutogatta magát a kamerának. Hirtelen kiegyenesedett, felkapta a fejét, és a figyelmét valami másra fordította, valamire, ami egyelőre még a kamera látókörén kívül volt. Egy kislány volt az. A zokogását már az előtt hallani lehetett, hogy ő maga feltűnt volna a képen. Hangosan sivalkodva ellenkezett, amennyire a hangzása alapján Jane meg tudta ítélni, oroszul. Nem akart bemenni a szobába. Ekkor pofon csattant, és egy nő éles hangon ráripakodott, mire abbamaradt a zokogás. Aztán a lány bebotladozott a szobába, mintha úgy lökték volna be, és elterült a férfi lába előtt a padlón. Az ajtó becsapódott mögötte, távolodó lépések kopogása hallatszott.

A férfi lenézett a földön kuporgó lányra. Szürke nadrágjának eleje már kidudorodott. - Kelj fel! - parancsolta.

A lány nem mozdult.

- Kelj fel! - ismételte, és a lábával megböködte.

Végül a lány felemelte a fejét. Lassan, mintha a gravitáció ellen sem lenne ereje küzdeni, talpra állt, szőke haja összekuszálódott.

Jane - akarata ellenére - közelebb kúszott a tévéhez. Túlságosan elborzadt ahhoz, hogy elfordítsa a tekintetét, miközben egyre jobban felment benne a pumpa. A kislány alig múlt tízéves. Rózsaszín blúzt és rövid farmerszoknyát viselt, amely alól kilátszottak ijesztően vékony lábai. Az arcán jól kirajzolódott egy tűzvörös folt, a nőtől kapott pofon nyoma. Csupasz karján kékzöld foltok tanúskodtak róla, hogy nem először ütötték meg és bántalmazták. A férfi fölé tornyosult, mégis úgy tűnt, a kislány dacosan szembeszáll vele.

- Vedd le az inged!

A kislány csak állt szótlanul.

- Ne értetlenkedj! Talán nem beszélsz angolul?

A kislány hirtelen kihúzta magát, és előreszegezte *az állát.* De igen, beszél angolul. És azt üzeni neked, hogy baszódj meg, te rohadt seggfej.

A férfi elindult felé, két kézzel megragadta, és széttépte a blúzát. A gombok szanaszét repültek. A kislány először nagyon meghökkent, aztán lekevert egy pofont a férfinak. A fickó szemüvege messzire repült, és hangos csattanással ért földet. Néhány másodpercig döbbenten állt, aztán düh torzította el az arcát, és Jane önkéntelenül hátrahőkölt a tévétől, mert már sejtette, mi fog történni.

Az ütés a lány állát találta el, de olyan erővel, hogy a könnyű test a levegőbe emelkedett, majd a padlóra zuhant. Aztán a csípőjénél fogva megragadta, és az ágyra lökte. Néhány durva mozdulattal lerántotta róla a szoknyát, és kigombolta a nadrágját.

Bár az ütés egy időre lebénította, a kislány még nem adta fel a küzdelmet. Egyszer csak váratlanul magához tért, felüvöltött, és ököllel csépelni kezdte támadóját. A férfi mindkét csuklóját megragadta, rámászott, és leszorította az ágyra. Ahogy megpróbálta bepréselni magát a combja közé, a kislány jobb keze valahogy kiszabadult, és a feje felé kapott. A körme belemélyedt a húsba. A férfi hátraugrott, megtapogatta az arcát, és döbbenten meredt az ujjain csillogó vérre.

- Te rohadt kurva. Te rohadt kis *kurva.*

A következő ütés a lány halántékát találta el. A tompa puffanástól Jane összerándult. Émelygés fogta el.

- Egy vagyont fizettem érted, a rohadt életbe!

A kislány újra nekitámadt a férfinak, de már nem maradt elég ereje. A bal szeme feldagadt, vér csorgott a szájából, mégis tovább harcolt. De ez még jobban felizgatta a férfit. A kislány túl gyenge volt, így a harc kimenetele felől nem volt semmi kétség. Ahogy a fickó belehatolt, a lány felsikoltott.
- Kussoljál!
De a kislány tovább sikított.
- Kussolj már el! - Újra megütötte. Meg újra. Végül a kezét a lány szájára szorította, hogy ne tudjon kiabálni, miközben durván a testébe hatolt. Úgy tűnt, észre sem vette, hogy a kislány már nem kiabál, és hogy teljesen mozdulatlanná vált. Az egyetlen zaj az ágy ütemes recsegése volt, és a férfi torkából feltörő vadállati hörgés. Végül hangosan felnyögött, a háta ívbe hajlott, ahogy elélvezett. Aztán hangosat sóhajtva a lányra borult.
Egy darabig hangosan zihálva feküdt, a teste kimerülten elernyedt. Ekkor lassan leesett neki, hogy valami nincs rendben. Lenézett a mozdulatlanul fekvő lányra, aztán megrázta. - Hé. - Megpaskolta a kislány arcát, a hangján aggodalmassá vált. - Ébredj már fel! Az istenit neki, ébredj már fel!
De a lány nem mozdult.
A fickó legördült az ágyról, aztán felállt, és egy pillanatig döbbenten bámulta a mozdulatlan testet. Ujját a lány nyakára nyomva megnézte, hogy van-e pulzusa. Az izmai görcsösen megfeszültek. Hátratántorodott az ágytól, rémülten kapkodta a levegőt.
- O, istenem - suttogta.
Körbepillantott, mintha probléma megoldása valahol ott lenne a szobában. Most már látszott, hogy magán kívül van a kétségbeeséstől. Elkezdte magára kapkodni a ruháit, remegő kézzel kapcsolta be a gombokat. Térdre vetette magát, és kikotorta az ágy alól a szemüvegét, aztán feltette, és még egyszer utoljára a kislányra pillantott. Beigazolódott, amitől a leginkább tartott. A fejét rázva kihátrált a szobából, ahová a kamera már nem tudta követni. Az ajtó nyikorogva kinyílt, majd becsukódott, lépések távolodtak. Egy örökkévalóságig nem történt semmi, a kamera az ágyban fekvő élettelen testet mutatta.
Lépések közeledtek, valaki bekopogott az ajtón, aztán oroszul bekiabált. Jane felismerte a szobába belépő nőt. Ő volt az, akit a konyhaszékhez kötözve találtak meg.
Tudom, hogy mi történik veled, hogy mit csinálnak a kezeddel. Tudom, hogy a halálod előtt üvöltesz majd a fájdalomtól.
A nő az ágyhoz lépett, és megrázta a kislányt. Aztán dühösen ráparancsolt. De a lány nem mozdult. A nő, kezét a szája elé kapva, hátralépett. Aztán hirtelen megfordult, és egyenesen a kamerába bámult.
Tudta, hogy ott van a kamera. Tudta, hogy az egészet felvették.
Egyszer csak hirtelen elindult a kamera felé, hallatszott, hogy kinyitja a szekrény ajtaját. Aztán a képernyő elsötétült.
Mila kikapcsolta a videót.
Jane nem tudott megszólalni. Leroskadt a kanapéra, és döbbenten meredt maga elé. Regina is hallgatott, mintha érezte volna, hogy ez nem az a pillanat, amikor hisztizni kell, hogy az anyukája nagyon kiborult, és nem tud vele foglalkozni. Azonnal Gábriel jutott eszébe. Szükségem van rád, gondolta. A telefonra pillantott, aztán észrevette, hogy Gábriel a konyha-asztalon felejtette a mobilját, és rájött, hogy amíg a kocsiban van, nem tudja elérni.
- Fontos ember - törte meg a csendet Mila.
- Tessék? - fordult felé Jane.
-Joe azt mondta, hogy a fickó a kormányzat egyik magas rangú tagja - bökött a tévére Mila.
-Joe látta a felvételt?
Mila bólintott. - O adta nekem ezt a másolatot, amikor elváltunk. Hogy mindenkinél legyen egy, arra az esetre, ha... - Elhallgatott. - Arra az esetre, ha soha többé nem találkoznánk - fejezte be aztán suttogva a mondatot.

- Honnan szerezték? Honnan van a kazetta?
- Az Anya a szobájában tartotta őket. De mi nem tudtunk róla. Mi csak a pénzt kerestük.
Szóval ezért rendeztek vérfürdőt a házban, gondolta Jane. Ezért gyilkoltak meg mindenkit, akit csak találtak. Mert tudták, hogy mi történt abban a szobában. Ez a videokazetta a bizonyíték.
- Ki ez az ember? - kérdezte Mila.
Jane az üres képernyőre pillantott. - Nem tudom. De ismerek valakit, aki talán igen. - Jane a telefonhoz lépett.
Mila riadtan figyelte. - A rendőrséget ne!
- Nem a rendőrséget hívom. Az egyik barátomat akarom idehívni. Újságíró. Sok embert ismer Washingtonban. Egy darabig ott dolgozott. O tudni fogja, ki ez az ember. - Jane kikereste Peter Lukas számát a telefonkönyvből. Miltonban lakott, Bostontól délre. Ahogy tárcsázott, érezte, hogy Mila végig őt figyeli. Még nem bízik meg bennem teljesen, gondolta Jane. Egyetlen rossz lépés, és itt hagy. Nagyon óvatosnak kell lennem, nehogy megijesszem.
- Halló? - szólt bele a telefonba Peter Lukas.
- Át tudna jönni most azonnal?
- Rizzoli nyomozó? Mi a helyzet?
- Nem tudok beszélni.
- Ez elég komolyan hangzik.
- Lehet, hogy ezért megkapja a Pulitzer-díjat, Lukas. -Jane hirtelen elhallgatott.
Megszólalt a kaputelefon.
Mila riadtan Jane felé pillantott, aztán felkapta a szatyrot, és elindult az ablak felé.
-Várjon! Mila, ne...
- Rizzoli? Mi történik ott?
Mila ablaktól ablakig rohanva, kétségbeesetten kereste a tűzlépcsőt.
- Nincs semmi baj! Nyugodjon meg! - mondta Jane.
- Tudják, hogy itt vagyok.
- Még azt sem tudjuk, hogy ki csönget. Legalább várjuk meg, amíg kiderül - azzal a kaputelefonhoz ment, és megnyomta a gombot. - Ki az?
- Rizzoli nyomozó, John Barsanti vagyok. Feljöhetek?
Mila azonnal elindult a hálószoba felé, hátha arra el tud menekülni.
- Várjon! - kiáltotta Jane, és elindult a lány után. - Barsantiban megbízhatunk.
Mila már kinyitotta a hálószoba ablakát.
- Ne menjen el!
Újra megszólalt a kaputelefon. Mila kimászott a tűzlétrára. Ha most lelép, soha többé nem találjuk meg, gondolta Jane. *Ez a lány teljesen egyedül életben maradt. Lehet, hogy jobban teszem, ha megbízom benne.*
Megragadta Mila karját. - Magával megyek, jó? Együtt elmenekülünk. Csak ne szökjön el!
- Siessen - suttogta Mila.
Jane megfordult. - A kislányom.
Mila visszament a nappaliba, és idegesen figyelte az ajtót, miközben Jane kivette a kazettát a videóból, és a pelenkás táskába dobta. Aztán kivette a pisztolyát a fiókból, és azt is a táskába csúsztatta. *Csak a biztonság kedvéért.*
Megint megszólalt a kaputelefon.
Jane a karjába kapta Reginát, és csak annyit mondott: - Gyerünk!
Mila olyan gyorsan mászott lefelé a tűzlépcsőn, mint egy majom. Régebben Jane is ugyanilyen gyors, ugyanilyen vakmerő volt. Most azonban minden lépését meg kell fontolnia, mert a kezében tartotta Reginát. Szegény kislány, gondolta, de nem volt más választásom. Velem kell jönnöd, ha már így belerángattalak ebbe az ügybe. Végre leértek az épület mögötti sikátorba. Jane a közelben parkoló kocsihoz vezette Milát. Miközben kinyitotta Subaruja ajtaját, a lakás nyitott ablakából még mindig kihallatszott a kaputelefon csörgése.

Nyugat felé hajtottak a Tremont utcán. Jane fél szemmel folyamatosan a visszapillantó tükörbe nézett, de úgy tűnt, senki sem követi őket. Most pedig egy biztonságos helyet kellene keresni, ahol Mila nem borul ki félpercenként, gondolta Jane, ahol nincsenek egyenruhás rendőrök, és ahol biztonságban el tudom helyezni Reginát.

- Hová megyünk? - kérdezte Mila.
- Mindjárt kitalálom. - A mobiljára pillantott, de nem merte megkockáztatni, hogy felhívja az anyját. Vagy bárki mást.

Aztán hirtelen dél felé fordult, rákanyarodott a Columbus sugárútra. - Tudok egy biztonságos helyet - mondta.

35.FEJEZET

Peter Lukas szótlanul bámulta a képernyőn lepergő brutális jelenetet. Amikor a kazetta véget ért, mozdulatlanul ült tovább. Még akkor is kővé meredve ült, amikor Jane kikapcsolta a lejátszót. Tekintetét a képernyőre szegezte, mintha ott még mindig látszana a kislány összevert teste és a vérfoltos lepedő. Síri csend telepedett a szobára. Regina a kanapén szundikált. Mila az ablaknál állt, és az utat figyelte.

- Mila sosem tudta meg a lány nevét - szólalt meg Jane. - De valószínű, hogy valahol a ház mögötti erdőben temették el. Elhagyatott hely, ott könnyen el lehet rejteni a holttestet. Isten tudja, hány lány lehet ott eltemetve.

Lukas lehajtotta fejét. - Mindjárt elhányom magam.

- Nekem se kell sok.
- Miért vesz föl ilyet bárki is?
- A fickónak fogalma sem volt róla, hogy lefilmezték. A kamerát a szekrénybe rejtették, a vendégek nem tudtak róla, hogy felveszik őket. Lehet, hogy ez is egy újabb bevételi forrás. Áruba bocsátották a lányokat, lefilmezték őket a vendégeikkel, aztán eladták a felvételeket a pornópiacon. Bármibe fogtak, pénzt kerestek vele. Ha úgy vesszük, a bordélyház is a cég egyik leányvállalata volt. - Jane elhallgatott, aztán keserűen hozzátette: - Úgy látszik, a Ballentree a változatosság híve.
- De hát ez egy snuff film. Ennek a terjesztését még a Ballentree sem úszta volna meg.
- Nem, ez túl veszélyes lett volna. Ezzel az öreglány is tisztában volt. Ezért rejtette el a kazettát a szatyorban. Mila azt mondta, hogy hónapokig hurcolták magukkal a szatyrot, anélkül hogy tudták volna, mi van a kazettán. Aztán Joe egyszer betette a videóba valamelyik motelben. - Jane a tévére pillantott. - Most már tudjuk, miért ölték meg azokat a nőket Ashburn- ben, miért végeztek Charles Desmonddal. Mindany- nyian tudták, ki az a fickó a felvételen. Azonosítani tudták. Ezért kellett meghalniuk.
- Ez az egész ügy egy erőszakos nemi közösülés és egy gyilkosság eltusolásáról szól.

-Joe rájött, hogy időzített bomba van a kezében - bólintott Jane. - Nem tudta, mihez kezdjen a bizonyítékkal. Nem tudja, kiben bízhat meg. És különben is ki hinne egy fickónak, akit hivatalosan is üldözési mániásnak bélyegeztek. Valószínűleg ennek a kazettának a másolatát küldte el magának.

- Csakhogy én nem kaptam meg.
- És addigra szétváltak, hogy nehogy elkapják őket. Mindhármuknál volt egy-egy másolat. Olenát elkapták, mielőtt az övét el tudta volna juttatni a *Tribüné* szerkesztőségébe. A Joe-nál lévő másolatot meg valószínű, hogy a kórházi nagytakarítás során tüntették el. - Lukas a tévére bökött. - Ez az utolsó?

Mila felé fordult, aki úgy álldogált a szoba távolabbi végében, mint egy riadt macska, amelyik nem mer közelebb menni. - Személyesen is találkoztál ezzel az emberrel a videón, Mila? Ellátogatott a házba?

- A hajón - felelte Mila, és megvonta a vállát. - Egy bulin láttam őket, a hajón.

Lukas Jane-re pillantott. - Mit gondol, Charles Desmond jachtjáról lehet szó?

- Szerintem a Ballentree így bonyolítja le az üzleti tárgyalásait - mondta Jane. - Desmond csak férfiakkal üzletelt. Hadügyi beszállítók, a Pentagon emberei. Ha a nagyfiúk sok pénzzel játszanak, a fejét teheti rá, hogy előbb-utóbb a szex bejön a képbe. Ezzel pecsételik meg az üzletet. - Kivette a kazettát a lejátszóból, és Lukas felé fordult. - Tudja, hogy ki ez a férfi?
Lukas nagyot nyelt. - Bocs, de egyszerűen képtelen vagyok elhinni, hogy ez a kazetta nem hamisítvány.
- Tuti, hogy valami nagykutya. Elég, ha belegondolunk, mi mindent sikerült megtennie, hogy előkerítse a kazettákat. - Jane Lukas elé állt. - Ki ez az ember?
- Tényleg nem ismeri?
- Miért, kellene?
- Csak ha nem nézte a múlt hónapban a kinevezési meghallgatásokat. A fickó Carleton Wynne, az új nemzeti hírszerzési igazgató.
Jane hangosan felsóhajtott, és leroskadt egy székbe. - Te jó isten! Arról az emberről van szó, aki az ország összes hírszerző ügynökségét irányítja?
Lukas bólintott. - Az FBI-t, a CIA-t, a katonai hírszerzést. Összesen tizenöt ügynökséget, amelybe a Honvédelmi és az Igazságügy-minisztérium egyes irodái is beletartoznak. Ez a fickó aztán tényleg könnyen el tud intézni néhány dolgot. Csak azért nem ismerte fel, mert kerüli a nyilvánosságot. Az a szürke eminenciás típus. Két éve kilépett a CIA-től, hogy aztán a Pentagon stratégiai támogató részlegének élén tűnjön fel. Miután az előző hírszerzési igazgatót lemondásra kényszerítették, a Fehér Ház Wynne-t jelölte a helyére. Nemrég iktatták be a hivatalába.
- Kérem - szakította félbe Mila. - Ki kell mennem a mosdóba.
- A folyosó végén balra - felelte Lukas, még csak fel sem pillantott, amikor Mila kiment a nappaliból. Végig Jane-t figyelte. - Wynne-t nem lesz könnyű elintézni - mondta.
- Ezzel a kazettával még King Kongot is el lehet intézni.
- Wynne-nek rengeteg kapcsolata van a Pentagonban és a Ballentree-nél. Személyesen az *elnök* választotta ki erre a pozícióra.
- Most pedig a markomban van. Ezt nem fogja megúszni.
Megszólalt a csengő. Jane meglepetten kapta fel a fejét.
- Nyugi - mondta Lukas, és felállt. - A szomszédom lesz az. Megígértem neki, hogy a hétvégén gondját viselem a macskájának.
A magyarázat ellenére Jane feszülten figyelte, hogy mi történik odakint az ajtóban. - Szia, bújj beljebb - köszöntötte Lukas a vendéget.
- Minden rendben? - kérdezte a másik.
-Ja, épp videózunk.
Jane-nek rá kellett volna jönnie, hogy valami nem stimmel, de Lukas nyugodt hangja elaltatta a figyelmét, és abba hitbe ringatta, hogy biztonságban van. A látogató belépett a szobába. Rövidre nyírt szőke haja és izmos karja volt. Jane még akkor sem fogta fel, hogy mi történik, amikor meglátta a pisztolyt a férfi kezében. Lassan felkelt, a szíve a torkában dobogott. Kétség-beesetten Lukasra pillantott, de a férfi csak megvonta a vállát. *Bocs, de ilyen az élet,* jelezte a mozdulattal.
A szőke fickó egy pillanat alatt felmérte a terepet. Tekintete megakadt a kanapén édesdeden szundikáló Reginán. Azonnal rászegezte a pisztolyát. Jane pánikba esett. - Egy szót se - mondta a fickó. Nagyon értette a dolgát, azonnal megtalálta Jane legsebezhetőbb pontját. - Hol van a kurva? - kérdezte Lukast.
- A mosdóban. Idehozom.
Már nem tudja figyelmeztetni Milát, gondolta Jane. Még ha kiabálok, akkor sincs esélye a menekülésre.
- Szóval maga a zsaru, ha jól sejtem - szólalt meg a szőke fickó.

A zsaru meg a kurva. Lehet, hogy még a nevét sem tudja annak a két nőnek, akit most készül megölni?
-Jane Rizzolinak hívnak - felelte.
- A nyomozó, aki rosszkor volt rossz helyen. - Ezek szerint mégis tudja a nevét. Hát persze, egy profinak illik is tudni. Azt is jól tudta, hogyan maradjon kellő távolságba tőle, elég messzire ahhoz, hogy azonnal reagálni tudjon, ha Jane akár csak a kisujját megmozdítja. Ha nincs nála fegyver, akkor sem lenne könnyű elintézni, gondolta Jane. De a tartása, a csendes hatékonyság, amivel átvette az irányítást, mind azt bizonyították, hogy fegyvertelenül semmi esélye nincs a férfi ellen.
Bárcsak meg tudná valahogy szerezni a pisztolyát...
A padlóra pillantott. Hol a fenébe hagyta a pelenkás táskát? Talán a kanapé mögött van? Nem látta sehol.
- Mila? - Lukas a fürdőszoba ajtó előtt állva szólítgatta a lányt. - Jól vagy, Mila?
Regina hirtelen felébredt, és nyöszörögni kezdett, mintha megérezte volna, hogy valami nincs rendben. Hogy az anyukája bajban van.
- Megengedi, hogy felvegyem? - kérdezte Jane.
-Jó helyen van.
- Ha nem veszem fel, elkezd üvölteni. És higgye el, nagyon ért hozzá.
- Mila? - Lukas bekopogott a furdőszobaajtón. - Mila, nyissa ki!
Regina, ahogy az anyja megjósolta, éktelen üvöltésbe kezdett. Jane a férfira nézett, mire az odabiccentett neki. Jane felkapta a gyereket, de úgy tűnt, az ölelése nem nyugtatja meg Reginát.
Erzi, hogy kalapál a szívem. Érzi, hogy félek.
A folyosó végéről dörömbölés hallatszott, majd hangos reccsenés. Lukas betörte a fürdőszoba ajtaját. Néhány másodperccel később futva jött vissza, és kivörösödött arccal megállt a nappaliban. - Eltűnt.
- Mi van?
- Kimászott az ablakon.
A szőke fickó egyszerűen csak megvonta a vállát. - Majd máskor megkeressük. A kazettát kell megszereznünk.
- Az már megvan.
- Biztos vagy benne, hogy ez az utolsó másolat?
-Tuti.
Jane Lukasra bámult. - Tudott a kazettáról?
- El sem tudja képzelni, mennyi szemetet kap egy újságíró nap mint nap - mondta Lukas. - Tudja, hány összeesküvéselmélet-gyártó és üldözési mániás rohangál a világban, akinek minden vágya, hogy a nyilvánosság elé tárhassa a baromságait? írtam egy cikket a Ballentree-ről, mire az ország összes Joseph Roke-ja a puszipajtásának tartott. A sok idióta. Azt hiszik, ha elmesélik a hülyeségeiket, el is hiszem nekik, és én leszek az ő Woodwardjuk meg Bernsteinjük.
- Valahogy így *kellene* működni a dolognak. Elvileg ez lenne az újságírók feladata.
- Találkozott már az életben gazdag újságíróval? A sztárriportereken kívül hány nevet tud felsorolni? Az az igazság, hogy az emberek nagy ívben szarnak az igazságra. Talán néhány hétig feltűnést keltene a sztori. Párszor felkerülne a címlapra. *A nemzeti hírszerzési igazgatót gyilkossággal vádolják.* A Fehér Ház az alkalomnak megfelelően elborzadna, Carleton Wynne-t bűnösnek találnák, aztán ugyanaz történne, mint az összes botránnyal, ami Washingtonban történik. Néhány hónap múlva már senki sem emlékezne a történtekre. Én meg tovább irkálnám a cikkeket a rovatomba, fizetném a jelzálogkölcsönt, és ugyanazzal a szakadt Toyotával furikáznék tovább. - A fejét csóválta. - Ahogy megláttam, mi van azon a kazettán, amit Olena leadott a portán, tudtam, hogy sokkal többet ér, mint a Pulitzer-díj. Tudtam, ki fizet majd nekem.

- Azt a kazettát is *megkapta,* amit Joe küldött?
- Majdnem kidobtam a szemétbe. Aztán mégis úgy döntöttem, hogy egye fene, megnézem. Azonnal felismertem Carleton Wynne-t. Amíg fel nem hívtam, fogalma sem volt a kazetta létezéséről. Azt hitte, hogy elég lesz levadászni néhány kurvát. Aztán hirtelen nagyon komolyra fordult a dolog. És a költségek is megemelkedtek.
- Tényleg hajlandó volt üzletet kötni magával?
- Miért, maga mit tett volna a helyében? Annak tudatában, hogy mennyit árthat magának a kazetta? Annak tudatában, hogy bármikor bárhol felbukkanhat egy újabb másolat?
- Komolyan azt hiszi, hogy Wynne ezek után életben hagyja? Most, hogy leszállította neki Joe-t és Olenát? Csak ezért volt szüksége magára.
Ekkor a szőke férfi közbevágott: - Kellene egy lapát.
Lukas azonban nem vette le a szemét Jane-ről. - Nem vagyok hülye - mondta. - És ezt Wynne is tudja.
- Hozz már egy lapátot! - ismételte a szőke férfi.
- A garázsban találsz - mondta Lukas.
- Hozd ide!
Ahogy Lukas elindult kifelé a garázsba, Jane utánakiáltott: - Maga egy ostoba faszfej, ha azt hiszi, életben marad, és élvezheti a fizetséget. - Regina elhallgatott a karjában, az anyja haragja lecsendesítette. - A saját szemével látta, hogyan intézik a dolgokat. Emlékszik, hogyan végezte Charles Desmond. Magát is felvágott erekkel találják majd meg a fürdőkádban. Vagy lenyomnak egy doboz fenobarbitalt a torkán, és belökik a vízbe, ahogyan Olenával is csinálták. Vagy ez a fickó egyszerűen fejbe lövi.
Lukas egy ásóval a kezében tért vissza a házba. A szőke férfi kezébe nyomta.
- Mekkora az erdő itt a ház mögött? - kérdezte.
- Ez már a Blue Hill természetvédelmi körzethez tartozik. Legalább másfél kilométer széles.
- Elég messzire be kell mennünk.
- Nézd, nem akarom, hogy bármi közöm legyen ehhez az egészhez. Te meg ezért kapod a fizetésed Wynne-től.
- Akkor viszont tüntesd el az autót.
- Várj! - Lukas a kanapé mögül előhalászta a pelenkás táskát, és a szőke fickó kezébe nyomta. - Nem akarom, hogy bármi nyoma maradjon, hogy itt járt.
Add ide nekem, gondolta Jane. Add ide azt a rohadt táskát.
A szőke fickó azonban a vállára vette a táskát, és odaszólt Jane-nek: - Jöjjön, nyomozó, sétálunk egyet az erdőben.
Jane Lukas felé fordult, és búcsúzóul odavetette neki: - Magát is elintézik, ebben biztos lehet. Maga egy hulla.
Odakint félhold ragyogott a csillagos égen. Jane Reginával a kezében botladozott előre a bokrok és a facsemeték között. A szőke fickó elemlámpájának fénye csak halványan világította meg az ösvényt. A férfi biztos távolból követte, nem adott esélyt Jane-nek, hogy megtámadja. Bár Reginával a karján amúgy sem nagyon tudott mit csinálni.
- A kislányom nem árthat magának - szólalt meg Jane. - Még nincs egy hónapos.
A férfi nem szólt semmit. Egyedül a lépéseik hangja hallatszott. A gallyak reccsenése, az avar zörgése. Milyen hangzavar, de nincs a közelben senki, aki hallaná. *Ha egy nő bajba jut az erdőben, és senki sem hallja...*
- Elvihetné magával - erősködött tovább Jane. - Aztán otthagyná valahol, ahol biztosan megtalálják.
- Ez nem az én problémám.
- De hát ő csak egy *csecsemő* - fakadt ki Jane. Megállt a fák között, és magához szorította a kicsit, könnyek peregtek le az arcán. Regina halkan gügyögni kezdett, mintha meg akarná

vigasztalni az anyukáját, Jane a baba fejéhez szorította az arcát, és beszívta a kislány hajának édes illatát, érezte a bársonyos kis arcból áradó meleget. Hogyan keverhettelek bele ebbe a szörnyűségbe, gondolta. Ennél rosszabbat nem tehet egy anya a gyerekével. Együtt fogunk meghalni.

- Indulás! - parancsolta a férfi.

Voltam már szorult helyzetben, és mindig győztem, gondolta. Most is meg tudom csinálni. Most is meg *kell* csinálom. *Miattad.*

- Vagy azt akarja, hogy itt intézzük el? - kérdezte a férfi.

Mély lélegzetet vett, beszívta a fák és a nedves levelek illatát. Annak az embernek a földi maradványaira gondolt, akit tavaly nyáron találtak meg a Kövecses-patak természetvédelmi területen. A szemüregen átbújó indákra, a csontvázat mohón ölelő kúszónövények ágaira. A kezekre és a lábfejekre, amik sosem kerültek elő, mert lerágták és elvitték őket a dögevők. Az ujja begyében érezte a saját pulzusa lüktetését.

Újra elindult, tovább az erdő mélye felé. Ne veszítsd el a fejed! Ha bepánikolsz, semmi esélyed, hogy meglepd a fickót. Semmi esélyed, hogy megmentsd Regina életét. Az érzékei kitisztultak. Erezte, ahogy vér áramlik a lábaiba, érezte az arcát simogató levegő molekuláit. Csak most kezdesz magadhoz térni, pont, amikor meg kell halnod.

- Elég messzire vagyunk - szólalt meg a férfi.

Apró tisztáson álltak. Körülöttük néma szemtanúként álltak a fák. A csillagok hidegen ragyogtak. Minden ugyanilyen marad, miután meghalok, gondolta. A csillagok és a fák nem törődnek semmivel.

A férfi odahajította elé az ásót. - Ásson egy gödröt!

- És mi lesz a kicsivel?
- Tegye a földre, és kezdjen el ásni!
- De a föld nagyon kemény.
- Mintha számítana. - Odadobta a pelenkás táskát a lába elé. - Fektesse erre.

Jane letérdelt, a szíve olyan vadul kalapált, hogy úgy érezte, mindjárt kiugrik a helyéről. Nincs több esélyem, gondolta. Nyúlj bele a táskába, és fogd meg a pisztolyt. Fordulj meg, és húzd meg a ravaszt, mielőtt még felfogja, hogy mi történik. Ne kegyelmezz neki, loccsantsd ki az agyát!

- Szegény kislány - motyogta Jane, és baba fölé guggolva benyúlt a táskába. - Anyuci most le kell, hogy tegyen ide... - Átkutatta a táskát, de csak a cumisüveget és a pelenkákat sikerült kitapogatnia. *A fegyverem. Hol a francba van az az istenverte pisztoly.*

- Most lerakjuk ide a babát.

Nincs itt. *Nem bírta tovább, zokogásba tört ki.* Még szép, hogy kivette. Ez a fickó nem hülye. Zsaru vagyok, tudta, hogy fegyvert hordok magamnál.

- Kezdjen már el ásni!

Jane lehajolt, megcsókolta és megsimogatta Reginát, aztán megigazította alatta a pelenkás táskát. Megfogta az ásót, majd lassan felállt. A lábából kiment minden erő, minden energia. A férfi túl messzire állt ahhoz, hogy nekitámadjon az ásóval. Még ha odavágja hozzá, akkor is csak néhány másodpercre tudja elterelni a figyelmét. Annyi idő pedig nem elég, hogy felkapja Reginát, és elfusson.

Lepillantott a földre. A félhold fényében meglátott néhány levelet a mohaszőnyegen. Ez lesz a halálos ágya. *Gábriel sosem fog megtalálni minket. Sosem fogja megtudni az igazságot.*

Az ásót a földbe nyomta, és érezte, hogy könnycseppek csorognak az arcán.

36. FEJEZET

A lakás ajtaja nyitva volt.

Gábriel megállt a folyosón, az ösztönei azt súgták, hogy óvatos legyen. Beszélgetés szűrődött ki a lakásból, aztán lépések kopogása hallatszott. Belökte az ajtót, és belépett.

- Mit keresnek itt?
Az ablaknál John Barsanti állt. A kérdés, amit Gábrielnek szegezett, megdöbbentette: - Nem tudja véletlenül, hol van a felesége, Dean ügynök?
- Miért, nincs itt? - kérdezett vissza Gábriel, a tekintete a másik látogatóra siklott, aki épp akkor bukkant elő a gyerekszobából. Helen Glasser lófarokba fogta őszülő haját, ami még inkább kihangsúlyozta arcának gondterhelt vonásait.
- A hálószobaablak nyitva - mondta.
- Hogyan jutottak be a lakásba? - kérdezte Gábriel.
- A házmester engedett be minket - felelte Glasser. - Nem tudtunk tovább várni magára.
- Hol van Jane?
- Ezt mi is szeretnénk tudni.
- Itthon kellene lennie.
- Maga mikor ment el? Mikor találkozott utoljára a feleségével?
Gábriel Glasserre meredt, a nő sürgető hangja elbizonytalanította. - Egy órája. Hazavittem Jane anyját.
-Jane azóta nem hívta?
- Nem - pillantott a telefonra Gábriel.
- Nem veszi fel a mobilját - mondta Glasser. - Már megpróbáltuk elérni. *Muszáj* lenne beszélni vele.
- Mi a fene folyik itt? - fordult Gábriel a látogatói felé.
- Vele van Mila? - kérdezte Glasser halkan.
- Eddig még nem bukkant fel... - Elhallgatott. - Maguk tudnak róla? A parkban is figyelték, ugye?
- Ez a lány az utolsó szemtanú - mondta Glasser. - Mindenképpen ki kell derítenünk, hogy a feleségével van-e.
-Jane és a baba egyedül voltak, amikor elindultam itthonról.
- És most hol vannak?
- Fogalmam sincs.
- Dean ügynök, értse meg, ha Jane Milával van, veszélyben forog az élete.
- A feleségem tud magára vigyázni. Nem szokott belevágni semmibe anélkül, hogy előtte ne győződne meg, hogy fel van készülve. - Gábriel az asztalhoz ment, amiben Jane a fegyverét tartotta, a fiók nyitva volt. Kihúzta, és az üres pisztolytáskára meredt.
Magával vitte a fegyvert.
- Dean ügynök?
Gábriel bevágta a fiókot, és a hálószobába ment. Ahogy Glasser mondta, az ablak nyitva volt. Gábriel megijedt. Visszament a nappaliba, a nő az arcát fürkészte. A félelem jeleit kereste.
- Vajon hová ment? - kérdezte végül Glasser.
- Felhívott volna, az biztos.
- Kivéve, ha attól félt, hogy lehallgatják a telefonját.
- Aztán jelentkezett volna a rendőrségen. Egyenesen a Schroeder téri kapitányságra hajtott volna.
- Már felhívtuk a bostoni rendőrséget. Jane nincs a kapitányságon.
- Meg kell találnunk a lányt - szólalt meg Barsanti. - Elve.
- Megpróbálom még egyszer felhívni a mobilján. Talán nincs semmi gáz. Talán csak leugrott a sarokra tejért. - *Persze, és a biztonság kedvéért magával vitte a fegyverét.* Gábriel felkapta a kagylót. Már épp tárcsázta Jane számát, amikor a homlokát ráncolva hirtelen megállt. Lehet, hogy nincs értelme, gondolta, de ki tudja...
Megnyomta az újrahívó gombot.
A telefon hármat csörgött. Egy férfi vette fel. - Tessék? - szólt bele a kagylóba.

Gábriel nem válaszolt, megpróbálta kitalálni, kivel beszél. Tudta, hogy ismeri valahonnan a hangot. Aztán hirtelen beugrott neki. - Peter Lukas?
- Igen.
- Gábriel Dean vagyok. Nincsen ott magánál véletlenül a feleségem?
Lukas sokáig nem szólt semmit. Különös csend volt ez. - Nincsen. Miért?
- Láttam a számát a kimenő hívások között. Magát hívta utoljára.
- Ja, persze - nevetett fel Lukas. - El akarta kérni a Ballentree-üggyel kapcsolatos anyagaimat. Megígértem neki, hogy előkaparom őket.
- Mikor beszéltek?
- Várjon csak. Úgy egy órája.
- Mást nem mondott?
- Nem. Miért?
- Majd később visszahívom. Köszönöm. - Letette a telefont, és felállt. Nem hagyta nyugodni az a különös csend, nem értette, miért nem válaszolt Lukas azonnal, amikor Jane felől érdeklődött. *Valami nagyon nem stimmel.*
- Dean ügynök? - törte meg Glasser a csendet.
Gábriel a nő felé fordult: - Mit tudnak Peter Lukasról?
A gödör már nagyjából harminc centi mély volt.
Jane kikotort egy újabb adag földet, és a mellette lévő egyre magasabb kupac tetejére szórta. Már nem sírt, könnyek helyett izzadságcseppek csillogtak az arcán. Szótlanul ásott. Egyedül a földbe mélyedő ású hangja és a kavicsok kopogása hallatszott. Regina is csendben volt, mintha megértette volna, hogy már semmi értelme cirkuszolni, mert ahogyan az anyja, úgy az ő sorsa is megpecsételődött.
Nem ez nem igaz. Az istenit neki, semmi sem dőlt el.
Jane dühödten belevágta az ású a köves földbe, és bár fájt a háta és remegett a karja, mégis elöntötte a harag, ez a mindennél hatékonyabb üzemanyag. Nem hagyom, hogy bántsd a kislányomat, gondolta. Letépem a fejed, ha egy ujjal is hozzányúlsz. A kupac tetejére szórta a földet, nem törődött a testét gyötrő fájdalommal és fáradtsággal. Egyedül a következő lépésre összpontosított. A gyilkos a fák mellett állt, csak egy elmosódott körvonalú árnyék volt. Bár nem látta az arcát, tudta, hogy őt figyeli. Jane már közel egy órája mélyítette a gödröt, hiába erőlködött, nem tudott gyorsan haladni a köves talaj miatt. Előbb-utóbb ellankad a figyelme, gondolta Jane az árnyra pillantva. Különben is, mekkora veszélyt jelenthet egy elcsigázott nő egy fegyveres férfira? Nem túl rózsás a helyzet.
Egyedül akkor van esélye, ha meg tudja lepni. Egy feldühödött anya kemény ellenfél tud lenni. Az első lövést elkapkodja. Először testre céloz, csak utána céloz majd fejre. Semmi mással nem kell törődni, csak hogy mozgásban maradjak, gondolta Jane, egy pillanatra sem szabad megállni. A golyónak is idő kell, míg utoléri áldozatát, és akár a földre zuhanó test is kitérhet előle.
Lehajolt, hogy kiemeljen egy újabb adag földet, az ású vége eltűnt a gödör mélyén, ahová nem világított be az elemlámpa fénye. A férfi nem látta, ahogy Jane megfeszíti az izmait, ahogy a lábát megtámasztja a gödör peremén. Nem hallotta, ahogy mély lélegzetet véve kezét az ású nyelére kulcsolja. Jane leguggolt, a lábát ugrásra készen behajlította.
Az ású a levegőbe lendítette, és földet szórt férfi arcába, aki döbbenten felhördült, majd hátratántorodott. Jane kiugrott a gödörből, és fejjel előre egyenesen a férfi gyomrának rontott. Mindketten földre zuhantak, gallyak ropogtak alattuk. Jane a fegyver után nyúlt, és elkapta a férfi csuklóját. Ekkor vette észre, hogy a pisztoly már nincs a kezében, valószínűleg akkor ejtette el, amikor elesett.
A pisztoly. Keresd meg a pisztolyt!
Jane megfordult, és vadul kotorászni kezdett az avarban.

Az ütés erejétől oldalra repült, és a hátára esett, az ütközéstől elakadt a lélegzete. Először nem érzett fájdalmat, a sokk hatására teljesen lebénult, nem gondolta, hogy ilyen gyorsan véget ért a küzdelem. Aztán sajogni kezdett az arca, majd a fájdalom iszonyatos erővel belehasított a koponyájába. A férfi fölé tornyosult, hatalmas teste eltakarta a csillagokat. Regina felsírt, talán utoljára rövidke életében. *Szegény kicsim. Most már sosem tudod meg, mennyire szerettelek.*

- Mássz be a gödörbe! - parancsolta a férfi. - Elég mély lesz.
- Csak a lányomat ne ölje meg! - suttogta. - Any- nyira kicsi még...
- Mássz be a gödörbe, te büdös kurva!

A férfi a bordái közé rúgott, Jane az oldalára fordult, a fájdalomtól kiáltani sem tudott.

- Mozgás! - vakkantotta a szőke férfi.

Jane lassan négykézlábra állt, és odamászott Reginához. Az orrából meleg folyadék csordogált. Felvette a földről, és megcsókolta a kislány selymes haját, majd ringatni kezdte. Orrából vércseppek hullottak a gyerek fejére. *Itt van a mami. Sosem hagy el téged.* - Itt az idő - szólalt meg a férfi.

37.FEJEZET

Gábriel benézett a Subaruba, egy pillanatra elakadt a lélegzete. Jane a műszerfalon hagyta a mobilját, a babaülést pedig becsatolta hátra. Gábriel megfordult, és egyenes Peter Lukas arcába világított az elemlámpával.

- Hol van a feleségem?

Lukas pár lépésre álló Barsantira és Glasserre pillantott, akik csendben figyelték őket.

- Ez Jane autója. Hol van feleségem? - ismételte Gábriel.

Lukas eltakarta a szemét. - Biztosan a zuhanyoztam, amikor bekopogott. Észre sem vettem, hogy ez az autó itt parkol a ház előtt.

- Először felhívja magát, aztán idejön. Miért?

-Nem tudom...

- Miért? - ismételte Gábriel.
- A *maga* felsége. Honnan kéne tudnom?

Gábriel olyan gyorsan kapta el Lukas torkát, hogy
a férfinak nem volt ideje védekezni. Hátratántorodott, és nekiütközött Barsanti autójának, a feje hangosan koppant a motorháztetőn. Levegő után kapkodva Gábriel keze után nyúlt, de nem tudta kiszabadítani magát, csak kétségbeesetten csapkodott.

- Dean - kiáltotta Barsanti -, ne csinálja!

Gábriel elengedte Lukast, és zihálva hátralépett, megpróbálta megőrizni a lélekjelenlétét. De már pánikba esett, a félelemtől összeszorult a torka. így érezhetett Lukas is, amikor az előbb megszorította a nyakát. A fickó a földön térdelve köhögött és íuldoklott. Gábriel a ház felé fordult. Felszaladt a lépcsőn, és berontott az ajtón. Végigrohant a félhomályos szobákon, feltépte az ajtókat, benézett a szekrényekbe. Amikor újra a nappaliban állt, észrevett valamit, ami először elkerülte a figyelmét: Jane kocsikulcsa a kanapé mögött hevert a szőnyegen. Ahogy meglátta a kulcsokat, úrrá lett rajta a rettegés. Jane itt járt a házban, és Regina is vele volt...
A távoli lövések hangjára felkapta a fejét.
Kirohant a házból.

- Az erdőbe! - kiáltotta Barsanti.

Mindhárman kővé dermedtek, amikor meghallották a harmadik lövést.
Gábriel rohanni kezdett, nem törődött az arcába csapódó gallyakkal és a sűrű aljnövényzettel, bevetette magát az erdőbe. Elemlámpája fénye vadul táncolt a lehullott levelekkel és letört gallyakkal borított ösvényen. Merre menjek? Hol vannak? Jó irányba tartok egyáltalán?
A lába beakadt a földön tekergő indákba, és térdre zuhant. Felpattant, égett a tüdeje, levegő után kapkodott.
-Jane? - kiáltotta. A hangja elcsuklott. - Jane... - suttogta.

Segíts, hogy megtaláljalak. Mutasd az utat.
Felállt, és feszülten hallgatózott a hatalmas fák tövében, melyek börtönként zárták körül. Elemlámpája fénysugarán túl olyan sűrű volt a sötétség, hogy szilárdnak és áttörhetetlennek tűnt.
A távolból reccsenés hallatszott.
Gábriel megfordult, de a lámpa sugarában semmi sem mozdult. Lekapcsolta a lámpát, és a sötétbe bámult. A szíve vadul kalapált, és a szemét meresztgetve próbált kivenni valamit a fekete árnyak között. Ekkor egy fénypontot vett észre, ami olyan halvány volt, hogy akár táncoló szentjánosbogár is lehetett volna. Újra megreccsent egy ág. A fénypont feléje tartott. Kihúzta a pisztolyát, és a csövét a földre szegezve figyelte a közeledő fénypontot. Nem látta, hogy kinek a kezében van az elemlámpa, de a lépések hangját, az avar zörgését már tisztán hallotta. Néhány méterre van.
Felemelte a fegyverét, és felkapcsolta az elemlámpát.
Ahogy a lámpa fénye rávetült, a törékeny alak hunyorogva összerándult, mint egy riadt kis állat. Gábriel döbbenten bámult a rövid, vörös hajú, sápadt lányra. Ki ez a lány, ki ez a riadt, törékeny *kislány?*
- Mila? - nyögte végül.
Aztán észrevette a lány mögül, az árnyékból előlépő másik alakot is. Mielőtt meglátta az arcát, felismerte a járásáról és kócos fürtjeiről.
Lámpáját a földre dobta, és kitárta karral rohant a felesége és a kislánya felé. Jane nekidőlt, rázkódott a sírástól, úgy tartotta karjában Reginát, ahogyan a férfi tartotta a karjában őt.
- Lövéseket hallottam - mondta. - Azt hittem...
- Mila volt az - szipogta Jane.
- Micsoda?
- Elvette a pisztolyomat. Követett minket... - Jane teste hirtelen megfeszült, felnézett Gábrielre. - Hol van Peter Lukas?
- Barsanti szemmel tartja. Nem fog meglépni.
Jane megborzongott, ahogy kifújta a levegőt, aztán a fák felé fordult. - A dögevők mindjárt itt lesznek, hogy széthordják a holttestet. Ki kell hívni a helyszínelőket.
- Ki fekszik ott?
- Majd megmutatom.
Gábriel a tisztás szélén állt, utat engedett a nyomozóknak és a helyszínelőknek, tekintetét arra a gödörre szegezte, ami majdnem a felesége és a kislánya sírja lett. Szalagokkal körbekerítették a helyszínt, a férfi holttestét erős fényű lámpákkal világították meg. Maura Isles, aki addig a hulla fölött görnyedt, most felállt, és Moore meg Crowe nyomozók felé fordult.
- Három golyó ütötte sebet találtam - mondta. - Két lövedék a mellkason hatolt be, egy pedig a homlokon.
- Mi is három lövést hallottunk - jegyezte meg Gábriel.
Maura a férfira pillantott. - Mennyi idő telt el az egyes lövések között?
Gábriel elgondolkodott, és újra megborzongott. Eszébe jutott, hogyan vetette be magát a fák közé, és hogyan nőtt benne a félelem minden egyes lépéssel. - Az első két lövést gyorsan egymás után adták le, a harmadikat úgy öt-tíz másodperccel később.
Maura elhallgatott, aztán újra a holttestre pillantott. A férfi szőke haját és széles vállát nézte. Egy SIG Lauer hevert nem messze a jobb kezétől.
- Nos - mondta Crowe -, véleményem szerint jogos önvédelem történt. Ez egyértelmű.
Senki sem szólt egy szót sem. Nem mondtak semmit az áldozat arcán talált lőpornyomokról és a második meg a harmadik lövés között eltelt időről sem. Mindenki pontosan tudta, miről van szó.
Gábriel megfordult, és elindult a ház felé.

A kocsifelhajtó tömve volt autókkal. Gábriel megállt, mert egy pillanatra elvakította a járőrautók élesen villogó kék fénye. Aztán észrevette, ahogy Helen Glasser besegíti a lányt a kocsija első ülésére.
- Hová akarja vinni? - kérdezte.
Glasser megfordult, a villogók kék fényében olyan volt a haja, mintha kék fémfóliával borították volna be. - Valami biztonságos helyre.
- Tud olyat?
- Bízhat bennem, ha csak egy ilyen hely van, megtalálom. - Glasser megállt a vezetőoldali ajtónál, és a házra pillantott. - Ez a kazetta mindent megváltoztat. Lukast nem lesz nehéz rávenni, hogy ellenük tanúskodjon. Nincs más választása, együtt kell működnie velünk. Sióval most már nem Milán áll vagy bukik minden. O a koronatanú, de nem ő az egyetlen fegyverünk.
- Ha így is van, elég ez ahhoz, hogy elkapjuk Car- leton Wynne-t?
- Senki sem áll a törvény fölött, Dean ügynök. - Glasser ránézett, a szeme ridegen megvillant. - Senki - ismételte, és beült a kormány mögé.
- Várjon! - kiáltotta Gábriel. - Szeretnék beszélni vele.
- Nekünk viszont indulnunk kell.
- Csak egy percet adjon. - Gábriel megkerülte a kocsit, kinyitotta az ajtót, és a lányra nézett. Mila átkarolta és az ülésbe préselte magát, mintha attól tartana, hogy a férfi bántani akarja. De hiszen még gyerek, gondolta Gábriel. Mégis keményebb, mint itt bármelyikünk. Semmi esélye nem volt, mégis életben maradt.
- Mila - szólalt meg Gábriel kedvesen.
A lány bizalmadanul nézett rá. Talán soha többé nem fog megbízni egyetlen férfiban sem, és nem is lehet ezért hibáztatni. *Minden borzalmat megtapasztalt, amit a férfiak nyújtani tudnak.*
- Szeretném megköszönni, amit tett - mondta Gábriel. - Szeretném megköszönni, hogy megmentette a családomat.
És mégis, mintha halványan elmosolyodott volna. Ez a mosoly több volt, mint amire Gábriel számított.
Becsukta az ajtót, és odabiccentett Glassernek. - Kapják el azt a rohadékot!
- Ezért kapok az államtól ekkora fizetést - nevetett a nő, aztán a bostoni rendőrség kíséretével együtt elhajtott.
Gábriel felment a lépcsőn, és bement a házba. Odabent Barry Frostba ütközött, aki épp Barsantival és az
FBI embereivel tárgyalt, miközben Lukas számítógépét és aktákkal teli dobozait cipelték kifelé. Az FBI átvette az irányítást, a bostoni rendőrség pedig szó nélkül átadta az ügyet. De vajon meddig jutnak el? Ekkor Barsanti odalépett hozzá, Gábriel ugyanazt a könyörtelen csillogást látta a szemében, mint az előbb Glasserében. Észrevette, hogy Barsanti a videokazettát szorongatja a kezében. Úgy őrzi, mintha magáról a Szent Kehelyről lenne szó.
- Hol van Jane? - kérdezte Frosttól.
- A konyhában. Megéhezett a gyerek.
A felesége háttal ült az ajtónak, nem vette észre, amikor belépett. Gábriel megállt mögötte, és figyelte, ahogy Jane hamisan dúdol a mellén pihenő Reginának. Sosem volt hallása, gondolta, és elmosolyodott. Úgy látszik, ez egyáltalán nem zavarja a kislányomat. Regina csendben feküdt anyja karjában. Csak a szeretet jön magától, gondolta Gábriel. Minden máshoz idő kell. Minden mást meg kell tanulnunk.
Kezét Jane vállára tette, és lehajolt, hogy megcsókolja a fejét. A nő csillogó szemmel nézett vissza rá.
- Menjünk haza - mondta.

38.FEJEZET

Mila
Ez a nő nagyon kedves hozzám. Ahogy a hepehupás mellékúton zötykölődünk, megfogja és bátorítóan megszorítja a kezemet. Vele biztonságban érzem magam, még akkor is, ha tudom, hogy nem marad örökre mellettem. Annyi lánynak van szüksége segítségre, annyian bolyonganak elveszve ennek az országnak a legsötétebb bugyraiban. De most még itt van mellettem. O az én védelmezőm, és hozzábújok, hátha átkarol. Érzem, hogy máshol járnak a gondolatai, a sivatagot fürkészi. Egy hajszála a ruhám ujjára hullott, és most úgy csillog ott, mint valami ezüstfonál. Megfogom, és a zsebembe csúsztatom. Lehet, hogy ez lesz az egyetlen emlékem tőle, miután elválnak az útjaink.
Az autó lassan megáll.
- Mila - szólal meg, és gyengéden oldalba bök. - Közel járunk már? Ez az a környék?
Felemelem a fejem a válláról, és kinézek az ablakon. Egy kiszáradt folyómeder szélén állunk meg, széltői gyötört, satnya fák mellett. - Nem tudom - nyögöm ki végül.
- Hasonlít ahhoz a helyhez?
- Igen, de... - A szememet meresztve próbálok visszaemlékezni valamire, amit örökre el akartam felejteni.
Elöl két férfi ül, az egyikük most hátrafordul. - Itt fiit az az ösvény, a folyómeder túloldalán. Múlt héten egy csapat lány próbált ezen a helyen átszökni. Érdemes lenne körülnézni. Talán felismer valamit.
-Jöjjön, Mila! - A nő kinyitja az ajtót, és kiszáll, de én nem mozdulok. Benyúl értem. - Egyedül így tudjuk kideríteni, hogy mi történt - mondja gyengéden. - Segítenie kell, hogy megtaláljuk a helyet. - Felém nyújtja a kezét, és én vonakodva bár, de elfogadom.
Az egyik férfi vezet minket keresztül a sűrűn nőtt bokrok között, egy vékony ösvényen megyünk lefelé a kiszáradt folyómederhez. Ott megállunk, és a férfi rám néz. Aztán a nő is felém fordul, várják, hátha mondok valamit. A folyópartot fürkészem, egy szakadt cipőt pillantok meg a hőségtől vibráló levegőben. Egy homályos emlék jelenik meg előttem, aztán a kép lassan kitisztul. Megfordulok, és ahogy a műanyag flakonokkal teleszórt túlsó partot vizsgálom, észreveszem, hogy az egyik ágon egy kék vászondarab himbálózik.
Újabb eltemetett emlék kel életre.
Itt ütött meg. Itt állt Anyja, vérző talppal, lyukas cipőjében.
Szó nélkül megfordulok, és elkezdek felfelé mászni a folyóparton. A szívem kalapál, félelemtől elszorul a torkom, de most már nincs más választásom. Meglátom Anyja szellemét, ott suhan előttem. Egy szél fújta hajfiirtöt pillantok meg, aztán a kísértet szomorúan hátrapillant.
- Mila? - kiált utánam a nő.
De nem állok meg, átvergődöm a bokrok között, míg végül elérem a földutat. Itt, ezen a helyen álltak a furgonok, gondolom. Itt vártak ránk azok a férfiak. Az emlékek egyre gyorsabban peregnek a szemem előtt, mint egy borzalmas rémálom képei. A férfiak, akik sóvárogva bámulnak minket, miközben meztelenre vetkőzünk. A lány, aki felsikolt, amikor nekilökik a furgon oldalának. És Anyja, amint mozdulatlanul fekszik a hátán, miközben a fickó, aki megerőszakolta, felhúzza a nadrágja cipzárját.
Anyja megfordul, feltápászkodik, bizonytalan, mint egy újszülött borjú. Sápadt és vékony, árnyéka egy egészséges lánynak.
Követem Anyja kísértetét. A sivatag tele van éles kövekkel. A földből tüskés gyomok merednek ki, Anyja nem törődik velük, vérző talppal botladozik tovább. Zokogva próbál elérni valamit, amiről azt hiszi, az a szabadság.
-Mila?
Hallom Anyja rémült zihálását, látom vállára omló szőke haját. Előtte a végtelen sivatag. Ha elég gyorsan, ha elég messzire tudna futni...
Fegyverlövés dörren.

Látom, ahogy előrebukik, a levegő kipréselődik a tüdejéből, a vérét beissza a meleg homok. De feltérdel, és kúszik tovább a hegyes tüskék között, az éles köveken.
Ujabb lövés dördül.
Anyja összeesik, fehér bőre világít a barna homokon. Talán itt esett a földre Anyja? Vagy valahol ott? Idegesen járkálok, meg akarom találni a helyet, ahol Anyja meghalt.
Hol vagy Anyja, merre jársz?
- Mila, szólaljon meg! Mondjon már valamit!
Hirtelen megállok, a szememet a földre meresztem. A nő beszél hozzám, de alig hallom, mit mond. Nem tudok másra figyelni, csak arra, ami a lábam előtt hever a földön.
- Jöjjön, Mila. Ne nézzen oda! - mondja a nő, és gyengéden megpróbál elvezetni.
De nem tudok megmozdulni. Kővé dermedve állok, miközben a két férfi leguggol. Az egyikük gumikesztyűt húz, és ahogy félresöpri a homokot, megbarnult bordák és egy koponya bukkannak elő.
- Női csontváznak tűnik - szólal meg az egyik.
Egy pillanatra mindenki elhallgat. A forró szél az arcunkba hordja a port, hunyorogva próbálok védekezni. Amikor újra kinyitom a szemem, látom, hogy Anyja testének egy része kiáll a földből. ívelt csípőcsontja, összeaszott barna combja mind a felszínre kerültek. A sivatag úgy döntött, visszaadja földi maradványait, úgyhogy Anyja most előbukkan a homok alól.
Akik eltűnnek, néha visszatérnek hozzánk.
-Jöjjön, Mila! Induljunk!
Felnézek a nőre. Most is egyenesen áll, őt sosem lehet legyőzni. Ezüst haja úgy csillog, mint egy harcos sisakja. Átkarol, és együtt visszamegyünk az autóhoz.
- Itt az idő, Mila - biztat halkan a nő. - Itt az idő, hogy mindent elmeséljen!
Egy asztalnál ülünk, egy ablaktalan helyiségben. Az előtte heverő jegyzettömbre pillantok. A felső lap teljesen üres, arra vár, hogy a nő írni kezdjen rá. Azokra a szavakra vár, amiket nem merek kimondani.
- Már mindent elmondtam.
- Szerintem még nem.
- Minden kérdésre válaszoltam.
- Igen, nagyon sokat segített nekünk. Elmondta, amit tudni akartunk. Carleton Wynne biztosan ülni fog. Megfizet azért, amit csinált. Az egész világ megtudta, mit művelt, és ezt egyedül magának köszönhetjük.
- Nem tudom, mit akarnak még tőlem.
- Arra vagyok kíváncsi, ami ide van bezárva - mondja, és az asztal fölött átnyúlva a szívemre mutat. - Arra vagyok kíváncsi, amit nem mer elmondani nekem. Segítene megérteni a módszereiket, segítene, hogy le tudjuk győzni ezeket az embereket. Segítene megmenteni a magához hasonló lányokat. El *kell* mondania, amit tud, Mila.
Könnyes szemmel nézek rá. - Különben visszaküld?
- Nem. *Nem.* - Közelebb hajol hozzám, a szeméből határozottság sugárzik. - Most már ez az ország az otthona, ha úgy dönt, hogy itt akar maradni, senki sem toloncolhatja ki innen. Ezt megígérem magának.
- Még akkor sem, ha... - Elhallgatok. Nem tudok tovább a szemébe nézni. Szégyenemben elpirulok, és az asztalra szegezem a tekintetem.
- Nem tehet arról, ami magával történt. Bármit is csináltak magával azok az emberek, bármire is kényszerítették, nem önszántából tette. Használták a testét. De a lelkét nem tudták megtörni. A maga lelke, Mila, tiszta maradt.
Nem tudok a szemébe nézni. Továbbra is leszegett fejjel ülök, és az asztalra hulló könnycseppeket nézem. Úgy érzem, megszakad a szívem a szomorúságtól, és minden könny egy újabb csepp belőlem, ami örökre eltűnik.
- Miért nem mer a szemembe nézni? - kérdezi kedvesen.

- Szégyellem magam - suttogom. - Szégyellem magam azok miatt a dolgok miatt, amit most el kell mondanom...
- Könnyebb lenne, ha nem ülnék itt a szobában? Ha közben nem figyelném magát?
Még mindig nem merek felnézni.
Nagyot sóhajt, aztán így folytatja: - Rendben van, Mila. A következőt fogjuk csinálni. - Egy diktafont tesz az asztalra. - Ezt most bekapcsolom, és kimegyek a szobából. Utána bármit elmondhat, bármit, ami eszébe jut. Oroszul is beszélhet, ha úgy könnyebben megy. Bármilyen emlék, bármi, ami eszébe jut, fontos lehet. Mindent mondjon el, ami magával történt. Nem kell mások előtt beszélnie ezekről a dolgokról. A gép nem bántja - mondja, azzal feláll, elindítja a felvételt, és kisétál a szobából.

A diktafon oldalán pirosan világító pontot bámulom. A kazetta lassan forog. Türelmesen várja, hogy mikor szólalok meg. Várja a szavakba öntött fájdalmat. Mély levegőt veszek, lehunyom a szemem, és beszélni kezdek.
Mila vagyok, ez az én utam története

Vége